

Lagrådsremiss

Återförsäkring

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 18 oktober 2007

Mats Odell

Tord Gransbo
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Denna lagrådsremiss innehåller förslag till ändringar i försäkringsrörelselagen (1982:713) och lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivare och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige i syfte att genomföra Europaparlamentets och rådets direktiv (2005/68/EG) av den 16 november 2005 om återförsäkring och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 92/49/EEG samt direktiven 98/78/EG och 2002/83/EG (återförsäkringsdirektivet).

Förslagen innebär att försäkringsbolag som bara meddelar återförsäkring (återförsäkringsbolag) i än högre grad kommer att omfattas av samma rörelse regler som gäller för direkt försäkring.

För återförsäkringsbolag införs särskilda placeringsregler av mer kvalitativ art. Derivatinstrument får användas som skuldtäckningstillgång, om de sänker den finansiella risken i bolaget eller effektiviserar förvaltningen av bolagets skuldtäckningstillgångar.

För försäkringsbolag som bedriver både direkt skadeförsäkringsrörelse och återförsäkring av viss större omfattning höjs kravet på minsta kapitalbas (garantibeloppet) från 2 till 3 miljoner euro.

För samtliga försäkringsbolag föreslås att tillgångar som huvudregel ska värderas till verkligt värde i skuldtäckningssammanhang. Begränsningen för enhandsengagemang avseende andelar i investeringsfonder som förvaltas av samma fondbolag utmönstras. Vidare föreslås att högst 25 procent av skuldtäckningstillgångarna får placeras i säkerställda obligationer utfärdade av samma emittent.

Utländska försäkringsgivare ska som huvudregel tillämpa motsvarande bestämmelser som svenska försäkringsbolag när de driver återförsäkringsverksamhet i Sverige. På samma sätt som för direkt försäkring

görs dock en skillnad mellan försäkringsgivare från annat EES-land, som omfattas av hemlandstillsyn, och försäkringsgivare från tredje land, som i större omfattning ska omfattas av svenska regler.

De nya bestämmelserna föreslås träda i kraft den 1 april 2008.

Innehållsförteckning

1	Beslut	5
2	Lagtext	6
2.1	Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (1982:713)	6
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige	36
3	Ärendet och dess beredning	49
4	Bakgrund.....	50
4.1	Återförsäkring och nuvarande EG-reglering	50
4.2	Återförsäkringsdirektivet.....	50
4.3	Regleringen av återförsäkringsverksamhet i Sverige	51
4.4	Något om pågående förändringsarbete på försäkringsområdet.....	52
5	Allmänna utgångspunkter för genomförandet av återförsäkringsdirektivet	54
6	Överväganden och förslag.....	56
6.1	Tillämpningsområde och definitioner.....	56
6.2	Tillstånd för återförsäkringsföretag	62
6.3	Villkor för utövande av återförsäkringsverksamhet	69
6.3.1	Principer och metoder för finansiell tillsyn	69
6.3.2	Kvalificerade innehav.....	74
6.3.3	Tystnadsplikt och informationsutbyte	77
6.3.4	Skyldigheter för revisorer.....	81
6.3.5	Försäkringstekniska avsättningar i återförsäkringsbolag	82
6.3.6	Utjämningsreserv.....	84
6.3.7	Skuldtäckning	87
6.3.8	Begränsningar för enhandsengagemang	91
6.3.9	Särskilda placeringsregler i återförsäkringsbolag	94
6.3.10	Registerföring av skuldtäckningstillgångar	101
6.3.11	Försäkringstekniska riktlinjer och underlag samt placeringsriktlinjer	102
6.3.12	Kapitalbasen	103
6.3.13	Solvensmarginalen	109
6.3.14	Garantifonden (garantibeloppet).....	113
6.3.15	Tillsynsfrågor	115
6.4	Finansiell återförsäkring och specialföretag	120
6.5	Återförsäkringsföretag med hemland inom EES som driver verksamhet i Sverige.....	122
6.6	Återförsäkringsföretag från tredje land som bedriver verksamhet i Sverige	125

6.7	Återförsäkringsföretag från tredje land med dotterföretag i Sverige.....	127
6.8	Övriga bestämmelser om återförsäkring	129
6.9	Försäkringsgrupper	132
6.10	Ikraftträdande- och övergångsfrågor	133
6.11	Ändringar i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige	136
7	Ekonomiska konsekvenser.....	139
7.1	Konsekvenser för myndigheter	139
7.2	Konsekvenser för försäkringsbolag.....	139
8	Författningskommentarer	141
8.1	Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (1982:713).....	141
8.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige	150
Bilaga 1	Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 92/49/EEG samt direktiven 98/78/EG och 2002/83/EG.....	153
Bilaga 2	Återförsäkringspromemorians lagförslag	203
Bilaga 3	Förteckning över remissinstanser (återförsäkringspromemorian)	225
Bilaga 4	Kompletteringspromemorians lagförslag	226
Bilaga 5	Förteckning över remissinstanser (kompletteringspromemorian)	244

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i försäkringsrörelselagen (1982:713),
2. lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige.

2 Lagtext

2.1 Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (1982:713)

Häri genom föreskrivs¹ i fråga om försäkringsrörelselagen (1982:713)² dels att 1 kap. 3, 8 a och 10 §§, 1 a kap. 7 §, 2 a kap. 1 och 4 §§, 7 kap. 1–3, 9, 9 a, 10, 10 c, 10 f, 10 g, 11, 23, 24 och 25–27 §§, 7 a kap. 1 §, 12 kap. 9 a § samt 19 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas fyra nya paragrafer, 1 kap. 3 b, 9 g och 9 h §§ samt 7 kap. 15 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

3 §³

Ett försäkringsbolag får inte driva annan rörelse än försäkringsrörelse, om det inte finns särskilda skäl för det.

Rörelse som avses i 2 kap. 3 b § (direkt livförsäkringsrörelse) får förenas endast med direkt skadeförsäkringsrörelse som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 1 och 2 samt med rörelse avseende återförsäkring (*indirekt försäkring*) av försäkring enligt någon av dessa klasser och av livförsäkring, om inte annat följer av tredje stycket.

Rörelse som avses i 2 kap. 3 b § (direkt livförsäkringsrörelse) får förenas endast med direkt skadeförsäkringsrörelse som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 1 och 2 samt med rörelse avseende återförsäkring av försäkring enligt någon av dessa klasser och av livförsäkring, om inte *något* annat följer av tredje stycket.

Utöver vad som följer av andra stycket får direkt livförsäkringsrörelse och skadeförsäkringsrörelse bedrivas i samma försäkringsbolag, om sådan verksamhet samtidigt bedrevs vid tidpunkten för undertecknandet av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, den 2 maj 1992.

Direkt livförsäkringsrörelse och skadeförsäkringsrörelse som bedrivs i samma försäkringsbolag enligt andra eller tredje stycket *skall* hållas åtskilda hos bolaget.

Direkt livförsäkringsrörelse och skadeförsäkringsrörelse som bedrivs i samma försäkringsbolag enligt andra eller tredje stycket *ska* hållas åtskilda hos bolaget.

Särskilda bestämmelser finns i 5 kap. 1 § om försäkringsbolagets upplåning.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG om återförsäkring och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 92/49/EEG samt direktiven 98/78/EG och 2002/83/EG (EGT L 323, 9.12.2005 s. 1, Celex 32005L0068).

² Lagen omtryckt 1995:1567.

³ Senaste lydelse 1999:1124.

3 b §

Med återförsäkring förstås i denna lag verksamhet som består i att överta risker som överlåts av ett försäkringsföretag eller av en medlem i en försäkringssammanslutning inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

Med återförsäkringsbolag avses ett försäkringsbolag som har fått koncession bara för rörelse som avser återförsäkring.

Ett återförsäkringsbolag får inte driva annan rörelse än återförsäkringsrörelse och därmed sammanhängande verksamhet.

8 a §⁴

Ett försäkringsbolag *skall*, utöver tillgångar motsvarande försäkringstekniska avsättningar enligt 7 kap. 1 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Bestämmelser om vilka poster kapitalbasen får omfatta och om avräkning från den finns i 7 kap. 22 och 24 a §§ och 26 § fjärde stycket för livförsäkringsrörelse samt i 7 kap. 24 och 24 a §§ och 27 § fjärde stycket för skadeförsäkringsrörelse.

Vid utövandet av verksamheten skall kapitalbasen minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginalen) enligt bestämmelserna i 7 kap. 23 § för livförsäkringsrörelse och i 7 kap. 25 § för skadeförsäkringsrörelse. Dock skall kapitalbasen aldrig vara mindre än det garantibelopp som anges i 7 kap. 26 § för livförsäkringsrörelse och i 7 kap. 27 § för skadeförsäkringsrörelse.

När ett försäkringsbolag bildas *skall* kapitalbasen minst uppgå till garantibeloppet.

Ett försäkringsbolag *ska*, utöver tillgångar som krävs för skuldtäckning enligt 7 kap. 9 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Bestämmelser om vilka poster kapitalbasen får omfatta och om avräkning från den finns i 7 kap. 22 och 24 a §§ och 26 § femte stycket för livförsäkringsrörelse samt i 7 kap. 24 och 24 a §§ och 27 § fjärde stycket för skadeförsäkringsrörelse.

När verksamheten utövas ska kapitalbasen minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginalen) enligt bestämmelserna i 7 kap. 23 § för livförsäkringsrörelse och i 7 kap. 25 § för skadeförsäkringsrörelse. Dock ska kapitalbasen aldrig vara mindre än det garantibelopp som anges i 7 kap. 26 § för livförsäkringsrörelse och i 7 kap. 27 § för skadeförsäkringsrörelse.

När ett försäkringsbolag bildas *ska* kapitalbasen minst uppgå till garantibeloppet.

⁴ Senaste lydelse 2006:533.

Om kapitalbasen understiger solvensmarginalen eller garanti-beloppet *skall* Finansinspektionen vidta åtgärder enligt bestämmelserna i 19 kap. 11 § fjärde, sjätte och sjunde styckena.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkor för att ta in poster i kapitalbasen och räkna av poster från den enligt 7 kap. 22, 24 och 24 a §§ samt 7 a kap. 4 §, och om omfattningen av dessa poster och hur kapitalbasen i övrigt *skall* beräknas.

Om kapitalbasen understiger solvensmarginalen eller garanti-beloppet *ska* Finansinspektionen vidta åtgärder enligt bestämmelserna i 19 kap. 11 § fjärde, sjätte och sjunde styckena.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkor för att ta in poster i kapitalbasen och räkna av poster från den enligt 7 kap. 22, 24 och 24 a §§ samt 7 a kap. 4 §, och om omfattningen av dessa poster och hur kapitalbasen i övrigt *ska* beräknas.

9 g §

Med behörig myndighet förstås i denna lag Finansinspektionen eller någon annan myndighet inom EES som utövar tillsyn över ett försäkringsföretag med huvudkontor inom EES.

9 h §

Med specialföretag förstås i denna lag ett utländskt företag som, utan att vara försäkringsföretag, övertar risker från ett försäkringsföretag och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller någon annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är underordnad företagets skyldigheter enligt avtal om riskövertagande.

10 §⁵

Undantag från denna lag får medges i fråga om mottagna återförsäkringar, i den mån det prövas skäligt. Undantag för ett mottagande bolag som avses i tredje stycket 3 skall vara förenligt med EG:s rättsakter i fråga om direkt försäkring.

⁵ Senaste lydelse 2003:510.

Om ett försäkringsbolag driver rörelse i utlandet, får sådana avvikelser från denna lag *medges* som föranleds av hänsyn till utländsk rätt eller rättstillämpning.

I fråga om skadeförsäkringar får undantag från denna lag *medges* helt eller till vissa delar för

1. ömsesidiga försäkringsbolag som driver skadeförsäkringsrörelse under förutsättning att verksamheten inte omfattar kredit- eller borgensförsäkring eller annan ansvarsförsäkring än sådan som enligt 2 kap. 3 a § tredje stycket behandlas som underordnad, bolagsordningen innehåller bestämmelser som i enlighet med 7 § *medger* uttaxering från delägare, den årliga premieinkomsten från skadeförsäkringsrörelsen inte överstiger ett belopp motsvarande fem miljoner euro, samt att minst hälften av premieinkomsten kommer från bolagets delägare,

2. lokala skadeförsäkringsbolag som meddelar endast försäkring enligt 2 kap. 3 a § första stycket klass 18 (assistans) i form av naturaförmåner och vilkas årliga premieinkomst inte överstiger ett belopp motsvarande 200 000 euro,

3. *ömsesidiga försäkringsbolag som enligt avtal med ett annat sådant bolag (det mottagande bolaget) fullt ut återförsäkrar alla sina avtal om direkt försäkring eller överlåter samtliga sina förpliktelser enligt försäkringsavtalen.*

Frågor om medgivanden enligt första–tredje styckena prövas av Finansinspektionen. Ärenden som är av principiell betydelse eller av synnerlig vikt prövas dock av regeringen.

Om ett försäkringsbolag driver rörelse i utlandet, får sådana avvikelser från denna lag *beslutas* som föranleds av hänsyn till utländsk rätt eller rättstillämpning.

I fråga om skadeförsäkringar får undantag från denna lag *beslutas* helt eller till vissa delar för

1. ömsesidiga försäkringsbolag som driver skadeförsäkringsrörelse under förutsättning att verksamheten inte omfattar kredit- eller borgensförsäkring eller annan ansvarsförsäkring än sådan som enligt 2 kap. 3 a § tredje stycket behandlas som underordnad, bolagsordningen innehåller bestämmelser som i enlighet med 7 § *tillåter* uttaxering från delägare, den årliga premieinkomsten från skadeförsäkringsrörelsen inte överstiger ett belopp motsvarande fem miljoner euro, samt att minst hälften av premieinkomsten kommer från bolagets delägare, *och*

2. lokala skadeförsäkringsbolag som meddelar endast försäkring enligt 2 kap. 3 a § första stycket klass 18 (assistans) i form av naturaförmåner och vilkas årliga premieinkomst inte överstiger ett belopp motsvarande 200 000 euro.

Frågor enligt denna paragraf prövas av Finansinspektionen. Ärenden som är av principiell betydelse eller av synnerlig vikt prövas dock av regeringen.

1 a kap.

7 §⁶

I fråga om europabolag med ett sådant förvaltningssystem som avses i artiklarna 39–42 i SE-förordningen (dualistiskt organiserade europabolag) *skall* vad som sägs i följande bestämmelser i denna lag om styrelsen eller dess ledamöter tillämpas på tillsynsorganet eller dess ledamöter:

2 kap. 3 § femte stycket 3 om ledningsprövning,
7 a kap. 10 § om tystnadsplikt,
8 kap. 1 § femte stycket om suppleanter,
8 kap. 2 § första stycket om förtida avgång,
8 kap. 4 § om bosättningskrav och obehörighetsgrunder,
8 kap. 6 § om anmälan av aktieinnehav,
8 kap. 10 § tredje stycket om protokoll,
8 kap. 11 § första stycket andra meningen om beslutsunderlag,
8 kap. 11 § första stycket tredje meningen om inträde av suppleant,
8 kap. 12 § första stycket om jäv,
8 kap. 17 § om registrering,
9 kap. 12 § om upplysningsplikt mot bolagsstämman,
9 kap. 20 § om klander av bolagsstämmobeslut,
9 kap. 21 § om talan mot bolaget och skiljeförfarande,
10 kap. 5 § om revisorsjäv,
10 kap. 9 § om tillhandahållande av upplysningar till revisorn,
10 kap. 11 § första stycket om revisionsberättelsen,
11 kap. 11 § om jäv för lekmannarevisorer,
11 kap. 14 § om lekmannarevisorns granskningsrapport,
12 kap. 12 och 13 §§ om förbud mot vissa lån m.m.,
14 kap. 3 § om tvångslikvidation,
14 kap. 18 § andra–fjärde styckena om styrelseval i samband med upphörande av likvidation,
16 kap. 1 och 4–6 §§ om skadestånd,
19 kap. 8 § om rätt för Finansinspektionen att sammankalla styrelsen,
19 kap. 9 § andra stycket om rätt för Finansinspektionen att närvara vid styrelsesammanträde och delta i överläggningarna,
19 kap. 11 § andra stycket 4 om föreläggande att vidta rättelse,
19 kap. 11 § andra stycket om föreläggande att vidta rättelse,
19 kap. 16 § första meningen om förbud för en ledamot i Finansinspektionens styrelse eller en befattningshavare hos inspektionen att ingå i ett svenskt försäkringsbolags styrelse, och
20 kap. 4 a § om avregistrering av ledamot.

I fråga om europabolag med ett sådant förvaltningssystem som avses i artiklarna 39–42 i SE-förordningen (dualistiskt organiserade europabolag) *ska* vad som sägs i följande bestämmelser i denna lag om styrelsen eller dess ledamöter tillämpas på tillsynsorganet eller dess ledamöter:

19 kap. 11 § andra stycket om föreläggande att vidta rättelse,

19 kap. 16 § första meningen om förbud för en ledamot i Finansinspektionens styrelse eller en befattningshavare hos inspektionen att ingå i ett svenskt försäkringsbolags styrelse, och

20 kap. 4 a § om avregistrering av ledamot.

⁶ Senaste lydelse 2004:578.

2 a kap.

1 §⁷

Ett försäkringsbolag som avser att upprätta en filial, agentur eller annat liknande driftställe (sekundäretablering) i ett annat EES-land *skall* underrätta Finansinspektionen.

Underrättelsen enligt första stycket *skall* innehålla

1. uppgift om i vilket land sekundäretableringen *skall* upprättas,

2. en plan för den tilltänkta verksamheten, med angivande av sekundäretableringens organisation och vilket slags försäkringsverksamhet som *skall* drivas där,

3. uppgift om sekundäretableringens adress,

4. uppgift om vem som är företrädare för sekundäretableringen.

Om ett försäkringsbolag från en sekundäretablering *skall* meddela försäkringar som anges i 2 kap. 3 a § första stycket 10 (motorfordonsansvar) och som inte uteslutande avser försäkring av fraktförarens ansvar, *skall* underrättelsen enligt första stycket dessutom innehålla en försäkran att bolaget är medlem i motsvarigheten till Trafikförsäkringsföreningen i sekundäretableringens EES-land och i det landets nationella garantifond.

Varje gång ett försäkringsbolag åtar sig ett uppdrag att från en sekundäretablering meddela tjänstepensionsförsäkring, *skall* bolaget lämna en särskild underrättelse till Finansinspektionen.

Underrättelsen enligt fjärde

Ett försäkringsbolag *som inte är ett återförsäkringsbolag* och som avser att upprätta en filial, agentur eller annat liknande driftställe (sekundäretablering) i ett annat EES-land *ska* underrätta Finansinspektionen *innan verksamheten påbörjas*.

Underrättelsen enligt första stycket *ska* innehålla

1. uppgift om i vilket land sekundäretableringen *ska* upprättas,

2. en plan för den tilltänkta verksamheten, med angivande av sekundäretableringens organisation och vilket slags försäkringsverksamhet som *ska* drivas där,

3. uppgift om sekundäretableringens adress, *och*

4. uppgift om vem som är företrädare för sekundäretableringen.

Om ett försäkringsbolag från en sekundäretablering *ska* meddela försäkringar som anges i 2 kap. 3 a § första stycket 10 (motorfordonsansvar) och som inte uteslutande avser försäkring av fraktförarens ansvar, *ska* underrättelsen enligt första stycket dessutom innehålla en försäkran *om* att bolaget är medlem i motsvarigheten till Trafikförsäkringsföreningen i sekundäretableringens EES-land och i det landets nationella garantifond.

Varje gång ett försäkringsbolag åtar sig ett uppdrag att från en sekundäretablering meddela tjänstepensionsförsäkring, *ska* bolaget lämna en särskild underrättelse till Finansinspektionen.

Underrättelsen enligt fjärde

⁷ Senaste lydelse 2005:1121.

stycket *skall* innehålla

1. uppgift om den som i egenskap av arbetsgivare *skall* betala försäkringspremierna, och

2. uppgift om det huvudsakliga innehållet i de överenskommelser som *skall* ligga till grund för försäkringarna.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad den i andra stycket 2 angivna verksamhetsplanen i övrigt *skall* innehålla.

stycket *ska* innehålla

1. uppgift om den som i egenskap av arbetsgivare *ska* betala försäkringspremierna, och

2. uppgift om det huvudsakliga innehållet i de överenskommelser som *ska* ligga till grund för försäkringarna.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad den i andra stycket 2 angivna verksamhetsplanen i övrigt *ska* innehålla.

4 §⁸

Om ett försäkringsbolag avser att från Sverige eller från en sekundäretablering i ett annat land inom EES meddela försäkringar för risker belägna i eller för åtaganden som *skall* fullgöras i ett tredje EES-land, och detta *skall* ske utanförmedling av en sekundäretablering i det landet (gränsöverskridande verksamhet) *skall* bolaget underrätta Finansinspektionen om det. I underrättelsen *skall* det anges vilket eller vilka slag av risker eller åtaganden försäkringarna *skall* omfatta.

Varje gång ett försäkringsbolag åtar sig ett uppdrag att genom gränsöverskridande verksamhet meddela tjänstepensionsförsäkring, *skall* bolaget lämna en särskild underrättelse till Finansinspektionen.

Underrättelsen enligt andra stycket *skall* innehålla

1. uppgift om den som i egenskap av arbetsgivare *skall* betala försäkringspremierna, och

2. uppgift om det huvudsakliga innehållet i de överenskommelser som *skall* ligga till grund för försäkringarna.

Om ett försäkringsbolag som inte är ett återförsäkringsbolag avser att från Sverige eller från en sekundäretablering i ett annat land inom EES meddela försäkringar för risker belägna i eller för åtaganden som *ska* fullgöras i ett tredje EES-land, och detta *ska* ske utan förmedling av en sekundäretablering i det landet (gränsöverskridande verksamhet), *ska* bolaget underrätta Finansinspektionen om det. I underrättelsen *ska* det anges vilket eller vilka slag av risker eller åtaganden försäkringarna *ska* omfatta.

Varje gång ett försäkringsbolag åtar sig ett uppdrag att genom gränsöverskridande verksamhet meddela tjänstepensionsförsäkring, *ska* bolaget lämna en särskild underrättelse till Finansinspektionen.

Underrättelsen enligt andra stycket *ska* innehålla

1. uppgift om den som i egenskap av arbetsgivare *ska* betala försäkringspremierna, och

2. uppgift om det huvudsakliga innehållet i de överenskommelser som *ska* ligga till grund för försäkringarna.

⁸ Senaste lydelse 2005:1121.

Bestämmelserna i första stycket gäller inte när bolag i annan egenskap än ledande försäkringsgivare deltar i koassuransavtal (samförsäkring) avseende stora risker.

Med stora risker avses

1. de försäkringar som anges i 2 kap. 3 a § första stycket 4–7 och 11–12,

2. de försäkringar som anges i 2 kap. 3 a § första stycket 14–15, om försäkringstagaren är näringsidkare och den försäkrade risken avser näringsverksamheten, och

3. de försäkringar som anges i 2 kap. 3 a § första stycket 3, 8–10, 13 och 16, om försäkringstagaren är näringsidkare och minst två av följande förutsättningar är uppfyllda enligt senast fastställda resultat- och balansräkning:

a) försäkringstagaren har en balansomslutning som uppgår till minst ett belopp motsvarande 6 200 000 euro,

b) försäkringstagaren har en bruttoomsättning som uppgår till minst ett belopp motsvarande 12 800 000 euro,

c) försäkringstagaren har haft i genomsnitt minst 250 personer anställda.

Om försäkringstagaren ingår i en koncern som avger koncernredovisning *skall* förutsättningarna i femte stycket 3 gälla koncernen.

1. de försäkringar som anges i 2 kap. 3 a § första stycket 4–7, 11 och 12,

2. de försäkringar som anges i 2 kap. 3 a § första stycket 14 och 15, om försäkringstagaren är näringsidkare och den försäkrade risken avser näringsverksamheten, och

Om försäkringstagaren ingår i en koncern som avger koncernredovisning, *ska* förutsättningarna i femte stycket 3 gälla koncernen.

7 kap.

1 §⁹

Ett försäkringsbolags försäkringstekniska avsättningar *skall* motsvara belopp som *erfordras* för att bolaget vid varje tidpunkt *skall* kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna *skall* motsvara bolagets ansvarighet för

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

Ett försäkringsbolags försäkringstekniska avsättningar *ska* motsvara belopp som *krävs* för att bolaget vid varje tidpunkt *ska* kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna *ska* motsvara bolagets ansvarighet för

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

⁹ Senaste lydelse 1999:600.

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring), och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring),

5. förlustutjämning för kreditförsäkring som avses i 12 kap. 9 a § (utjämningsavsättning) upp till det belopp för avsättningens storlek som anges i första stycket andra meningen nämnda paragraf, och

6. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Ansvarar flera försäkringsbolag solidariskt för en försäkring, *skall* vid beräkningen av det enskilda bolagets försäkringstekniska avsättningar endast beaktas den del av försäkringen som enligt avtal mellan bolagen *belöper på* bolaget.

Avsättning för oreglerade skador *skall* beräknas särskilt för varje försäkringsfall. För skadeförsäkringsrörelse får statistiska metoder användas om de leder till en tillräcklig avsättning med beaktande av skadornas art.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela *närmare* föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring), och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring), *och*

5. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Ansvarar flera försäkringsbolag solidariskt för en försäkring, *ska* vid beräkningen av det enskilda bolagets försäkringstekniska avsättningar endast beaktas den del av försäkringen som enligt avtal mellan bolagen *avser det* bolaget.

Avsättning för oreglerade skador *ska* beräknas särskilt för varje försäkringsfall. För skadeförsäkringsrörelse får statistiska metoder användas om de leder till en tillräcklig avsättning med beaktande av skadornas art.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Avsättningen för ej intjänade premier *skall* beräknas så att den alltid motsvarar summan av avsättningarna för varje försäkringsavtal. Avsättningen för kvardröjande risker *skall* avse ett för bolaget beräknat tillägg som utöver avsättningen för ej intjänade premier kan anses behövt för att täcka framtida kostnader som har samband med ingångna försäkringsavtal. En försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod för kollektiv beräkning av avsättningarna får dock användas, om avsättningen beräknad enligt en sådan metod ger i stort sett samma resultat som om avsättningen hade beräknats för varje försäkring.

Livförsäkringsavsättningen *skall* beräknas så att den alltid motsvarar summan av avsättningarna för varje livförsäkringsavtal beräknat enligt tredje stycket. I avsättningen *skall* det tillägg inräknas som behövs för att täcka alla förluster på grund av att försäkringarna upphör i förtid. En annan försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod för kollektiv beräkning av avsättningarna får användas, om den ger i stort sett samma resultat som om avsättningen hade beräknats för varje försäkring.

Livförsäkringsavsättningen för ett livförsäkringsavtal utgörs av skillnaden mellan det förväntade kapitalvärdet av bolagets framtida utgifter för försäkringsavtalet och det förväntade kapitalvärdet av de premier bolaget ytterligare kan ha att *uppbära* för försäkringsavtalet (prospektiv beräkningsmetod). En annan försäkringsmatematiskt

Avsättningen för ej intjänade premier *ska* beräknas så att den alltid motsvarar summan av avsättningarna för varje försäkringsavtal. Avsättningen för kvardröjande risker *ska* avse ett för bolaget beräknat tillägg som utöver avsättningen för ej intjänade premier kan anses behövt för att täcka framtida kostnader som har samband med ingångna försäkringsavtal. En försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod för kollektiv beräkning av avsättningarna får dock användas, om avsättningen beräknad enligt en sådan metod ger i stort sett samma resultat som om avsättningen hade beräknats för varje försäkring.

Livförsäkringsavsättningen *för direkt försäkring ska* beräknas så att den alltid motsvarar summan av avsättningarna för varje livförsäkringsavtal beräknat enligt tredje stycket. I avsättningen *ska* det tillägg inräknas som behövs för att täcka alla förluster på grund av att försäkringarna upphör i förtid. En annan försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod för kollektiv beräkning av avsättningarna får användas, om den ger i stort sett samma resultat som om avsättningen hade beräknats för varje försäkring.

Livförsäkringsavsättningen för ett livförsäkringsavtal *om direkt försäkring* utgörs av skillnaden mellan det förväntade kapitalvärdet av bolagets framtida utgifter för försäkringsavtalet och det förväntade kapitalvärdet av de premier bolaget ytterligare kan ha att *ta ut* för försäkringsavtalet (prospektiv beräkningsmetod). En

¹⁰ Senaste lydelse 2005:1121.

vedertagen beräkningsmetod får användas, om avsättningen beräknad enligt en sådan metod inte blir lägre än om en prospektiv beräkningsmetod hade använts eller om den metoden inte är möjlig att tillämpa för försäkringsavtalet.

Beräkningen enligt andra och tredje styckena *skall* grundas på antaganden om dödlighet och andra riskmått, räntesats samt driftskostnader som var för sig är betryggande.

I verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring *skall* de antaganden som avses i fjärde stycket göras på ett aktsamt sätt.

Beräkningen av de försäkrings- tekniska avsättningarna i verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring *skall* utföras minst en gång om året.

Finansinspektionen får i enskilda fall besluta om undantag från vad som anges i sjätte stycket. Beräkningarna måste dock alltid utföras minst vart tredje år.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkning av livförsäkringsavsättningar.

3 §¹¹

Ett försäkringsbolag *som avses i 9 § skall* upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer. Sådana riktlinjer *skall* innehålla principerna för

1. hur premier bestäms,
2. beräkning av försäkrings- tekniska avsättningar,
3. återköp och belåning av försäkringar,
4. fördelning av återbäring till försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade,
5. avgivande och mottagande av återförsäkring, samt
6. hur soliditeten *skall* tillgodoses.

annan försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod får användas, om avsättningen beräknad enligt en sådan metod inte blir lägre än om en prospektiv beräkningsmetod hade använts eller om den metoden inte är möjlig att tillämpa för försäkringsavtalet.

Beräkningen enligt andra och tredje styckena *ska* grundas på antaganden om dödlighet och andra riskmått, räntesats samt driftskostnader som var för sig är betryggande.

I verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring *ska* de antaganden som avses i fjärde stycket göras på ett aktsamt sätt.

Beräkningen av de försäkrings- tekniska avsättningarna i verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring *ska* utföras minst en gång om året.

Ett försäkringsbolag *ska* upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer. Sådana riktlinjer *ska* innehålla principerna för

1. hur premier bestäms,
2. beräkning av försäkrings- tekniska avsättningar,
3. återköp och belåning av försäkringar,
4. fördelning av återbäring till försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade,
5. avgivande och mottagande av återförsäkring, samt
6. hur soliditeten *ska* tillgodoses.

¹¹ Senaste lydelse 1999:600.

De försäkringstekniska riktlinjerna *skall* kompletteras med ett försäkringstekniskt beräkningsunderlag. Underlaget *skall* innehålla de antaganden som behövs för att beräkna

1. premier, försäkringstekniska avsättningar, tekniska återköpsvärden och belåningsvärden,

2. gränserna för skyldigheten att teckna återförsäkring och begränsningarna för mottagen återförsäkring,

3. fördelningen av återbäring, samt

4. soliditetsreserver.

Om det med hänsyn till försäkringarnas beskaffenhet eller av annat särskilt skäl saknas anledning att upprätta ett sådant beräkningsunderlag får bolaget helt eller delvis avstå från att upprätta det.

De försäkringstekniska riktlinjerna *ska* kompletteras med ett försäkringstekniskt beräkningsunderlag. Underlaget *ska* innehålla de antaganden som behövs för att beräkna

1. premier, försäkringstekniska avsättningar, tekniska återköpsvärden och belåningsvärden,

2. gränserna för skyldigheten att teckna återförsäkring och begränsningarna för mottagen återförsäkring,

3. fördelningen av återbäring, samt

4. soliditetsreserver.

9 §¹²

Ett försäkringsbolag *som driver direkt försäkringsrörelse skall* ha tillgångar till ett belopp som motsvarar försäkringstekniska avsättningar för egen räkning, *med tillägg av värdet av reservdeposition som en återförsäkringsgivare har ställt hos bolaget, placerade i enlighet med 9 a–10 e, 12, 13 och 29 §§ (skuldtäckning).*

Om ett annat försäkringsbolag än som avses i första stycket driver sådan återförsäkringsrörelse som avses i 11 a § första stycket 3 skall bolaget ha tillgångar till ett belopp som behövs för att säkerställa försäkringstagarnas förmånsrätt enligt 4 a § förmånsrättslagen (1970:979). För sådana tillgångar gäller 9 a–10 g §§ i tillämpliga delar (särskild skuldtäckning).

Med försäkringstekniska avsättningar för egen räkning avses de försäkringstekniska avsättningarna inklusive mottagen återförsäkring och med avdrag för avgiven återförsäkring.

Om avgiven återförsäkring inte

Ett försäkringsbolag *ska* ha tillgångar *för skuldtäckning som minst uppgår* till ett belopp som motsvarar

1. försäkringstekniska avsättningar för egen räkning,

2. värdet av *reservdeposition som en återförsäkringsgivare har ställt hos bolaget, och*

3. *utjämningsreserv för kreditförsäkring enligt 12 kap. 9 a §.*

Skuldtäckningstillgångarna ska placeras och värderas enligt 9 a–10 f, 12, 13, 15 och 29 §§.

Om avgiven återförsäkring inte

¹² Senaste lydelse 2005:1121.

bidrar till att minska bolagets risktagande, får Finansinspektionen för visst fall bestämma att avdrag inte får göras för sådan återförsäkring.

bidrar till att minska bolagets risktagande, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta att avdrag inte får göras för sådan återförsäkring. Om den som har mottagit återförsäkringen är auktoriserad i en annan stat inom EES, får avdrag inte vägras av skäl som har sin grund i bristande sundhet i återförsäkringsföretagets eller försäkringsföretagets finanser.

9 a §¹³

Utöver de begränsningar, som följer av 10–10 e §§, skall följande gälla för de tillgångar som används för skuldtäckning. Tillgångarna skall placeras på ett sådant sätt att lämplig risk-spridning uppnås. Tillgångarna skall, med beaktande av bolagets försäkringsåtaganden och förändringar i tillgångarnas framtida värde och avkastning, placeras så att bolagets betalningsberedskap är tillfredsställande och den förväntade avkastningen tillräcklig.

De tillgångar som används för skuldtäckning ska placeras så att lämplig riskspridning uppnås. Tillgångarna ska, med beaktande av bolagets försäkringsåtaganden och förändringar i tillgångarnas framtida värde och avkastning, placeras så att bolagets betalningsberedskap är tillfredsställande och den förväntade avkastningen tillräcklig.

10 §¹⁴

För skuldtäckning som avses i 9 § får, med de begränsningar som anges i andra–sjätte styckena och 10 a–10 d §§, följande tillgångar användas:

1. Obligationer eller andra skuldförbindelser som svenska staten, en svensk kommun eller därmed jämförlig samfällighet svarar för.
2. Obligationer eller andra skuldförbindelser som Europeiska gemenskaperna eller utländska stater eller centralbanker svarar för.
3. Obligationer eller andra skuldförbindelser som utländsk kommun eller därmed jämförlig utländsk samfällighet med befogenhet att kräva in offentlig uppörd svarar för.
4. Obligationer eller andra skuldförbindelser som internationella organisationer svarar för.
5. Fordringar på premie eller andra fordringar på försäkringstagare som har samband med försäkringsavtal, om rättssubjekt som anges i 1–4 svarar för fordran. Ett försäkringsbolag som ingår i en koncern och vars verksamhet uteslutande består i att försäkra risker inom koncernen, får för skuldtäckning även använda fordringar som bolag inom koncernen

¹³ Senaste lydelse 1995:779.

¹⁴ Senaste lydelse 2007:532

svarar för. Om en fordran enligt denna punkt varit förfallen till betalning längre tid än tre månader, får den dock inte användas för skuldtäckning.

5a. Fordringar på premier för skadeförsäkring får, när flera premieperioder avtalats och fordringarna avser premier som inte förfallit till betalning för andra perioder än den första, användas för skuldtäckning upp till det belopp som svarar mot avsättningen för försäkringsåtagandet, om avsikten är att åtagandet *skall* sägas upp vid dröjsmål med betalningen.

5a. Fordringar på premier för skadeförsäkring får, när flera premieperioder avtalats och fordringarna avser premier som inte förfallit till betalning för andra perioder än den första, användas för skuldtäckning upp till det belopp som svarar mot avsättningen för försäkringsåtagandet, om avsikten är att åtagandet *ska* sägas upp vid dröjsmål med betalningen.

6. Skuldförbindelser med säkerhet i bolagets livförsäkringsbrev, inom återköpsvärdet.

7. Medel på konto i bank, kreditmarknadsföretag eller utländskt kreditinstitut.

8. Obligationer och andra skuldförbindelser som ett kreditinstitut eller ett värdepappersbolag med tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 och 8 lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden svarar för. Med kreditinstitut avses bank, kreditmarknadsföretag, Svenska skeppshypotekskassan och Sveriges allmänna hypoteksbank.

9. Obligationer och andra skuldförbindelser som ett utländskt kreditinstitut svarar för.

10. Obligationer och andra skuldförbindelser som ett publikt aktiebolag eller ett motsvarande utländskt bolag svarar för.

11. Aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier, som har getts ut av ett publikt aktiebolag, ett publikt försäkringsaktiebolag eller ett motsvarande utländskt bolag, med undantag av bolag som avses i 12.

12. Aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier, som har getts ut av ett publikt aktiebolag eller ett motsvarande utländskt bolag, under förutsättning att bolaget har till uppgift att äga sådana tillgångar som anges i 13.

13. Fastigheter, tomträtter och byggnader samt andelar i sådan egendom.

14. Skuldförbindelser som fysiska personer och andra subjekt än de som anges i 1–4 och 8–10 svarar för och som panträtt i fastighet eller tomträtt lämnats som säkerhet för. Panträtten *skall* ligga inom en viss andel av fastighetens eller tomträttens värde. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om andelens storlek och om värdering av fastigheter och tomträtter för tillämpningen av

14. Skuldförbindelser som fysiska personer och andra subjekt än de som anges i 1–4 och 8–10 svarar för och som panträtt i fastighet eller tomträtt lämnats som säkerhet för. Panträtten *ska* ligga inom en viss andel av fastighetens eller tomträttens värde. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om andelens storlek och om värdering av fastigheter och tomträtter för tillämpningen av

bestämmelserna i denna punkt. bestämmelserna i denna punkt.

15. Skuldförbindelser som fysiska personer och andra subjekt än de som anges i 1–4 och 8–10 svarar för och som annan betryggande säkerhet än panträtt i fastighet eller tomträtt lämnats som säkerhet för.

16. Kassa.

17. Andelar i investeringsfonder och i sådana fondföretag som avses i 1 kap. 7 § lagen (2004:46) om investeringsfonder, om de förvaltade tillgångarna huvudsakligen består av tillgångar som får användas för skuldtäckning. Vid tillämpningen av denna punkt krävs inte en sådan anmälan från fondförvaltaren som avses i nämnda paragraf.

18. Beslutad överskjutande skatt.

19. Återförsäkringsgivares fordran hos det avgivande försäkringsbolaget (återförsäkringstagaren) som grundas på att återförsäkringstagaren har hållit kvar tillgångar som motsvarar en avgiven återförsäkring.

Andra fondpapper än sådana som avses i 10 a § första stycket 1, får bara användas för skuldtäckning om de är kortfristigt realiserbara eller är föremål för handel på en reglerad marknad eller en motsvarande marknad utanför EES.

Aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier, som har getts ut av ett privat aktiebolag får användas för skuldtäckning under förutsättning att bolaget är ett dotterbolag som anges i 10 a § första stycket 1.

Utländska tillgångar som avses i första stycket 2–4, 7 och 9–12 får användas för skuldtäckning i den mån det följer av föreskrifter som meddelats av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämt

1. såvitt angår första stycket 2, om vilka utländska stater och utländska centralbanker som avses,

2. såvitt angår första stycket 4, om vilka internationella organisationer som avses, samt

3. såvitt angår första stycket 3, 7 och 9–12, om vilka stater de rättssubjekt som avses *skall* vara belägna eller ha sitt säte i.

3. såvitt angår första stycket 3, 7 och 9–12, om vilka stater de rättssubjekt som avses *ska* vara belägna eller ha sitt säte i.

Tillgångar får användas för skuldtäckning endast till den del de inte belastas av panträtt eller annan säkerhetsrätt.

För att tillgångar enligt första stycket 13 *skall* få användas för skuldtäckning *skall* byggnader som hör till fastigheter och tomträtter vara brandförsäkrade. Detsamma gäller byggnader som hör till fastigheter och tomträtter som utgör säkerhet för skuldförbindelser enligt första stycket 14.

För att tillgångar enligt första stycket 13 *ska* få användas för skuldtäckning *ska* byggnader som hör till fastigheter och tomträtter vara brandförsäkrade. Detsamma gäller byggnader som hör till fastigheter och tomträtter som utgör säkerhet för skuldförbindelser enligt första stycket 14.

Förlagsbevis och förlagsandelsbevis *skall* vid tillämpningen av bestämmelserna i 10 b och 10 c §§ jämföras med tillgångar som anges i första stycket 11 och 12.

Förlagsbevis och förlagsandelsbevis *ska* vid tillämpningen av bestämmelserna i 10 b och 10 c §§ jämföras med tillgångar som anges i första stycket 11 och 12.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, *medge* att även andra slag av tillgångar än som anges i första stycket tillfälligt får användas för skuldtäckning.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, *besluta* att även andra slag av tillgångar än som anges i första stycket tillfälligt får användas för skuldtäckning.

Obligationer eller andra skuldförbindelser och aktier eller andra värdepapper utgivna av ett specialföretag får användas för skuldtäckning. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förutsättningarna för användning av dessa tillgångar för skuldtäckning.

10 c §¹⁵

Värdet av en enskild placering får motsvara högst följande andelar av det belopp som *skall* skuldtäckas:

1. Fem procent om placeringen utgörs av en fastighet, tomträtt eller byggnad, eller en grupp av sådan egendom, om egendomen eller egendomarna är belägna på ett sådant sätt att de ur risksynpunkt utgör en investering. Motsvarande *skall* gälla för andelar i sådan egendom.

2. Fem procent om placeringen utgörs av aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier eller obligationer eller skuldförbindelser från samma emittent eller samma låntagare, om inte annat följer av 3.

3. Tio procent om placeringen utgörs av aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier eller obligationer eller skuldförbindelser från samma emittent eller låntagare, om denne är sådant rättssubjekt som anges i 10 § första stycket 8 eller 9. Det sammanlagda innehavet av sådana

Värdet av en enskild placering får motsvara högst följande andelar av det belopp som *ska* skuldtäckas:

1. Fem procent om placeringen utgörs av en fastighet, tomträtt eller byggnad, eller en grupp av sådan egendom, om egendomen eller egendomarna är belägna på ett sådant sätt att de ur risksynpunkt utgör en investering. Motsvarande *ska* gälla för andelar i sådan egendom.

2. Fem procent om placeringen utgörs av aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier eller obligationer eller skuldförbindelser från samma emittent eller samma låntagare, om inte *något* annat följer av 3 eller 4.

3. Tio procent om placeringen utgörs av aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier eller obligationer eller skuldförbindelser från samma emittent eller låntagare, om denne är sådant rättssubjekt som anges i 10 § första stycket 8 eller 9. Det sammanlagda innehavet av sådana

¹⁵ Senaste lydelse 2004:53.

tillgångar får uppgå till högst 40 procent av det belopp som *skall* skuldtäckas. Andelen aktier eller andra värdepapper som kan jämföras med aktier från samma emittent får dock inte överstiga fem procent av det belopp som *skall* skuldtäckas.

4. *Tio procent om placeringen utgörs av andelar i investeringsfonder eller sådana fondföretag som avses i 1 kap. 7 § lagen (2004:46) om investeringsfonder som förvaltas av samma fondförvaltare, om inte annat medges av Finansinspektionen.*

Begränsningarna i första stycket 2 och 3 *skall* tillämpas på motsvarande sätt för grupper av emittenter eller låntagare med inbördes anknytning. Med en sådan grupp avses två eller flera fysiska eller juridiska personer som utgör en helhet från risksynpunkt därför att någon av dem har, direkt eller indirekt, ägarinflytande över en eller flera av de övriga i gruppen, eller de utan att stå i sådant förhållande har sådan inbördes anknytning att någon eller samtliga av de övriga kan råka i betalningssvårigheter om en av dem drabbas av finansiella problem.

Begränsningarna i första stycket 2 och 3 gäller inte sådana i 10 § första stycket 1–5 angivna tillgångar som får användas för skuldtäckning.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får inom de ramar som anges i första stycket meddela *ytterligare* föreskrifter om lämplig risk-spridning.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, *medge* tillfälliga avvikelser från de

tillgångar får uppgå till högst 40 procent av det belopp som *ska* skuldtäckas. Andelen aktier eller andra värdepapper som kan jämföras med aktier från samma emittent får dock inte överstiga fem procent av det belopp som *ska* skuldtäckas.

4. *Tjugofem procent om placeringen utgörs av skuldförbindelser från samma emittent utgivna enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer eller motsvarande utländska skuldförbindelser.*

Det sammanlagda innehavet av placeringar enligt första stycket 2–4 som härrör från samma emittent eller låntagare får uppgå till högst tjugofem procent av det belopp som ska skuldtäckas.

Begränsningarna i första stycket 2–4 *ska* tillämpas på motsvarande sätt för grupper av emittenter eller låntagare med inbördes anknytning. Med en sådan grupp avses två eller flera fysiska eller juridiska personer som utgör en helhet från risksynpunkt därför att någon av dem har, direkt eller indirekt, ägarinflytande över en eller flera av de övriga i gruppen, eller *därför att* de, utan att stå i sådant förhållande, har sådan inbördes anknytning att någon eller samtliga av de övriga kan råka i betalningssvårigheter om en av dem drabbas av finansiella problem.

Begränsningarna i första stycket 2 och 3 gäller inte sådana i 10 § första stycket 1–5 angivna tillgångar som får användas för skuldtäckning.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får inom de ramar som anges i första stycket meddela föreskrifter om lämplig riskspridning.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, *besluta om* tillfälliga avvikelser från de

begränsningar som anges i första stycket.

begränsningar som anges i första stycket.

10 f §¹⁶

Fordringar på annan än försäkringstagare *skall* beaktas endast till den del de överstiger belopp som gäldenären har att fordra av bolaget.

De tillgångar som används för skuldtäckning *skall* värderas enligt tredje–sjätte styckena. Vid värderingen *skall* avdrag göras för skulder som hänför sig till förvärvet av tillgången.

Tillgångar som hänförs till posterna C.II.2 och 4, C.III samt C.IV i uppställningsformen för balansräkningen i bilaga 1 till lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag skall värderas till verkligt värde. Obligationer eller andra skuldförbindelser som är avsedda att säkerställa försäkringsåtaganden genom att innehas till förfall eller konvertering får dock värderas med utgångspunkt i anskaffningsvärdet om de vid tidpunkten för förfall eller konvertering kan inlösas eller avyttras till ett värde som är tillfredsställande med hänsyn till de försäkringsåtaganden som säkerställs. Om en obligation eller annan skuldförbindelse värderas med utgångspunkt i anskaffningsvärdet skall den värderingsmetoden tillämpas till förfallo- eller konverteringstidpunkten. En obligation eller skuldförbindelse som värderas med utgångspunkt i anskaffningsvärdet får inte avyttras före förfallo- eller konverteringstidpunkten. Om det finns synnerliga skäl får Finansinspektionen medge undantag från förbudet att avyttra.

Fordringar på *någon* annan än försäkringstagare *ska* beaktas endast till den del de överstiger belopp som gäldenären har att fordra av bolaget.§

De tillgångar som används för skuldtäckning *ska* värderas *till verkligt värde. Från detta värde ska* avdrag göras för skulder som hänför sig till förvärvet av tillgången.

¹⁶ Senaste lydelse 1999:600.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer *skall* meddela föreskrifter om vilket värde som tillgångar som anges i 10 § första stycket 13 högst får tas upp till.

Tillgångar som inte omfattas av tredje och fjärde styckena skall värderas enligt 4 kap. lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag.

För sådana aktier i dotterbolag, som med stöd av 10 a § första stycket 1 används för skuldtäckning, får inte högre värde fastställas än det värde som skulle ha fastställts för tillgångarna sammanlagt, efter avdrag för bolagets skulder, om de ägts direkt av försäkringsbolaget. Om försäkringsbolaget inte äger samtliga aktier i dotterbolaget, beaktas endast så stor del av tillgångarnas värde som svarar mot aktieinnehavet.

10 g §¹⁷

Ett försäkringsbolag *som avses i 9 § skall* upprätta och följa placeringsriktlinjer. Sådana riktlinjer *skall* innehålla principerna för placering av samtliga tillgångar, med en särskild redovisning av principerna för placering av de tillgångar som används för skuldtäckning.

Livförsäkringstagare och de som erbjuds att teckna en livförsäkring i bolaget *skall* informeras om det huvudsakliga innehållet i riktlinjerna, om det inte med hänsyn till försäkringens särskilda beskaffenhet eller av annat särskilt skäl saknas anledning till sådan information. Avser verksamheten tjänstepensionsförsäkring, *skall* informationen ges även till andra ersättningsberättigade på grund av försäkringen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad riktlinjerna för verksamhet avseende tjänstepensionsförsäk-

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer *får* meddela föreskrifter om

1. värdering till verkligt värde, och

2. vilket värde som tillgångar som anges i 10 § första stycket 13 högst får tas upp till.

Ett försäkringsbolag *ska* upprätta och följa placeringsriktlinjer. Sådana riktlinjer *ska* innehålla principerna för placering av samtliga tillgångar, med en särskild redovisning av principerna för placering av de tillgångar som används för skuldtäckning.

Livförsäkringstagare och de som erbjuds att teckna en livförsäkring i bolaget *ska* informeras om det huvudsakliga innehållet i riktlinjerna, om det inte med hänsyn till försäkringens särskilda beskaffenhet eller av annat särskilt skäl saknas anledning till sådan information. Avser verksamheten tjänstepensionsförsäkring, *ska* informationen ges även till andra ersättningsberättigade på grund av försäkringen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad riktlinjerna för verksamhet avseende tjänstepensionsförsäk-

¹⁷ Senaste lydelse 2005:1121.

ring *skall* innehålla samt om skyldigheten att lämna information och om vilka försäkringar som inte *skall* omfattas av informations-skyldigheten.

För placeringsriktlinjer i försäkringsbolag som meddelar tjänstepensionsförsäkring *skall* bestämmelserna i 8 a § tillämpas.

ring *ska* innehålla samt om skyldigheten att lämna information och om vilka försäkringar som inte *ska* omfattas av informations-skyldigheten.

För placeringsriktlinjer i försäkringsbolag som meddelar tjänstepensionsförsäkring *ska* bestämmelserna i 8 a § tillämpas.

11 §¹⁸

Ett försäkringsbolag *som avses i 9 § skall* föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde. Om 1 kap. 3 a § är tillämplig på försäkringsbolagets verksamhet, *skall* bolaget föra ett särskilt register för de tillgångar som används för skuldtäckning i verksamheten avseende tjänstepensionsförsäkring.

Om en tillgång som antecknats i ett register har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för skuldtäckning, *skall* detta antecknas i registret.

Ett försäkringsbolag *ska* föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde. Om 1 kap. 3 a § är tillämplig på försäkringsbolagets verksamhet, *ska* bolaget föra ett särskilt register för de tillgångar som används för skuldtäckning i verksamheten avseende tjänstepensionsförsäkring.

Om en tillgång som antecknats i ett register har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för skuldtäckning, *ska* detta antecknas i registret.

15 §¹⁹

Bestämmelserna i 10 § första-åttonde stycket och 10 a–10 e §§ gäller inte för återförsäkringsbolag. För sådana bolag gäller, utöver de begränsningar som följer av 9 a § och 10 § nionde stycket, att skuldtäckningstillgångarna ska placeras så att det möjliggör för bolaget att på ett lämpligt sätt anpassa sig till ändrade ekonomiska omständigheter och till katastrofer som får betydande följder för bolaget. Placeringar i tillgångar som inte handlas på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför EES ska hållas på

¹⁸ Senaste lydelse 2005:1121.

¹⁹ Tidigare 15 § upphävd genom 1999:600.

23 §²⁰

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket *skall* för livförsäkringsrörelse bestämmas på det sätt som anges i denna paragraf.

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket *ska* för *direkt* livförsäkringsrörelse bestämmas på det sätt som anges i denna paragraf.

Solvensmarginalen för livförsäkring som avses i 2 kap. 3 b § första stycket klasserna 1 a, 2 och 3 utgör summan av följande belopp:

1. fyra procent av den del av försäkringstekniska avsättningar enligt 1 §, som svarar mot åtaganden med en finansiell eller försäkringsteknisk risk för försäkringsbolaget, utan avdrag för avgiven återförsäkring (bruttoavsättning) multiplicerat med en faktor som motsvarar förhållandet för det föregående räkenskapsåret mellan sådana försäkringstekniska avsättningar efter avdrag för avgiven återförsäkring och bruttoavsättningen; faktorn får dock inte understiga 0,85,

2. en procent av försäkringstekniska avsättningar i övrigt beräknade på det sätt som anges i 1, om

a) försäkringstiden överstiger fem år och det belopp som *skall* täcka driftskostnaderna är bestämt för längre tid än fem år, eller

a) försäkringstiden överstiger fem år och det belopp som *ska* täcka driftskostnaderna är bestämt för längre tid än fem år, eller

b) avsättningarna är förenade med en rörelserisk för bolaget som inte är oväsentlig,

3. tre tiondels procent av samtliga positiva risksummor multiplicerat med en faktor som motsvarar förhållandet för det föregående räkenskapsåret mellan de positiva risksummorna efter avdrag för avgiven återförsäkring och de positiva risksummorna utan sådant avdrag; faktorn får dock inte understiga 0,5, samt

4. tjugofem procent av de nettodriftskostnader som är hänförliga till sådana avtal under föregående räkenskapsår som inte är förenade med någon placeringsrisk för försäkringsbolaget och där det belopp som *skall* täcka driftskostnaderna inte är bestämt för längre tid än fem år.

4. tjugofem procent av de nettodriftskostnader som är hänförliga till sådana avtal under föregående räkenskapsår som inte är förenade med någon placeringsrisk för försäkringsbolaget och där det belopp som *ska* täcka driftskostnaderna inte är bestämt för längre tid än fem år.

För försäkringar enbart för dödsfall *skall* vid tillämpning av andra stycket 3 i stället för tre tiondels procent gälla en tiondels procent om försäkringstiden är högst tre år och femton hundradels procent om försäkringstiden är längre än tre år men högst fem år.

För försäkringar enbart för dödsfall *ska* vid tillämpning av andra stycket 3 i stället för tre tiondels procent gälla en tiondels procent om försäkringstiden är högst tre år och femton hundradels procent om försäkringstiden är längre än tre år men högst fem år.

Solvensmarginalen för sjuk- och

Solvensmarginalen för sjuk- och

²⁰ Senaste lydelse 2003:510.

olycksfallsförsäkringar som avses i 2 kap. 3 b § första stycket klass 4 *skall* bestämmas till summan av ett belopp beräknat enligt andra stycket 1 och solvensmarginalen enligt 25 §.

Solvensmarginalen för försäkringar enligt 2 kap. 3 b § första stycket klass 1 b (tilläggsförsäkring) *skall* beräknas enligt 25 §.

Om återförsäkringsavtalen försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen *för visst fall bestämma* att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring *skall* minskas.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur beräkningen enligt fjärde stycket *skall* ske.

olycksfallsförsäkringar som avses i 2 kap. 3 b § första stycket klass 4 *ska* bestämmas till summan av ett belopp beräknat enligt andra stycket 1 och solvensmarginalen enligt 25 §.

Solvensmarginalen för försäkringar enligt 2 kap. 3 b § första stycket klass 1 b (tilläggsförsäkring) *ska* beräknas enligt 25 §.

Om återförsäkringsavtalen har försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen *i ett enskilt fall besluta* att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring *ska* minskas. *Om den som har mottagit återförsäkringen är auktoriserad i en annan stat inom EES, får ett sådant beslut inte ha sin grund i bristande sundhet i återförsäkringsföretagets eller försäkringsföretagets finanser.*

Finansinspektionen får besluta att belopp som kan återfås från ett specialföretag enligt avtal om riskövertagande får användas för att minska solvensmarginalen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur beräkningen enligt fjärde stycket *ska* ske.

24 §²¹

Kapitalbasen för skadeförsäkringsrörelse får omfatta följande poster:

1. inbetalat aktiekapital eller inbetalat garantikapital,
2. övrigt eget kapital med avdrag för utdelning, samt
3. obeskattade reserver.

Utjämningsreserven som ska skuldtäckas enligt 9 § får inte ingå i kapitalbasen.

För försäkringsbolag som tillämpar diskontering av försäk-

För försäkringsbolag som tillämpar diskontering av försäk-

²¹ Senaste lydelse 2004:1179.

ringstekniska avsättningar för oreglerade skador *skall*, i fråga om försäkring som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 3–18, kapitalbasen minskas med skillnaden mellan odiskonterade och diskonterade försäkringstekniska avsättningar. För sådan försäkring som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 1 och 2 *skall* diskontering av de annuiteter som ingår i avsättningarna göras.

Finansinspektionen får medge att också andra poster än som sägs i första stycket får ingå i kapitalbasen.

ringstekniska avsättningar för oreglerade skador *ska*, i fråga om försäkring som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 3–18 *och motsvarande återförsäkring*, kapitalbasen minskas med skillnaden mellan odiskonterade och diskonterade försäkringstekniska avsättningar. För sådan försäkring som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 1 och 2 *samt motsvarande återförsäkring ska* diskontering av de annuiteter som ingår i avsättningarna göras.

Finansinspektionen får, *med den begränsning som framgår av andra stycket, besluta* att också andra poster än *de* som anges i första stycket får ingå i kapitalbasen.

25 §²²

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket *skall* för skadeförsäkringsrörelse bestämmas med utgångspunkt i premieindex eller skadeindex. Vid beräkningen *skall* premie-, ersättnings-, avsättnings- och regressbelopp som avser försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket *klasserna* 11–13 ökas med 50 procent.

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket *ska* för skadeförsäkringsrörelse *och återförsäkring* bestämmas med utgångspunkt i premieindex eller skadeindex. Vid beräkningen *ska* premie-, ersättnings-, avsättnings- och regressbelopp som avser försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket 11–13 *eller motsvarande återförsäkring* ökas med 50 procent.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om motsvarande höjningar av beräkningskriterierna för solvensmarginalen för andra försäkringsklasser än klasserna i 2 kap. 3 a § första stycket 11–13, om det krävs för att beakta de särskilda omständigheter som gäller för vissa återförsäkringsverksamheter eller avtalsformer.

Premieindex grundas på det högsta av

²² Senaste lydelse 2003:510.

1. ett belopp som uppgår till under det föregående räkenskapsåret förfallna premier brutto för direkt försäkring och mottagen återförsäkring med avdrag för dels däri ingående skatter och avgifter, dels premier för under samma tid annullerade försäkringsavtal, eller

2. bruttovärdet av de intjänade premierna.

Premieindex utgörs av arton procent av det högsta beloppet enligt *andra* stycket, till den del beloppet motsvarar högst femtio miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager, och sexton procent av återstoden.

Skadeindex grundas på ett belopp bestående av

1. genomsnittet av utbetalda ersättningar brutto eller kostnader för utförd assistans i direkt försäkring och mottagen återförsäkring för vart och ett av de tre föregående räkenskapsåren med avdrag för erhållna regressbelopp under samma tid, samt

2. en tredjedel av avsättningen för oreglerade skador brutto i direkt försäkring och mottagen återförsäkring vid det föregående räkenskapsårets utgång minskad med en tredjedel av avsättningen för oreglerade skador brutto i direkt försäkring och mottagen återförsäkring vid början av den treårsperiod som slutade med det föregående räkenskapsårets utgång.

Skadeindex utgörs av tjugosex procent av detta belopp till den del beloppet motsvarar högst trettiofem miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager, och tjugotre procent av återstoden.

Om försäkringsrörelsen huvudsakligen omfattar kreditförsäkring eller försäkring som omfattar risker till följd av storm, hagel eller frost, *skall* dock beräkningen enligt *fyärde* stycket beräknas på grundval av de sju föregående räkenskapsåren.

Solvensmarginalen utgör det högsta av premieindex eller skadeindex, multiplicerat med en kvot som för de tre närmast föregående räkenskapsåren motsvarar förhållandet mellan, å ena sidan, summan av utbetalda ersättningar och förändringen i avsättningen för oreglerade skador efter avdrag för återförsäkrares andel samt, å andra sidan, summan av utbetalda ersättningar och förändringen i avsättningen för oreglerade skador utan avdrag för återförsäkrares andel. Kvoten får dock inte understiga 0,5.

Om försäkringsbolagets verksamhet inte har pågått så länge som förutsätts enligt bestäm-

Premieindex utgörs av arton procent av det högsta beloppet enligt *tredje* stycket, till den del beloppet motsvarar högst femtio miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager, och sexton procent av återstoden

Om försäkringsrörelsen huvudsakligen omfattar kreditförsäkring eller försäkring som omfattar risker till följd av storm, hagel eller frost, *ska* dock beräkningen enligt *femte* stycket beräknas på grundval av de sju föregående räkenskapsåren.

Om försäkringsbolagets verksamhet inte har pågått så länge som förutsätts enligt bestäm-

melserna om skadeindex i *tredje* och *femte* styckena, *skall* solvensmarginalen beräknas med utgångspunkt i premieindex.

Om den beräknade solvensmarginalen för ett försäkringsbolag är lägre än föregående års solvensmarginal, *skall* solvensmarginalen i stället bestämmas till solvensmarginalen för föregående år multiplicerad med förhållandet mellan de tekniska avsättningarna för oreglerade skador vid utgången av det närmast föregående räkenskapsåret och de tekniska avsättningarna för oreglerade skador i början av det närmast föregående räkenskapsåret. Vid beräkningarna *skall* återförsäkring inte ingå i de tekniska avsättningarna. Kvoten får inte överstiga ett.

Finansinspektionen får *medge* att statistiska metoder används för bestämmande av andelen premier, ersättningar, avsättningar och regressbelopp *avseende* försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket 11–13.

Om återförsäkringsavtalen har försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring *skall* minskas.

melserna om skadeindex i *fjärde* och *sjätte* styckena, *ska* solvensmarginalen beräknas med utgångspunkt i premieindex.

Om den beräknade solvensmarginalen för ett försäkringsbolag är lägre än föregående års solvensmarginal, *ska* solvensmarginalen i stället bestämmas till solvensmarginalen för föregående år multiplicerad med förhållandet mellan de tekniska avsättningarna för oreglerade skador vid utgången av det närmast föregående räkenskapsåret och de tekniska avsättningarna för oreglerade skador i början av det närmast föregående räkenskapsåret. Vid beräkningarna *ska* återförsäkring inte ingå i de tekniska avsättningarna. Kvoten får inte överstiga ett.

Finansinspektionen får *besluta* att statistiska metoder används för bestämmande av andelen premier, ersättningar, avsättningar och regressbelopp *som avser* försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket 11–13 *eller motsvarande återförsäkring*.

Om återförsäkringsavtalen har försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring *ska* minskas. *Om den som har mottagit återförsäkringen är auktoriserad i en annan stat inom EES, får ett sådant beslut inte ha sin grund i bristande sundhet i återförsäkringsföretagets eller försäkringsföretagets finanser.*

Finansinspektionen får besluta att belopp som kan återfås från ett specialföretag enligt avtal om riskövertagande får användas för att minska solvensmarginalen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkning av kostnader för utförd assistans och om annan beräkning av solvensmarginalen för sjukränta.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. beräkning av solvensmarginal för återförsäkring av livförsäkring enligt bestämmelserna för livförsäkring i 23 §,

2. beräkning av kostnader för utförd assistans, och

3. annan beräkning av solvensmarginalen för sjukränta.

26 §²³

För livförsäkringsrörelse gäller följande.

Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket *skall* uppgå till ett belopp som motsvarar tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

För *direkt* livförsäkringsrörelse och återförsäkringsrörelse gäller följande.

Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket *ska* uppgå till ett belopp som motsvarar tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager. *Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om höjning av garantibeloppet för återförsäkring i syfte att beakta den ekonomiska och finansiella utvecklingen inom EES.*

Om ett försäkringsbolag bedriver både direkt skadeförsäkringsrörelse och återförsäkring, gäller kravet på ett garantibelopp på tre miljoner euro enligt andra stycket och höjningar som följer av föreskrifter som har meddelats med stöd av andra stycket bara om verksamheten avseende återförsäkring är av sådan storlek att

1. mottagna premier för återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga premier eller överstiger 50 miljoner euro, eller

2. försäkringstekniska avsättningar för återförsäkring uppgår

²³ Senaste lydelse 2003:510.

till mer än 10 procent av samtliga försäkringstekniska avsättningar.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, *medge* att garantibeloppet för ömsesidiga försäkringsbolag sätts ned med högst en fjärdedel.

Kapitalbasen *skall* intill en tredjedel av solvensmarginalen motsvaras av poster som anges i 22 § första stycket 1–3 och, efter godkännande från Finansinspektionen, dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur. Detsamma gäller garantibeloppet, om det är större än en tredjedel av solvensmarginalen.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, *besluta* att garantibeloppet för ömsesidiga försäkringsbolag sätts ned med högst en fjärdedel.

Kapitalbasen *ska* intill en tredjedel av solvensmarginalen motsvaras av poster som anges i 22 § första stycket 1–3 och, efter godkännande från Finansinspektionen, dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur. Detsamma gäller garantibeloppet, om det är större än en tredjedel av solvensmarginalen.

27 §²⁴

För skadeförsäkringsrörelse gäller följande.

Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket *skall* uppgå till ett belopp som motsvarar två miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager. Om rörelsen omfattar försäkring eller risk som hänför sig till någon av klasserna 10–15 i 2 kap. 3 a § första stycket, *skall* dock garantibeloppet uppgå till ett belopp motsvarande tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, *medge* att garantibeloppet för ömsesidiga försäkringsbolag sätts ned med högst en fjärdedel.

För *direkt* skadeförsäkringsrörelse gäller följande.

Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket *ska* uppgå till ett belopp som motsvarar två miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager. Om rörelsen omfattar försäkring eller risk som hänför sig till någon av klasserna i 2 kap. 3 a § första stycket 10–15, *ska* dock garantibeloppet uppgå till ett belopp motsvarande tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, *besluta* att garantibeloppet för ömsesidiga försäkringsbolag sätts ned med högst en fjärdedel.

²⁴ Senaste lydelse 2003:510.

Kapitalbasen *skall* intill en tredjedel av solvensmarginalen motsvaras av poster som anges i 24 § första stycket 1–3 och, efter godkännande från Finansinspektionen, dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur. Detsamma gäller garantibeloppet, om det är större än en tredjedel av solvensmarginalen.

Kapitalbasen *ska* intill en tredjedel av solvensmarginalen motsvaras av poster som anges i 24 § första stycket 1–3, *med den begränsning som följer av andra stycket*, och, efter godkännande från Finansinspektionen, dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur. Detsamma gäller garantibeloppet, om det är större än en tredjedel av solvensmarginalen.

7 a kap.

1 §²⁵

En försäkringsgrupp enligt denna lag består av

1. ett försäkringsbolag och
 - a) dess dotterföretag eller intresseföretag som är försäkringsföretag,
 - b) försäkringsföretag med vilket försäkringsbolaget har en gemensam eller i huvudsak gemensam ledning,
2. ett försäkringsbolag och dess moderföretag som är
 - a) ett försäkringsholdingföretag, a) ett försäkringsholdingföretag eller
 - b) ett utländskt återförsäkringsföretag eller
 - c) ett annat utländskt försäkringsföretag med hemvist utanför EES, eller
 - b) ett utländskt försäkringsföretag med hemvist utanför EES, eller

3. ett försäkringsbolag och dess moderföretag som är ett annat företag än som avses i 1 och 2 men som inte är ett blandat finansiellt holdingföretag enligt 1 kap. 3 § 3 lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Vad som i detta kapitel *föreskrivs* i fråga om intresseföretag *skall* även gälla företag som inte är ett dotterföretag eller intresseföretag, om ägandet i företaget direkt eller indirekt uppgår till minst 20 procent av kapitalet eller av samtliga röster.

Det som *föreskrivs* i detta kapitel i fråga om intresseföretag *ska* även gälla företag som inte är ett dotterföretag eller intresseföretag, om ägandet i företaget direkt eller indirekt uppgår till minst 20 procent av kapitalet eller av samtliga röster.

12 kap.

9 a §²⁶

Skadeförsäkringsbolag som Skadeförsäkringsbolag som

²⁵ Senaste lydelse 2006:533.

²⁶ Senaste lydelse 1999:600.

meddelar försäkring enligt 2 kap. 3 a § första stycket klass 14 (kreditförsäkring) *skall göra en utjämningsavsättning* för förlusttäckning inom denna försäkringsklass. Avsättningar till *utjämningsavsättningen* skall göras till dess den uppgår till ett belopp som motsvarar 150 procent av den högsta årliga premieintäkten för egen räkning under de fem föregående räkenskapsåren. Avsättningarna *skall* för varje räkenskapsår motsvara 75 procent av det tekniska överskottet i kreditförsäkringsrörelsen. Avsättningarna får dock inte överstiga tolv procent av premieintäkten för egen räkning. Återföring *av utjämningsavsättningen* får göras bara för att täcka ett tekniskt underskott i kreditförsäkringsrörelsen.

Första stycket *gäller inte* bolag vilkas årliga premieinkomst av kreditförsäkring understiger fyra procent av bolagets totala premieinkomst och ett belopp motsvarande 2 500 000 euro.

meddelar försäkring enligt 2 kap. 3 a § första stycket klass 14 (kreditförsäkring) *eller motsvarande återförsäkring ska upprätta en utjämningsreserv* för förlusttäckning inom denna försäkringsklass. Avsättningar till *utjämningsreserven* ska göras till dess den uppgår till ett belopp som motsvarar 150 procent av den högsta årliga premieintäkten för egen räkning under de fem föregående räkenskapsåren. Avsättningarna *ska* för varje räkenskapsår motsvara 75 procent av det tekniska överskottet i kreditförsäkringsrörelsen. Avsättningarna får dock inte överstiga tolv procent av premieintäkten för egen räkning. Återföring *från utjämningsreserven* får göras bara för att täcka ett tekniskt underskott i kreditförsäkringsrörelsen.

Första stycket *behöver inte tillämpas av* bolag vilkas årliga premieinkomst av kreditförsäkring understiger fyra procent av bolagets totala premieinkomst och ett belopp motsvarande 2 500 000 euro.

19 kap.

1 §²⁷

Finansinspektionen *skall* utöva tillsyn över att verksamheten i ett försäkringsbolag bedrivs i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar försäkringsbolagets näringsverksamhet.

Inspektionen *skall* i sin tillsynsverksamhet samarbeta med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Finansinspektionen *ska* utöva tillsyn över att verksamheten i ett försäkringsbolag bedrivs i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar försäkringsbolagets näringsverksamhet.

Inspektionen *ska* i sin tillsynsverksamhet samarbeta med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter *och Europeiska gemenskapernas kommission* i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

²⁷ Senaste lydelse 1999:600.

När ett försäkringsbolag har påbörjat sin verksamhet, *skall* styrelsen och verkställande direktören genast underrätta Finansinspektionen om det.

När ett försäkringsbolag har påbörjat sin verksamhet, *ska* styrelsen och verkställande direktören genast underrätta Finansinspektionen om det.

1. Denna lag träder i kraft den 1 april 2008.

2. Ett försäkringsbolag som före den 10 december 2005 har beviljats koncession behöver inte tillämpa bestämmelserna i 1 kap. 3 b § tredje stycket före den 11 december 2008.

3. Ett försäkringsbolag som före den 10 december 2005 har beviljats koncession som innefattar återförsäkring av skadeförsäkring behöver inte tillämpa det nya kravet på garantibelopp enligt 7 kap. 26 § andra stycket före den 11 december 2008.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige dels att 1 kap. 2 och 6 §§, 2 kap. 1 §, 3 kap. 2 och 6 §§, 5 kap. 1, 4, 5, 8 och 12–14 §§, 6 kap. 1 §, 7 kap. 7 § samt 9 kap. 8 § ska ha följande lydelse, dels att det i lagen ska införas två nya paragrafer, 4 kap. 2 a och 5 a §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

2 §²

Denna lag gäller inte återförsäkringsrörelse. Lagen gäller inte heller för en EES-försäkringsgivare som deltar i koassuransverksamhet (samförsäkring) från ett utländskt driftställe i annan egenskap än ledande försäkringsgivare, om verksamheten avser sådana stora risker som anges i 2 a kap. 4 § tredje stycket försäkringsrörelselagen (1982:713).

Denna lag gäller inte för en EES-försäkringsgivare som deltar i koassuransverksamhet (samförsäkring) från ett utländskt driftställe i annan egenskap än ledande försäkringsgivare, om verksamheten avser sådana stora risker som anges i 2 a kap. 4 § tredje stycket försäkringsrörelselagen (1982:713).

I fråga om trafikförsäkring tillämpas lagen inte om annat följer av trafikskadelagen (1975:1410).

6 §³

Med *skadeförsäkring* förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 2 kap. 3 a § försäkringsrörelselagen (1982:713).

Med *livförsäkring* förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 2 kap. 3 b § försäkringsrörelselagen.

Med *tjänstepensionsförsäkring* förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 1 kap. 3 a § försäkringsrörelselagen.

Med återförsäkring förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 1 kap. 3 b § försäkringsrörelselagen.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG om återförsäkring och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 92/49/EEG samt direktiven 98/78/EG och 2002/83/EG (EGT L 323, 9.12.2005 s. 1, Celex 32005L0068).

² Senaste lydelse 2005:1123.

³ Senaste lydelse 2005:1123.

Med *tjänstepension* förstås i denna lag sådana avtal som ett utländskt tjänstepensionsinstitut ingår med arbetsgivare här i landet och som syftar till att trygga förmåner som har samband med yrkesutövning och som

1. betalas ut i form av engångsbelopp eller periodiska utbetalningar och beror av att en eller flera personer uppnår eller förväntas uppnå en viss ålder, eller

2. kompletterar förmåner enligt 1 och tillhandahålls sekundärt i form av utbetalningar vid dödsfall, invaliditet eller upphörande av anställning eller i form av bidrag eller tjänster vid sjukdom, medellöshet eller dödsfall.

Fjärde stycket gäller inte sådana avtal om tjänstepension som tecknas för egen räkning av egenföretagare.

Ersättning som betalas i form av livränta eller sjukränta tillhör livförsäkring, om ersättningen betalas från en livförsäkring, och skadeförsäkring, om ersättningen betalas från en skadeförsäkring. Om en sådan ränta har köpts i ett livförsäkringsföretag, *skall* den dock i detta företag höra till livförsäkring.

För sådan livränta eller sjukränta som tillhör skadeförsäkring gäller de särskilda bestämmelserna om livförsäkring i 5 kap. 2, 5 och 11 §§ samt 7 kap. 4–12 §§.

Femte stycket gäller inte sådana avtal om tjänstepension som tecknas för egen räkning av egenföretagare.

Ersättning som betalas i form av livränta eller sjukränta tillhör livförsäkring, om ersättningen betalas från en livförsäkring, och skadeförsäkring, om ersättningen betalas från en skadeförsäkring. Om en sådan ränta har köpts i ett livförsäkringsföretag, *ska* den dock i detta företag höra till livförsäkring.

2 kap.

1 §⁴

En EES-försäkringsgivare som i sitt hemland har tillstånd att driva försäkringsrörelse får bedriva verksamhet i Sverige

1. från en sekundäretablering här i landet med början två månader efter det att Finansinspektionen från den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland tagit emot en underrättelse med sådant innehåll som anges i 2 § eller dessförinnan, om Finansinspektionen *medger* att verksamheten får påbörjas,

2. genom gränsöverskridande verksamhet, så snart Finansinspektionen från den behöriga

En EES-försäkringsgivare *som inte är ett återförsäkringsföretag och* som i sitt hemland har tillstånd att driva försäkringsrörelse, får bedriva verksamhet i Sverige

1. från en sekundäretablering här i landet med början två månader efter det att Finansinspektionen från den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland tagit emot en underrättelse med sådant innehåll som anges i 2 § eller dessförinnan, om Finansinspektionen *beslutar* att verksamheten får påbörjas,

2. genom gränsöverskridande verksamhet, så snart Finansinspektionen från den behöriga

⁴ Senaste lydelse 2005:1123.

myndigheten i försäkringsgivarens hemland tagit emot en underrättelse med sådant innehåll som anges i 3 §.

Utöver *vad* som anges i första stycket *skall* följande gälla *beträffande* en EES-försäkringsgivare som meddelar tjänstepensionsförsäkring. Verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring får inledas så snart försäkringsgivaren tagit emot de uppgifter från Finansinspektionen som avses i 3 kap. 2 § tredje stycket, eller i varje fall två månader efter det att inspektionen från den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland tagit emot en underrättelse med sådant innehåll som anges i 2 § andra stycket eller 3 § tredje stycket.

myndigheten i försäkringsgivarens hemland tagit emot en underrättelse med sådant innehåll som anges i 3 §.

Utöver *det* som anges i första stycket *ska* följande gälla *för* en EES-försäkringsgivare som meddelar tjänstepensionsförsäkring. Verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring får inledas så snart försäkringsgivaren tagit emot de uppgifter från Finansinspektionen som avses i 3 kap. 2 § tredje stycket, eller i varje fall två månader efter det att inspektionen från den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland tagit emot en underrättelse med sådant innehåll som anges i 2 § andra stycket eller 3 § tredje stycket.

3 kap.

2 §⁵

Finansinspektionen *skall*, i samarbete med den behöriga myndigheten i hemlandet, utöva tillsyn över att en EES-försäkringsgivare eller ett utländskt tjänstepensionsinstitut bedriver sin verksamhet i Sverige i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar deras näringsverksamhet.

Finansinspektionen *skall* lämna uppgifter till de behöriga myndigheterna i hemländerna, om dessa myndigheter behöver uppgifterna för sin tillsyn över försäkringsgivares och utländska tjänstepensionsinstituts verksamheter, samt i övrigt ha ett nära samarbete med dessa myndigheter.

Vad gäller EES-försäkringsgivare som meddelar tjänstepensionsförsäkring och utländska tjänstepensionsinstitut *skall*

Finansinspektionen *ska*, i samarbete med den behöriga myndigheten i hemlandet, utöva tillsyn över att en EES-försäkringsgivare eller ett utländskt tjänstepensionsinstitut bedriver sin verksamhet i Sverige i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar deras näringsverksamhet.

Finansinspektionen *ska* lämna uppgifter till de behöriga myndigheterna i hemländerna, om dessa myndigheter behöver uppgifterna för sin tillsyn över försäkringsgivares och utländska tjänstepensionsinstituts verksamheter, samt i övrigt ha ett nära samarbete med dessa myndigheter *och Europeiska gemenskapernas kommission*.

När det gäller EES-försäkringsgivare som meddelar tjänstepensionsförsäkring och utländska tjänstepensionsinstitut *ska*

⁵ Senaste lydelse 2005:1123.

Finansinspektionen, om det behövs, senast två månader efter det att inspektionen tagit emot en underrättelse enligt 2 kap. 2 § andra eller tredje stycket eller 3 § tredje eller fjärde stycket till den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens eller tjänstepensionsinstitutets hemland lämna uppgifter om i Sverige tillämplig arbetsrätt på tjänstepensionsområdet samt om de bestämmelser om information som gäller här i landet gentemot dem som ingår eller avser att ingå ett avtal om tjänstepensionsförsäkring eller tjänstepension, liksom gentemot dem som annars är ersättningsberättigade på grund av ett sådant avtal.

Finansinspektionen *skall*, när försäkringsgivaren eller tjänstepensionsinstitutet påbörjat sin verksamhet här i landet, underrätta den behöriga myndigheten i hemlandet om väsentliga ändringar i de bestämmelser som anges i tredje stycket.

Finansinspektionen, om det behövs, senast två månader efter det att inspektionen tagit emot en underrättelse enligt 2 kap. 2 § andra eller tredje stycket eller 3 § tredje eller fjärde stycket till den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens eller tjänstepensionsinstitutets hemland lämna uppgifter om i Sverige tillämplig arbetsrätt på tjänstepensionsområdet samt om de bestämmelser om information som gäller här i landet gentemot dem som ingår eller avser att ingå ett avtal om tjänstepensionsförsäkring eller tjänstepension, liksom gentemot dem som annars är ersättningsberättigade på grund av ett sådant avtal.

Finansinspektionen *ska*, när försäkringsgivaren eller tjänstepensionsinstitutet påbörjat sin verksamhet här i landet, underrätta den behöriga myndigheten i hemlandet om väsentliga ändringar i de bestämmelser som anges i tredje stycket.

6 §⁶

Om en EES-försäkringsgivare överträder denna lag eller en föreskrift som har meddelats med stöd av denna lag eller på annat sätt visar sig olämplig att driva verksamhet här, får Finansinspektionen förelägga försäkringsgivaren att vidta rättelse. Om försäkringsgivaren inte följer föreläggandet *skall inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.*

Om rättelse ändå inte sker, får Finansinspektionen förbjuda

Om en EES-försäkringsgivare överträder denna lag eller en föreskrift som har meddelats med stöd av denna lag eller på annat sätt visar sig olämplig att driva verksamhet här, får Finansinspektionen förelägga försäkringsgivaren att vidta rättelse. *Inspektionen ska underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland när den förelägger om sådan rättelse.* Om försäkringsgivaren inte följer föreläggandet, *ska hemlandsmyndigheten också underrättas.*

Om rättelse ändå inte sker, får Finansinspektionen förbjuda

⁶ Senaste lydelse 2005:1123.

försäkringsgivaren att fortsätta sin marknadsföring och att ingå nya försäkringsavtal om risker som är belägna här i landet eller, när det gäller livförsäkring, om försäkringsåtaganden som *skall* fullgöras här i landet.

Innan ett förbud meddelas *skall* inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

I brådskande fall får Finansinspektionen, utan att den behöriga myndigheten underrättats, vidta åtgärder som anges i andra stycket för att hindra ytterligare överträdelser.

Finansinspektionen får i brådskande fall, och utan att den utländska behöriga myndigheten underrättats, även förordna ett ombud att på försäkringsgivarens vägnar ta emot stämning och i övrigt företräda denne när det gäller redan meddelade försäkringar. Inspektionen *skall* genast införa kungörelse enligt 10 kap. 1 § 1 om förordnandet. Till dess att en sådan kungörelse har införts får en försäkringstagare, om försäkringsgivaren inte är en försäkringssammanslutning, sätta in förfallna försäkringspremier hos inspektionen med samma verkan som om de har betalats till försäkringsgivaren.

Om en EES-försäkringsgivare som meddelar tjänstepensionsförsäkring överträder sådana bestämmelser som anges i 2 § tredje stycket, *skall* Finansinspektionen genast underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Om en EES-försäkringsgivare, trots de åtgärder som vidtagits av den behöriga myndigheten i hemlandet, fortsätter att överträda den i Sverige tillämpliga arbetsrätten på tjänstepensionsområdet, får Finansinspektionen förbjuda försäkringsgivaren att fortsätta sin marknadsföring och

försäkringsgivaren att fortsätta sin marknadsföring och att ingå nya försäkringsavtal om risker som är belägna här i landet eller, när det gäller livförsäkring, om försäkringsåtaganden som *ska* fullgöras här i landet.

Innan ett förbud meddelas, *ska* inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Finansinspektionen får i brådskande fall, och utan att den utländska behöriga myndigheten underrättats, även förordna ett ombud att på försäkringsgivarens vägnar ta emot stämning och i övrigt företräda denne när det gäller redan meddelade försäkringar. Inspektionen *ska* genast införa kungörelse enligt 10 kap. 1 § 1 om förordnandet. Till dess att en sådan kungörelse har införts får en försäkringstagare, om försäkringsgivaren inte är en försäkringssammanslutning, sätta in förfallna försäkringspremier hos inspektionen med samma verkan som om de har betalats till försäkringsgivaren.

Om en EES-försäkringsgivare som meddelar tjänstepensionsförsäkring överträder sådana bestämmelser som anges i 2 § tredje stycket, *ska* Finansinspektionen genast underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Om en EES-försäkringsgivare, trots de åtgärder som vidtagits av den behöriga myndigheten i hemlandet, fortsätter att överträda den i Sverige tillämpliga arbetsrätten på tjänstepensionsområdet, får Finansinspektionen förbjuda försäkringsgivaren att fortsätta sin marknadsföring och

att ingå nya avtal om tjänstepensionsförsäkring som *skall* fullgöras här i landet. Innan ett förbud meddelas *skall* inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

att ingå nya avtal om tjänstepensionsförsäkring som *ska* fullgöras här i landet. Innan ett förbud meddelas, *ska* inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Ett förbud enligt sjätte stycket får meddelas först sedan Finansinspektionen har förelagt EES-försäkringsgivaren att vidta rättelse, om inte motsvarande åtgärd har vidtagits av den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Det som sägs i femte-sjunde styckena om EES-försäkringsgivare *skall* tillämpas på motsvarande sätt *beträffande* utländska tjänstepensionsinstitut.

Det som sägs i femte-sjunde styckena om EES-försäkringsgivare *ska* tillämpas på motsvarande sätt *för* utländska tjänstepensionsinstitut.

4 kap.

2 a §

En försäkringsgivare från tredje land, som fått koncession bara för rörelse som avser återförsäkring, får inte driva annan rörelse än återförsäkringsrörelse och därmed sammanhängande verksamhet.

5 a §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om indelning i försäkringsklasser när det gäller koncession för återförsäkring.

5 kap.

1 §⁷

En försäkringsgivare från tredje land *skall* som säkerhet för *direkt* försäkringsrörelse i Sverige deponera värdehandlingar i en bank eller ett kreditmarknadsföretag på det sätt och under de villkor som Finansinspektionen bestämmer. Depositionen *skall* bestå av sådana värdehandlingar som Finansinspektionen har godtagit som säkerhet.

Innan koncession söks i Sverige *skall* försäkringsgivaren deponera

En försäkringsgivare från tredje land *ska* som säkerhet för försäkringsrörelse i Sverige deponera värdehandlingar i en bank eller ett kreditmarknadsföretag på det sätt och under de villkor som Finansinspektionen bestämmer. Depositionen *ska* bestå av sådana värdehandlingar som Finansinspektionen har godtagit som säkerhet.

Innan koncession söks i Sverige *ska* försäkringsgivaren deponera

⁷ Senaste lydelse 2004:436.

värdehandlingar till ett värde som motsvarar 300 gånger det prisbasbelopp enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring som gällde då ansökningen om koncession lämnades in till Finansinspektionen.

värdehandlingar till ett värde som motsvarar 300 gånger det prisbasbelopp enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring som gällde då ansökningen om koncession lämnades in till Finansinspektionen.

4 §

Tillgångar som en försäkringsgivare från tredje land har deponerat enligt 1–3 §§ får användas endast för betalning av sådana på försäkringsavtal grundade skulder som hänför sig till försäkringsgivarens *direkta* försäkringsrörelse i Sverige.

Tillgångar som en försäkringsgivare från tredje land har deponerat enligt 1–3 §§ får användas endast för betalning av sådana på försäkringsavtal grundade skulder som hänför sig till försäkringsgivarens försäkringsrörelse i Sverige.

5 §⁸

En försäkringsgivare från tredje land *skall* för sin *direkta* försäkringsrörelse i Sverige redovisa försäkringstekniska avsättningar. En försäkringsgivares försäkringstekniska avsättningar *skall* motsvara de belopp som behövs för att försäkringsgivaren vid varje tidpunkt *skall* kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma på grund av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna *skall* motsvara försäkringsgivarens ansvarighet för

En försäkringsgivare från tredje land *ska* för sin försäkringsrörelse i Sverige redovisa försäkringstekniska avsättningar *och utjämningsreserv för förlusttäckning enligt 12 kap. 9 a § försäkringsrörelselagen (1982:713)*. En försäkringsgivares försäkringstekniska avsättningar *ska* motsvara de belopp som behövs för att försäkringsgivaren vid varje tidpunkt *ska* kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma på grund av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna *ska* motsvara försäkringsgivarens ansvarighet för

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen

⁸ Senaste lydelse 1999:602.

av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring) och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring),

5. förlustutjämning för kreditförsäkring som avses i 12 kap. 9 a § försäkringsrörelselagen (1982:713) (utjämningsavsättning) upp till det belopp för avsättningens storlek som anges i första stycket andra meningen nämnda paragraf, och

6. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Ansvarar flera försäkringsgivare solidariskt för en försäkring, skall endast den del av försäkringen som enligt avtal mellan försäkringsgivarna belöper på en enskild försäkringsgivare beaktas vid beräkningen av den försäkringsgivarens försäkringstekniska avsättningar.

Avsättning för oreglerade skador skall beräknas särskilt för varje försäkringsfall. För skadeförsäkringsrörelse får statistiska metoder användas om de leder till en tillräcklig avsättning med beaktande av skadornas art.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela närmare föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningsinnehåll och beräkning.

av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring) och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring), och

5. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Ansvarar flera försäkringsgivare solidariskt för en försäkring, ska endast den del av försäkringen som enligt avtal mellan försäkringsgivarna belöper på en enskild försäkringsgivare beaktas vid beräkningen av den försäkringsgivarens försäkringstekniska avsättningar.

Avsättning för oreglerade skador ska beräknas särskilt för varje försäkringsfall. För skadeförsäkringsrörelse får statistiska metoder användas om de leder till en tillräcklig avsättning med beaktande av skadornas art.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningsinnehåll och beräkning.

Vid beräkning av avsättning för ej intjänade premier och kvardröjande risker respektive livförsäkringsavsättning gäller 7 kap. 2 § försäkringsrörelselagen.

8 §⁹

De försäkringstekniska avsättningarna *skall* täckas med tillgångar på det sätt som gäller för skuldtäckning enligt 7 kap. 9 § första, tredje och fjärde styckena, 9 a–10 c, 10 e, 10 f *samt* 13 §§ *försäkringsrörelselagen* (1982:713) eller enligt föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser. *Dock skall skuldtäckning endast omfatta direkt försäkringsrörelse.*

När de försäkringstekniska avsättningarna *skall* täckas, får depositionen enligt 1–3 §§ räknas in under förutsättning att depositionen dels består av värdehandlingar som får användas för skuldtäckning med tillämpning av bestämmelserna i första stycket, dels inte har beaktats enligt 12 § första stycket fjärde meningen.

De tillgångar som används för skuldtäckning *skall* finnas i Sverige.

De försäkringstekniska avsättningarna *och utjämningsreserven för kreditförsäkring enligt 5 § ska* täckas med tillgångar på det sätt som gäller för skuldtäckning enligt 7 kap. 9 § första, tredje och fjärde styckena, 9 a–10 c, 10 e, 10 f, *och* 13 §§ *samma lag* eller enligt föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser.

När de försäkringstekniska avsättningarna *ska* täckas, får depositionen enligt 1–3 §§ räknas in under förutsättning att depositionen dels består av värdehandlingar som får användas för skuldtäckning med tillämpning av bestämmelserna i första stycket, dels inte har beaktats enligt 12 § första stycket fjärde meningen.

De tillgångar som används för skuldtäckning *ska* finnas i Sverige.

12 §¹⁰

En försäkringsgivare från tredje land *skall*, utöver de tillgångar som *motsvarar de försäkringstekniska avsättningarna* enligt 5 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Kapitalbasens storlek *skall* fastställas på grundval av den *direkta* försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige. Kapitalbasen *skall* när verksamheten bedrivs minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginal). Kapitalbasen får dock inte

En försäkringsgivare från tredje land *ska*, utöver de tillgångar som *innehas för skuldtäckning* enligt 8 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Kapitalbasens storlek *ska* fastställas på grundval av den försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige. Kapitalbasen *ska* när verksamheten bedrivs minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginal). Kapitalbasen får dock inte understiga ett minimibelopp

⁹ Senaste lydelse 1999:602.

¹⁰ Senaste lydelse 2004:436.

understiga ett minimibelopp (garantibelopp). Tillgångar som en försäkringsgivare deponerat i bank eller kreditmarknadsföretag enligt 1–3 §§ *skall* beaktas vid bedömning av om kravet på garantibelopp är uppfyllt, dock högst till ett belopp som motsvarar hälften av det minsta beloppet för garantibeloppet.

De poster som ingår i kapitalbasen *skall* till ett belopp som minst motsvarar solvensmarginalen finnas i ett land som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Dessa poster *skall* till ett belopp som minst motsvarar en tredjedel av solvensmarginalen finnas i Sverige.

Bestämmelserna om att Finansinspektionen i vissa fall får *medge* undantag från bestämmelserna om beräkning av solvensmarginalen och lokalisering av tillgångar finns i 16–18 §§.

(garantibelopp). Tillgångar som en försäkringsgivare deponerat i bank eller kreditmarknadsföretag enligt 1–3 §§ *ska* beaktas vid bedömning av om kravet på garantibelopp är uppfyllt, dock högst till ett belopp som motsvarar hälften av det minsta beloppet för garantibeloppet.

De poster som ingår i kapitalbasen *ska* till ett belopp som minst motsvarar solvensmarginalen finnas i ett land som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Dessa poster *ska* till ett belopp som minst motsvarar en tredjedel av solvensmarginalen finnas i Sverige.

Bestämmelserna om att Finansinspektionen i vissa fall får *besluta om* undantag från bestämmelserna om beräkning av solvensmarginalen och lokalisering av tillgångar finns i 16–18 §§.

13 §¹¹

Kapitalbasen för skadeförsäkring får omfatta de poster som framgår av 7 kap. 24 och 24 a §§ försäkringsrörelselagen (1982:713). För skadeförsäkring beräknas solvensmarginalen enligt 7 kap. 25 § i den lagen. För skadeförsäkring beräknas garantibeloppet till hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 27 § samma lag.

Kapitalbasen för skadeförsäkring får omfatta de poster som framgår av 7 kap. 24 och 24 a §§ försäkringsrörelselagen (1982:713). För skadeförsäkring *och återförsäkring* beräknas solvensmarginalen enligt 7 kap. 25 § i den lagen. För *direkt* skadeförsäkring beräknas garantibeloppet till hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 27 § samma lag.

14 §¹²

Kapitalbasen för livförsäkring får omfatta de poster som framgår av 7 kap. 22 och 24 a §§ samt 26 § fjärde stycket försäkringsrörelselagen (1982:713). För livförsä-

Kapitalbasen för livförsäkring får omfatta de poster som framgår av 7 kap. 22 och 24 a §§ samt 26 § fjärde stycket försäkringsrörelselagen (1982:713). För *direkt*

¹¹ Senaste lydelse 2006:538.

¹² Senaste lydelse 2006:538.

säkring beräknas solvensmarginalen enligt 7 kap. 23 § samma lag. Garantibeloppet för livförsäkring *skall* motsvara hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 26 § försäkringsrörelselagen. En tredjedel av solvensmarginalen eller av garantibeloppet, om det är större, *skall* motsvaras av poster som anges i 7 kap. 22 § första stycket 1–3 samma lag.

livförsäkring beräknas solvensmarginalen enligt 7 kap. 23 § samma lag. Garantibeloppet för livförsäkring *och återförsäkring av skadeförsäkring ska* motsvara hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 26 § försäkringsrörelselagen. En tredjedel av solvensmarginalen eller av garantibeloppet, om det är större, *ska* motsvaras av poster som anges i 7 kap. 22 § första stycket 1–3 samma lag.

6 kap.

1 §¹³

Finansinspektionen *skall* ha tillsyn över den verksamhet som försäkringsgivare från tredje land bedriver i Sverige. Inspektionen *skall* utöva tillsyn över att verksamheten bedrivs i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar försäkringsgivarens näringsverksamhet. Inspektionen *skall* ha ett nära samarbete med andra länders behöriga myndigheter.

Finansinspektionen *ska* ha tillsyn över den verksamhet som försäkringsgivare från tredje land bedriver i Sverige. Inspektionen *ska* utöva tillsyn över att verksamheten bedrivs i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar försäkringsgivarens näringsverksamhet. Inspektionen *ska* ha ett nära samarbete med andra länders behöriga myndigheter *och Europeiska gemenskapernas kommission.*

7 kap.

7 §¹⁴

Finansinspektionen *skall* anta ett anbud om övertagande av försäkringsbestånd om

1. den övertagande försäkringsgivaren har den kapitalbas som krävs sedan överlåtelsen beaktats, varvid hänsyn tagits till sådant undantag som kan ha *medgivits* i enlighet med 5 kap. 16 §, och

2. behörig myndighet i det land där åtagandet *skall* fullgöras, samtycker till överlåtelsen eller inte har yttrat sig.

Saknar den övertagande

Finansinspektionen *ska* anta ett anbud om övertagande av försäkringsbestånd om

1. den övertagande försäkringsgivaren har den kapitalbas som krävs sedan överlåtelsen beaktats och hänsyn tagits till sådant undantag som kan ha *beslutats* i enlighet med 5 kap. 16 §, och

2. behörig myndighet i det land där åtagandet *ska* fullgöras, samtycker till överlåtelsen eller inte har yttrat sig.

Saknar den övertagande

¹³ Senaste lydelse 1999:602.

¹⁴ Senaste lydelse 1999:602.

försäkringsgivaren koncession att driva verksamhet i Sverige, *skall* kapitalbasen intygas av behörig myndighet. Med behörig myndighet avses i detta fall den behöriga myndigheten i det EES-land som övervakar försäkringsgivarens soliditet.

Finansinspektionens beslut att anta ett anbud *skall* kungöras enligt 10 kap. 1 § 10. När ett sådant beslut kungörs, övergår ansvaret för det överlåtna försäkringsbeståndet på den övertagande försäkringsgivaren. Genom denna försäkringsgivares försorg *skall* samtliga försäkringstagare och de personer som förvärvat rätt på grund av en försäkring underrättas om överlåtelsen och de eventuella ändringar i villkoren som den medför. Finansinspektionen *bestämmer* på vilket sätt underrättelsen *skall* lämnas.

Om det i ett bestånd av *direkt* försäkring som överlåtits ingår åtaganden som *skall* fullgöras i ett annat EES-land *skall* Finansinspektionen offentliggöra den godkända överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, *får* inspektionen *underlåta* att offentliggöra beslutet där.

försäkringsgivaren koncession att driva verksamhet i Sverige, *ska* kapitalbasen intygas av behörig myndighet. Med behörig myndighet avses i detta fall den behöriga myndigheten i det EES-land som övervakar försäkringsgivarens soliditet.

Finansinspektionens beslut att anta ett anbud *ska* kungöras enligt 10 kap. 1 § 10. När ett sådant beslut kungörs, övergår ansvaret för det överlåtna försäkringsbeståndet på den övertagande försäkringsgivaren. Genom denna försäkringsgivares försorg *ska* samtliga försäkringstagare och de personer som förvärvat rätt på grund av en försäkring underrättas om överlåtelsen och de eventuella ändringar i villkoren som den medför. Finansinspektionen *beslutar* på vilket sätt underrättelsen *ska* lämnas.

Om det i ett bestånd av försäkring som överlåtits ingår åtaganden som *ska* fullgöras i ett annat EES-land, *ska* Finansinspektionen offentliggöra den godkända överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, *behöver* inspektionen *inte* offentliggöra beslutet där.

9 kap.

8 §

Sedan Finansinspektionen bifallit ansökan om tillstånd till överlåtelse av försäkringsbestånd enligt 5 §, *skall* inspektionen utan dröjsmål kungöra beslutet enligt 10 kap. 1 § 12. När beslutet kungörs övergår ansvaret för det överlåtna försäkringsbeståndet på den övertagande försäkringsgivaren. De försäkringstagare och livräntetagare som berörs av överlåtelsen *skall* underrättas om

Sedan Finansinspektionen bifallit ansökan om tillstånd till överlåtelse av försäkringsbestånd enligt 5 §, *ska* inspektionen utan dröjsmål kungöra beslutet enligt 10 kap. 1 § 12. När beslutet kungörs övergår ansvaret för det överlåtna försäkringsbeståndet på den övertagande försäkringsgivaren. De försäkringstagare och livräntetagare som berörs av överlåtelsen *ska* underrättas om

den enligt 15 kap. 6 § försäkringsrörelselagen (1982:713).

Om det i ett bestånd av *direkt* försäkring som överlåtits ingår risker som är belägna i eller åtaganden som *skall* fullgöras i ett annat EES-land, *skall* Finansinspektionen offentliggöra den *medgivna* överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, *får* inspektionen *underlåta att* offentliggöra beslutet där.

den enligt 15 kap. 6 § försäkringsrörelselagen (1982:713).

Om det i ett bestånd av försäkring som överlåtits ingår risker som är belägna i eller åtaganden som *ska* fullgöras i ett annat EES-land, *ska* Finansinspektionen offentliggöra den *beslutade* överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, *behöver* inspektionen *inte* offentliggöra beslutet där.

1. Denna lag träder i kraft den 1 april 2008.

2. En försäkringsgivare från tredje land som vid tidpunkten för lagens ikraftträdande driver återförsäkringsrörelse som omfattas av lagen, får fortsätta att driva verksamheten till och med den 1 oktober 2008 eller, om ansökan om koncession inkommit till Finansinspektionen senast vid den tidpunkten, till dess ansökan har prövats slutligt.

3 Ärendet och dess beredning

Den 16 november 2005 antogs Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG om återförsäkring och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 92/49/EEG samt direktiven 98/78/EG och 2002/83/EG, *återförsäkringsdirektivet*. Direktivet innebär i huvudsak att försäkringsbolag som bara meddelar återförsäkring (återförsäkringsbolag) ska omfattas av samma rörelseregler som direktförsäkringsföretag. I direktivet görs också vissa ändringar i EG-direktiven som omfattar försäkringsföretag som meddelar direkt skadeförsäkring respektive livförsäkring och i försäkringsgruppdirektivet. Återförsäkringsdirektivet, som ska vara genomfört senast den 10 december 2007, finns som *bilaga 1*.

En promemoria om direktivets genomförande, *Återförsäkring (återförsäkringspromemorian)*, har upprättats i Finansdepartementet. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 2*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. En remissammanställning finns tillgänglig i lagstiftningsärendet (Fi2006/7258). Förslagen i återförsäkringspromemorian baseras i vissa delar på de förslag som har lämnats i en av Finansdepartementet remitterad promemoria, Ett reformerat solvenssystem för försäkringsbolag (*solvenspromemorian*, Fi2006/4208).

EG-kommissionen har emellertid nyligen genomfört en översyn av den gemenskapsrättsliga solvensregleringen för både skade- och livförsäkring inom ramen för det s.k. Solvens II-projektet och ett direktivförslag i saken beslutades den 10 juli i år. En fullständig – EG-harmoniserad – solvensreglering beräknas kunna träda i kraft 2012.

Mot bakgrund av bl.a. remissinstansernas kritik mot centrala delar i solvenspromemorian har valts att inte gå vidare med en reformering av solvenssystemet för försäkringsbolag i linje med solvenspromemorians förslag, utan i stället avvakta den kommande EG-harmoniseringen på området.

För arbetet med återförsäkringsdirektivets genomförande innebar detta val att återförsäkringspromemorians förslag har måst revideras i de delar som rör skuldtäcknings- och solvensbestämmelserna. I promemorian *Återförsäkring*, en komplettering (*kompletteringspromemorian*) behandlas dessa frågor tillsammans med vissa fristående delar i solvenspromemorian som fortsatt är aktuella för genomförande. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 4*. Promemorian har behandlats vid ett remissmöte den 5 juni 2007. De till mötet inbjudna myndigheterna och organisationerna har också beretts tillfälle att lämna skriftliga synpunkter. En förteckning över remissinstanser finns i *bilaga 5*. Protokollet från remissmötet och de skriftliga remissyttrandena finns tillgängliga i lagstiftningsärendet.

4 Bakgrund

4.1 Återförsäkring och nuvarande EG-reglering

Återförsäkring ger direktförsäkringsföretagen en möjlighet att öka sin teckningskapacitet och även tillfälle att minska kapitalkostnaderna. Dessutom spelar försäkringsformen en avgörande roll för att säkra den finansiella stabiliteten i företagen. Återförsäkring underlättar således en större riskspridning på internationell nivå och fyller därmed en viktig funktion för direktförsäkringsföretagen.

Regleringen av försäkringsrörelse inom gemenskapen vilar på EG:s försäkringsdirektiv, som kan delas in i liv- och skadeförsäkringsdirektiv, samt övriga direktiv om försäkringsverksamhet. Liv- och skadeförsäkringsdirektiven delas i sin tur in i tre olika ”generationer”. Förstnämnd kategori har dock för några år sedan konsoliderats i ett enda livförsäkringsdirektiv. Syftet med regleringen har varit att genomföra en inre marknad för försäkringsstjänster. Denna inre marknad bygger på fyra grundläggande principer: en enda auktorisation, hemlandstillsyn, minimi-harmonisering av regler för försäkringsverksamhet samt ömsesidigt erkännande av de enskilda ländernas regler för sådan verksamhet.

Den tidigare gemenskapsrättsliga regleringen av försäkringsrörelse är tillämplig på hela den verksamhet som drivs av ett försäkringsföretag, såväl direkt försäkring som återförsäkring. Den rörelse som drivs av specialiserade återförsäkringsföretag – dvs. företag som bara ägnar sig åt återförsäkring – omfattas emellertid inte av denna reglering.

4.2 Återförsäkringsdirektivet

Genom rådets direktiv 64/225/EEG av den 25 februari 1964 om avskaffande av inskränkningar i etableringsfriheten och i friheten att tillhandahålla tjänster avseende återförsäkring och retrocession, avlägsnades de begränsningar för etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster som är kopplade till återförsäkringsgivarens nationalitet och bosättningsort. Direktivet omfattar dock inte reglering av återförsäkringsrörelse på nationell nivå.

Avsaknaden av en sådan rörelse reglering har resulterat i betydande nationella skillnader i fråga om nivån på regler och tillsyn över återförsäkringsföretagen inom gemenskapen, vilket i sin tur utgör hinder för utövandet av gränsöverskridande återförsäkringsverksamhet på den inre marknaden. I EG-kommissionens handlingsplan för finansiella tjänster (FSAP) från 1999 tas återförsäkring upp som en sektor, inom vilken det krävs åtgärder på gemenskapsnivå för att den inre marknaden för dessa tjänster ska kunna fullbordas.

För att komma tillrätta med dessa problem antogs återförsäkringsdirektivet den 16 november 2005. Direktivet ska vara genomfört i nationell lagstiftning senast den 10 december 2007.

Direktivet innebär att det tillskapas en rörelsereglering inom EU även för återförsäkring. Denna reglering motsvarar i stor utsträckning regleringen av direkt försäkring. Särskilt bör dock följande nämnas.

I samband med genomförandet av EG:s tjänstepensionsdirektiv (2003/41/EG) har aktsamhetsprincipen införts i svensk rätt. Enligt den principen kan ett placeringsbeslut inte betraktas isolerat utan varje sådant beslut måste grunda sig på vilka effekter som detta förväntas få för rörelsen i sin helhet. Aktsamhetsprincipen är därmed nära sammanbunden med principerna om diversifiering, matchning mellan tillgångar och skulder och en tillfredsställande betalningsberedskap, dvs. principer i gällande försäkringsrörelsereglering. Även om aktsamhetsprincipen inte är specifikt uttalad i återförsäkringsdirektivet så betonas där aktsamhet, diversifiering, matchning och likviditet (tillfredsställande betalningsberedskap) när det gäller de tekniska avsättningarna.

Genom att det i återförsäkringsdirektivet görs ändringar i första och tredje skadeförsäkringsdirektiven¹ samt i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet² anpassas också det befintliga regelverket för direkt försäkring till den nya tillsynsordningen för återförsäkringsföretag. På detta sätt säkerställs en i vissa delar moderniserad reglering för hela försäkringssektorn. Ändringarna innebär även att de bestämmelser som rör solvensmarginalen för återförsäkring kan tillämpas på direktförsäkringsföretags återförsäkringsverksamhet, om denna utgör en volymmässigt betydande del av den samlade verksamheten i ett företag. Vissa ändringar görs också i direktivet om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp (98/78/EG).

4.3 Regleringen av återförsäkringsverksamhet i Sverige

För svenska återförsäkringsbolag gäller i dag flertalet bestämmelser i försäkringsrörelselagen (1982:713, FRL). Återförsäkringsavtal ingås mellan jämbördiga parter i kommersiella avtalsförhållanden och det kan därför i och för sig anses saknas skäl att särskilt skydda företag som avger eller sådana som mottar återförsäkring. Insikten om de allvarliga konsekvenser som kan bli följden för ett direktförsäkringsbolag och dess kunder av att ett återförsäkringsbolag inte kan fullgöra sina åtaganden, har emellertid lett till ståndpunkten att det är lämpligt att låta även återförsäkringsbolag omfattas av flertalet rörelseregler. Försäkringsbolag som uteslutande driver återförsäkringsrörelse är dock i princip

¹ Rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, 16.8.1973, s. 3, Celex 31973L0239) och rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring), (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1, Celex 31992L0049).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (EGT L 345, 19.12.2002, s. 1, Celex 32002L0083).

undantagna från bestämmelserna om skuldtäckning och placeringar (7 kap. 9 § FRL). Sådana försäkringsbolag behöver inte heller upprätta riktlinjer för hantering av intressekonflikter mellan bolagets intressenter (7 kap. 30 § FRL). Vidare finns det i försäkringsrörelselagen en bestämmelse som föreskriver att undantag från den lagen får medges i fråga om mottagna återförsäkringar, om Finansinspektionen efter prövning anser att det är skäligt (1 kap. 10 §).

Lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige gäller inte för återförsäkringsrörelse (se 1 kap. 2 §). Huvudmotivet till detta undantag är att de försäkringsgivare som är avtalsparter i återförsäkringsförhållanden som regel inte behöver samma trygghetsarrangemang som försäkringstagare i ett direktförsäkringsförhållande. När det gäller utländska försäkringsgivares återförsäkringsrörelse i Sverige har det därför ansetts vara tillräckligt att tillsynsmyndigheten i den utländska försäkringsgivarens hemland övervakar försäkringsgivarens riskteckningskapacitet.

4.4 Något om pågående förändringsarbete på försäkringsområdet

Försäkringsföretagsutredningen överlämnade i september 2004 betänkandet Genomförande av tjänstepensionsdirektivet (SOU 2004:101). Genom detta betänkande fullföljdes det ena av utredningens två uppdrag, att lämna förslag på hur tjänstepensionsdirektivet borde genomföras i svensk lagstiftning. Direktivet har sedan genomförts i svensk lagstiftning fr.o.m. den 1 januari 2006 (se prop. 2004/05:165).

Försäkringsföretagsutredningens återstående uppdrag avsåg den associationsrättsliga regleringen. Uppdraget slutredovisades i maj 2006 genom betänkandet Ny associationsrätt för försäkringsföretag (SOU 2006:55). Utredningen föreslår en genomgripande förändring av nu gällande bestämmelser med inriktning på att skapa en modern och tydlig associationsrättslig reglering av försäkringsverksamhet, såväl med avseende på verksamhet i försäkringsbolag som i understödsföreningar. Föreslagen lagstiftning syftar till att stärka försäkringstagarnas ställning, främja en aktiv ägarstyrning samt underlätta kapitalförsörjningen i ömsesidigt bedrivna livförsäkringsföretag. Betänkandet bereds för närvarande inom Regeringskansliet.

Som nämnts har EG-kommissionen nyligen genomfört en översyn av den gemenskrätsliga solvensregleringen för både skade- och livförsäkring inom ramen för det s.k. Solvens II-projektet. Det övergripande syftet med det direktivförslag som lämnades den 10 juli i år är att harmonisera solvensreglerna för försäkringsföretag inom EU – så att samma konkurrensmöjligheter skapas för försäkringsföretag i olika länder – samtidigt som regleringen moderniseras så att försäkringsföretagen bättre förmår att hantera finansiella risker i framtiden. En fullständig, EG-harmoniserad, solvensreglering beräknas kunna träda i kraft 2012.

Det s.k. konglomeratdirektivet (2002/87/EG) har nyligen genomförts i svensk rätt (se prop. 2005/06:45). I en lag om särskild tillsyn över

finansiella konglomerat ställs kapital- och rapporteringskrav för sådana företagsgrupper som innehåller företag som driver verksamhet inom både försäkringssektorn och bank- och värdepapperssektorn.

5 Allmänna utgångspunkter för genomförandet av återförsäkringsdirektivet

Regeringens bedömning: Regelverket för försäkringsföretag ska inte ändras i större utsträckning än vad som är nödvändigt för att genomföra återförsäkringsdirektivet. En mer kvalitativ ansats i rörelsereglerna för återförsäkringsbolag bör dock eftersträvas.

Återförsäkringspromemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens bedömning. I promemorian tas dock inte ställning för en mer kvalitativ ansats i rörelsereglerna för försäkringsbolag.

Remissinstanserna lämnar förslaget utan erinran.

Skälen för regeringens bedömning: Återförsäkringsdirektivet innebär att försäkringsföretag som i första ledet eller i senare led återförsäkrar försäkringar som meddelas direkt till slutkunder, i huvudsak ska omfattas av samma rörelseregler som gäller för försäkringsföretag som driver direkt försäkringsverksamhet. Genom återförsäkringsdirektivet ändras även det befintliga regelverket för direkt försäkring, bl.a. till den nya tillsynsordningen för återförsäkringsföretag. På detta sätt säkerställs en i vissa delar moderniserad reglering för hela försäkringssektorn.

För svenska återförsäkringsbolag gäller i dag flertalet bestämmelser i försäkringsrörelselagen (1982:713). Försäkringsbolag som uteslutande bedriver återförsäkringsverksamhet är dock bl.a. i princip undantagna från bestämmelserna om skuldtäckning och tillgångsplaceringar. Lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige gäller däremot inte för återförsäkringsverksamhet. För dessa försäkringsgivares återförsäkringsrörelse i Sverige har det ansetts tillräckligt att tillsynsmyndigheten i den utländska försäkringsgivarens hemland övervakar försäkringsgivarens risktekningskapacitet.

Mot bakgrund av att svenska återförsäkringsbolag till stora delar redan omfattas av EG-anpassade försäkringsrörelseregler och att lagstiftningen på området inom en nära framtid kommer att genomgå en genomgripande modernisering, bör förslagen på genomförandeåtgärder inriktas på de ändringar som är nödvändiga för att genomföra återförsäkringsdirektivet. Det är även av vikt att regleringen av återförsäkringsverksamhet nära ansluter till den nivå på kraven som ställs i direktivet, i syfte att inte hämma konkurrenssituationen för de svenska återförsäkringsbolagen gentemot deras utländska konkurrenter.

Återförsäkringsdirektivet ska i viss utsträckning tillämpas på återförsäkringsföretag från tredje land och på sådana företag från ett annat EES-land som bedriver verksamhet i Sverige. Det generella undantaget från återförsäkringsrörelse i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige måste därför tas bort.

Slutligen får det anses lämpligt att eftersträva en mer kvalitativ ansats i rörelsereglerna för återförsäkringsbolag. Även om aktsamhetsprincipen

inte är specifikt uttalad i återförsäkringsdirektivet, betonas nämligen där
aktsamhet, diversifiering, matchning och likviditet när det gäller
placering av skuldtäckningstillgångarna.

6 Överväganden och förslag

6.1 Tillämpningsområde och definitioner

Regeringens förslag: Möjligheten att medge undantag från försäkringsrörelselagen i fråga om mottagna återförsäkringar tas bort. Detsamma ska gälla motsvarande möjlighet till undantag för ömsesidiga bolag som fullt ut överlåter eller återförsäkrar sina förpliktelser.

Lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige utvidgas till att gälla också för återförsäkringsrörelse.

Definitioner av begreppen återförsäkring och återförsäkringsbolag tas in i försäkringsrörelselagen. Begreppet försäkringsbolag ska även i fortsättningen omfatta bolag som bildats enligt försäkringsrörelselagen och som meddelar direkt försäkring och/eller återförsäkring.

En definition av återförsäkring tas även in i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige.

Regeringens bedömning: De ändringar som görs i livförsäkringsdirektivet bör införas för understödsföreningar i samband med övriga anpassningar av lagen om understödsföreningar till EG:s livförsäkringsdirektiv.

Frånsett att det i enskilda bestämmelser i försäkringsrörelselagen klargörs vilka bestämmelser som bara ska gälla för återförsäkringsrörelse kräver återförsäkringsdirektivets undantagsregler i övrigt inga särskilda lagstiftningsåtgärder.

Återförsäkringspromemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna har inte någon erinran mot förslagen och bedömningarna.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Återförsäkringsdirektivets räckvidd

Enligt artikel 1.1 i *återförsäkringsdirektivet* fastställs genom direktivet regler för rätten att starta och driva självständig återförsäkringsverksamhet, utövad av återförsäkringsföretag som uteslutande bedriver återförsäkringsverksamhet och som är etablerade i en medlemsstat eller som önskar etablera sig där.

Enligt artikel 1.2 ska återförsäkringsdirektivet inte tillämpas på följande:

a) Försäkringsföretag som omfattas av direktiven 73/239/EEG (första skadeförsäkringsdirektivet) eller 2002/83/EG (det konsoliderade livförsäkringsdirektivet).

b) Sådana verksamheter och organ som avses i artiklarna 2 och 3 i direktiv 73/239/EEG (dvs. de verksamheter och organ som redan är undantagna från skadeförsäkringsdirektiven).

c) Sådana verksamheter och organ som avses i artikel 3 i direktiv 2002/83/EG (dvs. de verksamheter och organ som redan är undantagna från livförsäkringsdirektiven).

d) Sådan återförsäkringsverksamhet som utförs eller till fullo garanteras av en medlemsstats regering, när denna av skäl som är av betydande allmänt intresse uppträder som återförsäkringsgivare i sista hand inbegripet under omständigheter när detta krävs på grund av att situationen på marknaden gör det i praktiken omöjligt att erhålla adekvat återförsäkringsskydd på affärsmässiga grunder.

Som nämnts omfattar återförsäkringsdirektivet endast återförsäkringsverksamhet, utövad av återförsäkringsföretag som uteslutande bedriver sådan verksamhet. Eftersom begreppet försäkringsrörelse enligt 1 kap. 1 § försäkringsrörelselagen (1982:713, FRL) redan omfattar rörelse som bara avser återförsäkring, behöver lagens tillämpningsområde inte ändras med anledning av återförsäkringsdirektivet. Direktivet innehåller dessutom i stora delar samma regler som skade- och livförsäkringsdirektiven och försäkringsrörelselagen har tidigare anpassats till dessa.

Av artikel 1.2 framgår att återförsäkringsdirektivet inte ska tillämpas på direktförsäkringsföretag som är auktoriserade enligt det första skadeförsäkringsdirektivet eller det konsoliderade livförsäkringsdirektivet, även om dessa bolag också bedriver återförsäkringsverksamhet.

Det finns i dag en dispensmöjlighet när det gäller mottagna återförsäkringar. Undantag från försäkringsrörelselagen får medges i fråga om sådana försäkringar, om det är skäligt (1 kap. 10 § första stycket FRL). Dispensen har tidigare ansetts möjlig att behålla eftersom EG-direktiven inte har omfattat specialiserade återförsäkringsföretag (prop. 1992/93:257 s. 185). Rena återförsäkringsbolag har kunnat medges dispens, men även ett bolag som driver både direktförsäkringsverksamhet och återförsäkringsverksamhet har kunnat medges undantag från att tillämpa lagens bestämmelser på återförsäkringsverksamheten.

Båda dessa kategorier av bolag kommer i framtiden att behöva följa ett regelverk som till stor del bygger på EG-rätt. Utrymmet för en praktisk tillämpning av bestämmelsen kommer därmed att drastiskt minska. Frågan kan dock ställas om det inte bör vara möjligt, med avseende på mottagen återförsäkring, att även i fortsättningen medge undantag från sådana bestämmelser som är nationella i den bemärkelsen att de inte har sin grund i något EG-direktiv. Med hänsyn till syftet med återförsäkringsdirektivet är det emellertid tveksamt att här föreslå en sådan dispensmöjlighet. Direktivets bärande tanke är att återförsäkring är en viktig finansiell verksamhet och att denna verksamhet i regel bör omfattas av samma regler som direktförsäkring (se skäl 4 och 9 till direktivet). Dessutom är det redan i dag, enligt *Finansinspektionen*, inte särskilt vanligt förekommande att dispensmöjligheten utnyttjas. Mot den bakgrunden och med hänsyn till intresset av att undvika dispensförfaranden bör därför möjligheten till dispens för mottagen återförsäkring tas bort. Det kan också framhållas att övriga

dispensgrunder i försäkringsrörelselagen, t.ex. för mindre ömsesidiga skadeförsäkringsbolag, är möjliga att tillämpa även om bolaget meddelar återförsäkring (se även avsnitt 6.3.14 om möjlighet till undantag från regler om förhöjt garantibelopp).

Ömsesidiga bolag, som fullt ut överlåter eller återförsäkrar sina förpliktelser (s.k. fronting), kan enligt gällande regler också helt eller delvis medges undantag från försäkringsrörelselagen (1 kap. 10 § tredje stycket 3). Bestämmelsen avser visserligen inte återförsäkringsbolag utan endast avgivande av direkt tecknade avtal (prop. 1992/93:257 s. 185). Av samma skäl som beträffande mottagna återförsäkringar bör denna dispensgrund ändå utmönstras. Det bör dock framhållas att bestämmelsen är förenlig med EG-direktiven (se artikel 3.2 i direktiv 73/239/EEG och artikel 1 i återförsäkringsdirektivet).

Understödsföreningar omfattas av lagen (1972:262) om understödsföreningar och driver i och för sig försäkringsrörelse i försäkringsdirektivens mening. Eftersom deras verksamhet avser inbördes bistånd kan de inte driva återförsäkringsrörelse. Några ändringar i lagen om understödsföreningar är därför inte nödvändiga med anledning av reglerna för återförsäkringsföretag. Genom återförsäkringsdirektivet görs emellertid även vissa ändringar i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet. Sådana ändringar berör understödsföreningar. Dessa ändringar bör dock göras för understödsföreningar först i samband med anpassningen av lagen om understödsföreningar till övriga regler i livförsäkringsdirektivet. Dessa ändringar kommer som nämnts att göras i samband med beredningen av Försäkringsföretagsutredningens förslag och understödsföreningar behandlas därför inte vidare i denna lagrådsremiss.

Undantagna från återförsäkringsdirektivet är vissa fall där staten går in som återförsäkringsgivare (jfr skäl 13 till direktivet). Försäkringsrörelse som drivs enligt andra författningar eller som utövas av försäkringsanstalter som inrättats av staten är dock redan i dag undantagna från försäkringsrörelselagen (se 1 kap. 2 §). Om staten genom en myndighet eller annat statligt organ driver återförsäkringsrörelse, får det förutsättas att verksamheten har stöd i lag eller annan författning. Någon ny undantagsbestämmelse i detta avseende är därför inte nödvändig.

Övriga undantagsregler i direktivet är främst avsedda att klargöra att direktivets särregler om återförsäkring inte ska tillämpas på försäkringsrörelse som omfattas av direktförsäkringsdirektiven eller som kan undantas från dessa direktiv. Detta hindrar dock inte att direktförsäkringsföretag och återförsäkringsföretag regleras av samma lag. Direktivets särregler för återförsäkringsrörelse bör i stället klargöras i enskilda bestämmelser som begränsas till sådana företag. I övrigt fordrar återförsäkringsdirektivets undantagsregler inga särskilda lagstiftningsåtgärder.

Lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige (LUFT) gäller i dag inte för återförsäkringsrörelse. Återförsäkringsdirektivet ska dock tillämpas om försäkringsgivare från tredje land har huvudkontor eller sekundär-etablering inom gemenskapen. Dessutom ska samma regler om hemlandstillsyn m.m., som gäller för direktförsäkringsverksamhet, tillämpas när ett återförsäkringsföretag från ett annat EES-land bedriver

verksamhet genom gränsöverskridande verksamhet eller sekundäretablering i Sverige. Undantaget för återförsäkringsrörelse i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige måste därför tas bort. Vilka ändringar som i övrigt bör göras i den lagen med anledning av nya regler i försäkringsrörelselagen behandlas i avsnitt 6.11.

Definitionerna

I *återförsäkringsdirektivet* tillämpas enligt artikel 2.1 följande definitioner:

a) *återförsäkring*: den verksamhet som består i att överta risker som överläts av ett försäkringsföretag eller ett annat återförsäkringsföretag; i fallet med försäkringsgivare som uppträder under namnet Lloyd's betyder återförsäkring också den verksamhet som består i att överta risker, som överläts av en medlem av Lloyd's, av ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag än Lloyd's.

b) *captivebolag för återförsäkring*: ett återförsäkringsföretag som ägs antingen av ett finansiellt företag, annat än ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, eller en grupp av försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av direktiv 98/78/EG, eller av ett icke-finansiellt företag, vars syfte är att tillhandahålla återförsäkringsskydd uteslutande för risker i det eller de företag som det tillhör eller i ett eller flera företag inom en grupp som captivebolaget för återförsäkring ingår i.

c) *återförsäkringsföretag*: ett företag som har fått officiell auktorisation enligt artikel 3.

d) *filial*: en agentur eller en filial till ett försäkringsföretag.

e) *etableringsställe*: ett återförsäkringsföretags huvudkontor eller filial med beaktande av led d.

f) *hemmedlemsstat*: den medlemsstat där återförsäkringsföretagets huvudkontor är beläget.

g) *filialstat*: den medlemsstat där en filial till ett återförsäkringsföretag är belägen.

h) *värmedlemsstat*: den medlemsstat där ett återförsäkringsföretag har en filial eller tillhandahåller tjänster.

i) *kontroll*: förhållandet mellan ett moderföretag och ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 1 i direktiv 83/349/EEG eller ett liknande förhållande mellan en fysisk eller juridisk person och ett företag.

j) *kvalificerat innehav*: direkt eller indirekt ägande i ett företag, där innehavet representerar 10 procent eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller som möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget.

k) *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.

l) *dotterföretag*: ett dotterföretag enligt definitionen i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.

m) *behöriga myndigheter*: de nationella myndigheter som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över återförsäkringsföretag.

n) *nära förbindelser*: en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer är förenade genom

i) ägarintresse, innebärande ett innehav, direkt eller genom kontroll av 20 procent eller mer av rösterna eller kapitalet i ett företag, eller

ii) kontroll, i alla de fall som avses i artikel 1.1 och 1.2 i direktiv 83/349/EEG, eller ett liknande förhållande mellan någon fysisk eller juridisk person och ett företag.

o) *finansiellt företag*: någon av följande enheter:

i) ett kreditinstitut, ett finansiellt institut eller företag som tillhandahåller tjänster anknutna till bankverksamhet enligt definitionen i artikel 1.5 och artikel 1.23 i direktiv 2000/12/EG,

ii) ett försäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag eller ett försäkringsholdingbolag enligt definitionen i artikel 1 i direktiv 98/78/EG,

iii) ett värdepappersföretag eller ett finansiellt institut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i direktiv 2004/39/EG,

iv) ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 2.15 i direktiv 2002/87/EG.

p) *specialföretag*: ett företag som kan vara ett aktiebolag men som inte är ett befintligt försäkrings- eller återförsäkringsföretag och som övertar risker från försäkringsföretag eller återförsäkringsföretag och som till fullo finansierar sin exponering för sådana risker genom inkomster från emissioner av skuldebrev eller någon annan finansieringsmekanism där återbetalningsrättigheterna för dem som tillhandahåller sådana lån eller annan finansieringsmekanism är underordnade ett sådant företags återförsäkringsskyldigheter.

q) *finansiell återförsäkring*: en återförsäkring under vilken den uttryckliga maximala potentiella förlusten, uttryckt som den maximala överförda ekonomiska risken, som uppstår genom både överföring av en betydande teckningsrisk och tidsrisk, överstiger premien för avtalets livslängd med ett begränsat men betydande belopp, kombinerat med åtminstone ett av följande två villkor:

i) uttrycklig och påtaglig hänsyn tagen till pengars tidsvärde,

ii) avtalsbestämmelser för att utjämna skillnaden i ekonomiskt åtagande mellan parterna över tiden för att uppnå den åsyftade risköverföringen.

Enligt artikel 2.2 ska vid tillämpningen av artikel 2.1 a ett återförsäkringsföretags tillhandahållande av säkerheter för ett tjänstepensionsinstitut som omfattas av direktiv 2003/41/EG, där lagstiftningen i institutets hemmedlemsstat tillåter ett sådant tillhandahållande, också betraktas som en verksamhet som omfattas av detta direktiv.

Vid tillämpningen av artikel 2.1 d ska varje stadigvarande närvaro av ett återförsäkringsföretag inom en medlemsstats territorium betraktas som en agentur eller en filial, även om närvaron inte har formen av en filial eller en agentur utan endast består av ett kontor som förestås av företagets egen personal eller av någon som är fristående från företaget men som har en stående fullmakt att företräda företaget på samma sätt som en agentur.

Vid tillämpningen av artikel 2.1 j samt i samband med artiklarna 12 och 19–23 och på andra nivåer av ägande som avses i artiklarna 19–23 ska sådana rösträtter som avses i artikel 92 i direktiv 2001/34/EG beaktas.

Vid tillämpningen av artikel 2.1 l ska varje dotterföretag till ett dotterföretag också anses som dotterföretag till det företag som ytterst är moderföretaget till dessa företag.

Vid tillämpningen av artikel 2.1 n

– ska varje dotterföretag till ett dotterföretag också anses som dotterföretag till det moderföretag som står över dessa företag,

– ska som nära förbindelse även anses en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer kontrolleras genom en varaktig förbindelse till en och samma person.

Enligt artikel 2.3 ska hänvisningar i återförsäkringsdirektivet till euro tillämpas på följande sätt. Värdet i den nationella valutan fr.o.m. den 31 december varje år ska vara det värde som gällde sista dagen i närmast föregående oktober månad för vilken dag värden för euro finns noterade i samtliga berörda valutor inom gemenskapen.

Enligt artikel 60.1 i återförsäkringsdirektivet ska en definition av återförsäkringsföretag läggas till i artikel 1.1 i direktiv 2002/83/EG (*livförsäkringsdirektivet*). Definitionen utgör en hänvisning till återförsäkringsdirektivets definition av detsamma.

Begreppet försäkringsbolag i försäkringsrörelselagen omfattar, utöver bolag som driver direkt försäkringsverksamhet, även bolag som uteslutande driver återförsäkringsverksamhet i direktivets mening (återförsäkringsföretag). Begreppet försäkringsbolag bör för enkelhetens skull behålla sin betydelse.

Som vi återkommer till i det följande innehåller direktivet vissa särregler för återförsäkringsföretag. Man bör därför införa en definition av återförsäkringsföretag som motsvarar direktivet. Eftersom försäkringsrörelselagen tillämpas endast på företagsformen bolag, bör begreppet återförsäkringsbolag användas.

Definitionen av återförsäkringsbolag bygger i sin tur på en definition av vad som avses med återförsäkring. Även denna definition bör tas in i försäkringsrörelselagen. Detta är också värdefullt eftersom begreppet återförsäkring förekommer i försäkringsrörelselagen sedan tidigare. Som synonym till återförsäkring används i 1 kap. 3 § andra stycket FRL begreppet indirekt försäkring. När det införs en definition av återförsäkring finns det inte anledning att behålla begreppet indirekt försäkring, eftersom de båda begreppen har samma innebörd. Vilka särregler som är nödvändiga att införa för återförsäkring, oavsett om verksamheten bedrivs i ett återförsäkringsbolag eller i ett försäkringsbolag som också meddelar direkt försäkring, behandlas i det följande.

Direktivet innehåller ytterligare ett antal definitioner. Vad som avses med filial och etableringsställe i artikel 2.1 d och e motsvaras av 2 a kap. 1 § första stycket FRL och 1 kap. 8–10 §§ LUFT. Definitionerna av hemmedlemsstat, filialstat och värdmedlemsstat (artikel 2.1 f–h) finns emellertid inte sedan tidigare i svensk försäkringslagstiftning. Så har dock varit fallet under en längre tid, trots att motsvarande definitioner finns i direktförsäkringsdirektiven. Det finns därför inte skäl att nu – när försäkringsrörelselagen inom kort kommer att genomgå en omfattande omarbetning – införa dessa definitioner på grund av återförsäkringsdirektivet. När det gäller definitionerna av kontroll, moderföretag och dotterföretag täcks dessa in av innehållet i 1 kap. 9 §

FRL, som reglerar förhållandet mellan moderföretag och dotterföretag med avseende på försäkringsbolag. De bestämmelserna gäller också för återförsäkringsbolag. Övriga definitioner kommenteras närmare i anslutning till de bestämmelser där de har betydelse för genomförandet av återförsäkringsdirektivet.

6.2 Tillstånd för återförsäkringsföretag

Regeringens förslag: Ett återförsäkringsbolag får inte driva annan rörelse än återförsäkringsrörelse och därmed sammanhängande verksamhet.

En definition av behörig myndighet tas in i försäkringsrörelselagen. Med sådan myndighet ska avses Finansinspektionen eller någon annan myndighet inom EES som utövar tillsyn över ett försäkringsföretag med huvudkontor inom EES.

Regeringens bedömning: Direktivets regler om att samråd ska ske med en tillsynsmyndighet i ett annat EES-land – innan tillstånd att driva försäkringsrörelse beviljas för ett bolag som har ett moderföretag som är försäkringsföretag, kreditinstitut eller värdepappersföretag i det andra landet – har tillgodosetts genom ändringar i försäkringsrörelselagen i samband med ny lagstiftning om finansiella konglomerat.

I övrigt tillgodoser bl.a. försäkringsrörelselagen återförsäkringsdirektivets regler om inledande av återförsäkringsverksamhet och auktorisation av återförsäkringsföretag.

Återförsäkringspromemorians förslag och bedömning: I promemorian föreslås att återförsäkringsbolag inte får driva annan rörelse än återförsäkringsrörelse, om det inte finns särskilda skäl för det.

Remissinstanserna: *Sveriges Försäkringsförbund* hävdar att den verksamhet som bedrivs av ett återförsäkringsbolag ska vara begränsad till återförsäkring och därmed sammanhängande verksamhet – en avgränsning som framgår direkt av återförsäkringsdirektivet. Försäkringsförbundet påtalar vidare att återförsäkringsdirektivet – i motsats till direktförsäkringsdirektiven – inte innehåller något krav på underrättelseförfarande för etablering eller gränsöverskridande verksamhet inom EES och anser att sådana förfaranderegler inte bör uppställas. *Finansinspektionen* gör motsvarande konstaterande beträffande direktivets innehåll, men anser att redan gällande förfaranderegler bör vidmakthållas.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Principer för auktorisation

Enligt artikel 3 i *återförsäkringsdirektivet* får återförsäkringsverksamhet börja bedrivs endast efter officiell auktorisation. Sådan auktorisation ska sökas hos behörig myndighet i hemmedlemsstaten av

a) varje företag som etablerar sitt huvudkontor inom denna stats territorium, och

b) varje återförsäkringsföretag som, efter att ha beviljats sådan auktorisation som krävs, utvidgar verksamheten till andra återförsäkringsverksamheter än de som det redan auktoriserats för.

Enligt 1 kap. 1 § första stycket FRL får försäkringsrörelse drivas endast av försäkringsbolag som fått tillstånd (koncession) till detta. Enligt sjätte stycket i samma paragraf gäller vidare att ett försäkringsbolag ska ha sitt huvudkontor i Sverige. Dessa krav gäller också för bolag som avser att driva återförsäkringsrörelse och innebär bl.a. att det är Finansinspektionen som ska besluta om tillståndet. Enligt 5 § i Finansinspektionens föreskrifter (FFFS 2000:13) om försäkringsklasser ska koncession för mottagen återförsäkring avse en eller flera försäkringsklasser enligt samma uppdelning som för direkt försäkring. Genomförandet av artikel 3 i återförsäkringsdirektivet är därför tillgodosett genom nämnda bestämmelser i försäkringsrörelselagen och kompletterande myndighetsföreskrifter.

Auktorisationens räckvidd

En auktorisation enligt artikel 3 i *återförsäkringsdirektivet* ska enligt artikel 4.1 gälla inom hela gemenskapen. Den ska ge ett återförsäkringsföretag rätt att bedriva verksamhet där med stöd antingen av etableringsfriheten eller av friheten att tillhandahålla tjänster.

Av artikel 4.2 framgår att en auktorisation ska beviljas för återförsäkringsverksamhet på skadeförsäkrings- eller livförsäkringsområdet eller för varje annat slag av återförsäkringsverksamhet i enlighet med sökandens begäran. Den ska behandlas med beaktande av den verksamhetsplan som ska läggas fram enligt artikel 6 b och artikel 11 och av uppfyllandet av de auktorisationskrav som fastställts av den medlemsstat i vilken auktorisationen söks.

Som nämnts ger återförsäkringsdirektivet en möjlighet för svenska återförsäkringsbolag att driva verksamhet i ett annat land inom EES via sekundäretablering eller genom gränsöverskridande verksamhet, det s.k. europapasset. Det innebär att om ett företag har fått tillstånd att driva återförsäkringsverksamhet i ett EES-land, så gäller det tillståndet utan ny prövning även för sådan verksamhet i ett annat EES-land. Med andra ord ska medlemsstaterna godta varandras auktorisationer.

Nu nämnd princip om ömsesidigt erkännande har tidigare slagits fast i de olika försäkringsdirektiven som reglerar direkt försäkringsverksamhet. Före antagandet av återförsäkringsdirektivet har den emellertid inte gällt för återförsäkringsrörelse som drivs av specialiserade återförsäkringsföretag. Genom att bestämmelserna i 2 a kap. FRL inte gör undantag för försäkringsbolag som bara driver återförsäkringsrörelse, omfattar reglerna om underrättelseskyldighet även dessa bolag.

Skillnaden mellan direktförsäkringsdirektiven och återförsäkringsdirektivet är att det sistnämnda direktivet inte innehåller några krav på underrättelseförfarande för etablering i eller gränsöverskridande verksamhet till ett annat land inom EES. Detta motiveras av att återförsäkring i de flesta fall är en internationell verksamhet mellan

företag och att det därför inte finns behov av konsumentskyddsregler i det sammanhanget. Återförsäkringsdirektivets regler innebär att restriktioner kring den fria etableringsrätten och rätten att gränsöverskrida inte är tillåtna. Även om reglerna inte hindrar Sverige som hemland från att uppställa krav på underrättelse får det emellertid – som *Sveriges Försäkringsförbund* hävdar – anses som mindre lämpligt att uppställa sådana regler. Att sådana regler för närvarande uppställs är inte – som *Finansinspektionen* ansett – ett tillräckligt skäl att vidmakthålla dem.

I 2 kap. LUFT finns bestämmelser om att en direktförsäkringsgivare som har tillstånd att driva försäkringsrörelse i ett annat land inom EES får driva verksamhet på motsvarande sätt i Sverige. Genom att lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige nu föreslås utvidgas till att omfatta återförsäkringsrörelse kommer nämnda kapitel att reglera också de utländska EES-företagens rätt enligt artikel 4.1 att bedriva återförsäkringsverksamhet i Sverige. Närmare överväganden beträffande återförsäkringsföretag med hemland inom EES som driver verksamhet i Sverige görs i avsnitt 6.5.

Enligt *Finansinspektionens* föreskrifter (FFFS 2000:13) ska också, som tidigare nämnts, koncession för mottagen återförsäkring avse en eller flera försäkringsklasser enligt samma uppdelning som för direkt försäkring. Kravet i 2 kap. 3 § tredje stycket FRL att det till en ansökan om koncession ska fogas en plan för den tilltänkta verksamheten gäller även för försäkringsbolag som bara avser att driva återförsäkringsrörelse. Även artikel 4.2 är därmed tillgodosedd i gällande rätt.

Återförsäkringsföretagets företagsform

Hemmedlemsstaten ska enligt artikel 5.1 i *återförsäkringsdirektivet* föreskriva att återförsäkringsföretag som ansöker om auktorisation ska anta någon av de företagsformer som anges i bilaga I till direktivet. Ett återförsäkringsföretag får även anta företagsformen europabolag (SE) enligt definitionen i förordning (EG) nr 2157/2001.

Medlemsstaterna får också enligt artikel 5.2, där så är lämpligt, etablera företag inom ramen för gällande offentligrättslig lagstiftning, förutsatt att ändamålet för sådan verksamhet är återförsäkringsrörelse på villkor som motsvarar dem som gäller för privaträttsliga företag.

Såsom tidigare nämnts omfattar begreppet försäkringsrörelse i försäkringsrörelselagen även verksamhet avseende återförsäkring. Försäkringsrörelselagen gäller bara för försäkringsaktiebolag och ömsesidiga försäkringsbolag (se 1 kap. 1 § första stycket). Därmed förutsätter lagen att återförsäkringsrörelse bedrivs i någon av dessa företagsformer, vilket även – som nämnts – är godtagna företagsformer enligt bilaga I till direktivet. Även europabolag med säte i Sverige kan få koncession att driva återförsäkringsrörelse (se 1 a kap. 1 § FRL). Artikel 5.1 är därför tillgodosedd i gällande rätt.

Artikel 5.2 stadgar att medlemsländerna under vissa förutsättningar har rätt att bedriva återförsäkringsrörelse i företag som bildats enligt offentligrättsliga bestämmelser. Artikeln bedöms för närvarande inte kräva någon särskild lagstiftningsåtgärd.

Villkor

Hemmedlemsstaterna ska enligt artikel 6 i *återförsäkringsdirektivet* kräva att varje återförsäkringsföretag som ansöker om auktorisation ska

- a) begränsa sin verksamhet till återförsäkring och därmed sammanhängande verksamhet. I detta krav kan inrymmas en holding-bolagsfunktion och verksamheter som motsvarar definitionen av verksamheter inom den finansiella sektorn i artikel 2.8 i direktiv 2002/87/EG,
- b) förete en verksamhetsplan enligt artikel 11,
- c) inneha den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 40.2, och
- d) faktiskt ledas av personer med gott anseende och med lämpliga yrkesmässiga kvalifikationer eller lämplig yrkesmässig erfarenhet.

Enligt försäkringsrörelselagen kan ett försäkringsbolag meddela både direkt försäkring och återförsäkring. Detta förändras inte genom återförsäkringsdirektivet. Till följd av artikel 6 a är det emellertid nödvändigt att införa en bestämmelse om att ett försäkringsbolag, som vill specialisera sig på återförsäkring och bara ansöker om tillstånd för detta, ska begränsa sin rörelse till återförsäkring. En sådan bestämmelse kompletterar 1 kap. 3 § första stycket FRL. I den paragrafen anges nämligen att ett försäkringsbolag inte får driva annan rörelse än försäkringsrörelse, om det inte finns särskilda skäl för det.

Ett återförsäkringsföretag får dock enligt direktivet också driva viss med återförsäkring sammanhängande verksamhet. Som *Sveriges Försäkringsförbund* föreslagit bör detta framgå direkt av försäkringsrörelselagen.

Som tidigare nämnts följer av 2 kap. 3 § tredje stycket FRL ett krav på att förete verksamhetsplan. Därmed är artikel 6 b redan tillgodosedd i gällande rätt.

Motsvarigheten till de krav som enligt artikel 6 d ska ställas på ledningen i ett återförsäkringsföretag finns i 2 kap. 3 § femte stycket 3 FRL och utgör en förutsättning för att bolagsordningen ska stadfästas och koncession beviljas. Bestämmelserna gäller även för återförsäkringsbolag. Därmed tillgodoses även artikel 6 d genom nuvarande bestämmelser i försäkringsrörelselagen.

Frågan om krav på minsta kapitalbas (garantifond) behandlas först längre fram i anslutning till artikel 40.2 (se avsnitt 6.3.14).

Nära förbindelser

I artikel 7 i *återförsäkringsdirektivet* regleras nära förbindelser. Om det finns nära förbindelser mellan återförsäkringsföretaget och andra fysiska eller juridiska personer, ska de behöriga myndigheterna enligt artikel 7.1 bevilja auktorisation endast om dessa förbindelser inte hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn. Nära förbindelser definieras i artikel 2.1 n och 2.2 femte stycket (se avsnitt 6.1).

De behöriga myndigheterna ska enligt artikel 7.2 vägra auktorisation om lagar eller andra författningar i ett tredje land, som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer med vilka återförsäkringsföretaget har nära förbindelser, eller svårigheter vid tillämpningen av dessa bestämmelser, hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

De behöriga myndigheterna ska också enligt artikel 7.3 kräva att återförsäkringsföretagen förser dem med erforderliga uppgifter för att de fortlöpande ska kunna övervaka att bestämmelserna i punkten 1 efterlevs.

Enligt 2 kap. 3 § sjätte stycket FRL gäller som förutsättning för stadfästelse av bolagsordningen och beviljande av koncession att försäkringsbolagets eventuella nära förbindelser med annan inte hindrar en effektiv tillsyn av bolaget. Eftersom detta gäller även i fråga om återförsäkringsbolag är artikel 7.1 och 7.2 tillgodosedd i svensk rätt.

Av 3 kap. 2 b § tredje stycket FRL följer att även återförsäkringsbolag ska anmäla till Finansinspektionen kännedom om nära förbindelser med annan. Därmed är även artikel 7.3 tillgodosedd.

Definitionen av nära förbindelser i 1 kap. 9 c § FRL överensstämmer med motsvarande definition i artikel 2.1 n i återförsäkringsdirektivet. Någon lagstiftningsåtgärd behövs därför inte för att genomföra direktivets definition.

Återförsäkringsföretagets huvudkontor

Medlemsstaterna ska enligt artikel 8 i *återförsäkringsdirektivet* kräva att återförsäkringsföretagets huvudkontor ska vara belägna i samma medlemsstat som deras stadgeenliga säten.

Av 1 kap. 1 § sjätte stycket FRL framgår att det för varje svenskt försäkringsbolag ska finnas ett huvudkontor i Sverige. Den bestämmelsen gäller redan för återförsäkringsbolag, varför artikel 8 är tillgodosedd i gällande rätt.

Försäkringsvillkor och premietariffer

Återförsäkringsdirektivet ska enligt artikel 9.1 inte hindra medlemsstaterna från att bibehålla eller införa lagar eller andra författningar som föreskriver godkännande av stiftelseurkund och bolagsordning samt överlämnande av alla andra handlingar som krävs för normal tillsyn.

Enligt artikel 9.2 får medlemsstaterna emellertid inte anta bestämmelser om krav på förhandsgodkännande av eller regelbundna underrättelser om allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer eller formulär och andra tryckta handlingar som försäkringsföretaget avser att använda i sina mellanhavanden med cedent- eller retrocedentföretag, dvs. avgivare och mottagare av återförsäkring.

I 2 kap. 3 § FRL finns bestämmelser om stadfästelse av bolagsordning av det slag som anges i artikel 9.1. De svenska bestämmelserna står således inte i strid med direktivet. Eftersom det i svensk rätt dessutom saknas bestämmelser av det slag som anges i artikel 9.2, kräver artikel 9 ingen lagstiftningsåtgärd.

Marknadens ekonomiska behov

Medlemsstaterna får enligt artikel 10 i *återförsäkringsdirektivet* inte kräva att en ansökan om auktorisation ska behandlas med hänsyn till marknadens ekonomiska behov.

Av 2 kap. 3 § sjunde stycket FRL framgår att koncession inte får vägras av det skälet att det inte behövs något ytterligare försäkringsbolag på marknaden. Bestämmelsen omfattar även koncessioner för återförsäkringsbolag. Artikel 10 är därför redan tillgodosedd i svensk rätt.

Verksamhetsplan

I artikel 11 i *återförsäkringsdirektivet* finns regler om innehållet i en verksamhetsplan. Planen ska enligt artikel 11.1 innehålla uppgifter eller dokumentation om

a) beskaffenheten av de risker som återförsäkringsföretaget avser att täcka,

b) de slag av återförsäkringsåtgärder som återförsäkringsföretaget avser att avtala om med cedentföretag,

c) grundprinciperna för retrocession,

d) sammansättningen av minsta garantifonden,

e) uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner samt för ändamålet avsatta medel.

Utöver kraven i punkten 1 ska enligt artikel 11.2 verksamhetsplanen, beträffande de tre första räkenskapsåren, innehålla

a) uppskattade driftkostnader utöver uppbyggnadskostnader, särskilt löpande allmänna omkostnader och provisioner,

b) uppskattade premier eller bidrag och kostnader för försäkringsfall,

c) en prognos för balansräkningen, och

d) en uppskattning av storleken på de medel som är avsedda att täcka försäkringsåtaganden och föreskriven solvensmarginal.

Finansinspektionen har utfärdat föreskrifter om verksamhetsplanens innehåll med stöd av ett grundläggande normgivningsbemyndigande i 2 kap. 3 § tredje stycket FRL. Bestämmelserna, som finns intagna i föreskrifter om verksamhetsplan för försäkringsbolag (FFFS 1995:36), gäller enligt 3 § även för ansökan som avser koncession för återförsäkringsrörelse. Vilka föreskriftsändringar som kan bli aktuella med anledning av artikel 11 bör övervägas på myndighetsnivå. Någon ändring i lagstiftningen är i vart fall inte nödvändig.

Aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav

De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska enligt artikel 12 i *återförsäkringsdirektivet* inte bevilja ett företag auktorisation för återförsäkringsverksamhet förrän de har fått information om vilka aktieägare eller medlemmar, fysiska eller juridiska personer, som direkt eller indirekt har kvalificerade innehav, och om storleken av dessa innehav.

Enligt samma artikel ska dessa myndigheter vägra auktorisation om de, med hänsyn till behovet att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning av återförsäkringsföretaget, bedömer att kompetensen hos aktieägare eller medlemmar som avses i första stycket inte är tillfredsställande.

Artikel 12 första stycket tillgodoses inledningsvis genom reglerna om koncessionsansökans innehåll i 1 § försäkringsrörelseförordningen

(1982:790). Paragrafen avser även ansökan om koncession från den som avser att driva bara återförsäkringsrörelse.

Artikel 12 innehåller vidare ägarprövningsregler. Motsvarande bestämmelser finns för alla försäkringsbolag i 2 kap. 3 § femte stycket 2 FRL. Enligt bestämmelsen ska koncession beviljas bara om det kan antas att de som kommer att ha ett kvalificerat innehav i bolaget inte kommer att motverka de krav på verksamheten som följer av lag och författning och även i övrigt är lämpliga att utöva ett väsentligt inflytande över ledningen av ett försäkringsbolag.

Artikel 12 är därför tillgodosedd i gällande rätt.

Avslag på auktorisationsansökan

Varje beslut om avslag på en ansökan om auktorisation ska enligt artikel 13 i *återförsäkringsdirektivet* åtföljas av en närmare motivering som ska tillställas det berörda företaget. Varje medlemsstat ska också se till att ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation omfattas av rätten till prövning av domstol i enlighet med artikel 53. En sådan rätt till domstolsprövning ska även finnas i de fall där behöriga myndigheter inte behandlat en ansökan om auktorisation inom sex månader från den dag då ansökan mottogs.

I denna del tillgodoses direktivet inledningsvis av allmänna förvaltningsrättsliga bestämmelser som reglerar motivering av beslut (20 § förvaltningslagen [1986:223]). Vidare framgår av 19 kap. 13 § andra stycket FRL att beslut i ett ärende om koncession får överklagas hos kammarrätten. Enligt 19 kap. 13 a § FRL får sökanden begära förklaring av kammarrätten att ärendet onödigt uppehålls om beslut i ett ärende om koncession inte har meddelats sex månader efter det att ansökan gavs in. Efter det att kammarrätten avgett sådan förklaring ska ansökan anses ha avslagits om beslut inte har meddelats inom sex månader i ett ärende om koncession. Dessa bestämmelser omfattar också återförsäkringsbolag, varför någon lagstiftningsåtgärd inte behövs med anledning av artikel 13.

Förhandssamråd med behöriga myndigheter i andra medlemsstater

Enligt artikel 14.1 i *återförsäkringsdirektivet* ska samråd med behöriga myndigheter i den andra berörda medlemsstaten genomföras innan auktorisation beviljas för ett återförsäkringsföretag, som

- a) är dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller
- b) är dotterföretag till moderföretaget till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller
- c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat.

Enligt artikel 14.2 ska samråd med den behöriga myndigheten i en berörd medlemsstat som ansvarar för tillsynen över kreditinstitut eller värdepappersföretag också genomföras innan auktorisation beviljas för ett återförsäkringsföretag, som

a) är dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller

b) är dotterföretag till moderföretaget till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller

c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen.

De relevanta behöriga myndigheter som avses i punkterna 1 och 2 ska enligt artikel 14.3 samråda med varandra särskilt när de bedömer aktieägarnas lämplighet och det goda anseendet och erfarenheten hos chefer som ingår i ledningen för en annan enhet i samma grupp. De ska till varandra överlämna alla uppgifter om aktieägarnas lämplighet och ledningens goda anseende och erfarenhet vilka är relevanta för övriga berörda behöriga myndigheter när det gäller att bevilja auktorisation samt fortlöpande bedöma efterlevnaden av uppställda verksamhetsvillkor.

Behöriga myndigheter definieras i artikel 2.1 m (se avsnitt 6.1).

Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och om ändring av bl.a. skade- och livförsäkringsdirektiven (konglomeratdirektivet) antogs motsvarande regler som i artikel 14 i återförsäkringsdirektivet (se artiklarna 22.1 och 23.1). I återförsäkringsdirektivet har dessa regler i *skade- och livförsäkringsdirektiven* anpassats med anledning av de gemensamma reglerna om återförsäkring (se artiklarna 57.1 och 60.2).

Den 1 juli 2006 har de lagändringar trätt i kraft genom vilka konglomeratdirektivet genomförts i svensk rätt (se prop. 2005/06:45). Bestämmelser om samrådsskyldighet finns därför numera i 2 kap. 4 § FRL. Eftersom bestämmelserna är tillämpliga på alla försäkringsbolag, även återförsäkringsbolag, tillgodoser de också artikel 14 samt artiklarna 57.1 och 60.2 i återförsäkringsdirektivet.

Däremot finns det inte i försäkringsrörelselagen någon definition av vad som avses med behörig myndighet (jfr 1 kap. 3 § 2 lagen [2006:531] om särskild tillsyn över finansiella konglomerat). Eftersom begreppet behörig myndighet används på olika ställen i försäkringsrörelselagen (se t.ex. 2 kap. 4 §, 3 kap. 2 g § och 14 kap. 26 b §), får det anses lämpligt att föra in en definition av behörig myndighet i den lagen (jfr också 1 kap. 5 § första stycket 4 LUFT). Med sådan myndighet bör avses Finansinspektionen eller någon annan myndighet inom EES som utövar tillsyn över ett försäkringsföretag med huvudkontor inom EES. En sådan utformning täcker även in återförsäkringsföretag.

6.3 Villkor för utövande av återförsäkringsverksamhet

6.3.1 Principer och metoder för finansiell tillsyn

Regeringens förslag: Avdrag för avgiven återförsäkring får inte vägras i skuldtäcknings- och solvenssammanhang av skäl som direkt
--

sammanhänger med sundheten i det mottagande återförsäkrings- eller försäkringsföretagets finanser, om den som har mottagit återförsäkring är auktoriserad i en annan stat inom EES.

Regeringens bedömning: I övrigt tillgodoser försäkringsrörelselagen återförsäkringsdirektivets krav på principer och metoder för tillsyn.

Kompletteringspromemorians förslag och återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: Remissinstanserna lämnar förslaget och bedömningen utan erinran. *Sveriges Försäkringsförbund*, *Svenska Aktuarieföreningen* och *Finansinspektionen* framför dock vissa förslag till förtydliganden.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Behöriga myndigheter och tillsynens ändamål

Enligt artikel 15.1 i *återförsäkringsdirektivet* är hemmedlemsstaten ensam ansvarig för den finansiella tillsynen över återförsäkringsföretag, inbegripet den del av verksamheten som företaget bedriver genom filial eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster. Om de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten har anledning att anta att verksamheten i ett återförsäkringsföretag kan påverka dess finansiella sundhet, ska de informera de behöriga myndigheterna i företagets hemmedlemsstat. Dessa ska avgöra om företaget följer de aktsamhetsbestämmelser som fastställs genom återförsäkringsdirektivet.

Artikel 15.2 stadgar att den finansiella tillsynen enligt artikel 15.1 ska omfatta kontroll avseende återförsäkringsföretagets hela verksamhet, dess solvens, skapandet av tekniska avsättningar och de tillgångar som täcker dessa, enligt de regler som hemmedlemsstaten fastställt eller den praxis som tillämpas i hemmedlemsstaten med iakttagande av de bestämmelser som har antagits på gemenskapsnivå.

Av artikel 15.3 följer att återförsäkringsföretagets hemmedlemsstat inte ska motsätta sig ett retrocessionsavtal som ingåtts av återförsäkringsföretaget med ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat enligt återförsäkringsdirektivet eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat enligt direktiv 73/239/EEG eller 2002/83/EG av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i det återförsäkrings- eller försäkringsföretagets finanser. Om en hemmedlemsstat tillåter att tekniska avsättningar täcks av fordringar mot återförsäkrare som inte är auktoriserade i enlighet med detta direktiv eller försäkringsföretag som inte är auktoriserade i enlighet med direktiv 73/239/EEG eller 2002/83/EG, ska den enligt artikel 32.3 fastställa villkoren för att acceptera sådana fordringar.

Enligt artikel 15.4 ska de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten kräva att varje återförsäkringsföretag har sunda metoder för administration och redovisning och adekvata rutiner för intern kontroll.

Artikel 15.3 i återförsäkringsdirektivet har ingen motsvarighet i tidigare försäkringsdirektiv. Genom artiklarna 57.2 och 60.3 i återförsäkringsdirektivet införs motsvarande bestämmelser i *skade- och livförsäkringsdirektiven*.

Artikel 32.3 har däremot en motsvarighet i gällande direktiv (artikel 15.3 i direktivet 73/239/EEG respektive 20.4 i direktivet 2002/83/EG), men begränsas till fodringar på återförsäkrare från tredje land genom artikel 57.3 punkt 3 andra stycket och 60.6 punkt 4 andra stycket i skade- respektive livförsäkringsdirektiven.

I samband med genomförandet av motsvarande regler om hemlandstillsyn i skade- och livförsäkringsdirektiven gjordes bedömningen att det får anses ligga i sakens natur att gränsöverskridande verksamhet i allt väsentligt omfattas av hemlandets lag (prop. 1994/95:184 s. 226). Principen återspeglas när det gäller de svenska försäkringsbolagen i 19 kap. 1 § FRL, som slår fast att Finansinspektionen ska utöva tillsyn över att försäkringsbolag – dvs. även återförsäkringsbolagen – bedriver verksamhet i enlighet med försäkringsrörelselagen och andra författningar som reglerar försäkringsbolagets näringsverksamhet. När det gäller EES-företag återspeglas principen om hemlandstillsyn i 3 kap. 1 § LUFT, som nu föreslås omfatta även återförsäkringsrörelse (se avsnitt 6.1).

Innehållet i artikel 15.4 är vidare genomfört genom bestämmelsen i 8 kap. 7 § andra stycket FRL. Den säger bl.a. att styrelsen ska se till att organisationen i fråga om bokföringen och medelsförvaltningen även innefattar en tillfredsställande kontroll. Det ligger inom ramen för Finansinspektionens löpande tillsyn att kontrollera att så är fallet. Artikel 15 i återförsäkringsdirektivet fordrar därför i sig inga nya bestämmelser, förutom med avseende på innehållet i artikel 15.3.

Enligt artikel 15.3, vars innehåll införs även i skade- och livförsäkringsdirektiven, får tillsynsmyndigheten inte motsätta sig ett retrocessionsavtal – dvs. vidare återförsäkring av ett mottaget återförsäkringsavtal som ett återförsäkringsföretag ingått med ett återförsäkringsföretag eller ett försäkringsföretag i ett annat EES-land – av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i finanserna hos den som mottagit återförsäkringen. Detsamma ska enligt skade- och livförsäkringsdirektiven gälla med avseende på återförsäkringsavtal som avgetts av ett försäkringsföretag som meddelat direkt försäkring. En sådan indirekt tillsyn av den som mottagit återförsäkringen skulle, enligt förklaringen till kommissionens ursprungliga direktivförslag, innebära ett intrång i tillsynsbefogenheterna avseende dessa företag och ett ifrågasättande av den grundläggande principen om ömsesidigt erkännande som är en hörnsten för de rättsliga ramar som fastställs genom förslaget. Det kan i och för sig hävdas att sådana regler är överflödiga, eftersom detsamma redan följer av den allmänna principen om hemlandstillsyn. För att undvika ett eventuellt ifrågasättande av om direktivet blivit korrekt genomfört i detta avseende bör emellertid restriktionen för tillsynsmyndigheten komma till direkt uttryck i försäkringsrörelselagen.

I Sverige ska de försäkringstekniska avsättningarna räknas fram netto efter avdrag för återförsäkring. Några generella lagbestämmelser om vilka krav som mera generellt ska ställas för att återförsäkringsfordran

ska få beaktas finns inte. Av 7 kap. 9 § fjärde stycket FRL följer emellertid att Finansinspektionen i skuld täckningssammanhang får vägra avdrag för återförsäkring i ett enskilt fall, om återförsäkringen inte bidrar till att minska risktagandet. Detta gäller oavsett om återförsäkringsföretaget finns inom eller utom EES. Rätten att underkänna avgiven återförsäkring får även betydelse för solvensberäkningen. Enligt 7 kap. 23 § sjätte stycket och 25 § elfte stycket FRL har inspektionens rätt att bestämma att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring ska minskas vid beräkningen av solvensmarginalen. Båda dessa områden berörs av de nu aktuella direktivbestämmelserna och fråga uppkommer om dessa regler bör innebära någon ändring i förhållande till hur Finansinspektionen prövar ett försäkringsbolags avgivna återförsäkring i dag.

Det förefaller naturligt att återförsäkringsavtal inte utan vidare kan godtas om återförsäkraren t.ex. har gått i konkurs eller om avtalet inte överför någon avtalad försäkringsrisk. Lika klart bör det dock vara att hemlandsmyndigheten inte kan underkänna reella återförsäkringsavtal från en EES-återförsäkrare, som uppfyller sitt hemlands solvenskrav, på grund av att dessa krav får anses otillräckliga.

Således är det väsentligt att försäkringsbolag inte kan undgå skuld täckningskrav genom återförsäkring som inte minskar risktagandet. Detta gäller oavsett om återförsäkringsföretaget finns inom eller utom EES. Artikel 32.3 innebär förvisso en begränsning av tidigare direktivbestämmelser till att avse endast fordringar på återförsäkrare i tredje land. Den svenska bestämmelsen (7 kap. 9 § fjärde stycket) bedöms dock inte oförenlig med återförsäkringsdirektivet under förutsättning att avdraget inte vägras med hänsyn till förhållanden som omfattas av EES-återförsäkringsgivarens hemlandstillsyn, dvs. framför allt den finansiella situationen. Bestämmelsen har också tillkommit för att beakta andra förhållanden än finansiella svagheter hos återförsäkraren, t.ex. en alltför hög koncentrationen av återförsäkring till en enskild marknad eller återförsäkring till koncerninterna återförsäkringsbolag (se prop. 1994/95:184 s. 266). Bestämmelsen bör således behållas men begränsas beträffande återförsäkringsgivare inom EES.

På motsvarande sätt bör även bestämmelserna i 7 kap. 23 och 25 §§ FRL om beräkning av solvensmarginalen kompletteras.

För att tillämpningen i praxis ska kunna ansluta till hur reglerna kommer att tolkas i sitt EG-rättsliga sammanhang, bör de svenska lagbestämmelserna utformas i nära anslutning till direktivets lydelse. De bör således utformas så att ett avtal om återförsäkring som avgetts till ett återförsäkringsföretag eller ett försäkringsföretag som auktoriserats i en annan stat inom EES inte får vägras av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i det mottagande företagets finanser. Med mottagande företag ska avses både återförsäkringsföretag och försäkringsföretag.

Tillsyn över filialer i en annan medlemsstat

Om ett försäkringsföretag som är auktoriserat i en medlemsstat utövar verksamhet genom filial i en annan medlemsstat ska filialstaten, enligt

artikel 16 i *återförsäkringsdirektivet*, ge de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten tillstånd att, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i filialstaten, själva eller genom därför utsedda ombud på plats kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för den finansiella tillsynen över företaget. Myndigheterna i filialstaten får medverka i denna kontroll.

Enligt 3 kap. 5 § LUFT får den behöriga myndigheten i en EES-försäkringsgivares hemland göra undersökning hos en sekundär-etablering här i landet och Finansinspektionen har rätt att delta i undersökningen. Bestämmelsen föreslås nu omfatta även företag som driver återförsäkringsrörelse (se avsnitt 6.1). Därmed är direktivet tillgodosett i denna del.

Redovisning, uppgifter för tillsyn och statistik samt befogenheter för tillsynsmyndigheten

Enligt artikel 17.1 i *återförsäkringsdirektivet* ska varje medlemsstat ålägga varje återförsäkringsföretag vars huvudkontor är beläget inom dess territorium att årligen förete ett bokslut över hela verksamheten, som utvisar företagets ekonomiska ställning och solvens.

Artikel 17.2 anger att medlemsstaterna ska ålägga försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorium att periodiskt inge redovisning tillsammans med statistisk dokumentation som är nödvändig för tillsynen. De behöriga myndigheterna ska utväxla sådan information och dokumentation som underlättar tillsynen.

Artikel 17.3 kräver att varje medlemsstat ska vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att de behöriga myndigheterna har de befogenheter och de resurser som är nödvändiga för tillsynen över den verksamhet som bedrivs av återförsäkringsföretag med huvudkontor inom respektive medlemsstats territorium, inbegripet verksamhet som bedrivs utanför dess territorium.

De behöriga myndigheterna ska enligt artikel 17.4 särskilt ha befogenhet att

a) göra ingående undersökningar om återförsäkringsföretagets ställning och dess verksamhet som helhet, bland annat genom att inhämta uppgifter eller begära in handlingar angående dess återförsäkrings- och retrocessionsrörelse, och göra inspektioner på plats i återförsäkringsföretagets lokaler,

b) vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder beträffande återförsäkringsföretaget, dess ledning eller personer med avgörande inflytande över företaget för att se till att återförsäkringsföretagets verksamhet fortlöpande bedrivs i enlighet med de lagar och andra författningar som gäller för återförsäkringsföretaget i varje medlemsstat, och

c) se till att dessa åtgärder vidtas, om det är nödvändigt, genom tvångsmedel och när så är lämpligt på rättslig väg.

Medlemsstaterna får även ge de behöriga myndigheterna befogenhet att inhämta alla upplysningar angående försäkringsavtal som innehas av förmedlare.

På samma sätt som andra försäkringsbolag är återförsäkringsbolag skyldiga att varje år upprätta en årsredovisning enligt lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag. Vidare finns det åtskilliga tillsynsverktyg och sanktioner i 19 kap. FRL, som tidigare setts över och anpassats till motsvarande regler i skade- och livförsäkringsdirektiven. När det gäller reglerna om informationsutbyte mellan behöriga myndigheter finns det bestämmelser om detta i 19 kap. 1 § andra stycket FRL. Av 7 kap. 4 § lagen (2005:405) om försäkringsförmedling framgår det att försäkringsförmedlare är skyldiga att lämna upplysningar om sin verksamhet till Finansinspektionen. För utländska försäkringsgivare från tredje land som driver verksamhet i Sverige finns det tillsynsbestämmelser i 6 kap. LUFT, vilka kommer att gälla också med avseende på företag som driver återförsäkringsrörelse (se avsnitt 6.1). Det finns därför inte något behov av lagändringar med anledning av artikel 17 (jfr prop. 1994/95:184 s. 222 ff).

Överlåtelse av försäkringsbestånd

Enligt artikel 18 i *återförsäkringsdirektivet* ska varje medlemsstat, på de villkor som ställts upp i nationell lag, ge återförsäkringsföretag med huvudkontor inom dess territorium tillstånd att, helt eller delvis, överlåta sina egna bestånd av försäkringsavtal, som slutits med stöd antingen av etableringsfriheten eller av friheten att tillhandahålla tjänster, till ett mottagande kontor etablerat inom gemenskapen, dock under förutsättning att de behöriga myndigheterna i det mottagande kontorets hemmedlemsstat intygar att det mottagande kontoret har den nödvändiga solvensmarginal som avses i kapitel 3 sedan överlåtelsen beaktats.

I 15 kap. 1–7 §§ FRL finns det bestämmelser om frivillig överlåtelse av försäkringsbestånd sedan Finansinspektionens meddelat tillstånd till detta. Dessa bestämmelser omfattar även överlåtelse av återförsäkringsbestånd. Artikel 18 är därmed redan tillgodosedd i gällande rätt.

6.3.2 Kvalificerade innehav

Regeringens bedömning: Återförsäkringsdirektivets bestämmelser om samråd med en tillsynsmyndighet i annat EES-land vid förvärv som företas av finansiella företag tillgodoses genom ändringar i försäkringsrörelselagen som har trätt i kraft den 1 juli 2006 i samband med ny lagstiftning om finansiella konglomerat.

Även i övrigt tillgodoser försäkringsrörelselagen direktivets regler om kvalificerade innehav.

Återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna lämnar bedömningen utan erinran.

Skälen för regeringens bedömning

Förvärv

Medlemsstaterna ska enligt artikel 19 i *återförsäkringsdirektivet* kräva att varje fysisk eller juridisk person som avser att direkt eller indirekt förvärva ett kvalificerat innehav i ett återförsäkringsföretag först ska underrätta de behöriga myndigheterna i återförsäkringsföretagets hemmedlemsstat om storleken av det tilltänkta innehavet. Denna person ska likaså underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om han eller hon avser att öka sitt kvalificerade innehav i sådan mån att hans eller hennes andel av röstetalet eller av kapitalet kommer att uppgå till eller överstiga 20, 33 eller 50 procent eller så att återförsäkringsföretaget kommer att få ställning av dotterföretag.

De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten ska ha rätt att, inom en tid av högst tre månader från det att underrättelse som föreskrivs i första stycket har lämnats, motsätta sig det avsedda förvärvet om de med hänsyn till behovet att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning för återförsäkringsföretaget bedömer att kompetensen hos de personer som avses i första stycket inte är tillfredsställande. Om myndigheterna inte motsätter sig förvärvet, får de föreskriva en tidsgräns inom vilken förvärvet ska genomföras.

Kvalificerat innehav definieras i artikel 2.1 j och 2.2 tredje stycket (se avsnitt 6.1).

Bestämmelser om förvärv av ett kvalificerat innehav i ett försäkringsaktiebolag finns i 3 kap. 2 § FRL. Vad som avses med ett kvalificerat innehav framgår av 1 kap. 9 a § FRL. Dessa bestämmelser, som gäller också vid förvärv av kvalificerade innehav i återförsäkringsbolag, tillgodoser artikel 19 och artikel 2.1 j i direktivet. Någon lagstiftningsåtgärd behövs därför inte.

Förvärv som företas av finansiella företag

Artikel 20 i *återförsäkringsdirektivet* behandlar förvärv som företas av finansiella företag. Om köparen av det innehav som avses i artikel 19 är ett försäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag, ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag med auktorisation i en annan medlemsstat eller moderföretag till en sådan enhet, eller en fysisk eller juridisk person som har ägarkontroll över en sådan enhet, och om det företag som köparen vill förvärva ett innehav i som resultat av detta förvärv skulle komma att bli ett dotterföretag till köparen eller hamna under dennas ägarkontroll, ska bedömningen av förvärvet föregås av ett sådant samråd som avses i artikel 14.

Artikel 20 i *återförsäkringsdirektivet* har ingen motsvarighet i tidigare försäkringsdirektiv. Samma regler införs genom artiklarna 58.1 och 60.4 i *skade- och livförsäkringsdirektiven*.

Innehållet i artikel 20, som även införs i skade- och livförsäkringsdirektiven, bör framgå av försäkringsrörelselagen. Motsvarande bestämmelser om samrådsskyldighet har den 1 juli 2006 trätt i kraft för alla försäkringsbolag i och med ett annat lagstiftningsärende (se 3 kap.

2 g § FRL och prop. 2005/06:45 s. 180 ff). Eftersom den nya paragrafen i försäkringsrörelselagen är tillämplig på alla försäkringsbolag, även återförsäkringsbolag, tillgodoser den också artikel 20 samt artiklarna 58.1 och 60.4 i återförsäkringsdirektivet. Några ytterligare lagstiftningsåtgärder behövs därför inte.

Avyttring

Medlemsstaterna ska enligt artikel 21 i *återförsäkringsdirektivet* kräva att varje fysisk eller juridisk person som avser att direkt eller indirekt avyttra ett kvalificerat innehav i ett återförsäkringsföretag först ska underrätta de behöriga myndigheterna i företagets hemmedlemsstat om storleken av det avsedda innehavet.

Underrättelse ska lämnas även av den som avser att minska sitt kvalificerade innehav i sådan mån att hans eller hennes andel av röstetalet eller kapitalet skulle understiga 20, 33, eller 50 procent, eller så att återförsäkringsföretagets ställning som dotterföretag därigenom skulle upphöra.

I 3 kap. 2 a § FRL finns bestämmelser som motsvarar innehållet i artikel 21. Dessa bestämmelser avser även innehav i återförsäkringsaktiebolag. Direktivet tillgodoses alltså i denna del redan i gällande rätt.

Information om ägarförändringar m.m.

Enligt artikel 22 i *återförsäkringsdirektivet* ska återförsäkringsföretag, då de får kännedom därom, underrätta de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater om sådana förvärv eller avyttringar av innehav i försäkringsföretagets kapital som får till följd att innehav överstiger eller understiger något av de gränstal som anges i artiklarna 19 och 21.

Varje återförsäkringsföretag ska också, minst en gång om året, underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om namnen på aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav samt om storleken på sådana innehav, såsom framgår exempelvis av uppgifter som lämnats vid bolagsstämma om aktieägare och medlemmar eller av uppgifter som redovisats i enlighet med föreskrifter som gäller för börsnoterade företag.

I 3 kap. 2 b § FRL finns bestämmelser som motsvarar direktivets artikel 22. Dessa bestämmelser avser även återförsäkringsaktiebolag. Också i denna del tillgodoses alltså direktivet redan i gällande rätt.

Ingripanden mot olämpliga ägare

Enligt artikel 23 i *återförsäkringsdirektivet* ska medlemsstaterna – i fall då de personer som förvärvat ett kvalificerat innehav i ett återförsäkringsföretag utövar sitt inflytande på ett sätt som är ägnat att vara till förfång för en sund och ansvarsfull ledning av återförsäkringsföretaget – kräva att de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten vidtar lämpliga åtgärder för att få detta förhållande att upphöra. Sådana åtgärder får bl.a. bestå i förelägganden, sanktioner

gentemot styrelsen och den verkställande ledningen samt i upphävande av rösträtt som är knuten till de ifrågavarande aktieägarnas eller medlemmarnas aktier eller andelar.

Motsvarande åtgärder ska vidtas i fråga om fysiska eller juridiska personer som underlåter att lämna sådana underrättelser som krävs enligt artikel 19. Om ett innehav har förvärvats trots att de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten har motsatt sig förvärvet, ska medlemsstaterna, oavsett de sanktioner som i övrigt vidtas, föreskriva antingen att rösträtterna för sådana innehav inte får utövas eller att avgivna röster ska vara ogiltiga eller att de får förklaras ogiltiga.

I 3 kap. 2 d § FRL finns bestämmelser som motsvarar direktivets artikel 23. Paragrafen avser även återförsäkringsaktiebolag. Artikel 23 tillgodoses alltså redan i gällande rätt.

6.3.3 Tystnadsplikt och informationsutbyte

Regeringens bedömning: Återförsäkringsdirektivets bestämmelser om tystnadsplikt och informationsutbyte tillgodoses redan i gällande rätt.
--

Återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna lämnar bedömningen utan erinran.

Skälen för regeringens bedömning

Tystnadsplikt och informationsutbyte mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter

Medlemsstaterna ska enligt artikel 24.1 i *återförsäkringsdirektivet* föreskriva att samtliga personer som tjänstgör hos eller har tjänstgjort hos behöriga myndigheter, liksom revisorer eller experter som är verksamma för behöriga myndigheters räkning, ska vara bundna av tystnadsplikt.

Till följd av denna tystnadsplikt, med undantag för fall som omfattas av straffrättslig lagstiftning, får inga förtroliga upplysningar som erhålls i tjänsten röjas till någon person eller myndighet utom i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda försäkringsföretag.

Om ett försäkringsföretag har försatts i konkurs eller underkastats tvångslikvidation, får dock enligt artikel 24.2 förtroliga uppgifter som inte berör tredje part som strävar efter att rädda företaget, yppas vid civilrättsliga eller kommersiella förfaranden.

Vad som sägs i artikel 24 ska enligt artikel 25 inte hindra medlemsstaternas behöriga myndigheter från att utbyta information i enlighet med de direktiv som gäller för återförsäkringsföretag. För sådan information ska tystnadsplikt gälla enligt artikel 24.

Artiklarna 24 och 25 motsvarar regler i skade- och livförsäkringsdirektiven (artikel 16.1–2 i direktiv 92/49/EEG och 16.1–2 i direktiv 2002/83/EG) som i tidigare lagstiftningsärenden har bedömts vara

tillgodosedda redan av gällande lagstiftning (se prop. 1994/95:184 s. 230 f med hänvisning till prop. 1994/95:50 s. 135, prop. 2005/06:161 s. 28–31 för en redogörelse av bestämmelserna om myndighetssekretess i sekretesslagen [1980:100] samt särreglerna i 19 kap. 1 § andra stycket FRL och 3 kap. 2 § andra stycket LUFT). Någon annan bedömning finns det inte skäl att göra med avseende på återförsäkringsföretag.

Samarbetsavtal med tredje land

Medlemsstaterna får enligt artikel 26 i *återförsäkringsdirektivet* ingå samarbetsavtal om utbyte av information med behöriga myndigheter i tredje land eller med myndigheter eller organ i tredje land enligt definitionen i artikel 28.1 och 28.2 endast om den lämnade informationen omfattas av garantier om tystnadsplikt som minst är likvärdiga med dem som avses i detta avsnitt (direktivets avsnitt 2). Detta utbyte av information ska vara avsett för de ovan nämnda myndigheternas eller organens utförande av sin tillsynsuppgift.

Om informationen ursprungligen kommer från en annan medlemsstat, får den endast lämnas vidare om uttryckligt medgivande ges från de behöriga myndigheter som har lämnat den, och i så fall endast i det syfte som avsågs när dessa myndigheter gav sitt medgivande.

Artikeln motsvarar regler i skade- och livförsäkringsdirektiven (artikel 16.3 i direktiv 92/49/EEG och artikel 16.3 i direktiv 2002/83/EG) och får tillgodoses vid ingående av berörda samarbetsavtal. Artikeln kräver således inte någon särskild lagreglering.

Användning av förtrolig information

Behöriga myndigheter, som erhåller förtrolig information enligt artiklarna 24 och 25 i *återförsäkringsdirektivet*, får enligt artikel 27 använda den endast i tjänsten och där endast

a) för att kontrollera att villkoren för att återförsäkringsföretag ska få starta verksamhet är uppfyllda och för att underlätta tillsyn över sådan verksamhet, särskilt med avseende på kontroll av tekniska avsättningar, solvensmarginal, metoder för administration och redovisning samt rutiner för internkontroll,

b) för att ålägga sanktioner,

c) vid förvaltningsrättsligt överklagande av beslut som fattats av den behöriga myndigheten, och

d) vid domstolsförfarande som har inletts enligt artikel 53 eller med stöd av särskilda bestämmelser i detta direktiv och i andra direktiv antagna med avseende på försäkrings- och återförsäkringsföretag.

Motsvarande regler som i artikel 27 ersätter tidigare sådana regler i *skade- och livförsäkringsdirektiven* (se artikel 16.4 i direktiv 92/49/EEG, artikel 16.4 i direktiv 2002/83/EG samt artiklarna 58.2 och 60.5 a i *återförsäkringsdirektivet*).

Artikel 27 motsvarar med vissa språkliga justeringar regler i skade- och livförsäkringsdirektiven som i tidigare lagstiftningsärenden har bedömts vara tillgodosedda redan av gällande lagstiftning (se prop. 1994/95:184 s. 230 f med hänvisning till prop. 1994/95:50 s. 135).

Någon annan bedömning finns det inte skäl att göra med avseende på återförsäkringsföretag.

Informationsutbyte med andra myndigheter

Enligt artikel 28.1 i återförsäkringsdirektivet ska vad som sägs i artiklarna 24 och 27 inte utgöra hinder för utbyte av information mellan behöriga myndigheter i samma medlemsstat, och inte heller mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater, i fall då informationen lämnas till

a) myndigheter som ansvarar för den offentliga tillsynen över kreditinstitut och andra finansiella organisationer samt myndigheter med ansvar för tillsyn över finansiella marknader,

b) organ som har befattning med försäkringsföretags konkurs eller likvidation eller liknande förfaranden, och

c) personer med ansvar för obligatorisk revision av försäkringsföretags, återförsäkringsföretags och andra finansiella instituts räkenskaper

under utövandet av deras tillsynsfunktion eller för att till organ som administrerar tvångslikvidationsförfaranden eller garantisystem lämna sådan information som är nödvändig för att dessa ska kunna utföra sina uppdrag. Den information som mottas av dessa myndigheter, organ och personer ska vara underkastad de krav på tystnadsplikt som fastställs i artikel 24.

Trots vad som sägs i artiklarna 24–27 får medlemsstaterna enligt artikel 28.2 första stycket tillåta informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och

a) myndigheter med ansvar för tillsyn över de organ som har befattning med försäkrings- eller återförsäkringsföretags likvidation, konkurs och liknande förfaranden,

b) myndigheter med ansvar för tillsyn över de personer som ansvarar för lagstadgad revision av försäkrings- och återförsäkringsföretags, kreditinstituts, värdepappersföretags och andra finansiella instituts räkenskaper, eller

c) oberoende aktuarier för försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utövar lagstadgad tillsyn över dessa företag samt de organ som har till uppgift att övervaka dessa aktuarier.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i artikel 28.2 första stycket ska kräva att minst följande villkor uppfylls:

a) Informationen ska användas för att genomföra den övervakning eller utöva den lagstadgade tillsyn som anges i första stycket.

b) Den information som mottas i detta sammanhang ska omfattas av tystnadsplikt enligt artikel 24.

c) När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de myndigheter som har lämnat ut den, och då endast för de ändamål för vilka myndigheten givit sitt tillstånd.

Medlemsstaterna ska meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att motta information enligt artikel 28.2.

Trots vad som sägs i artiklarna 24–27 får medlemsstaterna, enligt artikel 28.3 första stycket, för att stärka stabiliteten och integriteten i det finansiella systemet tillåta utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna och myndigheter eller organ som enligt lag är ansvariga för att upptäcka och utreda överträdelse av bolagsrätten.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i artikel 28.3 första stycket ska kräva att minst följande villkor uppfylls:

a) Informationen ska användas för att utföra den uppgift som anges i första stycket.

b) Den information som tas emot i detta sammanhang ska omfattas av tystnadsplikt enligt artikel 24.

c) När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de myndigheter som har lämnat ut den, och då endast för de ändamål för vilka myndigheten givit sitt tillstånd.

Om en medlemsstats myndigheter eller organ som avses i artikel 28.3 första stycket utför sin uppgift att upptäcka och utreda överträdelse med hjälp av personer som genom sin särskilda kompetens är utsedda till detta och som inte är anställda inom den offentliga förvaltningen, kan möjligheten till det informationsutbyte som avses i första stycket utsträckas till att omfatta dessa personer enligt de villkor som föreskrivs i andra stycket.

För genomförande av artikel 28.3 andra stycket c ska de myndigheter eller organ som avses i första stycket till de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen uppge identitet och exakt ansvarsområde för de personer som ska få tillgång till denna.

Medlemsstaterna ska meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter eller organ som får motta information enligt artikel 28.3.

Motsvarande regler som i artikel 28.1 och 28.2 ersätter tidigare sådana regler i *skade- och livförsäkringsdirektiven* (se artikel 16.5 i direktiv 92/49/EEG, artikel 16.5 i direktiv 2002/83/EG, artikel 4 i direktiv 95/26/EG samt artiklarna 58.2 och 60.5 a i återförsäkringsdirektivet).

Artikel 28.1 motsvarar med vissa språkliga justeringar regler i skade- och livförsäkringsdirektiven som i tidigare lagstiftningsärenden har bedömts vara tillgodosedda redan av gällande lagstiftning (se prop. 1994/95:184 s. 230 f med hänvisning till prop. 1994/95:50 s. 135). Någon annan bedömning finns det inte skäl att göra med avseende på återförsäkringsföretag. När det gäller de frivilliga reglerna i artikel 28.2 och 28.3 har det i ett tidigare lagstiftningsärende bedömts saknas anledning att genomföra dem (se prop. 1995/96:173 ff). Inte heller i detta avseende finns det här anledning att göra någon annan bedömning.

Överföring av uppgifter till centralbanker och andra monetära myndigheter

Artikel 29 i *återförsäkringsdirektivet* ska inte hindra en behörig myndighet från att till centralbanker och andra organ med liknande uppgifter i deras egenskap av monetära myndigheter, och i förekommande fall till andra offentliga myndigheter med uppgift att utöva

tillsyn över betalningssystem överföra uppgifter för att dessa ska kunna utföra sina uppgifter, och den ska inte heller hindra sådana myndigheter eller organ från att vidarebefordra sådana uppgifter som de kan behöva enligt artikel 27.

Information som tas emot i detta sammanhang ska vara underkastad tystnadsplikt enligt detta avsnitt.

Motsvarande regler som i artikel 29 införs i *livförsäkringsdirektivet* (se artikel 60.5 b i *återförsäkringsdirektivet*).

I prop. 2005/06:45 har regeringen nyligen gjort bedömningen att det inte krävs några lagändringar för att likalydande bestämmelser som de nu aktuella om informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter och centralbanker ska anses genomförda (s. 188 f). Det saknas anledning att göra någon annan bedömning i nu aktuellt sammanhang.

Överföring av uppgifter till den centrala förvaltning som ansvarar för den finansiella lagstiftningen

Enligt artikel 30 i *återförsäkringsdirektivet* får medlemsstaterna, utan hinder av artiklarna 24 och 27, med stöd av bestämmelser i lag tillåta att viss information lämnas ut till andra organ inom deras centrala förvaltning som ansvarar för lagstiftning om tillsyn över kreditinstitut, finansiella institut, investeringstjänster och försäkrings- eller återförsäkringsföretag samt till personer som företräder sådana organ.

Sådant utlämnande får dock ske endast då det är nödvändigt för utövande av tillsyn över rörelsen.

Vidare ska medlemsstaterna föreskriva att sådan information som har erhållits med stöd av artikel 25 och artikel 28.1 och sådan som erhållits vid inspektion på plats i enlighet med artikel 16 aldrig får röjas i de fall som anges i denna artikel utan uttryckligt samtycke av de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen eller av behöriga myndigheter i den medlemsstat i vilken inspektionen på plats utfördes.

Artikel 30 motsvarar regler i skade- och livförsäkringsdirektiven (artikel 16.6 i direktiv 92/49/EEG och artikel 16.9 i direktiv 2002/83/EG) som i tidigare lagstiftningsärenden har bedömts vara tillgodosedda redan av gällande lagstiftning (se prop. 1994/95:184 s. 230 f med hänvisning till prop. 1994/95:50 s. 135). Någon annan bedömning finns det inte skäl att göra med avseende på återförsäkringsföretag.

6.3.4 Skyldigheter för revisorer

Regeringens bedömning: Återförsäkringsdirektivets regler om skyldigheter för revisorer att rapportera olika uppgifter och beslut till de behöriga myndigheterna tillgodoses redan av bestämmelser i försäkringsrörelselagen.

Återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna lämnar bedömningen utan erinran.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 31.1 i *återförsäkringsdirektivet* ska medlemsstaterna föreskriva åtminstone att varje auktoriserad person i enlighet med direktiv 84/253/EEG som i ett återförsäkringsföretag utför ett i artikel 51 i direktiv 78/660/EEG, artikel 37 i direktiv 83/349/EEG eller artikel 31 i direktiv 85/611/EEG angivet uppdrag eller något annat uppdrag föreskrivet i lag, är skyldig att omgående rapportera till de behöriga myndigheterna alla uppgifter eller beslut rörande detta företag som han eller hon har fått kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag, som är ägnade att

a) utgöra en påtaglig överträdelse av lagar och andra författningar som reglerar villkoren för auktorisation eller som särskilt reglerar bedrivandet av försäkrings- eller återförsäkringsföretags verksamhet,

b) påverka återförsäkringsföretagets fortsatta drift, eller

c) leda till vägran att godkänna räkenskaperna eller till att reservationer framställs.

Det ska även åligga denna person att omgående rapportera alla uppgifter eller beslut som han eller hon har fått kännedom om vid utförandet av sitt i första stycket beskrivna uppdrag, rörande ett företag som genom kontroll har nära förbindelser med det återförsäkringsföretag i vilket det ovan nämnda uppdraget utförs.

Den omständigheten att personer som auktoriserats enligt direktiv 84/253/EEG till de behöriga myndigheterna yppar sådana relevanta uppgifter eller beslut som avses i artikel 31.1 ska, enligt artikel 31.2, inte utgöra en överträdelse av någon tystnadsplikt i avtal eller lag, eller annan författning, och ska inte medföra något som helst ansvar för dessa personer.

I 10 kap. 8 a § FRL regleras rapporteringsskyldighet för revisorer i försäkringsbolag. Om revisorn vid fullgörande av sitt uppdrag i försäkringsbolaget får kännedom om förhållanden som kan utgöra en väsentlig överträdelse av de författningar som reglerar försäkringsbolags verksamhet, kan påverka försäkringsbolagets fortsatta drift negativt eller kan leda till att revisorn avstyrker att balansräkningen eller resultaträkningen fastställs eller till anmärkning enligt 11 § tredje stycket, ska revisorn omgående rapportera detta till Finansinspektionen. I andra stycket utsträcks rapporteringsskyldigheten till att gälla också för uppdrag i bl.a. försäkringsbolagets moderföretag. Bestämmelserna motsvarar innehållet i artikel 31.1 och gäller också för revisorer i återförsäkringsbolag. Några lagstiftningsåtgärder behövs därför inte för att genomföra artikel 31.1 i svensk rätt.

6.3.5 Försäkringstekniska avsättningar i återförsäkringsbolag

Regeringens förslag: Bestämmelserna om beräkning av livförsäkringsavsättningar begränsas till att avse direkt livförsäkring. Återförsäkring av livförsäkring ska därmed som huvudregel behandlas enligt reglerna för skadeförsäkring.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bemyndigas att meddela föreskrifter om beräkning av livförsäkringsavsättning i återförsäkringsrörelse.

Kompletteringspromemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 32.1 i *återförsäkringsdirektivet* ska hemmedlemsstaten föreskriva att varje återförsäkringsföretag ska skapa tillräckliga tekniska avsättningar i förhållande till företagets hela verksamhet. Storleken av dessa avsättningar ska bestämmas enligt de regler som fastställs genom direktiv 91/674/EEG. I tillämpliga fall får hemmedlemsstaten fastställa mer specifika bestämmelser i enlighet med artikel 20 i direktiv 2002/83/EG.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 32.2 inte behålla eller införa något system med bruttoreserver som kräver att tillgångar ställs som säkerhet för att täcka ej intjänade premier och oreglerade skador i de fall då återförsäkraren är ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med detta direktiv eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 73/239/EEG eller 2002/83/EG.

Artikel 32.3 behandlas i avsnitt 6.3.1.

Artikel 32.1 första stycket har en motsvarighet både i *skade- och livförsäkringsdirektiven* (artikel 15.1 i direktiv 73/239/EEG respektive 20.1 i direktiv 2002/83/EG). Artikel 32.1 andra stycket första meningen har sin motsvarighet i skadeförsäkringsdirektivet (artikel 15.1 andra stycket). För livförsäkring tillämpas i stället mer specifika bestämmelser enligt artikel 32.1 andra stycket andra meningen (se artikel 20.1 andra stycket).

Artikel 32.2 återförsäkringsdirektivet har ingen motsvarighet i tidigare direktiv. Samma regler införs därför i skade- och livförsäkringsdirektiven genom artikel 57.3 punkt 3 första stycket och 60.6 punkt 4 första stycket i direktivet.

Artikel 32.1 första stycket i återförsäkringsdirektivet tillgodoses genom 7 kap. 1 § första stycket första meningen FRL som redan gäller för återförsäkringsverksamhet. Denna innebär att ett försäkringsbolag ska göra försäkringstekniska avsättningar som motsvarar det belopp som krävs för att bolaget vid varje tidpunkt ska kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal.

Av artikel 32.1 andra stycket följer att storleken av dessa avsättningar ska bestämmas enligt de regler som fastställs genom försäkringsredovisningsdirektivet.³ I tillämpliga fall får dock hemmedlemsstaten fastställa mer specifika bestämmelser i enlighet med artikel 20 i livförsäkringsdirektivet. Artikel 32.1 andra stycket innebär att återförsäkring av skadeförsäkring ska behandlas på samma sätt som direkt skadeförsäkring. När det däremot gäller återförsäkring av livförsäkringsavtal gäller som huvudregel ordningen för skadeförsäkring, men medlemsländerna kan välja att tillämpa reglerna för direkt livförsäkring.

Avsättningarnas storlek regleras i dag i 7 kap. 2 § FRL. Även om dessa bestämmelser är något otydliga måste de tolkas som att återförsäkring av

³ Rådets direktiv 91/674/EEG av den 19 december 1991 om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag (EGT L 374, 31.12.1991, s. 7, Celex 31991L0674).

livförsäkring ska beräknas enligt reglerna för livförsäkringsavsättningar. Den option som ges i återförsäkringsdirektivet avseende livförsäkringar utgör således huvudregeln i nuvarande lagstiftning.

Det finns för närvarande endast ett par företag i Sverige som meddelar återförsäkring av livförsäkring. Sådana återförsäkringsavtal avser ofta enbart försäkringsrisker och är kortfristiga. De kan till sin karaktär mer jämföras med direkt skadeförsäkring och beräkning av avsättningarna enligt skadeförsäkringsreglerna förefaller därför vara lämpligast (jfr skäl 25 till återförsäkringsdirektivet). Samtidigt kan det finnas återförsäkringsavtal som till sin karaktär mer är att jämföra med direkt livförsäkring, vilket innebär att det för dessa avtal kan vara mer befogat att tillämpa reglerna för avsättningar som gäller för sådan försäkring. Det finns således skäl för att öppna för möjligheten att ha olika regler beroende på situation.

Med dessa utgångspunkter föreslås att direktivet på denna punkt genomförs på följande sätt. Bestämmelserna i 7 kap. 1 § FRL bör alltså gälla även för försäkringstekniska avsättningar avseende återförsäkringsavtal. Detsamma gäller beräkningen av ej intjänade premier och kvardröjande risker i 7 kap. 2 § första stycket FRL. Övriga regler om beräkningen av livförsäkringsavsättningar i lagen bör begränsas till direkt försäkringsrörelse. För livförsäkringsavsättningar i återförsäkringsrörelse bör regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer i stället meddela föreskrifter om hur avsättningarna ska beräknas. Bemyndigandet i 7 kap. 2 § sista stycket FRL bör därför inte ändras. De föreskrifter som meddelas med stöd av bemyndigandet bör lämpligen utgå från att återförsäkring av livförsäkring som huvudregel värderas som avsättningar för skadeförsäkring. Föreskrifterna kan även vid behov precisera under vilka förutsättningar dessa ska värderas som livförsäkringsavsättningar. Därigenom kan även hänsyn tas till bl.a. att avsättningar för tjänstepensionsförsäkringar numera värderas enligt andra regler än avsättningar för övriga livförsäkringar.

Enligt artikel 32.2 får inte medlemsstaterna behålla eller införliva något system som kräver att tillgångar ställs som säkerhet för att täcka ej intjänade premier och oregrerade skador. Något sådant system med bruttoreserver som avses i artikel 32.2 finns inte i Sverige. Nuvarande krav på skuldtäckning av reservdepositioner är enbart en följd av att avsättningarna beräknas netto efter avdrag för återförsäkring (se prop. 1994/95:184 s. 269). Artikel 32.2 kräver således ingen lagstiftningsåtgärd.

Motsvarande innehåll som i artikel 31.2 har i ett tidigare lagstiftningsärende ansetts vara uppfyllt redan genom bestämmelsen om rapporteringsskyldighet, eftersom en i författning stadgad upplysnings-skyldighet inte kan medföra att fullgörandet av skyldigheten leder till ansvar för överträdelse av någon tystnadsplikt (se prop. 1995/96:173 s. 114). Det finns inte skäl att här göra någon annan bedömning. Inte heller artikel 31.2 föranleder således någon lagstiftningsåtgärd.

6.3.6 Utjämningsreserv

Regeringens förslag: Skadeförsäkringsbolag som meddelar kreditförsäkring eller motsvarande återförsäkring ska upprätta en
--

utjämningsreserv för förlusttäckning inom denna försäkringsklass. Utjämningsreserven ska inte klassificeras som en försäkringsteknisk avsättning utan som en företagsekonomiskt nödvändig reservering. Beloppet ska skuldäckas och dras av från kapitalbasen.

Utgjänningsreserven för kreditförsäkring kommer att vara skattemässigt avdragsgill som en försäkringsteknisk avsättning.

Det görs möjligt även för försäkringsbolag, vilkas årliga premieinkomst av kreditförsäkring understiger fyra procent av bolagets totala premieinkomst och ett belopp motsvarande 2 500 000 euro, att upprätta en utjämningsreserv.

Återförsäkringspromemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har ingen erinran mot förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Hemmedlemsstaten ska enligt artikel 33.1 i *återförsäkringsdirektivet* föreskriva att varje återförsäkringsföretag som återförsäkrar risker inom klass 14 förtecknad i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG ska upprätta en utjämningsreserv med ändamål att täcka tekniska underskott eller en skadekvot som överstiger genomsnittet och som uppstår i denna försäkringsklass.

Enligt artikel 33.2 ska utjämningsreserven för kreditåterförsäkring beräknas enligt regler som hemmedlemsstaten fastställt och som överensstämmer med någon av de fyra metoder som anges i punkt D i bilagan till direktiv 73/239/EEG, vilka ska anses inbördes likvärdiga.

Hemmedlemsstaten får enligt artikel 33.3 befria återförsäkringsföretag från skyldigheten att upprätta en utjämningsreserv avseende återförsäkring av kreditförsäkring, om premierna eller bidragen för kreditförsäkring understiger fyra procent av de totala premierna eller bidragen och inte heller uppgår till minst 2 500 000 euro.

Hemmedlemsstaten kan enligt artikel 33.4 kräva att varje återförsäkringsföretag ska upprätta utjämningsreserver för andra riskklasser än kreditåterförsäkring. Utjämningsreserverna ska beräknas enligt regler som fastställs av hemmedlemsstaten.

Artikel 33 har sin motsvarighet i *skadeförsäkringsdirektivet* (artikel 15a). Inga ändringar föreslås i denna artikel till följd av återförsäkringsdirektivet. Dock föreslås en ändring i artikel 15.2 som berör utjämningsreserver. I stället för den nuvarande lydelsen, som innebär att försäkringsföretag ska ha tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna för sin verksamhet, införs en ny lydelse som innebär att återförsäkringsföretag ska ha tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna och den utjämningsreserv som avses i artikel 15 a.

En kreditförsäkring säkrar värdet på kundfordringar som en försäkringstagare har och skadeförsäkringsbolag ska, enligt 12 kap. 9 a § FRL, göra utjämningsavsättningar för sådana försäkringar. Skälet är att det bedöms vara nödvändigt för dessa bolag att ha en buffert för att hantera i förväg svårbedömda situationer som t.ex. cykliska faktorer som följer av den allmänna konjunkturen. Utjämningsavsättningar finns således för att täcka tekniska underskott.

Europaparlamentet och rådet antog 2002 en förordning om tillämpning av internationella redovisningsprinciper, IAS-förordningen. Denna

förordning innebär att alla noterade företag inom EU ska tillämpa International Financial Reporting Standards (IFRS) i sina koncernredovisningar fr.o.m. 2005. IFRS 4 - Försäkringsavtal reglerar enbart redovisningen av försäkringskontrakt och syftet är att öka genomlysningen av försäkringsbolagen.

I överensstämmelse med IFRS 4 - Försäkringsavtal är återförsäkringsdirektivets utgångspunkt att utjämningsavsättningar inte ska behandlas som en teknisk avsättning, vilket medför en ändring i 7 kap. 1 § FRL. Den bör i stället behandlas som en företagsekonomiskt erforderlig reservering och byta namn till utjämningsreserv för kreditförsäkring. Denna utjämningsreserv ska även i fortsättningen skuldtäckas på samma sätt som gäller för försäkringstekniska avsättningar, vilket medför en ändring i 7 kap. 9 § FRL.

Ändringar görs även i skadeförsäkringsdirektivet (se artikel 15.2), där utjämningsreserven separeras från de försäkringstekniska avsättningarna och utgör en särskild post som ska skuldtäckas. Därutöver har försäkringsföretag bytts ut mot återförsäkringsföretag. Detta kan tolkas på två olika sätt. Ett alternativ är att artiklarna trots allt bara ska ta sikte på utjämningsreserven för återförsäkring av kreditförsäkring. En annan är att ändringarna även avser utjämningsreserven för direkt kreditförsäkring. För sistnämnd tolkning talar med styrka det tveksamma i att hantera samma slag av reserver på olika sätt, särskilt om ett bolag meddelar såväl direkt som indirekt kreditförsäkring. Det bör i sammanhanget anmärkas att även när det gäller direkt försäkring är det redovisningsmässiga motivet med hänsyn till IFRS 4 - Försäkringsavtal. Utgångspunkten blir därför att de nya reglerna om utjämningsreserver för kreditförsäkring ska gälla även för direkt kreditförsäkring och bör därför enbart regleras i 12 kap. 9 a § FRL.

Genom en hänvisning till 2 kap. 3 a § FRL är bestämmelserna i 12 kap. 9 a § FRL emellertid kopplade till försäkringsklasserna enbart för *direkt* försäkring. För att genomföra direktivets artikel 33.1 bör därför sistnämnd paragraf utvidgas till att gälla även för motsvarande återförsäkring.

Artikel 33.2 tillgodoses genom att det i 12 kap. 9 a § FRL anges hur en avsättning ska beräknas enligt de metoder som anges i bilaga D till första skadeförsäkringsdirektivet.

Artikel 33.3 erbjuder en option att befria återförsäkringsföretag från skyldigheten att upprätta en utjämningsreserv om premier eller bidrag för kreditförsäkring understiger vissa nivåer. I nuvarande lagstiftning är detta i 12 kap. 9 a § sista stycket formulerat som att bestämmelsen om upprättande av utjämningsreserv inte gäller för sådana bolag. Eftersom en utjämningsreserv utgör en buffert för att hantera underskott som kan uppstå i de försäkringstekniska avsättningarna och därmed syftar till att skydda försäkringstagarna, bör regeln nu i stället göras frivillig så att även bolag som har premier/bidrag som understiger nämnda nivåer erbjuds möjligheten att upprätta utjämningsreserver.

I 39 kap. 6 § inkomstskattelagen (1999:229, IL) medges att avdrag får göras för ökning av försäkringstekniska avsättningar för egen räkning. För en definition av sådana avsättningar hänvisas i 39 kap. 7 § IL till 4 kap. 9 § lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag. Genom sistnämnd lag genomförs försäkringsredovisningsdirektivet

(91/674/EEG), där utjämningsavsättningen enligt artikel 6 utgör en del av de försäkringstekniska avsättningarna.

Den nuvarande lagstiftningen skiljer på solvensredovisning, som regleras genom försäkringsrörelselagen, och ekonomisk redovisning, som regleras genom lagen om årsredovisning i försäkringsföretag. Eftersom det i återförsäkringsdirektivet inte föreslås några ändringar i försäkringsredovisningsdirektivet, är det inte lämpligt att nu genomföra några ändringar avseende utjämningsreserver i lagen om årsredovisning i försäkringsföretag. Utjämningsreserven för kreditförsäkring kommer därmed även i fortsättningen att vara skattemässigt avdragsgill för samtliga bolag som en försäkringsteknisk avsättning. Det gäller även om reserverna inte uppnår gränobeloppen för obligatoriska reserveringar. Storleken av avsättningarna och begränsningarna för användningen är på samma sätt som tidigare närmare reglerat i 12 kap. 9 a § FRL.

Direktivets artikel 33.4 medger att medlemsländerna ställer krav på att utjämningsreserv inrättas för andra riskklasser än återförsäkring av kreditförsäkring. I Sverige finns för närvarande inte några sådana regler om utjämningsreserver som direktivet avser. Såväl säkerhetsreserven inom skadeförsäkring som den äldre garantifonden inom livförsäkring är frivilliga och inrättade enligt skatteregler och får anses vara mera allmänna konsolideringsreserver (se 39 kap. 6–9 §§ IL). Det finns därför inte skäl att införa några krav på inrättande av utjämningsreserv för andra riskklasser än återförsäkring av kreditförsäkring.

6.3.7 Skuldtäckning

Regeringens förslag: Bestämmelserna i försäkringsrörelselagen om skuldtäckning utvidgas till all försäkringsrörelse. Nuvarande bestämmelser om särskild skuldtäckning för återförsäkring utmönstras.

För alla försäkringsbolag införs bestämmelser om skuldtäckning av utjämningsreserv för kreditförsäkring, inklusive återförsäkring av kreditförsäkring.

Skuldtäckning med tillgångar som är hänförliga till specialföretag ska vara tillåtet för alla försäkringsbolag. Detta förutsätter att närmare villkor enligt kompletterande myndighetsföreskrifter är uppfyllda. Ett bemyndigande införs för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela sådana föreskrifter. Det införs också en definition av specialföretag som motsvarar direktivets definition.

Utgångspunkten för värderingen av tillgångar som används för skuldtäckning ska för alla försäkringsbolag vara verkligt värde. Från ett sådant värde ska avdrag göras för skulder som hänför sig till förvärvet av tillgången.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. värderingen till verkligt värde, och
2. vilket värde som fastigheter, tomträtter och byggnader samt andelar i sådan egendom högst får tas upp till.

Promemoriornas förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna har inte någon erinran mot förslagen i återförsäkringspromemorian. De tillstyrker förslaget i kompletteringspromemorian om att skuldtäckningstillgångarna ska värderas till verkligt värde.

Skälen för regeringens förslag

Hemmedlemsstaten ska enligt artikel 34.1 i *återförsäkringsdirektivet* kräva att återförsäkringsföretag investerar de tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna och utjämningsreserven, som avses i artikel 33, i enlighet med ett begränsat antal regler för placeringen av dessa (se vidare avsnitt 6.3.8).

Enligt artikel 34.5 ska hemmedlemsstaten fastställa mer detaljerade regler i syfte att fastställa villkoren för användning av utestående belopp från ett specialföretag såsom tillgångar som täcker tekniska avsättningar enligt denna artikel.

Inledningen i artikel 34, som ställer krav på skuldtäckning av utjämningsavsättningar, införs även i *skadeförsäkringsdirektiven* genom artikel 57.3 punkt 2 i återförsäkringsdirektivet. Motsvarande följer sedan tidigare av artikel 22 i *livförsäkringsdirektivet*.

Föreskrifter enligt artikel 34.5 om mer detaljerade regler för användning av utestående belopp från ett specialföretag införs också i skade- och livförsäkringsdirektiven (artikel 58.3 b respektive 60.7 a).

Som en följd av återförsäkringsdirektivets artikel 34.1 måste Sverige införa krav på skuldtäckning av avsättningar i all verksamhet avseende återförsäkring. Bestämmelserna i 7 kap. 9 § första stycket utvidgas därför till all återförsäkringsrörelse. De särbestämmelser om krav på särskild skuldtäckning i 7 kap. 9 § andra stycket FRL, som tidigare enbart har gällt för återförsäkring av livförsäkring och lång skadeförsäkring, blir överflödiga och kan utgå.

Direktivet innebär också att det ställs ett krav på skuldtäckning av utjämningsreserv för direkt och indirekt kreditförsäkring. Skälet är att man efter införandet av redovisningsstandarderna International Financial Reporting Standards (IFRS 4 Försäkringsavtal) ville klarlägga behandlingen av de utjämningsreserver som upprättas i enlighet med direktivet, även om avsikten inte är att föregripa framtida återförsäkringstillsyn under Solvens II. I avsnitt 6.3.6 om utjämningsreserver föreslås att utjämningsreserven för kreditförsäkring inte längre ska behandlas som en försäkringsteknisk avsättning utan som en företagsekonomiskt nödvändig utjämningsreserv för risker. I enlighet med direktivet bör därför skuldtäckningsreglerna i 7 kap. 9 § FRL kompletteras så att reserven alltså ska skuldtäckas. Bestämmelserna bör också omfatta återförsäkring av kreditförsäkring.

Återförsäkringsdirektivet innehåller också en bestämmelse om beaktande av utestående belopp från specialföretag (se artikel 34.5). Med specialföretag avses något förenklat ett företag, som inte är ett återförsäkringsföretag, men som i princip arbetar som ett sådant företag och i sin helhet finansierar sina åtaganden genom att ge ut skuldebrev eller liknande. Av artikeln framgår att hemmedlemsstaten ska fastställa mer detaljerade regler om villkoren för att få använda sådana utestående

belopp som skuldtäckningstillgång. Det kan ifrågasättas om bestämmelserna är tvingande, men av konkurrenshänsyn gentemot utländska försäkringsföretag bör sådana tillgångar inte diskvalificeras som skuldtäckningstillgång. Direktivet förutsätter dock att medlemsstaterna meddelar närmare regler om villkoren för användningen av sådana tillgångar vid skuldtäckningen.

I enlighet med vad som föreslagits i återförsäkringspromemorian bör således en allmän regel om att det är tillåtet för alla försäkringsbolag att använda dessa tillgångar för skuldtäckning införas. Regeln bör vidare kompletteras med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att föreskriva förutsättningarna för detta.

Det är vidare lämpligt att införa en definition av specialföretag som motsvarar direktivets definition.

Värdering av skuldtäckningstillgångar

Återförsäkringsdirektivet behandlar inte hur skuldtäckningstillgångar ska värderas. I svensk rätt finns däremot bestämmelser om detta i 7 kap. 10 f § FRL. Tillgångarna ska som huvudregel värderas till verkligt värde. Med ett sådant värde avses marknadsvärdet efter avdrag för beräknad försäljningskostnad. För tillgångar som är noterade på en auktoriserad marknadsplats avses med marknadsvärde den senaste betalkursen på balansdagen. För tillgångar som saknar marknadsvärde ska värdet i stället uppskattas försiktigt. Om särskilda förhållanden föreligger, t.ex. låg likviditet, ska även sådana tillgångar som är noterade värderas lägre än vad som annars skulle ha varit fallet.

Av bestämmelserna följer således att bl.a. aktier och obligationer ska värderas till verkligt värde. Obligationer eller andra skuldförbindelser som är avsedda att innehas till förfall eller konvertering får dock värderas med utgångspunkt i anskaffningsvärdet. Alternativa värderingsregler tillåts även för byggnader och mark, genom en hänvisning till 4 kap. lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag, ÅRFL.

Värdering till verkligt värde har sedan länge haft ett stort genomslag i försäkringsbolagens externredovisning och skuldtäckningsredovisning. Härtill kommer att Finansinspektionens s.k. trafikljusmodell, som används för att mäta bolagens exponering mot olika risker, utgår från det verkliga värdet på både tillgångar och skulder. I denna modell ska således bolagens värdering av de försäkringstekniska avsättningarna grundas på verkligt värde, innebärande en realistisk värdering av försäkringsåtagandena. Detta gäller oavsett värderingen i externredovisningen.

Det finns således anledning att överväga om samtliga skuldtäckningstillgångar ska värderas till verkligt värde. Den främsta effekten av en sådan förändring skulle vara att möjligheten att värdera obligationer som innehas till förfall enligt en anskaffningsvärde metod försvinner. Det finns klara fördelar med att ha en enhetlig värdering. Framför allt leder en sådan värdering av tillgångarna till den bästa jämförbarheten. En värdering till verkligt värde kan vidare anses bäst komplettera kravet på matchning i 7 kap. 9 a § FRL där det bl.a. anges att tillgångarna, med beaktande av bolagets försäkringsåtaganden och

förändring i tillgångarnas framtida värde och avkastning, ska placeras så att bolagets betalningsberedskap är tillfredställande. Även om det ursprungliga syftet med ett obligationsinnehav kan vara att hålla detsamma till förfall, kan händelser som ligger utanför försäkringsbolagets kontroll ändå leda till att innehavet måste avyttras. Det får således anses lämpligt att principen om värdering till verkligt värde omfattar samtliga skuldtäckningsstillgångar.

Förslaget innebär att den nuvarande kopplingen till redovisningslagstiftningen – genom hänvisningen i 7 kap. 10 f § femte stycket FRL – utgår. *Länsförsäkringsbolagens Förening* har i sitt remissvar över motsvarande förslag i solvenspromemorian framhållit att det är av vikt att värderingsprinciperna för tillgångar som används för skuldtäckning överensstämmer med de redovisningsmässiga värderingsprinciperna för sådana tillgångar. Det har under lång tid funnits ett starkt samband mellan rörelsereglerna i 7 kap. FRL och ÅRFL. Det är också rimligt att så långt möjligt eftersträva en sådan ordning. De externa redovisningsreglerna, inte minst de internationella redovisningsstandarder som ges ut av IASB, är emellertid främst framtagna med hänsyn till investerares behov av finansiell information. Tillsynsmyndighetens informationsbehov skiljer sig i viktiga delar från investerarens. Medan tillsynsmyndigheten behöver säkerställa att ett försäkringsbolag vid varje tidpunkt kan fullgöra sina åtaganden i syfte att skydda försäkringstagarna, så är investeraren mer intresserad av att kunna mäta företagets resultat och ställning utifrån antagandet att företagets verksamhet ska fortgå ("going concern"). Det anlagda perspektivet styr i sin tur principerna för värderingen av tillgångar. För att dessa skilda målsättningar inte ska komma i konflikt, kan redovisnings- och rörelsereglerna behöva utvecklas fristående från varandra, detta för att möta respektive grundläggande syften (jfr prop. 2004/05:24 s. 118 ff.).

I sammanhanget kan nämnas att nya redovisningsregler för värdering av finansiella instrument kan komma att införas i svensk rätt till följd av ett EG-direktiv om ändringar i redovisningsdirektiven (2006/46/EG).² En frikoppling mellan bestämmelserna kan också bidra till att göra reglerna mindre svåröverskådliga. En direkt koppling till värderingsprinciperna för verkligt värde i ÅRFL bör således inte finnas i FRL. I enlighet med vad som föreslagits i kompletteringspromemorian bör de närmare kriterier för hur skuldtäckningstillgångarna ska värderas behandlas i föreskrifter om värdering i solvenssammanhang och inte i redovisningsföreskrifterna.

I 7 kap. 10 f § fjärde stycket FRL finns ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om värderingen av fastigheter, tomträtter och byggnader samt andelar i sådan egendom. I Finansinspektionens föreskrifter (FFFS 2002:9) anges att jordbruks-, bostads-, kontors- eller affärsfastighet och

² Europaparlamentets och rådets direktiv (2006/46/EG) av den 14 juni 2006 om ändring av rådets direktiv 78/669/EEG om årsbokslut i vissa typer av bolag, 83/349/EEG om sammanställd redovisning, 86/635/EEG om årsbokslut och sammanställd redovisning för banker och andra finansiella institut och 91/674/EEG om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag.

motsvarande tomrätt får redovisas till högst 70 procent av verkligt värde vid skuldtäckningen. För fastigheter med industriell verksamhet gäller ett högsta värde om 60 procent av det verkliga värdet. Andra fastigheter får tas upp till det värde som Finansinspektionen fastställer i det enskilda fallet. Det torde vara lämpligt att i fortsättningen hantera alla frågor som rör värderingen av skuldtäckningstillgångar i dessa föreskrifter. I bemyndigandet bör därför tilläggas att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om värderingen till verkligt värde.

I fråga om aktier och andelar i dotterbolag som förvaltar skuldtäckningstillgångar gäller såsom tidigare att de inte får tas upp till högre värde än det värde som skulle ha fastställts för tillgångarna sammanlagt, efter avdrag för bolagets skulder, om de ägts direkt av försäkringsbolaget.

6.3.8 Begränsningar för enhandsengagemang

Regeringens förslag: Begränsningen för enhandsengagemang avseende andelar i investeringsfonder som förvaltas av samma fondbolag eller fondföretag tas bort.

Högst 25 procent av skuldtäckningstillgångarna får placeras i säkerställda obligationer utfärdade av samma emittent.

Kompletteringspromemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget.

Skälen för regeringens förslag

Bestämmelserna i 7 kap. 10 c § FRL om begränsningar för enhandsengagemang har nära anknytning till diversifieringsprincipen. Bestämmelserna syftar till att begränsa de risker som ett försäkringsbolags placeringar i en enskild emittents fordringsbevis och aktier kan medföra. Genom diversifiering av tillgångar minskas risken för att förluster i enskilda placeringar får alltför stort genomslag på ett försäkringsbolags finansiella stabilitet. Kapitalförvaltningen i ett försäkringsbolag ska således präglas av ett portföljtänkande. Med detta avses att helheten i tillgångsmassan är av avgörande betydelse vid bedömning av lämplig risknivå och förväntad avkastning på tillgångarna. Genom att sprida investeringarna över ett stort antal tillgångar kan bolagen minimera den risk som är förknippad med att investera i en enskild tillgång.³

Diversifieringsprincipen i 7 kap. 9 a § FRL anger att tillgångarna som används för skuldtäckning ska placeras på ett sådant sätt att lämplig riskspridning uppnås. Detta betyder inte att ett försäkringsbolag alltid ska följa en riskminimerande strategi. Syftet med principen är i stället att

³ Diversifieringsprincipen är tillämplig inte bara vad gäller investeringar inom ett och samma tillgångsslag, utan även vad gäller investeringar i portföljer av tillgångar ur skilda tillgångsslag.

undvika "onödigt" risktagande, dvs. sådant risktagande som härrör från att placeringarna genomförs på ett sådant sätt att samma förväntade avkastning hade kunnat uppnås med ett lägre risktagande.

Nu gällande regler om enhandslimiter i försäkringsrörelselagen får anses vara väl avvägda och följer till stor del av EG-rätten. När det gäller tjänstepensionsverksamhet har lagstiftaren valt att anknyta till den befintliga regleringen i lagen. Det finns dock anledning att överväga om reglerna för enhandsengagemang i fonder och säkerställda obligationer bör ändras.

Enhandsengagemang i fonder

I 7 kap. 10 c § första stycket 4 FRL finns en begränsning beträffande andelar i investeringsfonder eller sådana fondföretag som avses i 1 kap. 7 § lagen (2004:46) om investeringsfonder, som förvaltas av samma fondförvaltare. Bestämmelsen syftar till att begränsa de förluster ett försäkringsbolag kan åsamkas om ett fondbolag missköter fondförvaltningen. Finansinspektionen får medge undantag från bestämmelsen. Bestämmelsen om fondandelar förvaltade av samma fondbolag eller fondföretag saknar motsvarighet i EG-rätten. Behovet av denna bestämmelse har minskat då värdepappersfonder omgärdas av en allt mer omfattande reglering till följd av det s.k. UCITS-direktivet.⁴ En värdepappersfond är i sig redan underkastad spridningsregler. Härtill kommer att fondverksamhet kräver Finansinspektionens tillstånd och fondbolaget som förvaltar tillgångarna ska stå under tillsyn av denna myndighet eller motsvarande utländsk tillsyn. Dessutom ska tillgångarna förvaras hos ett från fonden fristående förvaringsinstitut, vilket i sin tur också står under tillsyn. Risken för förluster genom att ett fondbolag missköter fondförvaltningen begränsas därmed. En utveckling mot en mera kvalitativ regleringsansats talar även för att bestämmelsen bör utmönstras. Även om den kvantitativa begränsningen tas bort kvarstår emellertid försäkringsrörelselagens krav på diversifiering. Det innebär att enhandsengagemang i investeringsfonder, oavsett om de förvaltas av samma fondbolag, även fortsättningsvis ska hanteras med varsamhet. Hur stora enhandsengagemangen kan tillåtas vara, måste bedömas från fall till fall. I likhet med tidigare bör det finnas ett krav på att de förvaltade tillgångarna huvudsakligen består av tillgångar som får användas för skuldtäckning.

Säkerställda obligationer

I tredje skadedirektivet respektive det konsoliderade livförsäkringsdirektivet finns en undantagsregel från de kvantitativa placeringsreglerna som anger att medlemsländerna får tillåta att enhandsengagemang i säkerställda obligationer uppgår till högst 40 procent av det belopp som

⁴ Rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag).

ska skuldtäckas.⁵ Svenska Bankföreningen har i två särskilda framställningar till Finansdepartementet (Dnr Fi2004/4988) föreslagit att limiten ska höjas till 40 procent. Denna synpunkt har även framförts från *Fondbolagens Förening* och *Sveriges Försäkringsförbund* (Dnr Fi2000/1049).

Särskild lagstiftning om säkerställda obligationer infördes i Sverige den 1 juli 2004 genom lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer. Säkerställda obligationer anses särskilt säkra och består i första hand av krediter som lämnats mot säkerhet i viss egendom (hypotekskrediter) eller krediter som beviljats vissa särskilt säkra låntagare (offentliga krediter). Ett institut (en bank eller ett kreditmarknadsföretag) som emitterar säkerställda obligationer ska särskilja och registerföra särskilda tillgångar från sin övriga verksamhet (säkerhetsmassa), vars värde vid varje tidpunkt ska överstiga det nominella värdet av fordringarna (beloppsmatchning). Härtill har införts en ny särskild förmånsrätt för innehavare av säkerställda obligationer och derivatmotparter. Finansinspektionen ska utse en oberoende granskare som har till uppgift att övervaka att registret förs på ett korrekt sätt.

Direktivets option beträffande säkerställda obligationer har inte utnyttjats i Sverige, vilket innebär att enligt gällande rätt så jämställs säkerställda obligationer med övriga obligationer som ett kreditinstitut svarar för. Begränsningen för sådana placeringar från en och samma emittent är 10 procent av skuldtäckningstillgångarna. I samband med genomförandet av den nya lagen om säkerställda obligationer överlämnades frågan om en särbehandling av säkerställda obligationer i försäkringsrörelse till Placeringsutredningen (se prop. 2002/03:107, s. 98 f.). I placeringsutredningens slutbetänkande Förslag till ett moderniserat solvenssystem för försäkringsbolag (SOU 2003:84) anfördes att systemet innehöll brister, särskilt i krissituationer, och av den anledningen föreslogs ingen undantagsregel för säkerställda obligationer.

För en placerare i säkerställda obligationer är motpartsrisken inte det emitterande institutet, utan den underliggande säkerheten, vilket innebär att säkerställda obligationer är diversifierade i sig med hänsyn till motpartsrisk. Som Placeringsutredningen konstaterade, torde också förmånsrätten i säkerhetsmassan vara säkrare än den som försäkringstagare har i registerförda tillgångar. Det finns emellertid en viss risk kopplad till säkerställda obligationer genom att det är ett enskilt institut som sköter registren. På samma sätt som för fonder som förvaltas av samma fondbolag finns dock en reglering och tillsyn som omgärdar utfärdare av säkerställda obligationer. Risken att förluster uppstår genom misskötsel, eller att utfärdare av säkerställda obligationer inte kan uppfylla sina åtaganden, begränsas därmed. Mot denna bakgrund föreslogs i solvenspromemorian att begränsningen i fråga om säkerställda obligationer bör motsvara vad som föreskrivs i EG-rätten. Det framhölls dock att en placering om 40 procent i sådana obligationer måste tolkas utifrån förslaget om införande av en generell aktsamhetsprincip och att förslagen inte skulle tas som intäkt för att

⁵ Se artikel 22.4 i direktiv 92/49/EEG och artikel 24.4 i direktiv 2002/83/EG.

lagstiftaren anser att en placering om 40 procent i dessa obligationer är att anse som en aktsam placering för alla bolag eller ens för något.

När inte aktsamhetsprincipen föreslogs genomföras ifrågasattes i kompletteringspromemorian lämpligheten i att tillåta en så stor andel som 40 procent av placeringarna få placeras i säkerställda obligationer hos en och samma emittent. En sådan bestämmelse ansågs svår att förena med det allmänna diversifieringskravet.

Säkerställda obligationer behandlas även i andra sammanhang mer förmånligt än övriga skuldförbindelser. Enligt lagen (2004:46) om investeringsfonder begränsas enhandsengagemang i en värdepappersfond enligt huvudregeln till 5 procent av fondens värde. För säkerställda obligationer får dock andelen uppgå till 25 procent av fondens värde. Därtill får det sammanlagda värdet av sådana innehav utgöra högst 80 procent av fondens värde. Vidare får kreditinstitut och värdepappersbolag vid tillämpning av bestämmelserna om kapitaltäckning och stora exponeringar behandla säkerställda obligationer förmånligare än andra obligationer.⁶ Det har således ansetts motiverat i andra liknande sammanhang att behandla säkerställda obligationer mindre restriktivt än vad som gäller i fråga om övriga skuldförbindelser.

Den i kompletteringspromemorian föreslagna höjningen av gränsen för ett försäkringsföretags enhandsengagemang till 25 procent i fråga om säkerställda obligationer, välkomnas av remissinstanserna. Det får således anses lämpligt att införa en gräns som innebär att maximalt 25 procent av skuldtäckningstillgångarna får placeras i säkerställda obligationer utfärdade av samma emittent.

Någon begränsning av det sammanlagda innehavet av sådana placeringar synes inte aktuellt då tillgångslimiterna i 7 kap. 10 b § FRL redan begränsar andelen obligationer och andra skuldförbindelser till 75 procent av det belopp som ska skuldtäckas. Det finns inte heller någon särskild begränsning för totalsumman av sådana innehav i EG-rätten. Det bör dock förtydligas att ett försäkringsbolags innehav av placeringar avseende samma emittent eller låntagare enligt nuvarande 10 c § 3 FRL och innehav av samma emittents säkerställda obligationer totalt sett får uppgå till högst 25 procent av det belopp som ska skuldtäckas.

Det bör slutligen omnämnas att 7 kap. 10 c § FRL innehåller två bemyndiganden. Dessa medger att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får, inom de ramar som föreskrivs i första stycket, meddela föreskrifter om lämplig riskspridning. Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, medge tillfälliga avvikelser från de begränsningar som finns i första stycket.

6.3.9 Särskilda placeringsregler i återförsäkringsbolag

Regeringens förslag: Återförsäkringsbolag ska tillämpa särskilda placeringsregler av kvalitativ art. Den allmänna spridnings- och matchningsregeln i försäkringsrörelselagen ska gälla även för dessa

⁶ Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2007:1) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

bolag. Detsamma gäller de nya reglerna för placeringar i värdepapper utgivna av ett specialföretag. Därutöver införs vissa ytterligare allmänna principer för placeringarna.

Derivatinstrument får användas som skuldtäckningstillgång förutsatt att instrumentet sänker den finansiella risken eller effektiviserar förvaltningen av tillgångar som hör till återförsäkringsrörelsen.

Regeringens bedömning: Den option som finns i återförsäkringsdirektivet och som gör det möjligt att undanta statsobligationer från diversifieringskravet bör inte utnyttjas.

De nya placeringsreglerna bör inte tillämpas på återförsäkringsverksamhet som bedrivs i direktförsäkringsbolag.

Kompletteringspromemorians förslag och bedömning beträffande särskilda placeringsregler i återförsäkringsbolag överensstämmer med regeringens.

I kompletteringspromemorian förlås att de nya placeringsreglerna för återförsäkringsbolag även ska tillämpas på återförsäkringsverksamhet som bedrivs av skade- och livförsäkringsbolag (s.k. blandade bolag) samt att förvaltningen av tillgångar och avsättningar som hänför sig till sådan verksamhet hålls åtskild från bolagets verksamhet som avser direkt försäkring.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget till nya placeringsregler i återförsäkringsföretag och att möjligheten att föreskriva vissa kvantitativa placeringsbegränsningar inte utnyttjas. *Länsförsäkringsbolagens Förening* anser att friare placeringsregler nu bör införas även för direktförsäkringsbolag, trots avsaknaden av en fullständig solvensreform. Om så inte sker är Länsförsäkringar neutrala eller svagt positiva till förslaget till friare placeringsregler för mottagen återförsäkring i direktförsäkringsbolag. *Sveriges Försäkringsförbund* och *Svenska Aktuarieföreningen* avstyrker förslaget beträffande s.k. blandade bolag.

Försäkringsförbundet och *Finansinspektionen* anser att statsobligationer bör undantas från diversifieringskravet. *Aktuarieföreningen* anser att det bör övervägas om derivatinstrument ska få användas som skuldtäckningstillgång även för annat än återförsäkring och tjänstepension.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Hemmedlemsstaten ska enligt artikel 34.1 i *återförsäkringsdirektivet* kräva att återförsäkringsföretag investerar de tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna och utjämningsreserven, som avses i artikel 33, i enlighet med följande regler:

a) Tillgångarna ska vara uppbyggda med hänsyn till den sorts verksamhet som återförsäkringsföretaget bedriver, och särskilt till arten, beloppen och varaktigheten av de förväntade utbetalningarna vid försäkringsfall, så att det går att säkerställa tillräcklighet, likviditet, säkerhet, kvalitet, lönsamhet och matchning av investeringarna.

b) Återförsäkringsföretaget ska tillse att tillgångarna är diversifierade och har lämplig spridning samt möjliggör för företaget att på ett lämpligt sätt anpassa sig till ändrade ekonomiska omständigheter, särskilt när det gäller utvecklingen på finans- och fastighetsmarknaderna, eller till

katastrofer som får betydande följder. Företaget ska bedöma hur oregelbundna marknadsomständigheter påverkar dess tillgångar och ska diversifiera tillgångarna på ett sådant sätt att de minskar denna påverkan.

c) Investeringar i tillgångar som inte får handlas på reglerade finansmarknader ska under alla omständigheter hållas på aktsamma nivåer.

d) Investeringar i derivatinstrument ska vara möjligt så länge som de bidrar till att minska investeringsriskerna eller underlättar en effektiv portföljförvaltning. De ska värderas med aktsamhet, med hänsyn till de underliggande tillgångarna, och inkluderas i värderingen av institutionernas tillgångar. Företaget ska också undvika överdriven riskexponering på en enda motpart och på andra derivattransaktioner.

e) Tillgångarna ska vara diversifierade på ett sådant sätt att man undviker överdrivet beroende av en viss tillgång, emittent eller grupp av företag och riskackumulering i portföljen som helhet. Investeringar i tillgångar som emitteras av samma emittent eller av emittenter som tillhör samma grupp får inte medföra att företaget utsätts för överdriven riskkoncentration.

Medlemsstaterna får besluta om att inte tillämpa kraven i led e på investeringar i statsobligationer.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 34.2 inte kräva av återförsäkringsföretag inom sitt territorium att dessa ska investera i särskilda kategorier av tillgångar.

Enligt artikel 34.3 får medlemsstaterna inte kräva förhandsgodkännande eller systematisk anmälningsplikt när det gäller de investeringsbeslut som fattas av ett återförsäkringsföretag inom dess territorium eller av företagets investeringsförvaltare.

Trots vad som anges i artikel 34.1–3 får hemmedlemsstaten enligt artikel 34.4 för varje återförsäkringsföretag vars huvudkontor är beläget inom dess territorium fastställa följande kvantitativa regler, under förutsättning att de motiveras av aktsamhetsskäl:

a) Investeringar av de totala tekniska avsättningarna i andra valutor än dem som de tekniska avsättningarna är fastställda i ska begränsas till 30 procent.

b) Investeringar av de totala tekniska avsättningarna i aktier och andra överlåtbara värdepapper som hanteras som aktier, obligationer och skuldebrev vilka inte får handlas på en reglerad marknad ska begränsas till 30 procent.

c) Hemmedlemsstaten får kräva av återförsäkringsföretag att inte investera mer än fem procent av sina totala tekniska avsättningar i aktier eller andra överlåtbara värdepapper som hanteras som aktier, obligationer, skuldebrev och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument från samma företag, och inte mer än tio procent av sina totala tekniska avsättningar i aktier eller andra överlåtbara värdepapper som hanteras som aktier, obligationer, skuldebrev och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument från företag som ingår i samma grupp.

Varje medlemsstat får, enligt artiklarna 57.6 och 60.10, punkt 2 i båda artiklarna i *skade- och livförsäkringsdirektiven*, välja att tillämpa bestämmelserna i artikel 34 på försäkringsföretag med huvudkontor inom dess territorium, om något av villkoren i 57.6 punkt 1 uppfylls.

Som framgått måste Sverige till följd av återförsäkringsdirektivet införa krav på skuldtäckning av avsättningar i all verksamhet avseende återförsäkring. Återförsäkringsdirektivet innehåller också ett begränsat antal föreskrifter om skuldtäckningstillgångarna och placeringen av dessa. Föreskrifterna motsvarar principiellt närmast föreskrifterna i artikel 18 i tjänstepensionsdirektivet (2003/41/EG)⁷. Det senare direktivet skiljer sig från tidigare livförsäkringsdirektiv genom att detaljerade, kvantitativa placeringsregler ersätts av mera kvalitativa regler och ett grundläggande krav på att placeringarna ska göras på ett aktsamt sätt (se prop. 2004/05:165 s. 171).

Artikel 34.1 a, b och e i återförsäkringsdirektivet innehåller allmänna riskbaserade regler som bygger på matchning och riskspridning. Därutöver innehåller direktivet vissa ytterligare allmänna principer för placeringarnas inriktning. Dessa innebär att placeringarna ska möjliggöra att återförsäkringsbolaget på ett lämpligt sätt kan anpassa sig till ändrade ekonomiska omständigheter, särskilt när det gäller utvecklingen på finans- och fastighetsmarknaderna, eller till katastrofer som får betydande följder (se artikel 34.1 b). Vidare föreskrivs att investeringar i tillgångar som inte handlas på reglerade finansmarknader ska hållas på aktsamma nivåer (se artikel 34.1 c).

Den i artikel 34.1 b beskrivna inriktningen för placeringarna som möjliggör en anpassning till ekonomiska omständigheter är särskilt viktig för återförsäkringsföretag. En särskild bestämmelse om detta bör därför införas för återförsäkringsbolag, även om samma förhållanden tolkningsvis kan anses följa av den grundläggande bestämmelsen om riskspridning och matchning i 7 kap. 9 a § FRL. Även denna bestämmelse bör i grunden gälla också för återförsäkringsbolag – detta för att tillgodose ovan nämnda artiklar i övriga delar.

Som framgått framhålls också i direktivet att investeringar i tillgångar som inte handlas på reglerade finansmarknader ska hållas på aktsamma nivåer (artikel 34.1 c). Även om denna princip också kan sägas framgå av i vart fall reglerna för tjänstepensionsföretag bör den komma till självständigt uttryck i placeringsbestämmelserna för återförsäkringsbolag.

Återförsäkringsdirektivet innehåller vidare en möjlighet att föreskriva vissa kvantitativa placeringsbegränsningar, om det kan motiveras av aktsamhetsskäl. Placeringsbegränsningar kan föreskrivas när det gäller tillgångar i andra valutor än åtagandena, överlåtbara värdepapper som inte hanteras på en reglerad marknad och beträffande enhandsengagemang (artikel 34.2). Enligt artikel 34.2 får dock inte medlemsstaterna kräva att skuldtäckning sker i särskilda kategorier av tillgångar.

I samband med genomförandet av EG:s tjänstepensionsdirektiv (2003/41/EG) har aktsamhetsprincipen införts i svensk rätt. Enligt den principen ska ett placeringsbeslut inte betraktas isolerat utan varje sådant beslut ska grunda sig på vilka effekter som detta förväntas få för rörelsen som helhet. Aktsamhetsprincipen är därmed nära sammanbunden med

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv (2003/41/EG) av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut.

principerna om diversifiering, matchning och likviditet när det gäller de tekniska avsättningarna. Även om aktsamhetsprincipen inte är specifikt uttalad i återförsäkringsdirektivet så betonas där aktsamhet, diversifiering, matchning och likviditet (tillfredställande betalningsberedskap) när det gäller skuldtäckningstillgångarna. Av samma skäl som regeringen avstått från att utnyttja vissa optioner i tjänstepensionsdirektivet, bör heller inte optionen i återförsäkringsdirektivet utnyttjas (se prop. 2004/05:165, s. 174 f.). Detta är också naturligt med hänsyn till att andra återförsäkringsbolag än livförsäkringsföretag inte omfattas av några placeringsregler i dag. Några begränsningar som avses i artikel 34.2 finns inte i dagens lagstiftning och återförsäkringsdirektivet är därmed uppfyllt i denna del. Även artikel 34.3 får anses vara tillgodosett då något krav på förhandsgodkännande eller systematisk anmälningsplikt inte finns i dagens lagstiftning.

Sammanfattningsvis förslås att återförsäkringsbolag undantas från huvuddelen av de kvantitativa placeringsbestämmelserna i 7 kap. FRL, för att i stället omfattas av mer allmänt utformade bestämmelser för placeringarnas inriktning i enlighet med vad som redogjorts för ovan. Villkoren som återförsäkringsdirektivet ställer för att utestående belopp från specialföretag ska få användas som skuldtäckningstillgång (se artikel 34.5 och avsnitt 6.3.7) blir även tillämpliga på direktförsäkringsbolagens placeringsregler.

Derivatinstrument

Av artikel 34.1 d i *återförsäkringsdirektivet* framgår att investeringar i derivatinstrument ska vara möjliga i den utsträckning som de bidrar till att minska investeringsriskerna eller underlätta en effektiv portföljförvaltning. En motsvarande begränsningsregel för användningen av derivat finns redan 7 kap. 17 b § FRL. Direktivet är således redan tillgodosett genom att den bestämmelsen gäller även för återförsäkringsbolag och någon särskild lagstiftningsåtgärd anses inte behövas i den delen.

Enligt återförsäkringsdirektivet är det vidare möjligt – om ovan angivna förutsättningar är uppfyllda – att använda derivatinstrument som skuldtäckningstillgång. Av artikel 34.1 d framgår att derivatinstrumenten ska värderas med aktsamhet, med hänsyn till de underliggande tillgångarna, och inkluderas i värderingen av institutionernas tillgångar. Företaget ska också undvika överdriven riskexponering på en enda motpart och på andra derivattransaktioner. Bestämmelsen överensstämmer i stort med artikel 18.d i tjänstepensionsdirektivet.

Enligt gällande rätt kvalificerar sig inte derivatinstrument som skuldtäckningstillgång och dessa instrument finns följaktligen inte med i katalogen över tillåtna tillgångsslag för skuldtäckning i 7 kap. 10 § FRL. Enligt tjänstepensionsdirektivet får dock optioner, terminskontrakt och andra liknande finansiella instrument användas vid skuldtäckning av försäkringstekniska avsättningar i verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring, om de bidrar till att sänka den finansiella risken i verksamheten och till att effektivisera förvaltningen av de tillgångar som hör till denna rörelse (se 7 kap. 12 § FRL).

Derivatinstrument kan förekomma i många olika former och bör således inte betraktas som ett homogent tillgångsslag. I prop. 2004/05:165 (s. 176) anför regeringen att en förutsättning för att derivatinstrument ska vara tillämpligt som skuldtäckningstillgång bör vara att instrumentet har en ekonomisk innebörd som motsvarar den hos en tillgång som bedöms som lämplig för skuldtäckning och att hänsyn måste tas till den kreditrisk som uppstår gentemot motparten. I tillsynen över institutet bör därför även ingå att kontrollera att instituten undviker en överdriven riskexponering mot en och samma motpart.

Motsvarande bör gälla för skuldtäckning av försäkringstekniska avsättningar och utjämningsreserv i återförsäkringsverksamhet. Detta föranleder emellertid – i likhet med genomförandet av tjänstepensionsdirektivet – inga särskilda bestämmelser i lag. Det finns därför inget behov av att, såsom *Svenska Aktuarieföreningen* föreslår, införa en explicit bestämmelse i lag som avser återförsäkringsbolagen i denna del. Någon möjlighet att utsträcka bestämmelserna till att även gälla andra verksamheter än återförsäkring och tjänstepension följer inte heller av återförsäkringsdirektivet.

Vid genomförandet av EG:s tredje skade- och livförsäkringsdirektiv ansågs inte EG-rätten medge att derivatinstrument får användas för skuldtäckning (se prop. 1994/95:184 s. 174), eftersom sådana instrument inte finns med i uppräknningen av tillåtna tillgångsslag (se artikel 23.1 i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet). Detta torde även vara den vanligaste tolkningen av saken inom EU. EG-rätten får dock sägas vara något oklar när det gäller hur derivatinstrument får användas för skuldtäckning. Vid genomgången av vilka principer som ska iaktas vid utformningen av reglerna om skuldtäckningstillgångar (artikel 23.3 iv), anges emellertid att derivatinstrument får användas i den utsträckning som de bidrar till att minska investeringsriskerna eller underlättar en effektiv portföljförvaltning. De måste värderas försiktigt och får beaktas vid värderingen av de underliggande tillgångarna. Detta kan tolkas som att derivatinstrument kan tillåtas som skuldtäckningstillgång, om instrumentet har en direkt koppling till en viss sådan tillgång (se Placeringsutredningens slutbetänkande SOU 2003:84 s. 103). En eventuell omprövning av ställningstagandet som gjordes i samband med genomförandet av EG:s skade- och livförsäkringsdirektiv bör dock anstå till att en mer genomgripande översyn av försäkringsbolagens placeringstillgångar görs.

Länsförsäkringsbolagens Förening anser att gällande placeringsregler för försäkringsbolag bör anpassas till EG:s minimikrav nu, även om solvensreglerna inte reformeras på det sätt som föreslogs i solvenspromemorian. Placeringsreglerna för svenska försäkringsbolags tillgångar är mer restriktiva än vad EG-direktiven kräver. Enligt föreningen innebär den nya tillsynsmodellen (trafikljuset) att bolagen behöver ha ett större buffertkapital än vad försäkringsrörelselagen föreskriver, för att täcka för marknadsriskerna (risken för att marknadsvärdet för ett finansiellt instrument m.m. ändras till följd av förändringar i främst räntor, valutakurser, aktiekurser). Föreningen anser således att åtminstone de kvantitativa begränsningarna avseende andelen aktier, fastigheter och obligationer avskaffas. Föreningen anser också att derivatinstrument bör kunna tillåtas användas för skuldtäckning.

Föreningens synpunkter är väl värda att beakta. Som nämnts ryms dock inte någon samlad översyn av placeringsreglerna för direktförsäkringsbolagen inom ramen för detta lagstiftningsärende.

Återförsäkringsdirektivets artikel 34.1 andra stycket innehåller en möjlighet att undanta statsobligationer från diversifieringskravet med avseende på riskkoncentrationer i artikel 34.1 e. *Finansinspektionen* anför att optionen bör utnyttjas eftersom det primära syftet med återförsäkringsverksamhet, till skillnad från t.ex. tjänstepensionsverksamhet, torde vara att åstadkomma en säkerhet för att åtagandena kan infrias. Frågan om en hög avkastning är normalt endast en fråga för ägarna (och inte för försäkringstagarna). I likhet med vad *Sveriges Försäkringsförbund* antyder är det inte orimligt att statsobligationer behandlas mer förmånligt än andra finansiella tillgångar. Det finns också anledning att instämma i att undantaget måste förstås så att placeringar i statsobligationer – såväl som total andel av placeringarna som enhandsengagemang – kan tillåtas vara något större än för andra tillgångar.

Statsobligationer kan dock inte anses helt riskfria och det kan därför inte anses lämpligt att helt bortse från kravet på att försäkringsbolagen ska undvika ett överdrivet beroende av en viss tillgång, emittent eller grupp av företag samt riskackumulering i portföljen som helhet. Den allmänt hållna diversifieringsregeln i 7 kap. 9 a § FRL kan heller inte anses vara alltför begränsande för återförsäkringsföretagens placeringar i statsobligationer. Det kan således inte hävdas att de svenska återförsäkringsbolagen får sämre möjligheter att använda statsobligationer än utländska återförsäkringsföretag. Den eftersträvaransvärda generella diversifieringsansatsen bör således inte frångås och optionen enligt direktivet bör därför inte utnyttjas.

Enligt artiklarna 57.6 och 60.10, punkt 2 i båda artiklarna, får skade- och livförsäkringsföretag, som samtidigt bedriver återförsäkringsverksamhet, välja att tillämpa återförsäkringsdirektivets regler om skuldtäckning av återförsäkring i artikel 34, om mottagna återförsäkringspremier motsvarar mer än 10 procent av de totala premierna, de mottagna återförsäkringspremierna uppgår till mer än 50 miljoner euro eller de tekniska avsättningarna för mottagen återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av företagets totala tekniska avsättningar. Om så sker föreskriver återförsäkringsdirektivet att tillsynsmyndigheten ska verifiera att alla tillgångar och avsättningar i bolagets återförsäkring ska avgränsas, förvaltas och organiseras separerat från tillgångarna i direktförsäkringsverksamhet, utan möjlighet till överföring.

I kompletteringspromemorian föreslås att Sverige bör utnyttja optionerna i skade- och livförsäkringsdirektiven som införs genom artiklarna 57.6 och 60.10 i återförsäkringsdirektivet.

Sveriges Försäkringsförbund och *Svenska Aktuarieföreningen* avstyrker förslaget, eftersom de anser att de fördelar som uppnås med det flexibla valet av lämpliga skuldtäckningstillgångar för återförsäkring, mer än väl uppvägs av de nackdelar som uppstår med separat förvaltning och överföringsförbud mellan skuldtäckningstillgångar avseende direktförsäkringsverksamhet och återförsäkringsverksamhet. *Länsförsäkringsbolagens Förening* är neutrala eller svagt positiva till den nu diskuterade partiella reformen, men ser ytterligare problem för bolagen

när ett s.k. blandat bolag växlar mellan att överskrida och underskrida gränsen för när återförsäkringsverksamheten enligt definitionen ska anses betydande. Som remissinstanserna lyfter fram i sina remissvar måste de positiva effekterna av kvalitativt utformade placeringsregler för mottagen återförsäkring vägas mot de administrativa nackdelarna med skilda placeringsregler och krav på separation. Mot denna bakgrund anser vi, i likhet med flera remissinstanser, att s.k. blandade bolag inte bör få tillämpa de nya placeringsreglerna enligt återförsäkringsdirektivet för den del av verksamheten som avser mottagen återförsäkring.

6.3.10 Registerföring av skuldtäckningstillgångar

Regeringens förslag: Nuvarande bestämmelser om registerföring av skuldtäckningstillgångar utvidgas till att omfatta alla försäkringsbolag.

Kompletteringspromemorians förslag överensstämmer med regeringens. I promemorian föreslås vidare att skuldtäckningstillgångar avseende återförsäkringsverksamheten i s.k. blandade bolag ska registreras åtskilt från verksamheten avseende direkt försäkring.

Remissinstanserna: *Sveriges Försäkringsförbund* och *Svenska Aktuarieföreningen* avstyrker att det införs ett krav på ett separat register för återförsäkringsverksamhet i s.k. blandade bolag.

Skälen för regeringens förslag: Enligt gällande rätt ska försäkringsbolag som omfattas av bestämmelserna om skuldtäckning i 7 kap. 9 § FRL föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde (se 7 kap. 11 § första stycket). Kravet gäller dels försäkringsbolag som bedriver direkt försäkringsrörelse, dels försäkringsbolag som bedriver återförsäkring av livförsäkring och lång skadeförsäkring (skadeförsäkring som meddelats för längre tid än tio år). Syftet med bestämmelsen har varit att trygga dessa försäkringstagares förmånsrätt.

För livförsäkringsbolag som driver både tjänstepensionsverksamhet och annan livförsäkringsverksamhet gäller därutöver att de ska upprätta ett register för vardera verksamheten och att respektive försäkringstagargrupp ska ha förmånsrätt till tillgångarna i respektive register.

Av 7 kap. 11 a § FRL framgår att förmånsrätt enligt 4 a § förmånsrättslagen (1970:979) följer med försäkringstagares och andra ersättningsberättigades fordran som grundas på alla slags försäkringsavtal. Förmånsrätt följer också med fordran som avser återbetalning av premier för att ett försäkringsavtal inte har kommit till stånd eller har upphört att gälla. Förmånsrätten gäller vid konkurs och utmätning före alla andra fordringar i de tillgångar som finns upptagna i sådana register som anges i 7 kap. 11 § FRL.

Som en följd av att skuldtäckningsreglerna nu föreslås gälla all återförsäkring (se avsnitt 6.3.7) bör även reglerna i 7 kap. 11 § FRL om registerföring utvidgas till att gälla alla försäkringsbolag. En sådan utvidgning är dessutom befogad, eftersom förmånsrätten endast omfattar tillgångar som på visst sätt är registerförda. Även ett försäkringsbolag som driver återförsäkringsrörelse avseende annan skadeförsäkring än den

nyss nämnda bör således vara skyldigt att föra ett register över skuldtäckningstillgångarna för att säkra försäkringstagarnas förmånsrätt.

Eftersom förslaget i kompletteringspromemorian om särskilda placeringsregler för återförsäkringsverksamheten i s.k. blandade bolag nu inte föreslås genomföras (se avsnitt 6.3.9), faller också förslaget om att tillgångarna och avsättningarna i bolagets återförsäkringsverksamhet ska separeras från tillgångar och avsättningar inom direkt försäkring. Några särskilda regler avseende registerföringen av skuldtäckningstillgångarna i dessa blandade försäkringsbolag är således inte aktuella.

6.3.11 Försäkringstekniska riktlinjer och underlag samt placeringsriktlinjer

Regeringens förslag: Nuvarande bestämmelser i försäkringsrörelselagen om försäkringstekniska riktlinjer och försäkringstekniskt beräkningsunderlag ska gälla för alla återförsäkringsbolag. Detsamma ska gälla i fråga om placeringsriktlinjer.

Återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen*, *Sveriges Försäkringsförbund* och *Svenska Aktuarieföreningen* tillstyrker att alla återförsäkringsbolag åläggs att upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer och placeringsriktlinjer. *Finansinspektionen* motsätter sig dock att innehållet i riktlinjerna preciseras i lag. *Aktuarieföreningen* anför att kravet på försäkringstekniskt beräkningsunderlag bör utmönstras för alla försäkringsbolag, eftersom dessa inte fyller någon funktion. *Försäkringsförbundet* motsätter sig att kravet på beräkningsunderlag utvidgas till att gälla alla återförsäkringsbolag, eftersom de antaganden som ska redovisas i underlaget i huvudsak inte är relevanta för återförsäkringsrörelse.

Skälen för regeringens förslag: Kravet på upprättande av försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag regleras i 7 kap. 3 § FRL. Av sista stycket i nämnd paragraf framgår att de bolag som omfattas av regeln får avstå från att upprätta beräkningsunderlag, om det med hänsyn till försäkringarnas beskaffenhet eller av annat särskilt skäl saknas anledning att upprätta ett sådant underlag. Genom en hänvisning i nämnda paragraf till 7 kap. 9 § FRL har kravens omfattning tidigare varit begränsat till verksamhet avseende direkt försäkring och återförsäkring av livförsäkring.

Gällande rätt innebär därutöver att försäkringsbolag är skyldiga att upprätta och följa placeringsriktlinjer, se 7 kap. 10 g § FRL. Nämnd paragraf omfattar även de försäkringsbolag som avses i 7 kap. 9 § FRL.

Enligt nu gällande regler åläggs således försäkringsbolag som driver direkt försäkring och återförsäkring av livförsäkring att upprätta försäkringstekniska riktlinjer och försäkringstekniskt beräkningsunderlag samt placeringsriktlinjer. I likhet med *Finansinspektionen* anser regeringen det lämpligt av tillsynsskäl att utvidga detta åliggande för bolagen till all återförsäkring. Ett av inspektionen efterfrågat ställningstagande som skulle innebära att innehållet i riktlinjer och

underlag inte längre preciseras i lag, kräver ytterligare analys och beredning. Detta bör ske i ett annat och större sammanhang.

Reglerna om det försäkringstekniska beräkningsunderlaget är som nämnts flexibla (se 7 kap. 3 § sista stycket) och en effektiv tillämpning av dem torde kunna innebära att bolagen – även när det gäller återförsäkringsrörelse – endast behöver upprätta ett underlag som är relevant för såväl styrnings- som tillsynsändamål. I motsats till vad *Svenska Aktuarieföreningen* hävdar fyller beräkningsunderlaget således fortfarande en funktion.

6.3.12 Kapitalbasen

Regeringens förslag: Det klargörs i försäkringsrörelselagen vilka poster som får ingå i kapitalbasen för skadeförsäkringsrörelse och att utjämningsreserven för kreditförsäkring ska dras av från denna.

Regeringens bedömning: Återförsäkringsdirektivets övriga regler om kapitalbasen tillgodoses redan av bestämmelser i försäkringsrörelselagen.

Direktivets bestämmelser om avdrag från kapitalbasen för innehav i andra finansiella företag har tillgodosetts genom ändringar i samma lag i samband med ny lagstiftning om finansiella konglomerat.

Återförsäkringspromemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna har ingen erinran mot förslagen och bedömningarna.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Allmän regel

Varje medlemsstat ska enligt artikel 35 i *återförsäkringsdirektivet* föreskriva att alla återförsäkringsföretag som har sitt huvudkontor inom dess territorium vid varje tidpunkt ska ha en tillräcklig disponibel solvensmarginal i förhållande till sin samlade verksamhet, som åtminstone motsvarar kraven i detta direktiv.

Återförsäkringsbolag omfattas redan av försäkringsrörelselagens bestämmelser om tillräcklig kapitalbas (se 1 kap. 8 a § FRL). Därigenom tillgodoses den allmänna regeln i direktivets artikel 35.

Godkända poster

Artikel 36 i *återförsäkringsdirektivet* behandlar vilka poster som är godkända i kapitalbasen.

Enligt artikel 36.1 ska den disponibla solvensmarginalen motsvaras av tillgångar i återförsäkringsföretaget som är fria från alla förutsebara förpliktelser, med avdrag för immateriella värden, bl.a. följande:

a) Det inbetalda aktiekapitalet eller, när det gäller ett ömsesidigt återförsäkringsföretag, det faktiska garantikapitalet med tillägg för

eventuella medlemskonton, förutsatt att samtliga följande kriterier uppfylls:

i) I stiftelseurkund och bolagsordning ska föreskrivas att betalningar från dessa konton till medlemmar endast får ske i den utsträckning detta inte medför att den disponibla solvensmarginalen understiger den föreskrivna nivån eller, efter det att företaget har upplösts, om samtliga andra skulder i företaget har lösts.

ii) I stiftelseurkund och bolagsordning ska föreskrivas att, om sådana betalningar som avses i led i sker av annan anledning än att ett enskilt medlemskap ska upphöra, de behöriga myndigheterna ska underrättas minst en månad i förväg och under denna period kunna förbjuda utbetalningen.

iii) De berörda bestämmelserna i stiftelseurkund och bolagsordning får endast ändras om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot ändringen, vilket dock inte påverkar tillämpningen av de kriterier som anges i leden i och ii.

b) Lagstadgade och fria reserver som varken motsvarar ingångna försäkringsåtaganden eller klassificeras som utjämningsreserver.

c) Den balanserade vinsten eller förlusten efter avdrag för utdelning.

Enligt artikel 36.2 ska den disponibla solvensmarginalen minskas med beloppet för de egna aktier som återförsäkringsföretaget innehar direkt.

För återförsäkringsföretag som tillämpar diskontering eller nedsättning av sina försäkringstekniska avsättningar för oreglerade skador för att ta hänsyn till avkastning på placeringar, såsom tilläts genom artikel 60.1 g i direktiv 91/674/EEG, ska den disponibla solvensmarginalen minskas med skillnaden mellan odiskonterade tekniska avsättningar eller tekniska avsättningar före nedsättning, enligt uppgift i noterna till redovisningen, och diskonterade tekniska avsättningar eller tekniska avsättningar efter nedsättning. Denna justering ska göras för alla risker som anges i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG, med undantag av de risker som anges för försäkringsklasserna 1 och 2 i punkt A i samma bilaga. För andra försäkringsklasser än 1 och 2 i punkt A i bilagan behöver ingen justering göras för diskontering av annuiteter som ingår i de försäkringstekniska avsättningarna.

Utöver de avdrag som anges i första och andra styckena ska följande dras från den disponibla solvensmarginalen:

a) Ägarintressen som återförsäkringsföretaget har i följande slag av organ:

i) Försäkringsföretag i den mening som avses i artikel 6 i direktiv 73/239/EEG, artikel 4 i direktiv 2002/83/EG eller artikel 1 b i direktiv 98/78/EG.

ii) Återförsäkringsföretag enligt artikel 3 i detta direktiv eller återförsäkringsföretag i icke-medlemsstater enligt artikel 1.1 i direktiv 98/78/EG.

iii) Försäkringsholdingbolag enligt definitionen i artikel 1 i i direktiv 98/78/EG.

iv) Kreditinstitut och finansiella institut enligt definitionerna i artiklarna 1.1 och 1.5 i direktiv 2000/12/EG.

v) Värdepappersföretag och finansiella institut enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 93/22/EEG och i artikel 2.4 och 2.7 i direktiv 93/6/EEG.

b) Var och en av följande poster som ett återförsäkringsföretag innehar i de enheter som definierats i a i vilka det har ägarintresse:

i) De instrument som avses i punkt 4.

ii) De instrument som avses i artikel 27.3 i direktiv 2002/83/EG.

iii) Fordringar med efterställd rätt till betalning och sådana instrument som avses i artikel 35 och artikel 36.3 i direktiv 2000/12/EG.

Om aktier i ett annat kreditinstitut, värdepappersföretag, finansiellt institut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag innehas tillfälligt i syfte att ge finansiellt bistånd för att rekonstruera och rädda denna enhet, får den behöriga myndigheten bevilja undantag från bestämmelserna om avdrag enligt a och b i tredje stycket.

Som ett alternativ till avdrag av de poster enligt a och b i tredje stycket som återförsäkringsföretag innehar i kreditinstitut, värdepappersföretag och finansiella institut, får medlemsstaterna tillåta att deras återförsäkringsföretag också med tillämpliga ändringar tillämpar metoderna 1, 2 eller 3 i bilaga I till direktiv 2002/87/EG. Metod 1 (metod baserad på sammanställd redovisning) ska tillämpas endast om den behöriga myndigheten är säker på graden av samordnad förvaltning och intern kontroll avseende de enheter som ska inbegripas i tillämpningsområdet för sammanställningen. Den valda metoden ska tillämpas konsekvent över tiden.

För beräkningen av solvensmarginalen enligt detta direktiv får medlemsstaterna föreskriva att återförsäkringsföretag som är föremål för extra tillsyn enligt direktiv 98/78/EG eller direktiv 2002/87/EG inte behöver dra ifrån poster enligt a och b i tredje stycket i de kreditinstitut, värdepappersföretag, finansiella institut, försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som ingår i den extra tillsynen.

Med det avdrag av ägarintresse som anges i detta stycke menas här ägarintresse i den mening som avses i artikel 1 f i direktiv 98/78/EG.

Enligt artikel 36.3 får den disponibla solvensmarginalen också utgöras av följande:

a) Kumulativt preferensaktiekapital och förlagslånekapital upp till högst 50 procent av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen, varav högst 25 procent får bestå av förlagslån eller kumulativa preferensaktier med fast löptid, förutsatt att det finns bindande avtal om att förlagslånekapitalet eller preferensaktiekapitalet, i händelse av att återförsäkringsföretaget går i konkurs eller likvidation, ska ha prioritet efter alla övriga borgenärens fordringar och inte får betalas ut förrän alla andra vid tillfället utestående skulder har lösts.

För förlagslånekapital gäller dessutom följande villkor:

i) Endast helt inbetalda medel får beaktas.

ii) För lån med fast löptid ska den ursprungliga löptiden vara minst fem år. Senast ett år före förfalldatum ska försäkringsföretaget till de behöriga myndigheterna för godkännande lämna en plan för hur den disponibla solvensmarginalen ska kunna behållas på, eller ökas till, den föreskrivna nivån då lånet löper ut, såvida inte den andel av den disponibla solvensmarginalen som motsvaras av lånet gradvis har minskat under minst de senaste fem åren före förfalldatum. De behöriga

myndigheterna får tillåta förtidsinlösen av sådana lån, om det utfärdande återförsäkringsföretaget ansöker om detta och förutsatt att dess disponibla solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

iii) Lån utan fast löptid ska ha minst fem års uppsägningstid, med undantag av de fall då de inte längre kan anses ingå i den disponibla solvensmarginalen eller då ett förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna särskilt krävs för förtidsinlösen. I det senare fallet ska återförsäkringsföretaget underrätta de behöriga myndigheterna senast sex månader före det datum då det avser att göra förtidsinlösen, och företaget ska därvid ange den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen, såväl före som efter återbetalningen. De behöriga myndigheterna ska endast godkänna återbetalningen om återförsäkringsföretagets disponibla solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

iv) I låneavtalet får det inte ingå någon klausul om att skulden, under vissa särskilt angivna omständigheter utöver avveckling av återförsäkringsföretaget, ska förfalla till betalning före de avtalade förfallodagarna.

v) Låneavtalet får ändras endast om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot den föreslagna ändringen.

b) Värdepapper utan fast löptid samt andra instrument, inbegripet andra kumulativa preferensaktier än sådana som avses i led a, upp till 50 procent av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen för det sammanlagda beloppet av de värdepapper och förlagslån som avses i led a, om de uppfyller följande villkor:

i) De får inte återbetalas på innehavarens initiativ eller utan den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

ii) Utställandeavtalet ska ge återförsäkringsföretaget möjlighet att uppskjuta räntebetalningar på lånet.

iii) Långivarens fordran på återförsäkringsföretaget ska i sin helhet ha förmånsrätt efter samtliga icke-efterställda borgenärer.

iv) Handlingarna vid utställandet av värdepapperen ska innehålla bestämmelser om att lånekapital och obetalda räntor får användas till förlusttäckning och möjliggöra för återförsäkringsföretaget att fortsätta sin verksamhet.

v) Endast helt inbetalda belopp får beaktas.

I artikel 36.4 föreskrivs följande. Efter återförsäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande får den disponibla solvensmarginalen också utgöras av följande:

a) Hälften av ännu ej inbetalt aktiekapital eller garantikapital, så snart den inbetalda delen uppgår till 25 procent av nämnda kapital, upp till 50 procent av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen.

b) Fordran som ett ömsesidigt eller liknande skadeförsäkringsföretag med variabla bidrag kan ha på sina medlemmar i form av begärda extra bidrag inom ett visst verksamhetsår, med ett belopp som uppgår till högst hälften av skillnaden mellan bidrag som maximalt kan infördras och faktiskt infördrade bidrag, varvid sådana extra bidrag inte får motsvara

mer än 50 procent av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen. De behöriga nationella myndigheterna ska fastställa riktlinjer avseende villkoren för godkännande av extra bidrag.

c) Dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar, i den mån sådana dolda nettoreserver inte är av exceptionell natur.

Enligt artikel 36.5 får, när det gäller livåterförsäkringsverksamhet, den disponibla solvensmarginalen dessutom, efter återförsäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, också utgöras av följande:

a) Fram till och med den 31 december 2009: ett belopp motsvarande 50 procent av företagets framtida vinst, men inte mer än 25 procent av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen. Vinstens storlek erhålls genom multiplicering av den uppskattade årsvinsten med en faktor som motsvarar försäkringsavtalens genomsnittliga återstående giltighetstid. Denna faktor får inte överstiga 6. Den uppskattade årsvinsten får inte överstiga det aritmetiska medelvärdet av den uppnådda vinsten under de senaste fem räkenskapsåren i de verksamheter som anges i artikel 2.1 i direktiv 2002/83/EG.

De behöriga myndigheterna får medge att sådana belopp ingår i den disponibla solvensmarginalen endast

i) om en aktuariell rapport inlämnas till de behöriga myndigheterna med en beräkning av sannolikheten av dessa framtida vinsters uppkomst, och

ii) i den mån framtida vinster från dolda nettoreserver enligt punkt 4 c inte redan beaktats.

b) Om zillmering inte tillämpas, eller om zillmering tillämpas och denna inte uppgår till de tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien: skillnaden mellan en ej zillmerad eller delvis zillmerad försäkringsmatematisk avsättning och en försäkringsmatematisk avsättning zillmerad med en faktor som motsvarar det tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien. Detta belopp får emellertid inte överstiga 3,5 procent av summan av skillnaderna mellan kapitalbeloppen för livåterförsäkringar och de försäkringsmatematiska avsättningarna för samtliga försäkringsavtal där zillmering är möjlig. Denna skillnad ska minskas med beloppet för varje ej avskriven anskaffningskostnad som redovisas som tillgång.

Enligt artikel 36.6 ska ändringar av punkterna 1–5 i denna artikel i syfte att beakta en utveckling som motiverar tekniska justeringar av de tillgångar som får motsvara den disponibla solvensmarginalen ska antas enligt förfarandet i artikel 55.2, dvs. genom ett kommitologiförfarande på samma sätt som föreskrivs i direktförsäkringsdirektiven.

Föreskrifter om att utjämningsreserver ska dras av från kapitalbasen införs även i *skadeförsäkringsdirektiven* genom artikel 57.4 a. Någon motsvarande ändring görs däremot inte i *livförsäkringsdirektivet*. Där finns redan särskilda bestämmelser om att beakta vinstreserver (se artikel 27.2 b i [2002/83/EG]).

De nya föreskrifterna om avdrag från kapitalbasen för innehav i andra finansiella företag införs även i skade- och livförsäkringsdirektiven genom artikel 57.4 b respektive artikel 60.8 a i återförsäkringsdirektivet.

I 7 kap. 22 § FRL anges vilka poster som får ingå i kapitalbasen för livförsäkringsrörelse och att Finansinspektionen får medge att andra poster ingår. I 7 kap. 24 § FRL finns motsvarande bestämmelser för skadeförsäkringsrörelse. Båda dessa bestämmelser gäller även för motsvarande återförsäkringsrörelse.

Återförsäkringsdirektivets artikel 36, som har sin förebild i skade- och livförsäkringsdirektiven, tillgodoses väsentligen redan av försäkringsrörelselagen i kombination med sådana föreskrifter om kapitalbasen som får meddelas enligt 1 kap. 8 a § FRL. Det är dock lämpligt att göra ett par kompletteringar.

Som tidigare nämnts ska dagens utjämningsavsättning för kreditförsäkring anses som en utjämningsreserv i direktivets mening men fortfarande skuldtäckas (se avsnitt 6.3.6 och 6.3.7). Enligt direktivet (artikel 36.1 b) ska utjämningsreserven dras av från kapitalbasen, vilket det finns goda skäl för, eftersom den grundas på uppskattade åtaganden som inte ingår bland de försäkringstekniska avsättningarna, men som företaget riskerar att få infria. Det klargörs därför i 7 kap. 24 § FRL, som reglerar kapitalbasen för skadeförsäkringsrörelse, till vilket kreditförsäkring hör, att utjämningsreserven inte får ingå i kapitalbasen. Detta gäller oavsett om reserven redovisas som en obeskattad reserv eller eget kapital.

I 7 kap. 24 § FRL anges hur en diskontering av avsättningar för vissa oreglerade skador ska beaktas. Skillnaden mellan det odiskonterade och det diskonterade beloppet ska dras av från kapitalbasen. Bestämmelsen hänvisar till vissa försäkringsklasser för direkt försäkring, vilket innebär att alla skadeförsäkringsklasser utom sjuk- och olycksfallsförsäkring omfattas. För avsättningar för sjuk- och olycksfallsförsäkring ska en diskontering av de annuiteter som ingår i avsättningarna göras. För att uppfylla direktivets artikel 36.2 bör det i bestämmelsen i 7 kap. 24 § förtydligas att vad som där gäller för försäkringsklasserna inom direkt försäkring utvidgas till att även gälla för motsvarande återförsäkring. Såsom tidigare framgått beviljas koncession för svenska bolags återförsäkringsrörelse enligt samma klassindelning som direkt försäkring, någonting som följer av Finansinspektionens föreskrifter (se avsnitt 6.2).

Artikel 36.2 föreskriver vidare att avdrag från kapitalbasen ska göras för innehav i vissa andra finansiella företag, men att det får underlåtas i vissa fall. Bestämmelser om sådana avdrag genomfördes den 1 juli 2006 för alla försäkringsbolag (se 7 kap. 24 a § FRL och prop. 2005/06:45 s. 187). Dessa bestämmelser tillgodoser även återförsäkringsdirektivet.

Artikel 36.3–36.5 innehåller frivilliga regler om vilka poster kapitalbasen får utgöras av. Sådana frivilliga regler finns redan för både liv- och skadeförsäkringsrörelse. Enligt 7 kap. 22 och 24 §§ FRL får Finansinspektionen medge att andra poster, utöver de som finns uppräknade, får ingå i kapitalbasen.

I artikel 36.6 finns bestämmelser om att beakta en utveckling som motiverar tekniska justeringar av de tillgångar som får motsvara den disponibla solvensmarginalen. Den ska antas enligt förfarandet i artikel

55.2, dvs. genom ett kommittologiförfarande. Denna fråga behandlas i avsnitt 6.8.

6.3.13 Solvensmarginalen

Regeringens förslag: Det förtydligas i försäkringsrörelselagen att de höjningar av vissa belopp som utgör underlaget för beräkning av solvensmarginalen för vissa klasser av skadeförsäkring även ska avse motsvarande återförsäkring. Finansinspektionen får medge att solvensmarginalen reduceras med fordringar på specialföretag.

Nuvarande bestämmelser om beräkning av solvensmarginal för livförsäkring begränsas till direkt försäkring. Livåterförsäkring ska i stället beräknas enligt reglerna för skadeförsäkring. Ett bemyndigande införs dock som gör det möjligt att beräkna solvensmarginalen för livåterförsäkring enligt reglerna för livförsäkring när det kan anses befogat.

Regeringens bedömning: Återförsäkringsdirektivets regler om solvensmarginalen tillgodoses i övrigt av bestämmelser i försäkringsrörelselagen.

Återförsäkringspromemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna har ingen erinran mot förslagen och bedömningarna.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Föreskriven solvensmarginal för skadeåterförsäkring

Artikel 37 i *återförsäkringsdirektivet* behandlar kapitalkravet för skadeåterförsäkring.

Enligt artikel 37.1 ska den föreskrivna solvensmarginalen bestämmas på grundval av antingen det årliga premie- eller bidragsbeloppet eller genomsnittet av försäkringsersättningarna för de tre senaste räkenskapsåren.

Dock ska, då det gäller återförsäkringsföretag som huvudsakligen meddelar försäkring avseende endast en eller flera av klasserna kredit-, storm-, hagel- och frostrisker, de senaste sju räkenskapsåren utgöra referensperiod för beräkningen av de genomsnittliga försäkringsersättningarna.

Om inte annat följer av artikel 40, ska, enligt artikel 37.2, beloppet för den föreskrivna solvensmarginalen vara lika med det högsta av de två resultaten enligt punkterna 3 och 4 i denna artikel.

Premiebasen ska enligt artikel 37.3 beräknas på grundval av det högsta av följande värden: bruttovärdet av de tecknade premierna eller bidragen beräknat enligt nedan och bruttovärdet av de intjänade premierna eller bidragen.

Premie- eller bidragsbelopp som avser försäkringsklasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG ska ökas med 50 procent.

Premie eller bidragsbelopp som avser andra försäkringsklasser än försäkringsklasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG får ökas med upp till 50 procent för särskilda former av återförsäkring eller avtalstyper för att beakta de särskilda förhållandena för dessa verksamheter eller avtal i enlighet med förfarandet i artikel 55.2 i detta direktiv. De premier eller bidrag, tilläggsavgifter inräknade, som hänför sig till återförsäkringsverksamheten under det närmast föregående räkenskapsåret ska läggas ihop.

Från detta belopp ska dras det totala beloppet för under det senaste räkenskapsåret annullerade premier eller bidrag, liksom det sammanlagda beloppet för skatter och avgifter på premier eller bidrag som ingår i totalbeloppet.

Det sålunda erhållna beloppet ska delas i två delar av vilka den första ska uppgå till högst 50 miljoner euro, medan den andra ska utgöra restbeloppet. 18 respektive 16 procent av dessa beloppsandelar ska sedan räknas fram och läggas ihop.

Denna summa ska multipliceras med ett procenttal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren sammantagna motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar som återförsäkringsföretaget fortfarande har att svara för, beräknade efter avdrag för belopp som täcks genom retrocession, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningarna. Detta procenttal får dock inte vara mindre än 50 procent. Efter ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får återförsäkringsföretaget också dra av som retrocession de belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46.

Med de behöriga myndigheternas godkännande får statistiska metoder användas för fastställande av andelen premier eller bidrag.

Enligt artikel 37.4 ska följande beräkningssätt användas för den ersättningsbaserade solvensmarginalen, varvid för klasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG beloppen för skadeersättningar, avsättningar och återvunna belopp ska ökas med 50 procent.

Skadeersättningar, avsättningar och återvunna belopp för andra klasser än klasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG får ökas med upp till 50 procent för särskilda former av återförsäkring eller avtalstyper för att beakta de särskilda förhållandena för dessa verksamheter eller avtal i enlighet med förfarandet i artikel 55.2 i detta direktiv.

De ersättningar, utan avdrag för anspråk för vilka retrocessionärer ansvarar, som betalats ut under de perioder som anges i punkt 1 ska läggas ihop. Till denna summa ska läggas beloppet för avsättningar som gjorts för oreglerade försäkringsfall som fastställts vid utgången av närmast föregående räkenskapsår. Detta belopp ska sedan minskas med summan av de belopp som återvunnits under de perioder som anges i punkt 1.

Det återstående beloppet ska minskas med beloppet för avsättningar för oreglerade försäkringsfall som fastställts vid början av det räkenskapsår som inföll två år före det senaste räkenskapsår för vilket räkenskaper föreligger. Om den referensperiod som fastställs i punkt 1 omfattar sju år,

ska det belopp för avsättningar för ännu ej reglerade försäkringsfall som fastställts i början av det räkenskapsår som inföll sex år före det senaste räkenskapsår för vilket räkenskaper föreligger dras från beloppet.

En tredjedel eller en sjundedel av det erhållna beloppet, beroende på vilken referensperiod som ska användas enligt punkt 1, ska delas upp i två delar, varav den första omfattar 35 miljoner euro och den andra det överskjutande beloppet. 26- respektive 23 procent av dessa beloppsandelar ska sedan räknas fram och läggas ihop.

Den sålunda framräknade summan ska multipliceras med ett tal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar, som försäkringsföretaget fortfarande har att ansvara för, beräknade efter avdrag för retrocession, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningar; dock får detta tal inte vara mindre än 50 procent. Efter ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får återförsäkringsföretaget också dra av som retrocession de belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46.

Med de behöriga myndigheternas godkännande får statistiska metoder användas för bestämning av andelen skadeersättningar, avsättningar och återvunna belopp.

Om den föreskrivna solvensmarginal som räknats fram enligt punkterna 2–4 är lägre än den föreskrivna solvensmarginalen för det föregående året, ska, enligt artikel 37.5 den föreskrivna solvensmarginalen minst vara lika med den föreskrivna solvensmarginalen för det föregående året, multiplicerad med förhållandet mellan de tekniska avsättningarna för oreglerade skadeersättningar i början av det senaste räkenskapsåret. I dessa beräkningar ska retrocession inte ingå i de tekniska avsättningarna, men kvoten får aldrig vara större än ett.

Enligt artikel 37.6 ska de procenttal som ska tillämpas på beloppsandelarna enligt punkt 3 femte stycket och punkt 4 sjunde stycket nedsättas till en tredjedel för sjukförsäkring som meddelas på liknande tekniska grunder som gäller för livförsäkring, förutsatt att

a) inbetalda premier är beräknade med hjälp av sjuklighetstabeller och enligt försäkringsmatematiska metoder,

b) en avsättning görs för stigande ålder,

c) ett premietillägg utdebiteras i syfte att skapa en säkerhetsmarginal av tillräcklig storlek,

d) försäkringsföretaget får säga upp avtalet senast före utgången av det tredje försäkringsåret, och

e) avtalet innehåller förbehåll för höjning av premierna eller nedsättning av ersättningarna också när det gäller löpande avtal.

Föreskrifter motsvarande direktivets 37.3 om att solvensmarginalen kan minskas med belopp som kan återfås från ett specialföretag införs även i *skade- och livförsäkringsdirektivet* genom artikel 57.5 respektive artikel 60.9.

Direktivets föreskrifter om solvensmarginal för skadeåterförsäkring tillgodoses i stort sett genom 7 kap. 25 § FRL. Artikel 37.3 innehåller dock ett par nyheter.

Det finns sedan tidigare en bestämmelse i 7 kap. 25 § FRL om höjning av premie-, ersättnings-, avsättnings- och regressbelopp vid beräkning av

solvensmarginalen för försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket 11–13 FRL. Denna bestämmelse omfattar dock endast direkt skadeförsäkringsrörelse. För att uppfylla artikel 37.3 andra stycket om höjningen för vissa försäkringsklasser inom skadeförsäkring bör bestämmelsen utvidgas till att omfatta även motsvarande återförsäkring i 7 kap. 25 § första stycket FRL.

I artikel 37.3 sjätte stycket anges att solvensmarginalen får reduceras med vad som kan återfås från ett specialföretag. Reduktionen torde avse de fordringar som finns på specialföretaget enligt avtalen i dess riskövertagande verksamhet. Enligt artikel 37.4 anges vidare att vad som kan återfås får, efter godkännande från den behöriga myndigheten, dras av enligt återförsäkrings- och retrocessionsavtal inom de gränser som anges i direktivet. Det finns med hänsyn till konkurrensneutraliteten inte skäl att generellt förhindra svenska försäkringsföretag att kunna utnyttja de möjligheter som direktivet ger. Det bör därför införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får medge att belopp som kan återfås från ett specialföretag enligt avtal om riskövertagande får användas för att minska solvensmarginalen på motsvarande sätt som för mottagen återförsäkring. Detta ska gälla för såväl direkt försäkring som för återförsäkring. Vilka förutsättningar som ska gälla kommer således att prövas av Finansinspektionen i varje enskilt fall. Utgångspunkten för ett medgivande bör dock vara att riskavtäckningen inte blir sämre än om avtalet ingåtts med ett återförsäkringsföretag som omfattas av direktivet.

Föreskriven solvensmarginal för livåterförsäkring

Artikel 38 i *återförsäkringsdirektivet* behandlar kapitalkravet för livåterförsäkring. Den föreskrivna solvensmarginalen för livåterförsäkring ska enligt artikel 38.1 fastställas i enlighet med artikel 37.

Enligt artikel 38.2 kan hemmedlemsstaten, trots vad som anges i artikel 38.1, föreskriva att för de försäkringsformer inom försäkringsbranschen som omfattas av artikel 2.1 a i direktiv 2002/83/EG och som är knutna till investeringsfonder eller försäkringar med rätt till återbäring samt för sådan verksamhet som avses i artikel 2.1 b och 2.2 b–e i direktiv 2002/83/EG, ska den föreskrivna solvensmarginalen fastställas i enlighet med artikel 28 i direktiv 2002/83/EG (artikel 38.2).

Direktivets utgångspunkt är att även solvensmarginalen för återförsäkring av livförsäkring ska beräknas enligt reglerna för skadeförsäkring. Det införs dock samtidigt en option att för vissa typer av lång livåterförsäkring, såsom livförsäkring och livräntor, tillämpa reglerna för livförsäkring vid beräkning av solvensmarginalen. Av samma skäl som angavs för tekniska avsättningar i avsnitt 6.3.5 bör solvensmarginalen för livåterförsäkring som huvudregel beräknas enligt de regler som gäller för skadeförsäkring, men beräkning enligt reglerna för livförsäkring bör vara möjligt när det kan anses befogat. Bestämmelsen i 7 kap. 23 § bör därför begränsas till direkt livförsäkring och bestämmelsen i 7 kap. 25 § utvidgas till att även omfatta återförsäkring av livförsäkring.

Föreskriven solvensmarginal för återförsäkringsföretag som samtidigt bedriver skade- och livåterförsäkring

Hemmedlemsstaten ska enligt artikel 39.1 i återförsäkringsdirektivet föreskriva att varje återförsäkringsföretag som samtidigt bedriver skade- och livåterförsäkring ska ha en disponibel solvensmarginal som täcker det sammanlagda beloppet för de föreskrivna solvensmarginalerna för skade- och livåterförsäkringsverksamheterna, fastställda i enlighet med artiklarna 37 respektive 38 i detta direktiv.

Om den disponibla solvensmarginalen inte når upp till den nivå som krävs enligt punkt 1 i denna artikel ska, enligt artikel 39.2, de behöriga myndigheterna vidta de åtgärder som föreskrivs i artiklarna 42 och 43 i detta direktiv.

I 7 kap. 23 och 25 §§ FRL finns bestämmelser om erforderlig solvensmarginal för liv- och skadeförsäkringsrörelse. Motsvarande ordning gäller för kapitalbasen enligt 7 kap. 22 och 24 §§ FRL. Därigenom framgår det tillräckligt tydligt att återförsäkringsbolag ska ha en kapitalbas som täcker det sammanlagda beloppet av återförsäkring av skade- och livförsäkring när verksamheterna bedrivs i samma bolag. Direktivets artikel 39.1 är därmed tillgodosedd.

I 19 kap. 11 § FRL finns bestämmelser om sanktioner mot försäkringsbolag som inte uppfyller solvenskraven. Bestämmelserna tillgodoser direktivets artikel 39.2.

6.3.14 Garantifonden (garantibeloppet)

Regeringens förslag: För återförsäkring av skadeförsäkring ska gälla samma garantibelopp som nu gäller för livförsäkringsrörelse. Bestämmelserna avseende skadeförsäkringsrörelse begränsas till direkt skadeförsäkring.

Försäkringsbolag som samtidigt bedriver direkt skadeförsäkring och återförsäkring ska ha ett garantibelopp om minst 3 miljoner euro, om något av följande villkor är uppfyllda

1. mottagna premier som avser återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga premier eller överstiger 50 miljoner euro eller
2. försäkringstekniska avsättningar som avser återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga försäkringstekniska avsättningar.

Återförsäkringspromemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* föreslår att möjligheten enligt återförsäkringsdirektivet att föreskriva ett lägre garantibelopp för captivebolag utnyttjas. *Sveriges Försäkringsförbund* och *Dina Försäkringar Riksförbund* önskar ett förtydligande av hur det förhöjda kravet på lägsta garantibelopp samspelar med Finansinspektionens möjlighet att medge undantag från försäkringsrörelselagens regler (1 kap. 10 §).

Skälen för regeringens förslag

Garantifondens belopp

En tredjedel av den föreskrivna solvensmarginalen, fastställd enligt artiklarna 37, 38 och 39, ska enligt artikel 40.1 i *återförsäkringsdirektivet* utgöra garantifonden. Den ska bestå av sådana poster som anges i artikel 36.1–3 och, efter godkännande av de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, artikel 36.4 c.

Garantifonden ska enligt artikel 40.2 uppgå till minst 3 miljoner euro.

Varje medlemsstat får föreskriva att garantifonden när det gäller captivebolag för återförsäkring ska uppgå till minst 1 miljon euro. Captivebolag definieras i artikel 2 b.

I 7 kap. 26 § FRL finns regler om garantibeloppet för livförsäkringsrörelse. I 7 kap. 27 § finns motsvarande regler för skadeförsäkringsrörelse. Den nuvarande regleringen av garantibeloppet för livförsäkringsrörelse överensstämmer med det som enligt artikel 40.1 och 40.2 första stycket ska gälla för all återförsäkring. Det bör därför införas en bestämmelse i 7 kap. 26 § om att samma garantibelopp som för livförsäkring även ska tillämpas för återförsäkring av skadeförsäkring. Bestämmelserna i 7 kap. 27 § bör samtidigt begränsas till direkt skadeförsäkring. Ändringen innebär att den minsta kapitalbasen (garantibeloppet) för verksamhet avseende återförsäkring av skadeförsäkring höjs från 2 miljoner till 3 miljoner euro.

Inom större koncerner förekommer att ett särskilt koncernbolag bildas för att mot ersättning från andra koncernbolag ta över dessa bolags risker. Det förra bolaget (captivebolaget) kan bedriva sin verksamhet som direktförsäkrare eller som mottagare av återförsäkring för ett annat försäkringsbolag (som är direktförsäkrare). Direktivet ger i artikel 40.2 andra stycket en möjlighet att fastställa ett lägre kapitalkrav, 1 miljon euro, för captivebolag för återförsäkring.

Finansinspektionen har föreslagit att denna möjlighet att föreskriva ett lägre garantibelopp för captivebolag bör utnyttjas. Enligt inspektionen finns det i annat fall risk att captivebolag etablerade i Sverige överför sin verksamhet till andra sådana bolag etablerade i andra medlemsländer, eller utanför EES. Branschföreträdare såsom *Sveriges Försäkringsförbund* och *Svenskt Näringsliv* har å andra sidan inte haft någon erinran mot att möjligheten till lägre garantibelopp inte utnyttjas. Eftersom en utgångspunkt för arbetet med genomförande av återförsäkringsdirektivet är att regelverket för försäkringsbolag inte ska ändras och justeras i större utsträckning än vad som är nödvändigt – med hänsyn bl.a. till att det inom en nära framtid kommer att genomgå en genomgripande reformering – bör det inte i detta sammanhang införas någon särreglering av captivebolag. Dessa bör även fortsättningsvis behandlas helt inom ramen för de rörelseregler och den tillsyn som gäller för övriga försäkringsbolag.

Översyn av garantifondens belopp m.m.

Enligt artikel 41.1 i återförsäkringsdirektivet ska de belopp i euro som fastställs i artikel 40.2 ses över årligen med början den 10 december 2007, så att de avspeglar förändringar i det europeiska konsumentprisindexet för samtliga medlemsstater som offentliggörs av Eurostat.

Beloppet ska justeras automatiskt genom att grundbeloppet i euro höjs med den procentuella förändringen av index för perioden mellan detta direktivs ikraftträdande och tidpunkten för översynen och rundas av uppåt till närmaste 100 000-tal euro.

Om förändringen i procent förra justeringen är mindre än 5 procent ska ingen justering göras.

Kommissionen ska enligt artikel 41.2 årligen underrätta Europaparlamentet och rådet om översynen och de justerade belopp som avses i punkt 1.

När ett försäkringsbolag bedriver såväl direkt försäkring som återförsäkring ska garantibeloppet bestämmas enligt återförsäkringsdirektivet, dvs. uppgå till minst 3 miljoner euro, om något av följande villkor är uppfyllda:

a) mottagna premier som avser återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga premier eller överstiger 50 miljoner euro, eller

b) försäkringstekniska avsättningar som avser återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga försäkringstekniska avsättningar.

Dessa förutsättningar framgår genom ändringar i *skadeförsäkrings- och livförsäkringsdirektiven* (se artikel 57.6 och 60.10).

Om ett försäkringsbolag bedriver både direkt försäkring och återförsäkring bör samma regler som för återförsäkringsbolag gälla om direktivets gränsvärden i artiklarna 57.6 och 60.10 överskrids. Detta bör framgå av 7 kap. 26 §. Genom att nämnda paragraf redan omfattar bestämmelser om höjningar som beslutats av kommissionen med hänsyn till ändringar i europeiskt konsumentprisindex tillgodoses artikel 41.2.

Sveriges Försäkringsförbund och *Dina Försäkringar Riksförbund* har efterlyst ett förtydligande av hur kravet på lägsta garantibelopp samspelar med Finansinspektionens möjlighet att helt eller delvis medge undantag från försäkringsrörelselagens regler enligt 1 kap. 10 §. Nu föreslagen lydelse av 7 kap. 26 § innebär att garantibeloppet höjs till 3 miljoner euro om ett försäkringsbolag bedriver både direkt skadeförsäkringsverksamhet och återförsäkring, samtidigt som återförsäkringsverksamheten överskrider något av de kvantitativa gränsvärden som uppställs. Om något av dessa krav är uppfyllda kan dispens från det förhöjda kravet komma i fråga enligt lydelsen av 1 kap. 10 §, numera föreslagna andra stycket punkten 1.

6.3.15 Tillsynsfrågor

<p>Regeringens bedömning: Gällande bestämmelser i försäkringsrörelselagen tillgodoser direktivets regler om återförsäkringsföretag som befinner sig i svårigheter, finansiell saneringsplan och återkallelse av auktorisation.</p>

Återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna har ingen erinran mot bedömningarna.

Skälen för regeringens bedömning

Återförsäkringsföretag som befinner sig i svårigheter

Om ett återförsäkringsföretag inte följer bestämmelserna i artikel 32 får, enligt artikel 42.1 i *återförsäkringsdirektivet*, den behöriga myndigheten i dess hemmedlemsstat, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaterna om sin avsikt, förbjuda företaget att fritt förfoga över sina tillgångar.

I syfte att återställa finansiell stabilitet i ett återförsäkringsföretag, vars solvensmarginal kommit att underskrida det minimum som föreskrivs i artiklarna 37, 38 och 39, ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten enligt artikel 42.2 kräva att företaget för godkännande av myndigheten framlägger en plan för hur en sund finansiell ställning ska återställas.

I undantagsfall får den behöriga myndigheten, när den bedömer att ett återförsäkringsföretags finansiella ställning kommer att ytterligare försämrats, även begränsa återförsäkringsföretagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten ska därvid underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstater inom vilkas territorier försäkringsföretaget bedriver verksamhet om alla åtgärder den har vidtagit, varpå dessa myndigheter på den första medlemsstatens begäran ska vidta samma åtgärder.

Om återförsäkringsföretagets solvensmarginal går under den garantifond som anges i artikel 40, ska den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten enligt artikel 42.3 begära att återförsäkringsföretaget överlämnar en plan avseende kortfristig finansiering till myndigheten för godkännande.

Myndigheten får vidare inskränka återförsäkringsföretagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten ska underrätta de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater om detta och dessa myndigheter på den första medlemsstatens begäran ska vidta samma åtgärd.

Varje medlemsstat ska enligt artikel 42.4 vidta de åtgärder som är nödvändiga enligt dess nationella lagstiftning för att kunna förbjuda försäkringsföretag att fritt förfoga över tillgångar som är belägna inom dess territorium om återförsäkringsföretagets hemmedlemsstat begär detta i de fall som anges i punkterna 1–3, och hemmedlemsstaten ska i sådana fall ange vilka tillgångar som ska omfattas av åtgärderna.

Om ett försäkringsbolags kapitalbas understiger solvensmarginalen eller den gruppbaseade kapitalbasen, ska Finansinspektionen förelägga bolaget eller dess styrelse att upprätta en plan för att återställa en tillfredsställande finansiell ställning och överlämna planen till inspektionen för godkännande. Om kapitalbasen understiger en tredjedel av solvensmarginalen eller visst garantibelopp eller om kapitalbasen för

ett livförsäkringsbolag inte har en viss sammansättning, ska inspektionen förelägga bolaget eller dess styrelse att upprätta och för godkännande överlämna en plan för skyndsamt återställande av kapitalbasen. Detta framgår av 19 kap. 11 § fjärde stycket FRL. Av sjunde stycket i samma paragraf framgår att Finansinspektionen får begränsa bolagets förfoganderätt eller förbjuda bolaget att förfoga över sina tillgångar i Sverige i vissa uppräknade situationer.

Finansinspektionen är enligt 19 kap. 11 a § första stycket FRL skyldig att anmäla beslut om förbud eller begränsning i rätten att förfoga över tillgångar till de behöriga myndigheterna i de EES-länder där bolaget enligt underrättelse bedriver försäkringsverksamhet. Ett sådant beslut ska dessutom anmälas till behöriga myndigheter i de EES-länder där bolaget har tillgångar. Enligt andra stycket får inspektionen i samband med en anmälan enligt första stycket begära att den behöriga utländska myndigheten i samarbete med inspektionen vidtar motsvarande åtgärder.

Enligt 3 kap. 7 § första stycket LUFT ska Finansinspektionen, om den behöriga myndigheten i en EES-försäkringsgivares hemland inskränker försäkringsgivarens rätt att förfoga över sina tillgångar, på begäran av myndigheten vidta motsvarande åtgärder i fråga om försäkringsgivarens tillgångar i Sverige.

Av denna redogörelse framgår att artikel 42 redan är tillgodosedd i gällande rätt, eftersom nyss nämnda bestämmelser i försäkringsrörelselagen också gäller för återförsäkringsbolag samt då bestämmelsen i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensions verksamhet i Sverige, genom förslaget i avsnitt 6.1, även kommer att bli tillämplig på EES-försäkringsgivare som driver verksamhet avseende återförsäkring.

Finansiell saneringsplan

Medlemsstaterna ska enligt artikel 43.1 i *återförsäkringsdirektivet* se till att de behöriga myndigheterna har tillräckliga befogenheter för att kunna kräva en finansiell saneringsplan för återförsäkringsföretag, om dessa myndigheter bedömer att företagets förmåga att uppfylla sina skyldigheter enligt återförsäkringsavtal hotas.

En sådan finansiell saneringsplan ska enligt artikel 43.2 åtminstone innehålla styrkande uppgifter eller handlingar för de kommande tre räkenskapsåren avseende:

a) Uppskattade driftskostnader, särskilt löpande allmänna omkostnader och provisioner.

b) En plan med detaljerade uppskattningar av intäkter och kostnader avseende mottagen och avgiven återförsäkring.

c) En prognos för balansräkningen.

d) En uppskattning av storleken på de medel som är avsedda att täcka försäkringsåtaganden och föreskriven solvensmarginal.

e) Företagets allmänna policy i fråga om retrocession.

För de fall då ett återförsäkringsföretags ekonomiska ställning försämras så att dess förmåga att uppfylla sina skyldigheter enligt återförsäkringsavtal hotas ska medlemsstaterna enligt artikel 43.3 se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att kräva att återförsäkringsföretaget ska ha en högre föreskriven solvensmarginal för

att säkerställa att det kan uppfylla solvenskraven inom den närmaste tiden. Nivån på denna högre föreskrivna solvensmarginal ska fastställas utifrån en sådan finansiell saneringsplan som avses i punkten 1.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 43.4 se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att justera ned värdena av alla poster som kan ingå i den disponibla solvensmarginalen, i synnerhet i de fall där dessa posters marknadsvärde har förändrats i betydande omfattning sedan utgången av föregående räkenskapsår.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 43.5 se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att minska nedsättningen, på grundval av retrocession, av den solvensmarginal som fastställts i enlighet med artiklarna 37, 38 och 39, om

a) retrocessionsavtalen har ändrats eller försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår, eller

b) det inte finns någon, eller bara en begränsad, risköverföring i retrocessionsavtalen.

Om de behöriga myndigheterna krävt en finansiell saneringsplan för ett återförsäkringsföretag i enlighet med punkten 1 ska de enligt artikel 43.6 inte utfärda intyg i enlighet med artikel 18, om de anser att företagets förmåga att uppfylla sina skyldigheter enligt återförsäkringsavtal hotas enligt vad som avses i punkten 1.

Om Finansinspektionen bedömer att försäkringstagarnas rättigheter hotas, ska inspektionen förelägga försäkringsbolaget eller dess styrelse att upprätta och för godkännande överlämna en finansiell saneringsplan. Detta framgår av 19 kap. 11 § tredje stycket FRL. Med stöd av bemyndigande har Finansinspektionen beslutat föreskrifter om bl.a. vilka uppgifter en sådan finansiell saneringsplan ska innehålla (se 19 kap. 11 § tionde stycket FRL, 49 § andra stycket 16 försäkringsrörelseförordningen [1982:790] och Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om finansiell saneringsplan [FFFS 2004:1]). Dessa bestämmelser gäller också för återförsäkringsbolag, varför artikel 43.1 och 43.2 redan är tillgodosedd i gällande rätt.

När motsvarigheterna i skade- och livförsäkringsdirektiven till artikel 43.3 (se artikel 20 a.2 i direktiv 73/239/EEG, ändrad i enlighet med artikel 1.7 i direktiv 2002/13/EG, och artikel 38.2 i direktiv 2002/83/EG) skulle genomföras i svensk rätt konstaterades det att Finansinspektionen redan hade viss befogenhet att ingripa på sätt som framgår av den aktuella regeln. Finansinspektionen kan med stöd av den stabilitetsprincip som fastlagts i 1 kap. 1 a § första stycket FRL ingripa i ett enskilt tillsynsärende och t.ex. kräva solvens utöver den lagreglerade miniminivån, om förhållandena i det enskilda bolaget motiverar detta. Därför gjordes bedömningen att det svenska regelsystemet redan uppfyllde de krav som ställdes i den delen (se prop. 2002/03:94 s. 52). Det saknas skäl att för återförsäkringsbolag göra någon annan bedömning. Detta får också anses gälla för artikel 43.4 avseende befogenhet att justera ned värdena av alla poster som kan ingå i den disponibla solvensmarginalen.

Om återförsäkringsavtalen har försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring ska

minkas. Detta framgår av 7 kap. 23 § sjätte stycket och 7 kap. 25 § elfte stycket FRL och gäller också för återförsäkringsbolag som driver livförsäkrings- respektive skadeförsäkringsrörelse. Artikel 43.5 är därmed tillgodosedd i gällande rätt.

Artikel 43.6 behandlar under vilka förutsättningar den behöriga myndigheten ska utfärda intyg som möjliggör överlåtelse av försäkringsbestånd. I ett tidigare lagstiftningsärende har man bedömt att motsvarande regler i liv- och skadeförsäkringsdirektiven redan uppfylls av gällande rätt (se prop. 2002/03:94 s. 53). Det finns inte anledning att göra någon annan bedömning i det här fallet.

Återkallelse av auktorisation

Den auktorisation, som ett återförsäkringsföretag beviljats av den behöriga myndigheten i sin hemmedlemsstat, kan enligt artikel 44.1 i *återförsäkringsdirektivet* återkallas av samma myndighet om företaget

a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från den eller upphör att driva verksamhet under längre tid än sex månader, såvida inte den berörda medlemsstaten har utfärdat bestämmelser om att auktorisationen i sådana fall automatiskt upphör,

b) inte längre uppfyller villkoren för etablering,

c) inte inom föreskriven tid kunnat vidta de åtgärder som angivits i en sådan rekonstruktions- eller finansieringsplan som avses i artikel 42, eller

d) allvarligt åsidosätter de förpliktelser företaget har enligt de bestämmelser det omfattas av.

När en auktorisation återkallas eller upphör, ska den behöriga myndigheten i återförsäkringsföretagets hemmedlemsstat anmäla detta till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna, vilka ska vidta lämpliga åtgärder för att hindra företaget från att påbörja ny verksamhet inom deras territorier med stöd av reglerna om etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster.

Varje beslut att återkalla en auktorisation ska enligt artikel 44.2 åtföljas av noggranna uppgifter om skälen härför och det berörda försäkringsföretaget ska underrättas om beslutet.

Koncession som beviljats för ett försäkringsbolag ska enligt 19 kap. 2 § första stycket 2 och 4 FRL förklaras förverkad om bolaget inte har påbörjat sin verksamhet inom ett år från det koncessionen beviljades eller inom samma tid förklarat sig avstå från koncessionen eller om bolaget under längre tid än sex månader inte drivit verksamhet. Enligt 19 kap. 11 § nionde stycket FRL kan en koncession förklaras förverkad om bolaget inte längre uppfyller kraven för koncession, inte inom angiven tid har vidtagit åtgärderna i en plan som har godkänts enligt fjärde stycket i den paragrafen eller i annat fall allvarligt åsidosätter gällande bestämmelser för verksamheten. Även ett återförsäkringsbolags auktorisation är möjlig att förklara förverkad med stöd av dessa bestämmelser. Artikel 44.1 första stycket är därmed tillgodosedd i gällande rätt.

Artikel 44.1 andra stycket kräver dels att den behöriga myndighet som återkallar auktorisationen ska anmäla beslutet till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna, dels att dessa senare

myndigheter ska vidta lämpliga åtgärder för att hindra företaget från att påbörja ny verksamhet inom deras territorier. Dessa krav tillgodoses genom 19 kap. 11 a § första stycket tredje meningen FRL och 3 kap. 9 § första stycket LUFT som stadgar bl.a. detta.

I 20 och 21 §§ förvaltningslagen (1986:223) ställs det krav på motivering av beslut och underrättelse om beslut. Även artikel 44.2 tillgodoses således redan i gällande rätt.

6.4 Finansiell återförsäkring och specialföretag

Regeringens bedömning: Det bör inte nu införas några särbestämmelser för finansiell återförsäkring eller någon definition av finansiell återförsäkring. Inte heller bör det införas några särbestämmelser för specialföretag enligt den möjlighet som ges i artikel 46 i återförsäkringsdirektivet.

Återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna lämnar bedömningen utan erinran.

Skälen för regeringens bedömning

Finansiell återförsäkring

I skäl 31 till *återförsäkringsdirektivet* framhålls att direktivet även bör tillämpas på verksamhet för finansiell återförsäkring. Beroende på den särskilda karaktären på sådan återförsäkringsverksamhet bör dock hemmedlemsstaten ges möjlighet att besluta om specifika bestämmelser för utövandet av finansiell återförsäkringsverksamhet.

Hemmedlemsstaten får enligt artikel 45.1 fastställa särskilda bestämmelser för utövande av finansiell återförsäkringsverksamhet när det gäller

- obligatoriska villkor som ska ingå i alla ingångna avtal,
- sunda metoder för administration och redovisning, adekvata rutiner för intern kontroll och krav för riskhanteringen,
- informationskrav vad beträffar redovisning, tillsyn och statistik,
- upprättande av tekniska avsättningar för att garantera att de är adekvata, tillförlitliga och sakliga,
- investering av tillgångar som täcker tekniska avsättningar i syfte att säkerställa att hänsyn tas till den sorts verksamhet som återförsäkringsföretaget bedriver, särskilt till arten, beloppen och varaktigheten för de förväntade utbetalningarna vid försäkringsfall, så att det går att säkerställa tillräcklighet, likviditet, säkerhet, lönsamhet och matchning av dess tillgångar,
- regler för tillgänglig solvensmarginal, föreskriven solvensmarginal och en minsta garantifond som återförsäkringsföretaget ska upprätthålla när det gäller finansiell återförsäkringsverksamhet.

Av öppenhetsskäl ska medlemsstaterna enligt artikel 45.2 utan dröjsmål till kommissionen översända texterna till de bestämmelser som antagits i den nationella lagstiftningen för tillämpningen av punkten 1.

Finansiell återförsäkring definieras i artikel 2.1 q.

I 1 kap. 1 § första stycket FRL slås fast att endast försäkringsbolag som fått tillstånd (koncession) till detta får driva försäkringsrörelse. Begreppet försäkringsrörelse definieras dock inte i lagen. I stället avgörs det inom ramen för rättstillämpningen vilka verksamheter som ska anses utgöra tillståndspliktig försäkringsrörelse genom en helhetsbedömning som även omfattar behovet av samhällskontroll (se vidare Frostell m.fl., Kommentar till försäkringsrörelselagen m.m., 2002, s. 9 ff och hänvisningar till olika förarbeten).

Det är inte heller nu lämpligt att införa någon definition av försäkringsrörelse eller annan detaljbestämmelse om att just finansiell återförsäkring enligt direktivets definition ska räknas dit. Frågan om tillståndsplikt för sådan återförsäkring enligt direktivets definition bör även fortsättningsvis prövas inom ramen för rättstillämpningen och då i första hand av Finansinspektionen inom ramen för befintliga regler om t.ex. förhandsbesked eller förelägganden mot den som bedriver försäkringsrörelse utan tillstånd. Det kan dock inte uteslutas att det mot bakgrund av EG-rätten kan finnas anledning att ha ett strängare synsätt än tidigare på om tillståndsplikt föreligger, när det gäller garantier eller liknande avtal som materiellt sett är jämställda med finansiella återförsäkringsavtal som brukar meddelas av återförsäkringsbolag. Rena bankgarantier bör dock lika lite som tidigare anses utgöra försäkringsrörelse.

Artikel 45.1 innebär en möjlighet för medlemsstaterna att utfärda speciella regler för finansiell återförsäkring, dvs. återförsäkring där den överförda risken är begränsad. Direktivet är i denna del således en option. Utgångspunkten är som tidigare redovisats att i detta sammanhang endast föreslå sådana bestämmelser som är nödvändiga för att genomföra direktivet. Den anpassning som för närvarande pågår till de redovisningsstandarder som utarbetats av den internationella privaträttsliga organisationen IASB (International Accounting Standards Board) innebär vidare en större genomlysning och en mer rättvisande redovisning av försäkringsavtal. Som försäkringsavtal betraktas där endast sådana avtal som överför betydande försäkringsrisk. Andra avtal om försäkring redovisas i stället som investeringskontrakt eller serviceavtal (se IASB's redovisningsstandard IFRS 4 Försäkringsavtal och Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd [FFFS 2005:34] om årsredovisning i försäkringsbolag).

Mot bakgrund av vad som sagts görs bedömningen att det inte är lämpligt att nu införa några särbestämmelser för finansiell återförsäkring. Därmed bör det inte heller införas någon definition av denna företeelse. Frågan kan dock komma att omprövas i ett senare sammanhang om ett starkt behov av särregler uppkommer eller om särregler för finansiell återförsäkring visar sig bli vanliga i andra EES-länder.

Specialföretag

Då en medlemsstat beslutar att tillåta specialföretag som avses i återförsäkringsdirektivet att etablera sig på dess territorium, ska den enligt artikel 46.1 kräva officiellt förhandstillstånd för detta.

Den medlemsstat i vilken specialföretaget är etablerat ska enligt artikel 46.2 fastställa villkoren för ett sådant företags verksamhet. I synnerhet ska medlemsstaten fastställa regler för följande:

- Auktorisationens räckvidd.
- Obligatoriska villkor som ska ingå i alla ingångna avtal.
- Specialföretagets ledningspersonal: gott anseende och lämpliga yrkesmässiga kvalifikationer.
- Aktieägare eller medlemmar med kvalificerat ägarinnehav i specialföretaget: lämplighetskontroller.
- Sunda rutiner för administration och redovisning, adekvata rutiner för intern kontroll och krav för riskhanteringen.
- Informationskrav vad beträffar redovisning, tillsyn och statistik.
- Specialföretagets solvenskrav.

Av öppenhetsskäl ska medlemsstaterna enligt artikel 46.3 utan dröjsmål till kommissionen översända texterna till de bestämmelser som antagits i den nationella lagstiftningen för tillämpningen av punkten 2.

Specialföretag definieras i artikel 2.1 p.

Artikel 46 ger en medlemsstat möjlighet att tillåta s.k. specialföretag på försäkringsområdet att etablera sig inom dess land. Detta förutsätter att ett flertal bestämmelser införs om tillstånd m.m. av liknande slag som gäller för ett återförsäkringsbolag. Något starkt behov av sådana företag bedöms dock inte föreligga i Sverige. Sådan verksamhet som är typisk för ett specialföretag kan nämligen drivas av ett återförsäkringsbolag inom ramen för gällande och föreslagna bestämmelser i försäkringsrörelselagen. Optionen i artikel 46 bör därför inte utnyttjas. Detta ställningstagande ligger även i linje med utgångspunkten i promemorian, att regelverket för försäkringsbolag inte ska ändras och justeras i större utsträckning än vad som är nödvändigt för att genomföra återförsäkringsdirektivet. Det utesluts dock inte att frågan kan komma att omprövas i ett senare sammanhang.

Av skäl som redovisas i avsnitt 6.3.7 bör det dock införas en definition av specialföretag i försäkringsrörelselagen.

6.5 Återförsäkringsföretag med hemland inom EES som driver verksamhet i Sverige

Regeringens förslag: En EES-försäkringsgivare ska ha rätt att bedriva återförsäkringsverksamhet i Sverige från etablering eller genom gränsöverskridande verksamhet utan att det uppställs krav på under rättelseförfarande.

Finansinspektionen ska underrätta den behöriga myndigheten i en EES-försäkringsgivares hemland när den förelägger EES-försäkringsgivaren att vidta rättelse och när försäkringsgivaren inte följer föreläggandet.

Regeringens bedömning: I övrigt tillgodoser befintlig lagstiftning återförsäkringsdirektivets regler om återförsäkringsföretag som inte följer rättsreglerna och om likvidation.

Återförsäkringspromemorians förslag: I promemorian uppställdes krav på underrättelseförfarande för att en EES-försäkringsgivare skulle få bedriva återförsäkringsverksamhet i Sverige från en filial eller genom gränsöverskridande verksamhet.

Remissinstanserna: *Finansinspektionen* och *Sveriges Försäkringsförbund* påtalar att återförsäkringsdirektivet – i motsats till direktförsäkringsdirektiven – inte innehåller något krav på underrättelseförfarande för etablering eller gränsöverskridande verksamhet inom EES och anser att sådana förfaranderegler inte bör uppställas när en EES-försäkringsgivare driver verksamhet i Sverige.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Återförsäkringsföretag som inte följer rättsreglerna m.m.

Om de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten konstaterar att ett återförsäkringsföretag som har filial där, eller utövar verksamhet med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster inom statens territorium, inte följer de rättsregler som är tillämpliga på företaget i denna stat, ska myndigheterna enligt artikel 47.1 i *återförsäkringsdirektivet* anmoda återförsäkringsföretaget att vidta rättelse. De ska samtidigt underrätta den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten om sina slutsatser.

Om återförsäkringsföretaget fortsätter att överträda rättsregler som gäller i värdmedlemsstaten, trots de åtgärder som den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten vidtagit eller till följd av att dessa åtgärder har visat sig otillräckliga, får värdmedlemsstaten, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, vidta de åtgärder som behövs för att förhindra eller bestraffa fortsatta oegentligheter, däribland, om det oundgängligen krävs, förbud för företaget att ingå ytterligare återförsäkringsavtal inom dess territorium. Medlemsstaterna ska se till att delgivning kan ske inom deras territorier av sådana rättsliga handlingar som är nödvändiga för dessa åtgärder mot återförsäkringsföretag.

Varje åtgärd som vidtas enligt punkten 1 och som innefattar ingripande mot eller begränsningar i utövandet av återförsäkringsverksamhet ska enligt artikel 47.2 vara välgrundad och meddelas det berörda återförsäkringsföretaget.

I avsnitt 6.1 föreslås att lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige ska utvidgas till att gälla också för återförsäkringsrörelse, vilket får till följd att 2 kap. LUFT reglerar också de utländska EES-företagens rätt enligt artikel 4.1 att bedriva återförsäkringsverksamhet i Sverige. Som nämns i avsnitt 6.2 finns dock den skillnaden mellan direktförsäkringsdirektiven och återförsäkringsdirektivet att det sistnämnda direktivet inte innehåller några krav på underrättelseförfarande för etablering i eller

gränsöverskridande verksamhet till ett annat land inom EES. Detta motiveras av att återförsäkring är en internationell verksamhet mellan företag och att det därför inte finns behov av konsumentskyddsregler i det sammanhanget. Återförsäkringsdirektivets regler innebär att restriktioner kring den fria etableringsrätten och rätten att gränsöverskrida inte är tillåtna. Det finns därför, som *Sveriges Försäkringsförbund* och *Finansinspektionen* påtalat, inte skäl att uppställa sådana förfaranderegler när en EES-försäkringsgivare bedriver återförsäkringsverksamhet i Sverige.

Enligt 3 kap. 6 § första stycket LUFT får Finansinspektionen, om en EES-försäkringsgivare överträder den eller en föreskrift som har meddelats med stöd av den lagen eller på annat sätt visar sig olämplig att driva verksamheten här, förelägga försäkringsgivaren att vidta rättelse. Om försäkringsgivaren inte följer föreläggandet, ska inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Bestämmelsen tillgodoser innehållet i artikel 47.1 första stycket utom i ett avseende. Enligt den svenska bestämmelsen räcker det att underrätta hemlandsmyndigheten om ett föreläggande att vidta rättelse inte följts. Direktivet kräver dock att hemlandsmyndigheten ska underrättas *samtidigt* som återförsäkringsföretaget anmodas att vidta rättelse. Den svenska bestämmelsen bör justeras i enlighet med det. Finansinspektionen bör således underrätta den behöriga myndigheten i en EES-försäkringsgivares hemland när den förelägger försäkringsgivaren att vidta rättelse och dessutom när försäkringsgivaren inte följer föreläggandet. Den gällande bestämmelsen som har införts till följd av liknande krav i direktförsäkringsdirektiven (se artikel 40.3–4 i direktiv 92/49/EEG, artikel 46.2–3 i direktiv 2002/83/EG och prop. 1994/95:184 s. 221 ff) kommer därmed att gälla också med avseende på försäkringsföretag som driver direkt försäkringsrörelse.

Enligt 3 kap. 1 § andra stycket LUFT får Finansinspektionen, om rättelse ändå inte sker, förbjuda försäkringsgivaren att fortsätta sin marknadsföring och att ingå nya försäkringsavtal om risker som är belägna här i landet eller, när det gäller livförsäkring, om försäkringsåtaganden som ska fullgöras här i landet. Innan ett förbud meddelas ska inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland. Bestämmelsen tillgodoser i huvudsak innehållet i artikel 47.1 andra stycket. Kravet med avseende på delgivning tillgodoses i gällande rätt genom delgivningslagen (1970:428).

I 20 och 21 §§ förvaltningslagen (1986:223) ställs det krav på motivering av beslut och underrättelse om beslut. Även artikel 47.2 tillgodoses således redan i gällande rätt.

Likvidation

Om ett återförsäkringsföretag träder i likvidation ska enligt artikel 48 i *återförsäkringsdirektivet* de förpliktelser som följer av avtal som tecknats genom en filial eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster inte behandlas annorlunda än de förpliktelser som följer av företagets övriga återförsäkringsavtal.

Varken lagen (2005:1047) om internationella förhållanden rörande försäkringsföretags och kreditinstituts insolvens, som också är tillämplig vid vissa former av likvidation, eller någon annan lagstiftning bedöms innehålla några bestämmelser som behandlar återförsäkringsavtal från filialer eller gränsöverskridande verksamhet annorlunda än företagets övriga återförsäkringsavtal. Därmed är artikel 48 tillgodosedd.

6.6 Återförsäkringsföretag från tredje land som bedriver verksamhet i Sverige

Regeringens bedömning: Återförsäkringsdirektivets regel om att återförsäkringsföretag från tredje land inte får behandlas gynnsammare än återförsäkringsföretag med huvudkontor i en medlemsstat tillgodoses genom föreslagna ändringar i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige (se avsnitten 6.1 och 6.11).

Direktivets regler med avseende på avtal med tredje land kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

Återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: *Sveriges Försäkringsförbund*, *Svenska Aktuarieföreningen* och *Finansinspektionen* anser att återförsäkringsföretag från tredje land även fortsättningsvis ska kunna gränsöverskrida in i Sverige.

Skälen för regeringens bedömning

Principer och villkor för utövande av återförsäkringsverksamhet

Enligt artikel 49 i *återförsäkringsdirektivet* ska en medlemsstat när det gäller agenturer eller filialer till återförsäkringsföretag som har sina huvudkontor utanför gemenskapen och som inleder eller redan bedriver återförsäkringsverksamhet inom dess territorium inte tillämpa bestämmelser som leder till att dessa behandlas gynnsammare än återförsäkringsföretag med huvudkontor i medlemsstaten. Vikten av detta framhålls även i skäl 36 till direktivet.

Enligt den svenska översättningen av återförsäkringsdirektivet får en medlemsstat inte behandla *agenturer eller filialer* till återförsäkringsföretag från tredje land mer förmånligt än sådana företag med huvudkontor i medlemsstaten. Det har visat sig att den svenska textversionen inte motsvarar den engelska.⁸ Enligt den senare versionen begränsar sig inte bestämmelsen till agenturer och filialer utan inga "reinsurance undertakings having their head offices outside the Community and commencing or carrying out reinsurance activities" får behandlas förmånligare än motsvarande företag med huvudkontor i

⁸ Sverige har begärt en rättelse av översättningen hos rådet.

medlemsstaten, således inte heller återförsäkringsföretag som driver gränsöverskridande verksamhet direkt från det tredje landet.

Utländska försäkringsgivares återförsäkringsverksamhet här i landet är som nämnts enligt gällande lagstiftning oreglerad. Finansinspektionen har i sitt remissvar över återförsäkringspromemorian försökt att uppskatta omfattningen av denna verksamhet. Inspektionen gör bedömningen att det endast finns ett fåtal återförsäkringsbolag med säte i ett annat land inom EES som är etablerade i Sverige och att ytterligare några, såväl bolag med som utan säte inom EES, bedriver gränsöverskridande återförsäkringsverksamhet här i landet.

Såsom redan inledningsvis angetts bör lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige utvidgas till att gälla också för återförsäkringsrörelse (se avsnitt 6.1). Begreppen försäkringsrörelse och försäkring i lagen kommer därför fortsättningsvis även att innefatta återförsäkringsrörelse respektive återförsäkring.

Med hänsyn till kravet i direktivet på att tredjelandsföretag inte får behandlas gynnsammare än inhemska återförsäkringsföretag, får det anses lämpligt att ett återförsäkringsföretag från tredje land behöver koncession för att få driva återförsäkringsrörelse i Sverige och att sådan verksamhet måste drivas från en generalagentur eller filial här i landet. Att utländska försäkringsgivare från tredje land måste etablera sig i Sverige för att få driva direktförsäkringsverksamhet här har gällt sedan länge.

Sveriges Försäkringsförbund, Svenska Aktuarieföreningen och Finansinspektionen önskar att det även fortsättningsvis ska vara möjligt att bedriva gränsöverskridande återförsäkringsverksamhet i Sverige från tredje land. I det sammanhanget måste särskilt betonas att motsvarande krav i direktivet på likabehandling gäller vid gränsöverskridande verksamhet från tredje land.

För att sådan verksamhet ska kunna vara tillåten krävs således en omfattande särreglering, i paritet med den som krävs för tillstånd till sekundäretablering. Det är – bl.a. med tanke på vilken begränsad omfattning denna gränsöverskridande verksamhet har i dag – inte rimligt att genomföra en sådan lagstiftningsåtgärd. I stället bör återförsäkringsföretag från tredje land som inte vill inrätta en sekundäretablering här i landet ges möjlighet att få tillstånd till marknadsföring även av återförsäkring (se 4 kap. 1 § andra stycket och 10 § LUFT).

De förslag som lämnas i avsnitt 6.11 innebär att återförsäkringsföretag från tredje land som etablerar verksamhet i Sverige ska omfattas av samma rörelseregler som svenska återförsäkringsbolag. Därmed är artikel 49 i direktivet tillgodosedd.

Avtal med tredje land

EG-kommissionen kan enligt artikel 50.1 i *återförsäkringsdirektivet* ställa förslag till rådet i fråga om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredje länder om metoderna för att utöva tillsyn över

a) återförsäkringsföretag, som har sina huvudkontor i tredje land och bedriver återförsäkringsverksamhet inom gemenskapen, och

b) återförsäkringsföretag, som har sina huvudkontor inom gemenskapen och bedriver återförsäkringsverksamhet inom tredje lands territorium.

Enligt artikel 50.2 ska de avtal som avses i punkten 1 särskilt syfta till att på villkor av likvärdighet i rörelseregleringen säkerställa effektivt marknadstillträde inom varje avtalsparts territorium och innehålla föreskrifter om ömsesidigt erkännande av tillsynsregler och praxis på återförsäkringsområdet. De ska också syfta till att säkerställa att

a) de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna kan erhålla de upplysningar som krävs för tillsynen över återförsäkringsföretag med huvudkontor inom gemenskapen och som bedriver verksamhet inom de berörda tredje ländernas territorier, och att

b) de behöriga myndigheterna i tredje land kan erhålla de upplysningar som krävs för tillsynen över återförsäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier som bedriver verksamhet inom gemenskapen.

Utän att det påverkar tillämpningen av artikel 300.1 och 300.2 i fördraget ska kommissionen enligt artikel 50.3 med bistånd av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén granska resultaten av de förhandlingar som avses i punkten 1 i denna artikel och den situation som dessa ger upphov till.

Artikel 50 i direktivet behandlar kommissionens arbete. Direktivet kräver därför ingen lagstiftningsåtgärd i den delen för närvarande.

6.7 Återförsäkringsföretag från tredje land med dotterföretag i Sverige

Regeringens bedömning: Återförsäkringsdirektivets regler i artikel 51 om viss information från medlemsstaterna till bl.a. kommissionen bedöms vara tillgodosedda genom gällande rätt och förslaget i avsnitt 6.8 om samarbetskyldighet i förhållande till kommissionen.

Medlemsstaternas skyldighet att underrätta EG-kommissionen om svårigheter som deras återförsäkringsföretag möter i tredje land kräver ingen lagstiftningsåtgärd. Detsamma gäller övriga regler i artikel 52.

Återförsäkringspromemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna har ingen erinran mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning

Information från medlemsstaterna till EG-kommissionen

Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska enligt artikel 51 i *återförsäkringsdirektivet* underrätta EG-kommissionen och de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna

a) om varje auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka ett tredje lands lag gäller, och

b) närhelst ett sådant moderföretag förvärvar innehav i ett återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen så att det senare blir det förras dotterföretag.

När en auktorisation enligt led a beviljas för ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka ett tredje lands lag gäller, ska företagsgruppens struktur närmare anges i den anmälan som de behöriga myndigheterna ska göra till kommissionen.

Motsvarande regler som i artikel 51 finns i direktiven för direkt försäkringsverksamhet (se artikel 29 a i direktiv 73/239/EEG, införd genom artikel 4 i direktiv 90/618/EEG, och artikel 58 i direktiv 2002/83/EG) med den skillnaden att de senare reglerna bara kräver att kommissionen underrättas, inte de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna.

I samband med Sveriges tillträde till EES-avtalet infördes den bestämmelse som i dag finns i 19 kap. 1 § andra stycket FRL, av vilken det framgår att Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet ska samarbeta med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter i den utsträckning som följer av Sverige medlemskap i Europeiska unionen. Regeringen ansåg att någon ytterligare skyldighet för Finansinspektionen att lämna uppgifter och att samarbeta inte erfordrades med anledning av skade- och livförsäkringsdirektivets motsvarigheter till artikel 51 i återförsäkringsdirektivet (se prop. 1992/93:257 s. 148). Denna slutsats kan möjligen ifrågasättas mot bakgrund av att nyss nämnd bestämmelse i försäkringsrörelselagen om samarbetskyldighet bara avser samarbete med andra tillsynsmyndigheter. I avsnitt 6.8 föreslås dock att samarbetskyldigheten ska utökas till att omfatta också samarbete med kommissionen. Artikel 51 får därför med avseende på återförsäkringsföretag anses genomförd genom bestämmelsen i 19 kap. 1 § andra stycket FRL, som gäller också för återförsäkringsbolag, med det tillägg som föreslås i avsnitt 6.8 om samarbetskyldighet i förhållande till kommissionen.

Behandling i tredje land av återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen

Medlemsstaterna ska enligt artikel 52.1 i *återförsäkringsdirektivet* underrätta EG-kommissionen om alla svårigheter av allmän natur som deras återförsäkringsföretag mött vid etablering och utövande av verksamhet i ett tredje land eller vid pågående verksamhet i ett tredje land.

Kommissionen ska enligt artikel 52.2 periodvis upprätta rapporter om i vad mån tredje länder ger återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen sådan behandling som avses i punkten 3 med avseende på etablering i tredje land av återförsäkringsföretag från gemenskapen, förvärv av innehav i tredje lands återförsäkringsföretag, fortsatt återförsäkringsverksamhet i sådana etablerade företag och tillhandahållande över nationsgränserna av återförsäkringstjänster från

gemenskapen till tredje land. Kommissionen ska till rådet överlämna rapporterna jämte lämpliga förslag och rekommendationer.

Närhelst det kommer till kommissionens kännedom, antingen genom de rapporter som avses i punkten 2 eller genom annan information, att ett tredje land inte erbjuder återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen effektivt marknadstillträde får kommissionen enligt artikel 52.3 lämna rekommendationer till rådet om lämpligt förhandlingsmandat i syfte att förbättra marknadstillträdet för återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen.

Åtgärder som vidtas med stöd av denna artikel ska enligt artikel 52.4 stå i överensstämmelse med gemenskapens förpliktelser enligt internationella överenskommelser, särskilt inom världshandelsorganisationen WTO.

Medlemsstaternas underrättelseskyldighet enligt artikel 52.1 bör säkerställas inom ramen för löpande EU-samarbete och informationsutbyte. Den kräver i vart fall ingen lagstiftningsåtgärd. Detsamma gäller för övriga regler i artikel 52.

6.8 Övriga bestämmelser om återförsäkring

Regeringens förslag: Finansinspektionens skyldighet enligt försäkringsrörelselagen att samarbeta med utländska tillsynsmyndigheter utvidgas så att motsvarande samarbetskyldighet gäller även i förhållande till kommissionen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om höjning av solvensmarginalen med upp till 50 procent för vissa slag av återförsäkringsverksamhet. Det införs ett bemyndigande att meddela föreskrifter som ger möjlighet att höja lägsta belopp för garantifonden för att avspegla den ekonomiska och finansiella utvecklingen inom EES.

Regeringens bedömning: Gällande rätt tillgodoser återförsäkringsdirektivets bestämmelser om möjlighet till överklagande.

Direktivets artiklar om kommittéförfarande och genomförandeåtgärder kräver i övrigt ingen lagstiftningsåtgärd.

Återförsäkringspromemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna har ingen erinran mot förslagen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Rätt till domstolsprövning

Medlemsstaterna ska enligt artikel 53 i *återförsäkringsdirektivet* se till att beslut rörande ett återförsäkringsföretag som fattas enligt lagar och andra författningar som genomför detta direktiv omfattas av rätten till domstolsprövning.

Bestämmelser om rätt till domstolsprövning av beslut som fattats enligt försäkringsrörelselagen finns i 19 kap. 13 § FRL. Vissa beslut överklagas direkt till kammarrätten. Andra beslut får överklagas till länsrätt med krav på prövningstillstånd i kammarrätten vid talan mot länsrätts beslut. Dessa bestämmelser omfattar även beslut avseende återförsäkringsbolag. Liknande bestämmelser om överklagande finns i andra svenska lagar som bedömts genomföra direktivet (se t.ex. 10 kap. 4 § LUFT). Gällande rätt tillgodoser således återförsäkringsdirektivet i denna del.

I sammanhanget kan det nämnas att Försäkringsföretagsutredningen föreslår att Finansinspektionens beslut som huvudregel ska överklagas hos allmän förvaltningsdomstol, dvs. att samtliga beslut, mot vilka talan ska föras hos domstol, ska överklagas till länsrätt (se SOU 2006:55 s. 309 f)

Samarbete mellan medlemsstaterna och EG-kommissionen

Medlemsstaterna ska enligt artikel 54.1 i återförsäkringsdirektivet samarbeta med varandra i syfte att underlätta tillsynen över återförsäkring och tillämpningen av detta direktiv.

EG-kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter ska enligt artikel 54.2 ha ett nära samarbete i syfte att underlätta tillsynen över återförsäkring inom gemenskapen samt vid granskningen av de svårigheter som tillämpningen av detta direktiv kan ge upphov till.

I 19 kap. 1 § andra stycket FRL finns en bestämmelse om att Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet ska samarbeta med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i EU. Bestämmelsen kommer numera att bli tillämplig även på samarbete avseende återförsäkringsföretag. Till följd av artikel 54.2 bör bestämmelsen kompletteras så att motsvarande samarbetsskyldighet gäller i förhållande till kommissionen.

Kommittéförfarande

EG-kommissionen ska enligt artikel 55.1 i återförsäkringsdirektivet biträdas av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén.

När det hänvisas till denna punkt ska enligt artikel 55.2 artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG ska vara tre månader.

Kommittén ska enligt artikel 55.3 själv anta sin arbetsordning.

Artikel 55 reglerar arbetet inom EU och motsvarande arbete har hittills pågått när det gäller skade- och livförsäkringsdirektiven. Någon lagstiftningsåtgärd behövs inte.

Genomförandeåtgärder

Följande genomförandeåtgärder i fråga om återförsäkringsdirektivet ska enligt artikel 56 antas enligt det förfarande som avses i artikel 55.2:

a) Utvidgning av de företagsformer som anges i bilaga I.

b) Precisering, med hänsyn till tillkomsten av nya finansiella instrument, av de poster som ingår i solvensmarginalen och som uppräknas i artikel 36.

c) Ökning med upp till 50 procent av beräkningskriterierna för den föreskrivna solvensmarginal som avses i artikel 37.3–4 för andra klasser än klasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG för specifika återförsäkringsverksamheter eller avtalsformer i syfte att beakta de särskilda omständigheter som gäller för dessa verksamheter eller avtal.

d) Ändring av den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 40.2 med hänsyn till den ekonomiska och finansiella utvecklingen.

e) Precisering av definitionerna i artikel 2 i syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av direktivet inom hela gemenskapen.

En hänvisning till kommittéförfarandet finns även i direktivets artikel 36.6. Enligt den paragrafen ska ändringar av punkterna 1–5 i den artikeln om vad som får ingå i kapitalbasen, i syfte att beakta en utveckling som motiverar tekniska justeringar av de tillgångar som får motsvara den disponibla solvensmarginalen, antas enligt förfarandet i artikel 55.2, dvs. genom ett kommittéförfarande på samma sätt som föreskrivs i direktförsäkringsdirektiven.

Artikel 56 innebär att man inom ramen för direktivet kan göra tillägg till och preciseringar av direktivet. Direktivet bygger på att sådana preciseringar kan genomföras inom ramen för ett kommittéförfarande i vilket EG-kommissionen biträds av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén.

Artikel 56 a avser utvidgning av de företagsformer som anges i bilaga I. Genom att försäkringsrörelselagen omfattar återförsäkringsföretag som är försäkringsaktiebolag eller ömsesidiga försäkringsbolag tillgodoses innehållet i bilaga I i dag. Eftersom dessa företagsformer framgår av lag (se 1 kap. 1 § första stycket FRL), kommer eventuella ändringar i framtiden i detta avseende att kräva lagändringar.

Artikel 56 b innebär att det kan meddelas preciseringar avseende finansiella instrument som är godkända i kapitalbasen. Detsamma gäller för de tekniska justeringarna av kapitalbasen enligt artikel 36.6 i direktivet.

Artikel 56 c innebär att det på samma sätt kan komma att införas bestämmelser som innebär att solvensmarginalen höjs med 50 procent för vissa slag av återförsäkringsverksamhet.

Frågan är nu om också sådana bestämmelser bör införas av riksdagen genom lag, när kommittén har beslutat om sådana kompletteringar, eller av regeringen eller Finansinspektionen inom ramen för ett normgivningsbemyndigande i lagen.

Den flexibilitet som direktivets kommittéförfarande ger skulle till stora delar gå förlorad om besluten för svensk del ändå skulle behöva införas genom lag. Det normgivningsbemyndigande som finns i 1 kap. 8 a § FRL bedöms också vara tillräckligt för att genomföra sådana kommittébeslut som kan bli aktuella i fråga om kapitalbasen enligt artikel 36.6 och 56 b. Mot denna bakgrund är det lämpligt att kommande kommittébeslut om kapitalbasen så långt som möjligt för svensk del

genomförs i form av föreskrifter meddelade av regeringen eller Finansinspektionen.

Däremot finns det inget direkt normgivningsbemyndigande som tar sikte på höjningar av kapitalkravet för vissa försäkringsklasser såsom det öppnas upp för enligt artikel 56 c. Ett sådant bemyndigande bör för återförsäkring av skadeförsäkring tas in i 7 kap. 25 § FRL. Om solvensmarginalen för återförsäkring av andra försäkringsklasser än 11–13 skulle beräknas enligt reglerna för livförsäkring kan motsvarande höjning beslutas inom ramen för det generella bemyndigande som tidigare föreslagits för beräkning av solvensmarginalen för återförsäkring av livförsäkring (se avsnitt 6.4.9).

På motsvarande sätt som för solvensmarginalen bör man införa ett bemyndigande om höjningar av lägsta beloppet för garantifonden för återförsäkring i enlighet med vad som följer av artikel 56 d. Ett sådant bemyndigande bör föras in i 7 kap. 26 § FRL. Det bedöms alltså att höjningarna i dessa fall är något annat än den löpande indexering av garantifondsbeloppet som kommissionen beslutar om och som gäller direkt enligt 7 kap. 26 § andra stycket FRL.

Enligt artikel 56 e kan kommittéförfarandet även användas för preciseringar av definitionerna i artikel 2. I den mån definitionerna är genomförda i lag kommer också eventuella preciseringar av dem att kräva lagändringar.

6.9 Försäkringsgrupper

Regeringens förslag: Bestämmelserna i försäkringsrörelselagen om försäkringsgrupper ändras så att ett utländskt återförsäkringsföretag hemmahörande inom EES jämföras med ett motsvarande direktförsäkringsföretag.

Regeringens bedömning: Befintlig lagstiftning tillgodoser i övrigt ändringarna i försäkringsgruppsdirektivet i och med att återförsäkringsföretag redan omfattas av bestämmelserna om försäkringsgrupper.

Återförsäkringspromemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna har ingen erinran mot förslagen och bedömningarna.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Genom artikel 59 i *återförsäkringsdirektivet* görs vissa ändringar i försäkringsgruppsdirektivet (direktiv 98/78/EG). Syftet är att säkerställa att återförsäkringsföretag som ingår i en försäkrings- eller återförsäkringsgrupp omfattas av gruppbaserad tillsyn på samma sätt som de försäkringsföretag som nu ingår i gruppen (se skäl 41 till direktivet). Ändringarna innebär förenklat att de särregler som gäller för återförsäkringsföretag inom EES utmönstras. Sådana företag jämföras i stället med försäkringsföretag som meddelar direkt försäkring. Vidare anpassas de ursprungliga bilagorna till försäkringsgruppsdirektivet med hänsyn till detta.

I försäkringsgruppsdirektivet (98/78/EG) finns bestämmelser om försäkringsgrupper. Till följd av direktivet har bestämmelser införts om kontroll av affärshändelser och avtal samt ett gruppbaserat kapitalkrav (se 7 a kap. 3 och 4 §§ FRL). Det har även införts bestämmelser om informations- och tystnadsplikt för företag som ingår i en försäkringsgrupp (se 7 a kap. 9 och 10 §§ FRL).

Bestämmelserna om försäkringsgrupper omfattar redan i dag svenska återförsäkringsbolag. I denna del är därför återförsäkringsdirektivet redan infört i svensk lagstiftning (se 7 a kap. 1 § första stycket 1 FRL).

I brist på harmoniserad EG-lagstiftning betraktades dock fall där ett utländskt återförsäkringsföretag inom EES är moderföretag såsom ett fall jämförbart med att moderföretaget är ett försäkringsholdingföretag eller försäkringsföretag utanför EES (se 7 a kap. 1 § första stycket 2 FRL och prop. 1999/2000:99 s. 63).

Ändringarna i försäkringsgruppsdirektivet kan enkelt tillgodoses genom att ändra i definitionerna av försäkringsgrupper. Enligt den nya definitionen bör moderföretag som är ett utländskt återförsäkringsföretag inom EES behandlas på samma sätt som ett moderföretag som är ett direktförsäkringsföretag inom EES, dvs. exkluderas från uppräkningsen i 7 a kap. 1 § första stycket 2 FRL.

Genom ändringen kommer den gruppbaseade tillsynen av nämnda grupp att regleras av och utövas från moderföretagets hemland. Av detta följer att den särskilda beräkningen av solvenskravet (7 a kap. 6 § FRL) i fortsättningen inte kommer att ske underifrån av det svenska försäkringsbolaget, utan av det utländska moderföretaget. De nya solvenskraven för svenska försäkringsbolag som bedriver återförsäkring, som föreslås i denna promemoria, får också genomslag vid beräkningen av den gruppbaseade kapitalkravet (se 7 a kap. 5 § FRL).

I övrigt tillgodoser gällande regler i 7 a kap. FRL ändringarna i försäkringsgruppsdirektivet i och med att återförsäkringsföretag redan omfattas av bestämmelserna om försäkringsgrupper.

6.10 Ikraftträdande- och övergångsfrågor

Regeringens förslag: Lagändringarna ska träda i kraft den 1 april 2008.

Ett försäkringsbolag som före den 10 december 2005 har fått tillstånd att driva försäkringsrörelse som innefattar återförsäkring av skadeförsäkring, medges en övergångsperiod till den 11 december 2008 för att uppfylla kravet på förhöjt garantibelopp från 2 miljoner euro till 3 miljoner euro.

En motsvarande övergångsperiod ska gälla beträffande kravet att återförsäkringsbolag bara ska få driva återförsäkringsrörelse och därmed sammanhängande verksamhet.

Återförsäkringspromemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna har ingen erinran mot förslagen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Rättigheter förvärvade av befintliga återförsäkringsföretag

Återförsäkringsföretag som omfattas av återförsäkringsdirektivet och som före direktivets ikraftträdande blivit auktoriserade eller berättigade att bedriva återförsäkringsverksamhet i enlighet med bestämmelserna i de medlemsstater där de har sina huvudkontor före den 10 december 2005 ska enligt artikel 61.1 i *återförsäkringsdirektivet* betraktas som auktoriserade i enlighet med artikel 3.

De ska dock vara skyldiga att följa bestämmelserna i direktivet om bedrivande av återförsäkringsverksamhet och de krav som anges i artiklarna 6 a, 6 c, 6 d, artiklarna 7, 8 och 12 samt artiklarna 32–41 från och med den 10 december 2007.

Medlemsstaterna får enligt artikel 61.2 medge sådana återförsäkringsföretag som avses i artikel 61.1 och som den 10 december 2005 inte uppfyller kraven i artiklarna 6 a, 7 och 8 samt artiklarna 32–40 en tidsfrist fram till och med den 10 december 2008 för att uppfylla dessa krav.

Den övergångsperiod som återförsäkringsdirektivet i vissa avseenden tillåter bör utnyttjas. I enlighet med direktivet kan övergångsperioden bara utnyttjas för försäkringsbolag som fått tillstånd att driva försäkringsrörelse före den 10 december 2005. Detta bör framgå av de svenska övergångsbestämmelserna. De företag som auktoriserats senare förutsätts således anpassa sig till direktivets krav.

Av artikel 61.2 framgår de artiklar som övergångsperioden kan avse. När det gäller artikel 6 a om att återförsäkringsföretag ska begränsa sin verksamhet till återförsäkring föreslås i avsnitt 6.2 att ett återförsäkringsbolag bara ska få driva återförsäkringsrörelse och därmed sammanhängande verksamhet. Om ett försäkringsbolag som fått tillstånd att driva bl.a. verksamhet avseende återförsäkring vill specialisera sig på återförsäkring, bör det ha möjlighet att anpassa sig till nyss nämnt krav under aktuell övergångsperiod.

Många av de andra uppräknade artiklarna avser sådant som även sedan tidigare beaktas vid tillståndsprövningen enligt försäkringsrörelselagen. Det gäller artikel 7 om nära förbindelser och artikel 8 om huvudkontor i Sverige. Vidare gäller enligt försäkringsrörelselagen bestämmelser om bildande av försäkringstekniska avsättningar som motsvarar artikel 32. Detsamma gäller artikel 33 om skuldtäckning av utjämningsreserv för kreditförsäkring, som tidigare enligt svensk rätt behandlats som försäkringstekniska avsättningar, men som i och med de förslag som lämnas i solvenspromemorian, i överensstämmelse med IFRS 4, inte ska behandlas som en teknisk avsättning (se vidare avsnitt 6.3.5). Motsvarande bedömning görs i fråga om beräkningen av solvensmarginalen och kapitalbasen enligt artikel 36–39. I här nämnda fall finns det alltså inte behov av någon övergångsperiod i lag, eftersom motsvarande bestämmelser redan gäller för svenska återförsäkringsbolag.

I nuvarande lagstiftning omfattas återförsäkring av livförsäkring och lång skadeförsäkring av bestämmelser om särskild skuldtäckning i 7 kap. 9 § andra stycket FRL. Nu föreslås att bestämmelserna i 7 kap. 9 § första

stycket utvidgas till att omfatta all återförsäkringsrörelse och att de tidigare särbestämmelserna om krav på särskild skuldtäckning utmönstras. Förslaget innebär skärpta krav för skuldtäckning av avsättningar för återförsäkring och placering av sådana tillgångar i förhållande till nuvarande lagstiftning. Det saknas dock skäl att införa någon övergångsperiod i denna del.

Direktivet innebär skärpta krav när det gäller ökningen av garantibeloppet för verksamhet avseende återförsäkring av skadeförsäkring, som höjs från 2 miljoner euro till 3 miljoner euro. Här bör övergångsperioden utnyttjas.

Bestämmelser om upprättande av försäkringstekniska riktlinjer, placeringsriktlinjer och registerföring följer inte direkt av återförsäkringsdirektivet. Det har nu ansetts befogat att behandla återförsäkring på samma sätt som direkt försäkring (se vidare avsnitt 6.3.10 och 6.3.11). Alla försäkringsbolag ska således upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer och beräkningsunderlag samt lämna in placeringsriktlinjer till Finansinspektionen senast när de börjar användas och när de ändras. Skäl saknas att införa någon övergångsperiod i denna del.

Återförsäkringsföretag som upphör med sin verksamhet

Återförsäkringsföretag som senast den 10 december 2007 har upphört med att teckna nya återförsäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet ska enligt artikel 62.1 i *återförsäkringsdirektivet* inte omfattas av detta.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 62.2 upprätta förteckningar över de återförsäkringsföretag som berörs och överlämna dessa förteckningar till alla övriga medlemsstater.

Artikeln bedöms inte vara relevant för svensk del, eftersom återförsäkringsbolag har haft tillstånd för sin verksamhet. I sådana bolag bör verksamheten i förekommande fall avvecklas inom ramen för befintliga regler om återkallelse av tillstånd, om företaget inte vill uppfylla de nya kraven.

Övergångsperiod för artiklarna 57.3 och 60.6

En medlemsstat kan enligt artikel 63 senarelägga tillämpningen av bestämmelserna i artikel 57.3 i detta direktiv om ändring av artikel 15.3 i direktiv 73/239/EEG och av bestämmelsen i artikel 60.6 i detta direktiv till och med den 10 december 2008.

Övergångsreglerna i direktivet medger en ettårig övergångsperiod för att skuldtäcka utjämningsavsättningar för kreditförsäkring (jfr artikel 61.2). Eftersom avsättningar för kreditförsäkring behandlats som en försäkringsteknisk avsättning i Sverige har den varit föremål för krav på skuldtäckning. Den övergångsperiod som direktivet möjliggör i denna del bör därför, precis som för återförsäkringsbolag, inte heller för försäkringsbolag som driver direkt skadeförsäkringsverksamhet eller direkt livförsäkringsverksamhet utnyttjas. Att utjämningsreserver för kreditförsäkring inte längre behandlas som en teknisk avsättning utan

som en företagsekonomiskt erforderlig reservering förändrar inte denna slutsats.

Införlivande

Medlemsstaterna ska enligt artikel 64.1 i *återförsäkringsdirektivet* sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 10 december 2007. De ska genast överlämna texterna till dessa bestämmelser till kommissionen.

De lagändringar som nu föreslås för att genomföra återförsäkringsdirektivet kan – efter riksdagsbehandling – träda i kraft tidigast den 1 april 2008.

6.11 Ändringar i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige

Regeringens förslag: Även i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige förs det in en definition av begreppet återförsäkring. Bestämmelserna i lagen ändras och kompletteras så att lagen även i övrigt blir tillämplig på återförsäkringsrörelse, samtidigt som återförsäkringsdirektivets regler genomförs.

Lagändringarna ska träda i kraft den 1 april 2008.

Återförsäkringspromemorians förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna lämnar förslagen utan erinran.

Skälen för regeringens förslag: I lagrådsremissen föreslås att lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige ska utvidgas till att gälla också för återförsäkringsrörelse som drivs i Sverige av EES-försäkringsgivare och försäkringsgivare från tredje land (se avsnitt 6.1). En definition av återförsäkring bör därför tas in i den lagen genom en hänvisning till den nya definitionen av begreppet i försäkringsrörelselagen. Dessutom bör ytterligare ett antal bestämmelser, som i dag bl.a. specifikt anger att bestämmelserna bara avser direkt försäkring, ändras.

Utöver nämnda tillägg och ändringar bör bestämmelserna i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige anpassas med hänsyn till de nya bestämmelser som föreslås i försäkringsrörelselagen för att beakta återförsäkringsdirektivet.

När det inledningsvis gäller försäkringsgivare från tredje land bör utgångspunkten vara att bestämmelser som motsvarar de som gäller för svenska försäkringsbolag ska gälla för de filialer m.m. som försäkringsgivare från tredje land etablerar i Sverige. Enligt direktivet får försäkringsgivare från tredje land inte heller ges större verksamhetsfrihet än svenska försäkringsbolag (jfr avsnitt 6.6). Det behövs i det avseendet således göras kompletteringar och ändringar i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige som

motsvarar de som föreslagits i försäkringsrörelselagen i tidigare avsnitt, såvida inte bestämmelserna får direkt genomslag genom befintliga hänvisningar i den förstnämnda lagen.

Mot den bakgrunden bör det föras in i en bestämmelse om att en försäkringsgivare från tredje land, som fått koncession bara för rörelse som avser återförsäkring, inte får driva annan rörelse än återförsäkringsrörelse och därmed sammanhängande verksamhet (jfr avsnitt 6.2). Vidare bör Finansinspektionen vara skyldig att ha ett nära samarbete med EG-kommissionen, och inte bara med andra länders behöriga myndigheter. Detta kräver ett tillägg i 6 kap. 1 § LUFT (jfr avsnitt 6.8).

När det gäller försäkringstekniska avsättningar i 5 kap. 5 § LUFT bör följande ändringar göras. Såsom regeln nu är utformad omfattar den endast direkt försäkring. För att regeln ska omfatta även återförsäkringsrörelse föreslås att hänvisningen till direkt försäkringsrörelse tas bort. Utjämningsavsättning tas bort som en försäkringsteknisk avsättning för att i stället redovisas som en utjämningsreserv. Till följd av att utjämningsreserven inte längre ska betraktas som en försäkringsteknisk avsättning utvidgas 5 kap. 8 § LUFT till att omfatta även denna reserv. I övrigt uppfylls de regeländringar som görs med avseende på tekniska avsättningar och utjämningsreserver av nuvarande lagstiftning.

För att även utländska försäkringsgivare ska få beakta utestående belopp från specialföretag som skuldtäckningstillgång införs en hänvisning till 7 kap. 11 b § FRL i 5 kap. 8 § LUFT (se vidare avsnitt 6.3.6). Övriga bestämmelser avseende skuldtäckning uppfylls genom en redan gällande hänvisning i 5 kap. 5 § LUFT till 7 kap. 9 § FRL.

Den reglering som avser kapitalbasen i 5 kap. 13 § LUFT omfattar redan skadeförsäkringsrörelse, varmed direktivet är uppfyllt i denna del. På motsvarande sätt som i 7 kap. 24 § FRL klagörs i 5 kap. 12 § LUFT att utjämningsreserven inte får ingå i kapitalbasen. För beräkning av solvensmarginalen finns sedan tidigare en hänvisning i 5 kap. 13 § LUFT till 7 kap. 25 § FRL avseende skadeförsäkring och i 5 kap. 14 § LUFT till 7 kap. 23 § FRL avseende livförsäkring.

Återförsäkringsdirektivets utgångspunkt är att solvensmarginalen för återförsäkring av livförsäkring ska beräknas enligt reglerna för skadeförsäkring. Justeringar bör därför göras i 5 kap. 13 § LUFT, som hädanefter även ska omfatta återförsäkring av livförsäkring, och i 5 kap. 14 § LUFT som begränsas till direkt livförsäkringsverksamhet. Det omvända gäller för garantibeloppet. Utgångspunkten är där att samma garantibelopp som för livförsäkring ska tillämpas på återförsäkring av skadeförsäkring. Ändringar bör därför göras i 5 kap. 13 § LUFT, där garantibeloppet begränsas till att avse endast direkt skadeförsäkring, och i 5 kap. 14 § LUFT, där garantibeloppet utvidgas till att även omfatta återförsäkring av skadeförsäkring.

I övrigt tillgodoses återförsäkringsdirektivets avseende tekniska avsättningar, skuldtäckningstillgångar, kapitalbas, solvensmarginal och garantibelopp genom hänvisningar till försäkringsrörelselagen.

När det sedan gäller EES-försäkringsgivare behöver lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige kompletteras med motsvarande ändring som föreslås i fråga om

försäkringsrörelselagen. Finansinspektionens skyldighet att ha ett nära samarbete med kommissionen, och inte bara med de behöriga myndigheterna i EES-försäkringsgivarnas hemländer, kräver ett tillägg i 3 kap. 2 § andra stycket LUFT. Att en EES-försäkringsgivare ska ha rätt att bedriva återförsäkringsverksamhet i Sverige från etablering eller genom gränsöverskridande verksamhet utan att det uppställs krav på underrättelseförfarande läggs fast genom en ändring i 2 kap. 1 § första stycket LUFT. Slutligen bör det – genom ett förtydligande i 3 kap. 6 § första stycket LUFT – slås fast att Finansinspektionen ska underrätta den behöriga myndigheten i en EES-försäkringsgivares hemland när den förelägger en sådan försäkringsgivare att vidta rättelse och när försäkringsgivaren inte följer föreläggande,

Lagändringarna bör träda i kraft vid samma tidpunkt som ändringarna i försäkringsrörelselagen.

Direktivet innehåller inga speciella övergångsregler för försäkringsgivare från tredje land som driver verksamhet i Sverige. Övergångsregler är dock befogade även till de nya bestämmelser som införs för sådana försäkringsgivare i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige. Hänsyn måste tas till att återförsäkringsrörelse varit helt undantagen från den lagens tillämpningsområde och att sådana företag inte behövt ansöka om tillstånd för rörelse som drivits i Sverige.

När det gäller försäkringsgivare från EES-land ankommer det på deras hemland att genomföra direktivet och även besluta om eventuella övergångsregler.

7 Ekonomiska konsekvenser

Som framgått gäller redan i dag flertalet bestämmelser i försäkringsrörelselagen för återförsäkringsbolag. Dessa bolag har dock i princip varit undantagna från bestämmelserna om skuldtäckning och placeringar. Förslagen i lagrådsremissen innebär emellertid att återförsäkringsbolagen nu i än högre grad kommer att omfattas av samma rörelseregler som gäller, eller föreslås gälla, för direkt försäkring. För sådana bolag införs dessutom särskilda placeringsregler av mer kvalitativ art. Derivatinstrument får användas som skuldtäckningstillgång, om de sänker den finansiella risken i bolaget eller effektiviserar förvaltningen av bolagets skuldtäckningstillgångar.

För försäkringsbolag som bedriver både direkt skadeförsäkringsrörelse och återförsäkring av viss större omfattning höjs kravet på minsta garantibelopp från 2 till 3 miljoner euro.

För samtliga försäkringsbolag föreslås att tillgångar som huvudregel ska värderas till verkligt värde i skuldtäckningssammanhang samtidigt som det införs mindre strikta regler för enhandsengagemang.

När det gäller utländska återförsäkringsföretag med verksamhet i Sverige görs – på samma sätt som för direkt försäkring – skillnad mellan företag från ett annat EES-land, som i huvudsak omfattas av hemlandets regler, och företag från tredje land, som i större omfattning ska omfattas av svenska regler.

7.1 Konsekvenser för myndigheter

Den myndighet som berörs av regeländringarna är i första hand Finansinspektionen. De förslag som lämnas i lagrådsremissen innebär att regelverket kommer att vara i stort sett detsamma för de svenska försäkringsbolagen, oavsett om de ägnar sig åt direkt försäkringsverksamhet, återförsäkringsverksamhet eller åt båda dessa verksamheter. Detta torde närmast innebära en förenkling av Finansinspektionens framtida tillsyn.

För återförsäkringsföretag från tredje land föreslås att det införs krav på koncession för att få driva återförsäkringsrörelse i Sverige och att sådan verksamhet måste drivas från en generalagentur eller filial här i landet. Med tanke på det begränsade antalet utländska aktörer som idag förekommer på den svenska marknaden bör detta tillståndskrav inte innebära något större merarbete för inspektionen (se avsnitt 6.6).

Eventuella merkostnader för Finansinspektionen till följd av förslagen ska rymmas inom befintliga budgetramar.

7.2 Konsekvenser för försäkringsbolag

Att återförsäkringsbolagen framöver i huvudsak ska tillämpa den lagreglering som gäller för övriga försäkringsbolag bedöms inte innebära

någon nämnvärd skillnad för berörda bolag. Däremot möjliggör den harmonisering av rörelseregleringen inom EES som återförsäkringsdirektivet innebär, att svenska återförsäkringsföretag kan driva verksamhet i hela det ekonomiska samarbetsområdet med stöd av det svenska tillståndet – någonting som ökar marknaden för svenska återförsäkringsbolag. På motsvarande sätt innebär denna harmonisering givetvis en möjlighet för utländska återförsäkringsföretag att bedriva verksamhet i Sverige, vilket kan leda till ökad konkurrens på den svenska marknaden.

8 Författningskommentarer

8.1 Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (1982:713)

1 kap.

3 §

En definition av återförsäkring har tagits in i 3 b § första stycket. Eftersom begreppet indirekt försäkring har samma betydelse som återförsäkring, utmönstras begreppet indirekt försäkring i *andra stycket*.

3 b §

Paragrafen, som är ny, innehåller i *första stycket* en definition av återförsäkring som nära följer återförsäkringsdirektivets definition. Att överta risker som överläts av ett försäkringsföretag omfattar också att överta risker som överläts av ett återförsäkringsföretag (retrocession), i linje med att begreppet försäkringsbolag i försäkringsrörelselagen omfattar – utöver bolag som driver direkt försäkringsverksamhet – även bolag som uteslutande driver återförsäkringsverksamhet i direktivets mening. Det bör i sammanhanget betonas att det enbart är mottagande av risker, vilka det avgivande försäkringsbolaget har åtagit sig som en del av rörelsen, som omfattas av definitionen. Någon geografisk begränsning ges inte för definitionen av återförsäkring.

Sedan tidigare har i svensk rätt tagits ställning för att inte särbehandla Lloyd's utan i stället utforma lagstiftningen generellt när det gäller försäkringssammanslutningar hemmahörande inom EES (se prop. 1992/93:257 s. 135).

I *andra stycket* definieras återförsäkringsbolag som ett försäkringsbolag som fått koncession bara för rörelse som avser återförsäkring. Om lagen stadgar att återförsäkringsbolag har vissa rättigheter eller skyldigheter, är det således bara sådana bolag som uteslutande driver återförsäkringsrörelse som omfattas av reglerna.

Paragrafens *tredje stycke* innehåller ett grundläggande villkor för att få driva återförsäkringsrörelse. Ett specialiserat återförsäkringsbolag måste nämligen begränsa sin rörelse till återförsäkring och därmed sammanhängande verksamhet. Det är således tillåtet att även driva sådan verksamhet som har ett naturligt samband med återförsäkringsverksamheten. Exempel på verksamhet som får anses ha ett sådant samband är tillhandahållande av statistisk eller aktuariell rådgivning, riskanalyser eller forskningsrapporter till sina kunder. Ytterligare exempel kan vara verksamhet som innebär en holdingbolagsfunktion och – i samband därmed – viss verksamhet inom den finansiella sektorn.

Försäkringsrörelselagen reglerar sedan tidigare svenska försäkringsbolag som bedriver direkt försäkringsrörelse och/eller återförsäkringsrörelse. I paragrafen införs definitioner av återförsäkring och återförsäkringsbolag. Sistnämnd bolagskategori är endast en

delmängd av begreppet försäkringsbolag och används när bolag som bara bedriver återförsäkringsrörelse ska regleras.

I 4 § finns det definitioner av livförsäkringsbolag och skadeförsäkringsbolag som täcker in alla kombinationer av försäkringsrörelse, såväl direkt försäkringsrörelse som återförsäkringsrörelse. Indelningen har betydelse främst i redovisnings- och skattehänseende, men även i Finansinspektionens föreskrifter. Den nya definitionen av återförsäkringsbolag som har tagits in i den förevarande paragrafens andra stycke fyller en annan funktion och kompletterar därmed nyss nämnda definitioner. Bestämmelsen i 4 § har därför inte ändrats.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.1 och 6.2.

8 a §

Genom ändringen i *första stycket* anges att skuldtäckningen inte bara omfattar de försäkringstekniska avsättningarna. Detta följer av att utjämningsreserven inte längre ska klassificeras som en försäkringsteknisk avsättning utan som en företagsekonomiskt erforderlig reservering. Se även kommentarerna till 7 kap. 1 och 9 §§.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.7.

9 g §

I paragrafen, som är ny, definieras det som avses med behörig myndighet.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.2.

9 h §

I paragrafen, som är ny, definieras specialföretag på ett sätt som nära knyter an till definitionen av begreppet i återförsäkringsdirektivet. Det införs dock inte några svenska specialföretag enligt optionen i direktivet. Däremot kommer det att var möjligt att använda tillgångar som är hänförliga till utländska specialföretag – dvs. företag som är auktoriserade i ett annat land inom EES – för skuldtäckning. Att överta risker från ett försäkringsföretag omfattar även att överta risker från ett återförsäkringsföretag.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.7 och 6.4.

10 §

Ändringarna i paragrafen innebär inledningsvis att *första stycket* och *tredje stycket 3* upphör att gälla. Undantag från lagen får således inte längre medges i fråga om mottagna återförsäkringar. Undantag får inte heller medges ömsesidiga bolag, som fullt ut överlåter eller återförsäkrar sina förpliktelser.

Ändringen i *fjärde stycket* är redaktionell.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.1.

1 a kap.

7 §

I paragrafen görs en rättelse av en felaktig hänvisning avseende 19 kap. 11 §.

2 a kap.

1 §

Ändringen i paragrafens *första stycke* innebär att ett återförsäkringsbolag som avser att inrätta en sekundäretablering i ett annat EES-land inte behöver underrätta Finansinspektionen om denna etablering.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.2.

4 §

Paragrafens *första stycke* har ändrats så att ett återförsäkringsbolag som avser att bedriva gränsöverskridande verksamhet inom EES inte åläggs någon underrättelseskyldighet till Finansinspektionen beträffande denna verksamhet.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.2.

7 kap.

1 §

Skadeförsäkringsbolag som meddelar kreditförsäkring eller motsvarande återförsäkring ska enligt de ändringar som föreslås i 12 kap. 9 a § göra avsättningar till en utjämningsreserv. Hur utjämningsreserven ska redovisas i företagens årsredovisning regleras i lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag.

Nu gällande regler innebär i stället ett åliggande för ett sådant bolag att göra utjämningsavsättningar. Genom ändringen i *första stycket*, där nuvarande punkten 5 utgår, utmönstras utjämningsavsättningen som en försäkringsteknisk avsättning. Ändringen påverkar dock inte kravet på avsättning och nu föreslagen utjämningsreserv ska alltså skuldäckas (se förslag till ändring i 9 §) samt dras av från kapitalbasen (se förslaget till ändring av 12 kap. 24 § och kommentaren till 1 kap. 8 a §).

Ändringen i *fjärde stycket* är redaktionell.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.6.

2 §

Genom att bemyndigandet i *sista stycket* inte ändras ges regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer även fortsättningsvis en möjlighet att meddela föreskrifter om hur livförsäkringsavsättningen i återförsäkringsrörelse ska beräknas. De föreskrifter som meddelas med stöd av bemyndigandet ska utgå från att återförsäkring av livförsäkring som huvudregel ska värderas som avsättningar för skadeförsäkring. Genom bemyndigandet öppnas dock även en möjlighet att återförsäkringsavtal som till sin karaktär är att jämföra med direkt livförsäkring kan behandlas på annat sätt.

Av förslaget till ändring i 23 och 25 §§ följer att även solvensmarginalen för livåterförsäkring som huvudregel ska beräknas enligt de regler som gäller för skadeförsäkring. I 25 § införs vidare ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer, att föreskriva att solvensmarginalen för livåterförsäkring får beräknas enligt reglerna för livförsäkring när det kan anses befogat.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.5.

3 §

I paragrafen anges att försäkringsbolag är skyldiga att upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer, som huvudregel kompletterat med ett försäkringstekniskt underlag. *Första stycket* har ändrats så att nuvarande bestämmelser utvidgas till att gälla all återförsäkring.

Av 8 a § följer att försäkringstekniska riktlinjer för livförsäkring ska ges in till Finansinspektionen.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.11.

9 §

Genom strykningar i *första styckets* inledning har bestämmelserna om skuldtäckning gjorts tillämpliga för alla försäkringsbolag. Som en följd av att skuldtäckning enligt första stycket utvidgas till att omfatta all återförsäkringsverksamhet, utmönstras de särbestämmelser om särskild skuldtäckning som finns i gällande rätt för återförsäkring av liv- och skadeförsäkring (se det nuvarande andra stycket).

Av *punkterna 1 och 2* i första stycket framgår att de försäkringstekniska avsättningarna för egen räkning (dvs. netto efter avdrag för återförsäkring) samt värdet av kontantdepå eller värdepappersdepå (reservdeposition) som en återförsäkringsgivare ställt hos bolaget, ska skuldtäckas. Av den nya *punkten 3* framgår att även utjämningsreserven för kreditförsäkring ska skuldtäckas. Detta följer av att utjämningsreserven inte längre ska klassificeras som en försäkringsteknisk avsättning utan som en företagsekonomiskt erforderlig reservering (se vidare om detta i kommentaren till 12 kap. 9 a §). I och med den ändring som har gjorts i stycket omfattas således även återförsäkring av kreditförsäkring av denna bestämmelse.

I paragrafens *andra stycke*, som fått ett nytt innehåll, anges hur skuldtäckningstillgångarna ska placeras. Där har även tillagts ett förtydligande om att skuldtäckningstillgångarna ska värderas enligt 10 f § (se vidare kommentaren till den paragrafen).

I *fjärde stycket*, som reglerar rätten för tillsynsmyndigheten att underkänna avgiven återförsäkring vid skuldtäckning, införs en begränsning beträffande avtal om återförsäkring som mottagits av ett försäkringsföretag eller ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en stat inom EES. Enligt denna nya regel får Finansinspektionen inte motsätta sig ett sådant återförsäkringsavtal eller retrocessionsavtal av skäl som direkt hänger samman med sundheten i finanserna hos den som mottagit återförsäkringen.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.7 och 6.3.9.

9 a §

Ändringen i *första stycket* är av redaktionell art och är en följd av att olika placeringsregler gäller för olika typer av verksamheter (9 och 12 §§ samt förslaget till 15 §). Den allmänna spridnings- och matchningsregeln ska dock gälla för alla försäkringsbolag.

10 §

I paragrafen behandlas tillåtna skuldtäckningstillgångar. Av det *nya sista stycket* följer att obligationer eller andra skuldförbindelser och aktier eller andra värdepapper utgivna av ett utländskt specialföretag får användas av

alla försäkringsbolag som skuldtäckningstillgång. Närmare regler om villkoren för användningen som sådan tillgång får dock fastställas genom föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.3.7.

10 c §

I paragrafen finns begränsningar för enhandsengagemang, dvs. begränsningar av hur stora enskilda placeringar får vara i skuldtäckningssammanhang.

Som en ny *punkt 4 i första stycket* införs en mindre restriktiv limit för säkerställda obligationer. Ändringen innebär att det blir möjligt att täcka upp till 25 procent av det belopp som ska skuldtäckas med säkerställda obligationer utfärdade av en och samma emittent. I *andra stycket* införs en hänvisning till punkten 4. Av denna följer att grupper av emittenter eller låntagare med inbördes anknytning, ska beaktas vid bestämmandet av hur stort ett enhandsengagemang får vara.

Nuvarande första stycket punkten 4 tas bort, eftersom begränsningarna avseende enhandsengagemang inte längre ska omfatta andelar i investeringsfonder förvaltade av samma fondförvaltare.

I ett *nytt andra stycke* förtydligas att det sammanlagda innehavet av tillgångar som avses i punkterna 2, 3 och 4 och som härrör från samma emittent eller låntagare, får uppgå till högst 25 procent av det belopp som ska skuldtäckas.

Ändringen i *fjärde stycket* är redaktionell.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.3.8.

10 f §

Paragrafen reglerar hur skuldtäckningstillgångar ska värderas.

Ändringen i *andra stycket* innebär att tillgångar som används för skuldtäckning som huvudregel ska värderas till verkligt värde. Från detta värde ska avdrag göras för skulder som hänför sig till förvärvet av tillgången. De detaljerade regler om värdering av vissa skuldtäckningstillgångar som finns i nuvarande tredje och femte styckena utmönstras. Därmed försvinner även kopplingen till lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag.

Bemyndigandet för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer i det nuvarande *fjärde stycket*, om att meddela föreskrifter som gäller värdering av fastigheter, tomträtter och byggnader på annans mark, har överförts till det nya *tredje stycket*. Där har också införts ett nytt bemyndigande som omfattar hur värderingen till verkligt värde ska göras.

Det nya *fjärde stycket*, om särskilda värderingsregler för aktier i dotterbolag, motsvarar det nuvarande *sjätte stycket*.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.3.7.

10 g §

Paragrafen har ändrats så att det framgår att alla försäkringsbolag är skyldiga att upprätta och följa placeringsriktlinjer.

Av sista stycket följer, genom en hänvisning till 8 a §, att försäkringsbolag som meddelar tjänstepensionsförsäkring ska ge in sina placeringsriktlinjer till Finansinspektionen.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.11.

11 §

I paragrafen anges att försäkringsbolag är skyldiga att föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde.

Första styckets första meningen har ändrats som en konsekvens av att det införs ett krav på skuldtäckning avseende all försäkring i 9 § första styckets inledning.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.10.

15 §

Paragrafen är ny. I *första meningen* undantas återförsäkringsbolag från de detaljerade bestämmelserna i 7 kap. om hur skuldtäckningstillgångarna får placeras. Avsikten är att denna kategori av bolag ska tillämpa särskilda placeringsregler av mer kvalitativ art.

Av *andra meningen* följer att den allmänna spridnings- och matchningsregeln i 9 a § alljämt ska gälla för återförsäkringsbolagen. Vidare ska bolagen tillämpa nya 10 § sista stycket avseende innehav av värdepapper utgivna av specialföretag. Därutöver följer vissa ytterligare allmänna principer för återförsäkringsbolagens placeringar. Dessa ska bl.a. tillse att skuldtäckningstillgångarna är placerade så att det möjliggör för bolaget att på ett lämpligt sätt anpassa sig till ändrade ekonomiska omständigheter och till katastrofer som får betydande följder för bolaget.

Vidare ska investeringar i tillgångar som inte handlas på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför EES hållas på aktsamma nivåer. I den svenska lagstiftningen brukar som exempel på reglerad marknad anges börser och auktoriserade marknadsplatser (se t.ex. 3 kap. 2 § lagen [1991:981] om värdepappersrörelse och 6 a kap. 18 § i förevarande lag). I och med genomförandet av direktivet om marknader för finansiella instrument (Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG, MiFID) har emellertid en definition av begreppet reglerad marknad införts i den nya lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden som träder i kraft den 1 november i år. Där definieras reglerad marknad som ett multilateralt system inom EES som sammanför eller möjliggör sammanförande av ett flertal köp- och säljintressen i finansiella instrument från tredje man – regelmässigt, inom systemet och i enlighet med icke skönsmässiga regler – så att detta leder till avslut (1 kap. 5 § 20). I förarbetena utvecklas hur denna definition förhåller sig till tidigare reglering (se prop. 2006/07:115 s. 331–338).

Skuldtäckningstillgångarna ska värderas till verkligt värde (se kommentaren till 10 f §).

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.9.

23 §

Genom ändringen i *första stycket* begränsas bestämmelsen i paragrafen om hur solvensmarginalen ska bestämmas till att avse endast direkt livförsäkringsrörelse i stället för som tidigare även återförsäkring av livförsäkring. Ändringen följer av återförsäkringsdirektivets artikel 38, som utgår från att solvensmarginalen för livåterförsäkring som huvudregel ska beräknas enligt reglerna för skadeförsäkring. För vissa typer av lång livåterförsäkring, såsom livförsäkring och livräntor, bör det dock vara möjligt att tillämpa reglerna för livförsäkring vid beräkning av solvensmarginalen. Ett bemyndigande som avser detta har därför införts i 25 §.

När solvensmarginalen för direkt livförsäkringsrörelse bestäms har Finansinspektionen enligt *sjätte stycket* möjlighet att bestämma att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring ska minskas. Det tillägg som gjorts i stycket innebär att ett sådant beslut inte får ha sin grund i bristande sundhet i mottagande återförsäkringsföretags eller försäkringsföretags finanser, om den som har mottagit återförsäkringen är auktoriserad i en annan stat inom EES.

I ett nytt *sjunde stycke* stadgas att Finansinspektionen får medge att solvensmarginalen får reduceras med vad som kan återfås från ett specialföretag.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.3.1 och 6.3.13.

24 §

I ett nytt *andra stycke* klargörs att utjämningsreserven för kreditförsäkring inte får ingå i kapitalbasen. Det gäller oavsett om reserven redovisas som en obeskattad reserv eller som eget kapital.

I paragrafens *tredje stycke* utvidgas bestämmelsen till att även omfatta återförsäkring.

Ändringen i paragrafens *fjärde stycke* innebär att det förs in en hänvisning till det nya andra stycket i paragrafen. Hänvisningen klarlägger den begränsning som finns när Finansinspektionen i ett särskilt fall kan medge att också andra poster än de som nämns i första stycket får ingå i kapitalbasen.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.3.12.

25 §

Paragrafen reglerar hur man bestämmer solvensmarginalen för skadeförsäkringsrörelse. Ändringen i *första stycket*, *första meningen* innebär att solvensmarginalen för återförsäkring av såväl skade- som livförsäkring som huvudregel ska ske enligt reglerna för skadeförsäkring.

Ändringen i *första stycket*, *andra meningen* innebär ett tydliggörande av att där nämnda försäkringsklasser inom skadeförsäkring har sina motsvarigheter för återförsäkring.

Enligt första stycket ska vissa belopp som avser försäkringsklasserna 11–13 i 2 kap. 3 a § första stycket ökas med 50 procent. Genom ett nytt *andra stycke* skapas en möjlighet att meddela föreskrifter om motsvarande höjningar för andra försäkringsklasser än de nyss nämnda. Det förutsätts dock att sådana höjningar bara medges för att beakta vissa återförsäkringsverksamheter eller avtalsformer och de särskilda omständigheter som gäller för dessa verksamheter eller avtal.

Föreskriftsrätten är i första hand tillkommen för att på ett flexibelt sätt kunna genomföra de beslut som genomförandekommittén fattar med stöd av artikel 56 c i återförsäkringsdirektivet. Bestämmelsen möjliggör dock att föreskrifter meddelas även i andra fall om regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer finner det särskilt angeläget till följd av utvecklingen på de finansiella marknaderna eller vid internationellt samarbete.

När solvensmarginalen för skadeförsäkring och för återförsäkring av såväl skade- som livförsäkring bestäms har Finansinspektionen enligt *elfte stycket* möjlighet att bestämma att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring ska minskas. Det tillägg som gjorts i stycket innebär att ett sådant beslut inte får ha sin grund i bristande sundhet i mottagande återförsäkringsföretags eller försäkringsföretags finanser, om den som har mottagit återförsäkringen är auktoriserad i en annan stat inom EES.

För kommentarer till *tolfte* och *trettonde styckena* hänvisas till kommentaren till 23 § sjätte och sjunde styckena.

I *fjortonde stycket* ges ett bemyndigande att meddela föreskrifter om beräkning av solvensmarginal för återförsäkring av livförsäkring enligt de regler för livförsäkring som anges i 23 §. På detta sätt ges det en möjlighet att göra avsteg från den huvudregel som stadgas i paragrafens första stycke. Som nämns i kommentaren till 23 §, kan det för vissa typer av lång livåterförsäkring vara lämpligt att i stället tillämpa reglerna för livförsäkring vid beräkningen av solvensmarginalen.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.3.1, 6.3.13 och 6.8.

26 §

Ändringarna i *första stycket* är en följd av att återförsäkring av skadeförsäkring enligt återförsäkringsdirektivet ska omfattas av samma regler för garantibeloppet som gäller för livförsäkringsverksamhet.

I *andra stycket* görs ett tillägg som innebär att det ges möjlighet att meddela föreskrifter om höjning av garantibeloppet för återförsäkring i syfte att beakta den ekonomiska och finansiella utvecklingen i EES. Föreskriftsrätten är i första hand tillkommen för att på ett flexibelt sätt kunna genomföra de beslut som genomförandekommittén fattar med stöd av artikel 56 d i återförsäkringsdirektivet. Bestämmelsen möjliggör dock att föreskrifter meddelas även i andra fall om det är särskilt angeläget till följd av utvecklingen på de finansiella marknaderna eller vid internationellt samarbete.

I ett *nytt tredje stycke* förtydligas vad som gäller avseende garantibeloppet för bolag som driver både direkt försäkringsrörelse och återförsäkring.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.3.14 och 6.8.

27 §

Ändringen i det *första stycket* får till följd att innehållet i paragrafen endast gäller för direkt skadeförsäkringsrörelse.

I *fjärde stycket* införs en hänvisning till begränsningsregeln i 24 § andra stycket.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.3.14.

7 a kap.

1 §

Utländska återförsäkringsbolag exkluderas från uppräknningen i *första stycket 2 b*. Därmed sker inte längre någon särbehandling av moderföretag som är ett utländskt återförsäkringsföretag inom EES, jämfört med motsvarande direktförsäkringsföretag inom detta samarbetsområde.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.9.

12 kap.

9 a §

Paragrafen har i *första stycket* kompletterats så att det tydligt framgår att en utjämningsreserv även ska finnas för återförsäkring av kreditförsäkring.

Andra stycket har ändrats så att även bolag, vilkas årliga premieinkomst av kreditförsäkring understiger vissa nivåer, får upprätta en utjämningsreserv. Den gällande lydelsen utesluter sådana bolag från denna möjlighet.

Den nuvarande benämningen utjämningsavsättning för kreditförsäkring har bytt namn till utjämningsreserv. Denna namnändring följer av att utjämningsavsättningen inte längre ska klassificeras som en försäkringsteknisk avsättning, utan som en företagsekonomiskt erforderlig reservering. Dessa regler om utjämningsreserv ska gälla för såväl direkt kreditförsäkring som återförsäkring av kreditförsäkring.

Utgämningsreserven ska skuldäckas enligt 7 kap. 9 § och dras av från kapitalbasen enligt 7 kap. 24 § FRL.

Av förarbetena vid genomförandet av direktivbestämmelserna om utjämningsavsättningar för kreditförsäkring framgår att sådana avsättningar kan användas i kapitalbasen till den del reservens storlek överstiger det maximala beloppet för utjämningsavsättningen, 150 procent av den årliga premieintäkten för egen räkning under de fem föregående räkenskapsåren (prop. 1992/93:257 s. 200). Nu föreslagna ändringar föranleder inte någon annan bedömning i denna fråga.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.3.6.

19 kap.

1 §

Ändringen i *andra stycket* innebär att Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet ska samarbeta inte bara med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter utan även med kommissionen.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.8.

Övergångsbestämmelserna

Punkten 2 och 3 innebär att vissa försäkringsbolag under en övergångsperiod har möjlighet att anpassa sig till vissa nya krav som ställs på dem till följd av genomförandet av återförsäkringsdirektivet. Det gäller dock bara för sådana försäkringsbolag som har beviljats koncession före den 10 december 2005. Detta gäller kravet att garantibeloppet för verksamhet som innefattar återförsäkring av skadeförsäkring höjs från 2 till 3 miljoner euro och att återförsäk-

ringsbolag bara ska få driva återförsäkringsrörelse och därmed sammanhängande verksamhet.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.10.

8.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige

1 kap.

2 §

Ändringen i *första stycket* innebär att undantaget för återförsäkringsrörelse tas bort. I fortsättningen är lagen således även tillämplig på återförsäkringsrörelse som EES-försäkringsgivare och försäkringsgivare från tredje land driver i Sverige.

Ändringen har behandlats i avsnitt 6.1.

6 §

Ändringarna innebär inledningsvis att det förs in ett nytt *tredje stycke* som innehåller en definition av vad som avses med återförsäkring. Definitionen hänvisar till motsvarande definition i försäkringsrörelselagen (se författningskommentaren till 1 kap. 3 b § FRL).

Ändringen i det nya *sjätte stycket* är redaktionell.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.1.

2 kap.

1 §

Ändringen i paragrafens *första stycke* innebär att ett återförsäkringsföretag med hemland inom EES ska ha rätt att bedriva verksamhet i Sverige utan att det uppställs krav på underrättelseförfarande.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.5.

3 kap.

2 §

I paragrafen behandlas Finansinspektionens samarbete med samt uppgiftslämnande och underrättelser till andra behöriga myndigheter inom EES. Ändringen i *andra stycket* innebär att Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet ska samarbeta även med kommissionen.

Se motsvarande ändring i 19 kap. 1 § andra stycket FRL och kommentaren till den bestämmelsen.

6 §

Ändringen i *första stycket* innebär att Finansinspektionens skyldighet att underrätta hemlandsmyndigheten utvidgas. Inspektionen ska underrätta hemlandsmyndigheten både när den förelägger en EES-försäkringsgivare att göra rättelse i ett visst avseende när föreläggandet inte följs.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.5.

4 kap.

2 a §

Paragrafen, som är ny, innehåller en motsvarande bestämmelse som i 1 kap. 3 b § tredje stycket FRL. Bestämmelsen har sin grund bl.a. i att försäkringsgivare från tredje land enligt återförsäkringsdirektivet inte får behandlas gynnsammare än svenska återförsäkringsbolag. Se vidare kommentaren till 1 kap. 3 b § tredje stycket FRL.

5 a §

Enligt 5 § sista stycket ska koncession för en försäkringsgivare från tredje land meddelas med den indelning i försäkringsklasser som anges i 2 kap. 3 a och 3 b §§ FRL. Dessa paragrafer reglerar endast direkt försäkring. Beträffande koncession för återförsäkring finns i 2 kap. 3 c § FRL ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om indelning i försäkringsklasser.

Eftersom det nu föreslås att undantaget för återförsäkring tas bort, har ett motsvarande bemyndigande förts in även i denna lag

5 kap.

1, 4, 5, 8 och 12 §§

Genom ändringarna i 1 § första stycket, 4 §, 5 § första stycket, 8 § första stycket och 12 § första stycket omfattas även återförsäkringsrörelse av de regler om deposition, försäkringstekniska avsättningar, skuldtäckning och solvenskrav som för närvarande bara gäller för direkt försäkringsrörelse. Ändringarna följer av att hänvisningen till *direkt* försäkringsrörelse tas bort.

Vidare ändras 5 § *första stycket* även på det sättet att nuvarande punkten 5 utgår. Detta innebär att utjämningsavsättningen utmönstras som en försäkringsteknisk avsättning. I bestämmelsen slås i stället fast att tredjelandsföretag ska redovisa utjämningsreserv för förlusttäckning enligt 12 kap. 9 a § FRL. Ändringen påverkar inte kravet på att avsättning och nu föreslagna utjämningsreserv alljämt ska skuldtäckas (se förslaget till ändring i 8 §) samt dras av från kapitalbasen (se 12 § *första stycket* och kommentaren till 7 kap. 24 § FRL).

I 8 § *första stycket* har gjorts en ändring som innebär att utjämningsreserven för kreditförsäkring ska skuldtäckas på samma sätt som de försäkringstekniska avsättningarna. Se även kommentaren till 7 kap. 9 § samt avsnitt 6.3.6 och 6.11.

13 §

Ändringarna innebär att solvensmarginalen även för återförsäkring beräknas enligt 7 kap. 25 § FRL och att garantibeloppet för direkt skadeförsäkring beräknas till hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 27 § FRL.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.11.

14 §

Ändringarna innebär att solvensmarginalen för direkt livförsäkring ska beräknas enligt 7 kap. 23 § FRL och att garantibeloppet för all livförsäkring och återförsäkring av skadeförsäkring ska motsvara hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 26 § FRL.

Frågan har behandlats i avsnitt 6.11.

6 kap.

1 §

En motsvarande ändring som i denna paragraf har införts i 19 kap. 1 § andra stycket FRL. Se kommentaren till den bestämmelsen.

7 kap. 7 § och 9 kap. 8 §

Genom ändringarna i 7 kap. 7 § *fyjärde stycket* och 9 kap. 8 § *andra stycket* omfattas även återförsäkringsrörelse av bestämmelserna om Finansinspektionens skyldighet att på visst sätt offentliggöra överlåtelser av försäkringsbestånd. Ändringarna följer av att hänvisningen till direkt försäkringsrörelse har tagits bort.

Övergångsbestämmelserna

Lagen träder i kraft den 1 april 2008. För försäkringsgivare från tredje land som vid denna tidpunkt driver återförsäkringsrörelse som omfattas av lagen, gäller att dessa företag får fortsätta med sin verksamhet i sex månader efter denna tidpunkt.

Om ett sådant företag har inkommit med en ansökan om koncession inom sex månader efter lagens ikraftträdande, får företaget fortsätta med sin verksamhet till dess att Finansinspektionen slutligen har prövat om de uppfyller lagens krav för koncession.

Ett företag som inte har lämnat in en ansökan om koncession inom sex månader efter lagens ikraftträdande får inte fortsätta att bedriva återförsäkringsverksamhet. Finansinspektionen ska i dessa fall vidta de ingripande åtgärder som föreskrivs i lagen.

Frågorna har behandlats i avsnitt 6.10.

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2005/68/EG

av den 16 november 2005

om återförsäkring och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 92/49/EEG samt direktiven 98/78/EG och 2002/83/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artiklarna 47.2 och 55,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala
kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽²⁾, och

av följande skäl:

(1) Genom rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring ⁽³⁾, rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring ⁽⁴⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring ⁽⁵⁾ fastställs bestämmelser om rätten att etablera och driva verksamhet med direkt försäkring inom gemenskapen.

⁽¹⁾ EGT C 120, 20.5.2005, s. 1.

⁽²⁾ Europaparlamentets yttrande av den 7 juni 2005 (ännu ej offentliggjort i EUT) och rådets beslut av den 17 oktober 2005.

⁽³⁾ EGT L 228, 16.8.1973, s. 3. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/1/EG (EUT L 79, 24.3.2005, s. 9).

⁽⁴⁾ EGT L 228, 11.8.1992, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

⁽⁵⁾ EGT L 345, 19.12.2002, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

(2) Dessa bestämmelser utgör den rättsliga ramen för försäkringsföretag som bedriver försäkringsverksamhet på den inre marknaden med hänsyn till såväl etableringsfriheten som friheten att tillhandahålla tjänster, i syfte att förenkla för försäkringsföretag med huvudkontor i gemenskapen att fullgöra åtaganden inom gemenskapen och därigenom ge försäkringstagarna tillgång till inte endast försäkringsgivare etablerade i det egna landet, utan också till försäkringsgivare som har sitt huvudkontor inom gemenskapen och är etablerade i andra medlemsstater.

(3) Den ordning som fastställs genom de nu nämnda direktiven är tillämplig på hela den verksamhet som bedrivs av försäkringsföretag, såväl verksamhet med direkt försäkring som återförsäkringsverksamheter med mottagen återförsäkring, men de återförsäkringsverksamheter som bedrivs av specialiserade återförsäkringsföretag omfattas varken av denna ordning eller av någon annan ordning som föreskrivs i gemenskapslagstiftningen.

(4) Återförsäkring är en viktig finansiell verksamhet, eftersom den ger möjlighet åt direktförsäkringsföretagen att öka sin teckningskapacitet inom försäkringsverksamheten och ge försäkringsskydd och också att minska sina kapitalkostnader genom att större riskspridning underlättas på internationell nivå. Dessutom spelar återförsäkring en avgörande roll för att säkra den finansiella stabiliteten, eftersom den är en avgörande faktor när det gäller att säkerställa sunda finanser och stabilitet på direktförsäkringsmarknaderna och också inom det finansiella systemet som helhet, eftersom den berör viktiga finansiella förmedlare och institutionella investerare.

(5) Genom rådets direktiv 64/225/EEG av den 25 februari 1964 om avskaffande av inskränkningar i etableringsfriheten och i friheten att tillhandahålla tjänster avseende återförsäkring och retrocession ⁽⁶⁾ avlägsnades de begränsningar för etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster som är kopplade till återförsäkringsgivarens nationalitet eller bosättningsort. Däremot avlägsnades inte de begränsningar som följer av skillnaderna mellan de nationella bestämmelserna om rörelseregleringen av återförsäkring. Detta förhållande

⁽⁶⁾ EGT 56, 4.4.1964, s. 878.

har resulterat i betydande skillnader i fråga om nivån på tillsynen över återförsäkringsföretagen inom gemenskapen, vilket skapar hinder för utövandet av återförsäkringsverksamhet, t.ex. genom kravet att återförsäkringsföretag skall ställa tillgångar som säkerhet för sina delar av direktförsäkringsföretagens tekniska avsättningar eller återförsäkringsföretagens skyldighet att följa olika tillsynsbestämmelser i olika medlemsstater, där de bedriver verksamhet, och indirekt tillsyn över olika aspekter av återförsäkringsföretagens verksamhet som utförs av direktförsäkringsföretagens behöriga myndigheter.

- (6) I handlingsplanen för finansiella tjänster tas återförsäkring upp som en sektor där det krävs åtgärder på gemenskapsnivå för att den inre marknaden för finansiella tjänster skall fullbordas. Dessutom har betydande finansiella organ, som Internationella valutafonden och den internationella sammanslutningen av försäkringstillsynsorgan IAIS ("International Association of Insurance Supervisors") framhållit att bristen på harmoniserade tillsynsföreskrifter för återförsäkring på gemenskapsnivå utgör ett betydande tillkortakommande i de rättsliga ramarna för finansiella tjänster som bör åtgärdas.
- (7) Detta direktiv syftar till att upprätta en ram för rörelseregleringen av återförsäkringsverksamhet i gemenskapen. Det ingår i den samlade gemenskapslagstiftningen på försäkringsområdet som syftar till att upprätta en inre marknad för försäkringssektorn.
- (8) Detta direktiv är förenligt med det betydande internationella arbete som utförs på området för rörelsereglering av återförsäkringssektorn, särskilt av den internationella sammanslutningen av försäkringstillsynsorgan IAIS.
- (9) Detta direktiv ansluter sig till den metod för gemenskapslagstiftningen som tillämpas på direktförsäkring och som innebär att sådan harmonisering skall ske som är väsentlig, nödvändig och tillräcklig för att säkerställa ömsesidigt erkännande av auktorisationer och säkra system för kontroll så att det blir möjligt att bevilja en enda auktorisation som gäller i hela gemenskapen, samt att tillämpa principen om tillsyn av hemmedlemsstaten.
- (10) Som en följd av detta skall bedrivandet av återförsäkringsrörelse vara underkastat en enda officiell auktorisation som ges av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där återförsäkringsföretaget har sitt huvudkontor. En sådan auktorisation ger företaget rätt att bedriva verksamhet inom hela gemenskapen med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Den medlemsstat där en filial ligger eller där tjänster tillhandahålls får inte kräva att återförsäkringsföretag som vill bedriva återförsäkringsrörelse på dess territorium och som redan har auktorisation i hemmedlemsstaten skall söka ny auktorisation. Vidare bör ett återförsäkringsföretag som redan har auktoriserats i sin

hemmedlemsstat inte bli föremål för ytterligare tillsyn eller kontroller av sundheten i dess finanser som utförs av den behöriga myndigheten för ett försäkringsföretag som är återförsäkrat av det återförsäkringsföretaget. Medlemsstaterna bör inte heller kunna kräva att ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i gemenskapen skall ställa säkerhet som täckning för sin del av cedentens tekniska avsättningar. Villkoren för att bevilja eller återkalla en sådan auktorisation bör läggas fast. De behöriga myndigheterna bör inte auktorisera eller upprätthålla auktorisationen för återförsäkringsföretag som inte uppfyller kraven i detta direktiv.

- (11) Detta direktiv bör tillämpas på företag som uteslutande bedriver återförsäkringsrörelse och inte åtar sig någon direktförsäkringsverksamhet. Det bör även tillämpas på så kallade captivebolag för återförsäkring som bildats eller ägs av antingen ett finansiellt företag som inte är ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller en grupp försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp⁽¹⁾, eller av ett eller flera icke-finansiella företag, i syfte att tillhandahålla återförsäkringsskydd uteslutande för risker i de företag som de tillhör. När det i detta direktiv hänvisas till återförsäkringsföretag bör även captivebolag för återförsäkring inbegripas, förutom när särskilda bestämmelser inrättas för captivebolag för återförsäkring. Captivebolag för återförsäkring täcker inte risker som härstammar från den externa direktförsäkrings- eller återförsäkringsverksamhet som ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen ägnar sig åt. Dessutom får inte försäkrings- eller återförsäkringsföretag som tillhör ett finansiellt konglomerat äga ett captivebolag.
- (12) Det här direktivet bör dock inte tillämpas på försäkringsföretag som redan omfattas av direktiven 73/239/EEG eller 2002/83/EG. För att säkerställa att de försäkringsföretag som även bedriver återförsäkringsrörelse har sunda finanser och att återförsäkringsverksamhetens särskilda karaktär vederbörligen beaktas i de kapitalkrav som ställs på sådana företag bör emellertid de bestämmelser i det här direktivet som rör solvensmarginalen för återförsäkringsföretag tillämpas på sådana försäkringsföretags återförsäkringsrörelse om denna utgör en volymmässigt betydande del av den samlade verksamheten i ett företag.
- (13) Detta direktiv bör inte tillämpas för återförsäkringsskydd som tillhandahålls eller till fullo garanteras av en medlemsstat, när denna av skäl som är av betydande allmänt intresse uppträder som återförsäkringsgivare i sista hand, särskilt när det på grund av en särskild situation på marknaden är omöjligt att erhålla adekvat återförsäkringsskydd på affärsmässiga grunder. I detta sammanhang bör brist på "återförsäkringsskydd på affärsmässiga grunder" huvudsakligen betyda en marknadssituation som karakteriseras av uppenbar brist på

⁽¹⁾ EGT L 330, 5.12.1998, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

försäkringserbjudanden, även om överdrivna försäkringspremier dock i sig själv inte bör innebära att detta återförsäkringsskydd på affärsmässiga grunder är inadekvat. Artikel 1.2 d i det här direktivet tillämpas också på överenskommelser mellan försäkringsföretag som omfattas av direktiven 73/239/EEG eller 2002/83/EG som syftar till att sammanföra ekonomiska krav till följd av betydande risker, exempelvis terrorism.

- (14) Ett återförsäkringsföretag skall begränsa sin verksamhet till återförsäkring och därmed sammanhängande verksamhet. Detta krav innebär att ett återförsäkringsföretag exempelvis kan få tillhandahålla statistisk eller aktuariell rådgivning, riskanalyser eller forskningsrapporter till sina kunder. I kravet kan också inrymmas en holdingbolagsfunktion och verksamheter som motsvarar definitionen av verksamheter inom den finansiella sektorn i artikel 2.8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat⁽¹⁾. Under inga omständigheter medför detta krav att orelaterad bank- och finansverksamhet får utföras.
- (15) De befogenheter och medel för kontroll som skall anförtros de behöriga myndigheterna bör klargöras i det här direktivet. De behöriga myndigheterna i varje återförsäkringsföretags hemmedlemsstat bör ansvara för tillsynen av företagets finansiella hälsa, inbegripet kontrollen av deras solvens och skapandet av tillräckliga tekniska avsättningar och utjämningsreserver, samt att dessa avsättningar och reserver täcks av tillgångar av god kvalitet.
- (16) De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna bör till sitt förfogande ha de tillsynsverktyg som krävs för att säkerställa att återförsäkringsföretagen bedriver sin verksamhet på ett korrekt sätt inom hela gemenskapen oavsett om verksamheten utövas med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Myndigheterna bör särskilt ha möjlighet att införa lämpliga skyddsåtgärder eller sanktioner i avsikt att förhindra oegentligheter och överträdelser av bestämmelserna om tillsyn över återförsäkringsverksamhet.
- (17) Bestämmelserna som styr överlåtelse av försäkringsbestånd bör vara i linje med den enda auktorisation som föreskrivs i detta direktiv. De bör tillämpas på de olika formerna av överlåtelse av försäkringsbestånd mellan återförsäkringsföretag, exempelvis överlåtelser av försäkringsbestånd till följd av sammanslagningar mellan återförsäkringsföretag eller andra förfaranden under bolagsrätt eller överlåtelser av försäkringsbestånd med utestående förluster under avveckling till ett annat återförsäkringsföretag. Dessutom bör bestämmelserna som styr överlåtelser av försäkringsbestånd inbegripa specifika bestämmelser avseende överlåtelser till ett annat återförsäkringsföretag av försäkringsbestånd av avtal som ingåtts enligt etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster.
- (18) Föreskrifter bör införas för utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna och myndigheter eller organ som i kraft av sin uppgift bidrar till att stärka stabiliteten hos det finansiella systemet. För att bevara informationens konfidentiella karaktär bör antalet mottagare begränsas strikt. Det är därför nödvändigt att fastställa under vilka förutsättningar det ovan nämnda informationsutbytet skall tillåtas. När det föreskrivs att informationen får offentliggöras endast med de behöriga myndigheternas uttryckliga tillstånd får dessa vidare, när så är lämpligt, ställa stränga krav som villkor för tillståndet. I detta avseende och i syfte att säkerställa en tillfredsställande tillsyn från de behöriga myndigheternas sida bör det genom detta direktiv införas bestämmelser som ger medlemsstaterna befogenhet att ingå avtal om utbyte av information med tredjeland under förutsättning att det finns lämpliga garantier för att den information som överlämnas omfattas av tystnadsplikt.
- (19) För att stärka tillsynen över återförsäkringsföretag bör det föreskrivas att en revisor omgående skall vara skyldig att rapportera till de behöriga myndigheterna då han, enligt vad som föreskrivs i detta direktiv, under fullgörandet av sitt uppdrag får kännedom om förhållanden som riskerar att allvarligt påverka ett försäkringsföretags finansiella ställning eller dess administrativa och redovisningsmässiga organisation. Med tanke på det eftersträfvade syftet är det lämpligt att medlemsstaterna tillser att denna skyldighet gäller alla de tillfällen då en revisor upptäcker sådana omständigheter vid fullgörandet av sina uppdrag i ett företag som har nära förbindelser med ett återförsäkringsföretag. Revisorernas skyldighet att vid behov meddela de behöriga myndigheterna vissa förhållanden och beslut rörande ett återförsäkringsföretag som de upptäcker vid fullgörandet av sina uppdrag hos ett företag som inte är ett återförsäkringsföretag ändrar inte i sig arten av deras uppdrag hos detta företag, inte heller det sätt på vilket de bör fullgöra sina uppgifter där.
- (20) Det bör fastställas hur detta direktiv skall tillämpas på befintliga återförsäkringsföretag som redan är auktoriserade eller berättigade att bedriva återförsäkringsverksamhet enligt medlemsstaternas bestämmelser då detta direktiv börjar tillämpas.

⁽¹⁾ EUT L 35, 11.2.2003, s. 1. Direktivet ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

- (21) För att göra det möjligt för återförsäkringsföretag att uppfylla sina åtaganden bör hemmedlemsstaterna kräva att sådana företag upprättar tillräckliga försäkrings-tekniska avsättningar. Beloppen för dessa bör fastställas i enlighet med rådets direktiv 91/674/EEG av den 19 december 1991 om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag ⁽¹⁾, och när det gäller livåterförsäkring bör medlemsstaterna även få fastställa mer specifika regler i enlighet med direktiv 2002/83/EG.
- (22) Ett återförsäkringsföretag som är verksamt med återförsäkring av kreditförsäkring och vars rörelse på området för återförsäkring av kreditförsäkring uppgår till mer än en liten del av dess samlade rörelse bör vara skyldigt att upprätta en utjämningsreserv som inte ingår i solvensmarginalen. Denna reserv bör beräknas med någon av de metoder som fastställs i direktiv 73/239/EEG och som erkänns som likvärdiga. Dessutom bör detta direktiv göra det möjligt för hemmedlemsstaten att kräva att återförsäkringsföretag med huvudkontor inom dess territorium skall upprätta utjämningsreserver för andra riskklasser än återförsäkring av kreditförsäkring enligt de regler som fastställts av denna hemmedlemsstat. Efter införandet av redovisningsstandarderna International Financial Reporting Standards (IFRS 4) bör detta direktiv klarlägga behandlingen av de utjämningsreserver som upprättas i enlighet med direktivet. Eftersom tillsynen av återförsäkringar åter behöver utvärderas under Solvens II-projektet, föregriper dock inte detta direktiv någon framtida återförsäkringstillsyn under Solvens II.
- (23) Ett återförsäkringsföretag bör ha tillgångar som motsvarar de tekniska avsättningarna och utjämningsreserverna med beaktande av det slag av verksamhet som återförsäkringsföretaget utför, särskilt arten, beloppen och varaktigheten för de förväntade utbetalningarna vid försäkringsfall, så att det går att säkerställa tillräcklighet, likviditet, säkerhet, kvalitet, lönsamhet och matchning av investeringarna, och företaget skall se till att dessa investeringar är diversifierade, har lämplig spridning och ger företaget möjlighet att på lämpligt sätt reagera på förändrade ekonomiska förhållanden, särskilt när det gäller utvecklingen på de finansiella marknaderna och fastighetsmarknaderna samt på katastrofer med stora efterverkningar.
- (24) Det är nödvändigt för återförsäkringsföretagen att utöver de tekniska avsättningarna ha en kompletterande reserv i form av en s.k. solvensmarginal, som skall motsvaras av fria tillgångar och, med de behöriga myndigheternas godkännande, av andra, dolda tillgångar som skall fungera som buffert vid en ogynnsam affärsutveckling. Detta krav är ett viktigt inslag i systemet för tillsyn.
- Under tiden för den översyn av den befintliga ordningen för solvensmarginalen som kommissionen genomför inom ramen för det s.k. Solvens II-projektet i syfte att fastställa solvensmarginalkrav för återförsäkringsföretag skall bestämmelserna i den befintliga lagstiftningen på området för direktförsäkring tillämpas.
- (25) Mot bakgrund av likheterna mellan livåterförsäkring som täcker dödsfallsrisker och skadeåterförsäkring, särskilt täckningen av försäkringsrisker och varaktigheten av livåterförsäkringsavtalen, bör den föreskrivna solvensmarginalen för livåterförsäkring fastställas i överensstämmelse med bestämmelserna i detta direktiv för beräkningen av den föreskrivna solvensmarginalen för skadeåterförsäkring. Hemmedlemsstaten bör emellertid ha rätt att tillämpa bestämmelserna i direktiv 2002/83/EG för upprättandet av den föreskrivna solvensmarginalen när det gäller livåterförsäkringsverksamheter som är knutna till investeringsfonder och försäkringar med rätt till återbäring.
- (26) I syfte att beakta den särskilda karaktären hos vissa slag av återförsäkringsavtal eller specifika verksamhetsformer bör det beslutas om ändringar av beräkningen av solvensmarginalkraven. Sådana ändringar bör göras av kommissionen med utövande av sina genomförandebefogenheter i enlighet med fördraget efter samråd med den Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommitté som inrättats genom kommissionens beslut 2004/9/EG ⁽²⁾.
- (27) Dessa åtgärder bör antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽³⁾.
- (28) Den förteckning över tillgångsposter som får medräknas i den tillgängliga solvensmarginalen som ingår i direktiven 73/239/EEG och 2002/83/EG bör fastställas även för tillämpningen av det här direktivet.
- (29) Återförsäkringsföretag bör även inneha en garantifond i syfte att säkerställa att deras resurser är tillräckliga vid bildandet och att solvensmarginalen under de därpå följande åren inte vid något tillfälle understiger den lägsta nivå som krävs för säkerheten. För att beakta de särskilda förhållandena för captivebolag för återförsäkring bör det dock föreskrivas att hemmedlemsstaten skall ha möjlighet att fastställa ett lägre belopp för den minsta garantifond som skall krävas för captivebolag för återförsäkring.

⁽¹⁾ EGT L 374, 31.12.1991, s. 7. Direktivet ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/51/EG (EGT L 178, 17.7.2003, s. 16).

⁽²⁾ EUT L 3, 7.1.2004, s. 34.

⁽³⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

- (30) Vissa bestämmelser i detta direktiv avser minimikrav. Hemmedlemsstaten bör dock kunna fastställa strängare regler för återförsäkringsföretag som är auktoriserade av dess egna behöriga myndigheter, särskilt när det gäller solvensmarginalkraven.
- (31) Detta direktiv bör tillämpas på verksamhet för finansiell återförsäkring. Därför är en definition av finansiell återförsäkring nödvändig för tillämpningen av detta direktiv. Beroende på den särskilda karaktären på denna slags återförsäkringsverksamhet, bör hemmedlemsstaten ges möjlighet att besluta om specifika bestämmelser för utövandet av finansiell återförsäkringsverksamhet. Dessa bestämmelser kan på ett antal specifika punkter skilja sig från det allmänna system som inrättas genom detta direktiv.
- (32) I detta direktiv bör föreskrivas regler för de specialföretag som övertar risker från försäkrings- och återförsäkringsföretag. Den särskilda karaktären på sådana specialföretag, vilka inte är försäkrings- eller återförsäkringsföretag, kräver att det inrättas särskilda bestämmelser i medlemsstaterna. Dessutom bör i detta direktiv föreskrivas att hemmedlemsstaten bör fastställa mer detaljerade regler i syfte att fastställa de villkor under vilka utestående belopp från ett specialföretag kan användas som tillgångar som motsvarar tekniska avsättningar av ett försäkrings- eller ett återförsäkringsföretag. I detta direktiv bör också föreskrivas att belopp som kan återfås från specialföretag kan betraktas som belopp som kan dras av enligt återförsäkrings- och retrocessionsavtal inom de gränser som anges i detta direktiv, under förutsättning att försäkringsföretaget eller återförsäkringsföretaget lämnar in en ansökan till den behöriga myndigheten och att denna myndighet ger sitt godkännande.
- (33) Det är nödvändigt att utforma bestämmelser för det fall att ett återförsäkringsföretags ekonomiska ställning utvecklas så att det får svårt att uppfylla sina försäkringsåtaganden. I vissa situationer behöver de behöriga myndigheterna befogenheter för att kunna ingripa i ett tillräckligt tidigt skede, men då de utövar dessa befogenheter måste de underrätta återförsäkringsföretagen om de skäl som har föranlett sådana tillsynsåtgärder i enlighet med principen om god förvaltning och rättssäkerhetsprincipen. Så länge det föreligger en sådan situation bör de behöriga myndigheterna vara förhindrade att utfärda intyg om att återförsäkringsföretaget har en tillräcklig solvensmarginal.
- (34) Det är nödvändigt att få till stånd ett samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter för att säkerställa att återförsäkringsföretag som utför verksamhet med stöd av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster följer de bestämmelser som är tillämpliga på dem i deras värdmedlemsstater.
- (35) Ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation eller om återkallelse av en auktorisation bör omfattas av rätten till domstolsprövning.
- (36) Det är viktigt att föreskriva att återförsäkringsföretag med huvudkontor utanför gemenskapen som bedriver återförsäkringsverksamhet inom gemenskapen inte skall vara föremål för bestämmelser som medför en gynnsammare behandling än den som tillämpas på återförsäkringsföretag med huvudkontor i en medlemsstat.
- (37) För att beakta återförsäkringsrörelsens internationella aspekter bör bestämmelser införas som möjliggör att internationella avtal ingås med tredjeland i syfte att fastställa formerna för tillsyn över återförsäkringsorgan som bedriver verksamhet inom de avtalslutande parternas territorier.
- (38) Det bör skapas förutsättningar för ett flexibelt förfarande för prövning av regelmässig likvärdighet på gemenskapsbasis i förhållande till tredjeland i syfte att öka liberaliseringen av återförsäkringstjänster i tredjeland, såväl genom etableringsrätten som genom rätten att tillhandahålla tjänster över nationsgränserna. Därför bör det i detta direktiv föreskrivas förfaranden för underhandlingar med tredjeland.
- (39) Kommissionen bör bemyndigas att anta genomförandeåtgärder, förutsatt att dessa inte ändrar det väsentliga innehållet i detta direktiv. Dessa genomförandeåtgärder bör göra det möjligt för gemenskapen att beakta den kommande utvecklingen inom återförsäkringssektorn. De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med beslut 1999/468/EG.
- (40) Gemenskapens befintliga rättsliga ramar för försäkring bör anpassas så att de tar hänsyn till den nya tillsynsordning för återförsäkringsföretag som fastställs genom detta direktiv och så att sammanhängande rättsliga ramar säkerställs för hela försäkringssektorn. Särskilt bör en anpassning göras av de befintliga bestämmelser som tillåter de myndigheter som är behöriga att utöva tillsyn över direktförsäkringsföretag att utöva "indirekt tillsyn" över återförsäkringsföretag. Vidare bör de nu gällande bestämmelser upphävas som ger medlemsstaterna möjlighet att kräva att säkerhet skall ställas för tillgångar som motsvarar de tekniska avsättningarna i ett försäkringsföretag, oavsett hur dessa krav är utformade, när försäkringsgivaren är återförsäkrad av ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med detta direktiv eller av ett försäkringsföretag. Slutligen bör åtgärder vidtas för att den solvensmarginal som skall krävas för försäkringsföretag som bedriver återförsäkringsverksamhet, om denna utgör en betydande del av deras totala rörelse, skall omfattas av de solvensbestämmelser som föreskrivs för återförsäkringsföretag genom detta direktiv. Direktiven 73/239/EEG, 92/49/EEG och 2002/83/EG bör därför ändras i enlighet med detta.

- (41) Direktiv 98/78/EG bör ändras så att det säkerställs att återförsäkringsföretag som ingår i en försäkrings- eller återförsäkringsgrupp omfattas av extra tillsyn på samma sätt som försäkringsföretag som nu ingår i en försäkringsgrupp.
- (42) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning ⁽¹⁾ uppmuntras medlemsstaterna att för egen del och i gemenskapens intresse upprätta egna tabeller som så långt det är möjligt visar överensstämmelsen mellan detta direktiv och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.
- (43) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att fastställa rättsliga ramar för inledande och utövande av

återförsäkringsverksamhet, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

- (44) Eftersom det i direktivet anges minimistandarder, kan medlemsstaterna införa strängare regler.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

RÄCKVIDD OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Räckvidd

1. Genom detta direktiv fastställs regler för rätten att starta och driva självständig återförsäkringsverksamhet, utövad av återförsäkringsföretag som uteslutande bedriver återförsäkringsverksamhet och som är etablerade i en medlemsstat eller som önskar etablera sig där.
2. Detta direktiv skall inte tillämpas på följande:
 - a) Försäkringsföretag som omfattas av direktiven 73/239/EEG eller 2002/83/EG.
 - b) Sådana verksamheter och organ som avses i artiklarna 2 och 3 i direktiv 73/239/EEG.
 - c) Sådana verksamheter och organ som avses i artikel 3 i direktiv 2002/83/EG.
 - d) Sådan återförsäkringsverksamhet som utförs eller till fullo garanteras av en medlemsstats regering, när denna av skäl som är av betydande allmänt intresse uppträder som återförsäkringsgivare i sista hand inbegripet under omständigheter när detta krävs på grund av att situationen på marknaden gör det i praktiken omöjligt att erhålla adekvat återförsäkringsskydd på affärsmässiga grunder.

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv gäller följande definitioner:
 - a) *återförsäkring*: den verksamhet som består i att överta risker som överläts av ett försäkringsföretag eller ett annat återförsäkringsföretag; i fallet med försäkringsgivare som uppträder under namnet Lloyd's betyder återförsäkring också den verksamhet som består i att överta risker, som överläts av en medlem av Lloyd's, av ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag än Lloyd's.
 - b) *captivebolag för återförsäkring*: ett återförsäkringsföretag som ägs antingen av ett finansiellt företag, annat än ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, eller en grupp av försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av direktiv 98/78/EG, eller av ett icke-finansiellt företag, vars syfte är att tillhandahålla återförsäkringsskydd uteslutande för risker i det eller de företag som det tillhör eller i ett eller flera företag inom en grupp som captivebolaget för återförsäkring ingår i.
 - c) *återförsäkringsföretag*: ett företag som har fått officiell auktorisation enligt artikel 3.
 - d) *filial*: en agentur eller en filial till ett försäkringsföretag.
 - e) *etableringsställe*: ett återförsäkringsföretags huvudkontor eller filial med beaktande av led d.

⁽¹⁾ EUT C 321, 31.12.2003, s. 1.

- f) *hemmedlemsstat*: den medlemsstat där återförsäkringsföretagets huvudkontor är beläget.
- g) *filialstat*: den medlemsstat där en filial till ett återförsäkringsföretag är belägen.
- h) *värmedlemsstat*: den medlemsstat där ett återförsäkringsföretag har en filial eller tillhandahåller tjänster.
- i) *kontroll*: förhållandet mellan ett moderföretag och ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 1 i direktiv 83/349/EEG ⁽¹⁾ eller ett liknande förhållande mellan en fysisk eller juridisk person och ett företag.
- j) *kvalificerat innehav*: direkt eller indirekt ägande i ett företag, där innehavet representerar 10 % eller mer av kapitalet eller av samtliga röster eller som möjliggör ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget.
- k) *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.
- l) *dotterföretag*: ett dotterföretag enligt definitionen i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG.
- m) *behöriga myndigheter*: de nationella myndigheter som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över återförsäkringsföretag.
- n) *nära förbindelser*: en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer är förenade genom
- i) ägarintresse, innebärande ett innehav, direkt eller genom kontroll av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i ett företag, eller
- ii) kontroll, i alla de fall som avses i artikel 1.1 och 1.2 i direktiv 83/349/EEG, eller ett liknande förhållande mellan någon fysisk eller juridisk person och ett företag.
- o) *finansiellt företag*: någon av följande enheter:
- i) ett kreditinstitut, ett finansiellt institut eller företag som tillhandahåller tjänster anknutna till bankverksamhet enligt definitionen i artikel 1.5 och artikel 1.23 i direktiv 2000/12/EG ⁽²⁾,
- ii) ett försäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag eller ett försäkringsholdingbolag enligt definitionen i artikel 1 i i direktiv 98/78/EG,
- iii) ett värdepappersföretag eller ett finansiellt institut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i direktiv 2004/39/EG ⁽³⁾,
- iv) ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 2.15 i direktiv 2002/87/EG.
- p) *specialföretag*: ett företag som kan vara ett aktiebolag men som inte är ett befintligt försäkrings- eller återförsäkringsföretag och som övertar risker från försäkringsföretag eller återförsäkringsföretag och som till fullo finansierar sin exponering för sådana risker genom inkomster från emissioner av skuldebrev eller någon annan finansieringsmekanism där återbetalningsrättigheterna för dem som tillhandahåller sådana lån eller annan finansieringsmekanism är underordnade ett sådant företags återförsäkringsskyldigheter.
- q) *finansiell återförsäkring*: en återförsäkring under vilken den uttryckliga maximala potentiella förlusten, uttryckt som den maximala överförda ekonomiska risken, som uppstår genom både överföring av en betydande teckningsrisk och tidsrisk, överstiger premien för avtalets livslängd med ett begränsat men betydande belopp, kombinerat med åtminstone ett av följande två villkor:
- i) Uttrycklig och påtaglig hänsyn tagen till pengars tidsvärde.
- ii) Avtalsbestämmelser för att utjämna skillnaden i ekonomiskt åtagande mellan parterna över tiden för att uppnå den åsyftade risköverföringen.

⁽¹⁾ Rådets sjunde direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om sammanställd redovisning (EGT L 193, 18.7.1983, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2003/51/EG.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG av den 20 mars 2000 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (EGT L 126, 26.5.2000, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument (EUT L 145, 30.4.2004, s. 1).

2. Vid tillämpning av punkt 1 a i denna artikel skall ett återförsäkringsföretags tillhandahållande av säkerheter för ett tjänstepensionsinstitut som omfattas av direktiv 2003/41/EG⁽¹⁾, där lagstiftningen i institutets hemmedlemsstat tillåter ett sådant tillhandahållande, också betraktas som en verksamhet som omfattas av detta direktiv.

Vid tillämpning av punkt 1 d skall varje stadigvarande närvaro av ett återförsäkringsföretag inom en medlemsstats territorium betraktas som en agentur eller en filial, även om närvaron inte har formen av en filial eller en agentur utan endast består av ett kontor som förestås av företagets egen personal eller av någon som är fristående från företaget men som har en stående fullmakt att företräda företaget på samma sätt som en agentur.

Vid tillämpning av punkt 1 j i denna artikel samt i samband med artiklarna 12 och 19-23 och på andra nivåer av ägande som avses i artiklarna 19-23 skall sådana rösträtter som avses i artikel 92 i direktiv 2001/34/EG⁽²⁾ beaktas.

Vid tillämpning av punkt 1 l skall varje dotterföretag till ett dotterföretag också anses som dotterföretag till det företag som ytterst är moderföretaget till dessa företag.

Vid tillämpning av punkt 1 n

— skall varje dotterföretag till ett dotterföretag också anses som dotterföretag till det moderföretag som står över dessa företag,

— skall som nära förbindelse även anses en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer kontrolleras genom en varaktig förbindelse till en och samma person.

3. Varje gång hänvisning görs i detta direktiv till EUR skall värdet i den nationella valutan fr.o.m. den 31 december varje år vara det värde som gällde sista dagen i närmast föregående oktober månad för vilken dag värden för EUR finns noterade i samtliga berörda valutor inom gemenskapen.

AVDELNING II

INLEDANDE AV ÅTERFÖRSÄKRINGSVERKSAMHET OCH AUKTORISATION AV ÅTERFÖRSÄKRINGSFÖRETAG

Artikel 3

Principer för auktorisation

Återförsäkringsverksamhet får börja bedrivas endast efter officiell auktorisation.

Sådan auktorisation skall sökas hos behörig myndighet i hemmedlemsstaten av

- varje företag som etablerar sitt huvudkontor inom denna stats territorium, och
- varje återförsäkringsföretag som, efter att ha beviljats sådan auktorisation som krävs enligt första stycket, utvidgar verksamheten till andra återförsäkringsverksamheter än de som det redan auktoriserats för.

Artikel 4

Auktorisationens räckvidd

1. En auktorisation enligt artikel 3 skall gälla inom hela gemenskapen. Den skall ge ett återförsäkringsföretag rätt att

bedriva verksamhet där med stöd antingen av etableringsfriheten eller av friheten att tillhandahålla tjänster.

2. En auktorisation skall beviljas för återförsäkringsverksamhet på skadeförsäkrings- eller livförsäkringsområdet eller för varje annat slag av återförsäkringsverksamhet i enlighet med sökandens begäran.

Den skall behandlas med beaktande av den verksamhetsplan som skall läggas fram enligt artikel 6 b och artikel 11 och av uppfyllandet av de auktorisationskrav som fastställts av den medlemsstat i vilken auktorisationen söks.

Artikel 5

Återförsäkringsföretagets företagsform

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EUT L 235, 23.9.2003, s. 10).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

1. Hemmedlemsstaten skall föreskriva att återförsäkringsföretag som ansöker om auktorisation skall anta någon av de företagsformer som anges i bilaga I.

Ett återförsäkringsföretag får även anta företagsformen europabolag (SE) enligt definitionen i förordning (EG) nr 2157/2001 ⁽¹⁾.

2. Medlemsstaterna får också, där så är lämpligt, etablera företag inom ramen för gällande offentligrättslig lagstiftning, förutsatt att ändamålet för sådan verksamhet är återförsäkringsrörelse på villkor som motsvarar dem som gäller för privaträttsliga företag.

Artikel 6

Villkor

Hemmedlemsstaterna skall kräva att varje återförsäkringsföretag som ansöker om auktorisation skall

- a) begränsa sin verksamhet till återförsäkring och därmed sammanhängande verksamhet. I detta krav kan inrymmas en holdingbolagsfunktion och verksamheter som motsvarar definitionen av verksamheter inom den finansiella sektorn i artikel 2.8 i direktiv 2002/87/EG,
- b) förete en verksamhetsplan enligt artikel 11,
- c) inneha den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 40.2, och
- d) faktiskt ledas av personer med gott anseende och med lämpliga yrkesmässiga kvalifikationer eller lämplig yrkesmässig erfarenhet.

Artikel 7

Nära förbindelser

1. Om det finns nära förbindelser mellan återförsäkringsföretaget och andra fysiska eller juridiska personer skall de behöriga myndigheterna endast bevilja auktorisation om dessa förbindelser inte hindrar myndigheterna från att utöva effektiv tillsyn.

2. De behöriga myndigheterna skall vägra auktorisation om lagar eller andra författningar i ett tredjeland, som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer med vilka återförsäkringsföretaget har nära förbindelser, eller svårigheter vid tillämpningen av dessa bestämmelser, hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

3. De behöriga myndigheterna skall kräva att återförsäkringsföretagen förser dem med erforderliga uppgifter för att de

fortlöpande skall kunna övervaka att bestämmelserna i punkt 1 efterlevs.

Artikel 8

Återförsäkringsföretagets huvudkontor

Medlemsstaterna skall kräva att återförsäkringsföretagets huvudkontor skall vara belägna i samma medlemsstat som deras stadgeenliga säten.

Artikel 9

Försäkringsvillkor och premietariffer

1. Detta direktiv skall inte hindra medlemsstaterna från att bibehålla eller införa lagar eller andra författningar som föreskriver godkännande av stiftelseurkund och bolagsordning samt överlämnande av alla andra handlingar som krävs för normal tillsyn.

2. Medlemsstaterna får emellertid inte anta bestämmelser om krav på förhandsgodkännande av eller regelbundna underrättelser om allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer eller formulär och andra tryckta handlingar som försäkringsföretaget avser att använda i sina mellanhavanden med cedent- eller retrocedentföretag.

Artikel 10

Marknadens ekonomiska behov

Medlemsstaterna får inte kräva att en ansökan om auktorisation skall behandlas med hänsyn till marknadens ekonomiska behov.

Artikel 11

Verksamhetsplan

1. Den verksamhetsplan som avses i artikel 6 b skall innehålla uppgifter eller dokumentation om

- a) beskaffenheten av de risker som återförsäkringsföretaget avser att täcka,
- b) de slag av återförsäkringsåtgärder som återförsäkringsföretaget avser att avtala om med cedentföretag,
- c) grundprinciperna för retrocession,

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 2157/2001 av den 8 oktober 2001 om stadga för europabolag (EGT L 294, 10.11.2001, s. 1). Förordningen ändrad genom förordning (EG) nr 885/2004 (EUT L 168, 1.5.2004, s. 1).

- d) sammansättningen av minsta garantifonden,
- e) uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner samt för ändamålet avsatta medel.

2. Utöver kraven i punkt 1 skall verksamhetsplanen, beträffande de tre första räkenskapsåren, innehålla

- a) uppskattade driftskostnader utöver uppbyggnadskostnader, särskilt löpande allmänna omkostnader och provisioner,
- b) uppskattade premier eller bidrag och kostnader för försäkringsfall,
- c) en prognos för balansräkningen, och
- d) en uppskattning av storleken på de medel som är avsedda att täcka försäkringsåtaganden och föreskriven solvensmarginal.

Artikel 12

Aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav

De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten skall inte bevilja ett företags auktorisation för återförsäkringsverksamhet förrän de har fått information om vilka aktieägare eller medlemmar, fysiska eller juridiska personer, som direkt eller indirekt har kvalificerade innehav, och om storleken av dessa innehav.

Dessa myndigheter skall vägra auktorisation om de, med hänsyn till behovet att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning av återförsäkringsföretaget, bedömer att kompetensen hos aktieägare eller medlemmar som avses i första stycket inte är tillfredsställande.

Artikel 13

Avslag på auktorisationsansökan

Varje beslut om avslag på en ansökan om auktorisation skall åtföljas av en närmare motivering som skall tillställas det berörda företaget.

Varje medlemsstat skall se till att ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation omfattas av rätten till prövning av domstol i enlighet med artikel 53.

Sådan rätt till domstolsprövning skall även finnas i de fall där behöriga myndigheter inte behandlat en ansökan om auktorisation inom sex månader från den dag då ansökan mottogs.

Artikel 14

Förhandssamråd med behöriga myndigheter i andra medlemsstater

1. Samråd med behöriga myndigheter i den andra berörda medlemsstaten skall genomföras innan auktorisation beviljas för ett återförsäkringsföretag, som

- a) är dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller
- b) är dotterföretag till moderföretaget till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller
- c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat.

2. Samråd med den behöriga myndigheten i en berörd medlemsstat som ansvarar för tillsynen över kreditinstitut eller värdepappersföretag skall genomföras innan auktorisation beviljas för ett återförsäkringsföretag, som

- a) är dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller
- b) är dotterföretag till moderföretaget till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller
- c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen.

3. De relevanta behöriga myndigheter som avses i punkterna 1 och 2 skall samråda med varandra särskilt när de bedömer aktieägarnas lämplighet och det goda anseendet och erfarenheten hos chefer som ingår i ledningen för en annan enhet i samma grupp. De skall till varandra överlämna alla uppgifter om aktieägarnas lämplighet och ledningens goda anseende och erfarenhet vilka är relevanta för övriga berörda behöriga myndigheter när det gäller att bevilja auktorisation samt fortlöpande bedöma efterlevnaden av uppställda verksamhetsvillkor.

AVDELNING III

VILLKOR FÖR UTÖVANDE AV ÅTERFÖRSÄKRINGSVERKSAMHET

KAPITEL 1

Artikel 16

Principer och metoder för finansiell tillsyn**Tillsyn över filialer i en annan medlemsstat**

Avsnitt 1

Behöriga myndigheter och allmänna bestämmelser

Om ett försäkringsföretag som är auktoriserat i en medlemsstat utövar verksamhet genom filial i en annan medlemsstat skall filialstaten ge de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten tillstånd att, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i filialstaten, själva eller genom därför utsedda ombud på plats kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för den finansiella tillsynen över företaget. Myndigheterna i filialstaten får medverka i denna kontroll.

Artikel 15

Artikel 17

Behöriga myndigheter och tillsynens ändamål**Redovisning, uppgifter för tillsyn och statistik: tillsynsbefogenheter**

1. Hemmedlemsstaten är ensam ansvarig för den finansiella tillsynen över återförsäkringsföretag, inbegripet den del av verksamheten som företaget bedriver genom filial eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster.

1. Varje medlemsstat skall ålägga varje återförsäkringsföretag vars huvudkontor är beläget inom dess territorium att årligen förete ett bokslut över hela verksamheten, som utvisar företagens ekonomiska ställning och solvens.

Om de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten har anledning att anta att verksamheten i ett återförsäkringsföretag kan påverka dess finansiella sundhet, skall de informera de behöriga myndigheterna i företagens hemmedlemsstat. Dessa skall avgöra om företaget följer de aktsamhetsbestämmelser som fastställs genom detta direktiv.

2. Medlemsstaterna skall ålägga försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorium att periodiskt inge redovisning tillsammans med statistisk dokumentation som är nödvändig för tillsynen. De behöriga myndigheterna skall utväxla sådan information och dokumentation som underlättar tillsynen.

2. Den finansiella tillsynen enligt punkt 1 skall omfatta kontroll avseende återförsäkringsföretagets hela verksamhet, dess solvens, skapandet av tekniska avsättningar och de tillgångar som täcker dessa, enligt de regler som hemmedlemsstaten fastställt eller den praxis som tillämpas i hemmedlemsstaten med iakttagande av de bestämmelser som har antagits på gemenskapsnivå.

3. Varje medlemsstat skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att de behöriga myndigheterna har de befogenheter och de resurser som är nödvändiga för tillsynen över den verksamhet som bedrivs av återförsäkringsföretag med huvudkontor inom respektive medlemsstats territorium, inbegripet verksamhet som bedrivs utanför dess territorium.

3. Återförsäkringsföretagets hemmedlemsstat skall inte motsätta sig ett retrocessionsavtal som ingåtts av återförsäkringsföretaget med ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat enligt detta direktiv eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat enligt direktiv 73/239/EEG eller 2002/83/EG av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i det återförsäkrings- eller försäkringsföretagets finanser.

4. De behöriga myndigheterna skall särskilt ha befogenhet att

4. De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten skall kräva att varje återförsäkringsföretag har sunda metoder för administration och redovisning och adekvata rutiner för intern kontroll.

a) göra ingående undersökningar om återförsäkringsföretagets ställning och dess verksamhet som helhet, bland annat genom att inhämta uppgifter eller begära in handlingar angående dess återförsäkrings- och retrocessionsrörelse, och göra inspektioner på plats i återförsäkringsföretagets lokaler,

- b) vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder beträffande återförsäkringsföretaget, dess ledning eller personer med avgörande inflytande över företaget för att se till att återförsäkringsföretagets verksamhet fortlöpande bedrivs i enlighet med de lagar och andra författningar som gäller för återförsäkringsföretaget i varje medlemsstat, och
- c) se till att dessa åtgärder vidtas, om det är nödvändigt, genom tvångsmedel och när så är lämpligt på rättslig väg.

Medlemsstaterna får även ge de behöriga myndigheterna befogenhet att inhämta alla upplysningar angående försäkringsavtal som innehas av förmedlare.

Artikel 18

Överlåtelse av försäkringsbestånd

Varje medlemsstat skall, på de villkor som ställts upp i nationell lag, ge återförsäkringsföretag med huvudkontor inom dess territorium tillstånd att, helt eller delvis, överlåta sina egna bestånd av försäkringsavtal, som slutits med stöd antingen av etableringsfriheten eller av friheten att tillhandahålla tjänster, till ett mottagande kontor etablerat inom gemenskapen, dock under förutsättning att de behöriga myndigheterna i det mottagande kontorets hemmedlemsstat intygar att det mottagande kontoret har den nödvändiga solvensmarginal som avses i kapitel 3 sedan överlåtelsen beaktats.

Avsnitt 2

Kvalificerade innehav

Artikel 19

Förvärv

Medlemsstaterna skall kräva att varje fysisk eller juridisk person som avser att direkt eller indirekt förvärva ett kvalificerat innehav i ett återförsäkringsföretag först skall underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om storleken av det tilltänkta innehavet. Denna person skall likaså underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om han/hon avser att öka sitt kvalificerade innehav i sådan mån att hans/hennes andel av röstetalet eller av kapitalet kommer att uppgå till eller överstiga 20 %, 33 %, 50 % eller så att återförsäkringsföretaget kommer att få ställning av dotterföretag.

De behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten skall ha rätt att, inom en tid av högst tre månader från det att underrättelse som föreskrivs i första stycket har lämnats, motsätta sig det avsedda förvärvet om de med hänsyn till behovet att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning för återförsäkringsföretaget bedömer att kompetensen hos de personer som avses i första stycket inte är tillfredsställande. Om myndigheterna inte motsätter sig förvärvet, får de föreskriva en tidsgräns inom vilken förvärvet skall genomföras.

Artikel 20

Förvärv som företas av finansiella företag

Om köparen av det innehav som avses i artikel 19 är ett försäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag, ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag med auktorisation i en annan medlemsstat eller moderföretag till en sådan enhet, eller en fysisk eller juridisk person som har ägarkontroll över en sådan enhet, och om det företag som köparen vill förvärva ett innehav i som resultat av detta förvärv skulle komma att bli ett dotterföretag till köparen eller hamna under dennas ägarkontroll, skall bedömningen av förvärvet föregås av ett sådant samråd som avses i artikel 14.

Artikel 21

Avyttring

Medlemsstaterna skall kräva att varje fysisk eller juridisk person som avser att direkt eller indirekt avyttra ett kvalificerat innehav i ett återförsäkringsföretag först skall underrätta de behöriga myndigheterna i företagets hemmedlemsstat om storleken av det avsedda innehavet.

Underrättelse skall lämnas även av den som avser att minska sitt kvalificerade innehav i sådan mån att hans/hennes andel av röstetalet eller kapitalet skulle understiga 20 %, 33 % eller 50 %, eller så att återförsäkringsföretagets ställning som dotterföretag därigenom skulle upphöra.

Artikel 22

Återförsäkringsföretags information till de behöriga myndigheterna

Återförsäkringsföretag skall, då de får kännedom därom, underrätta de behöriga myndigheterna i sina hemmedlemsstater om sådana förvärv eller avyttringar av innehav i försäkringsföretagets kapital som får till följd att innehav överstiger eller understiger något av de gränstal som anges i artiklarna 19 och 21.

Varje återförsäkringsföretag skall också, minst en gång om året, underrätta de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten om namnen på aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav samt om storleken på sådana innehav, så som framgår exempelvis av uppgifter som lämnats vid bolagsstämma om aktieägare och medlemmar eller av upp-

gifter som redovisats i enlighet med föreskrifter som gäller för börsnoterade företag.

Artikel 23

Kvalificerande innehav: de behöriga myndigheternas befogenheter

Medlemsstaterna skall, i fall då de personer som avses i artikel 19 utövar sitt inflytande på ett sätt som är ägnat att vara till förfång för en sund och ansvarsfull ledning av återförsäkringsföretaget, kräva att de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten vidtar lämpliga åtgärder för att få detta förhållande att upphöra. Sådana åtgärder får bland annat bestå i förelägganden, sanktioner gentemot styrelsen och den verkställande ledningen samt i upphävande av rösträtt som är knuten till de ifrågavarande aktieägarnas eller medlemmarnas aktier eller andelar.

Motsvarande åtgärder skall vidtas i fråga om fysiska eller juridiska personer som underlåter att lämna sådana under rättelser som krävs enligt artikel 19. Om ett innehav har förvärvats trots att de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten har motsatt sig förvärvet, skall medlemsstaterna, oavsett de sanktioner som i övrigt vidtas, föreskriva antingen att rösträtterna för sådana innehav inte får utövas eller att avgivna röster skall vara ogiltiga eller att de får förklaras ogiltiga.

Avsnitt 3

Tystnadsplikt och informationsutbyte

Artikel 24

Tystnadsplikt

1. Medlemsstaterna skall föreskriva att samtliga personer som tjänstgör hos eller har tjänstgjort hos behöriga myndigheter, liksom revisorer eller experter som är verksamma för behöriga myndigheters räkning, skall vara bundna av tystnadsplikt.

Till följd av denna tystnadsplikt, med undantag för fall som omfattas av straffrättslig lagstiftning, får inga förtroliga upplysningar som erhålls i tjänsten röjas till någon person eller myndighet utom i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda försäkringsföretag.

2. Om ett försäkringsföretag har försatts i konkurs eller underkastats tvångslikvidation, får dock förtroliga uppgifter

som inte berör tredje part som strävar efter att rädda företaget, yppas vid civilrättsliga eller kommersiella förfaranden.

Artikel 25

Informationsutbyte mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter

Vad som sägs i artikel 24 skall inte hindra medlemsstaternas behöriga myndigheter från att utbyta information i enlighet med de direktiv som gäller för återförsäkringsföretag. För sådan information skall tystnadsplikt gälla enligt artikel 24.

Artikel 26

Samarbetsavtal med tredjeland

Medlemsstaterna får ingå samarbetsavtal om utbyte av information med behöriga myndigheter i tredjeland eller med myndigheter eller organ i tredjeland enligt definitionen i artikel 28.1–2 endast om den lämnade informationen omfattas av garantier om tystnadsplikt som minst är likvärdiga med dem som avses i detta avsnitt. Detta utbyte av information skall vara avsett för de ovan nämnda myndigheternas eller organens utförande av sin tillsynsuppgift.

Om informationen ursprungligen kommer från en annan medlemsstat får den endast lämnas vidare om uttryckligt medgivande ges från de behöriga myndigheter som har lämnat den, och i så fall endast i det syfte som avsågs när dessa myndigheter gav sitt medgivande.

Artikel 27

Användning av förtrolig information

Behöriga myndigheter, som erhåller förtrolig information enligt artiklarna 24 och 25, får använda den endast i tjänsten och där endast

- a) för att kontrollera att villkoren för att återförsäkringsföretag skall få starta verksamhet är uppfyllda och för att underlätta tillsyn över sådan verksamhet, särskilt med avseende på kontroll av tekniska avsättningar, solvensmarginal, metoder för administration och redovisning samt rutiner för internkontroll,
- b) för att ålägga sanktioner,
- c) vid förvaltningsrättsligt överklagande av beslut som har fattats av den behöriga myndigheten, och

- d) vid domstolsförfarande som har inletts enligt artikel 53 eller med stöd av särskilda bestämmelser i detta direktiv och i andra direktiv antagna med avseende på försäkrings- och återförsäkringsföretag.

Artikel 28

Informationsutbyte med andra myndigheter

1. Vad som sägs i artiklarna 24 och 27 skall inte utgöra hinder för utbyte av information mellan behöriga myndigheter i samma medlemsstat, och inte heller mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater, i fall då informationen lämnas till

- a) myndigheter som ansvarar för den offentliga tillsynen över kreditinstitut och andra finansiella organisationer samt myndigheter med ansvar för tillsyn över finansiella marknader,
- b) organ som har befattning med försäkringsföretags konkurs eller likvidation eller liknande förfaranden, och
- c) personer med ansvar för obligatorisk revision av försäkringsföretags, återförsäkringsföretags och andra finansiella instituts räkenskaper

under utövandet av deras tillsynsfunktion eller för att till organ som administrerar tvångslikvidationsförfaranden eller garantisystem lämna sådan information som är nödvändig för att dessa skall kunna utföra sina uppdrag. Den information som mottas av dessa myndigheter, organ och personer skall vara underkastad de krav på tystnadsplikt som fastställs i artikel 24.

2. Trots vad som sägs i artiklarna 24–27 får medlemsstaterna tillåta informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och

- a) myndigheter med ansvar för tillsyn över de organ som har befattning med försäkrings- eller återförsäkringsföretags likvidation, konkurs och liknande förfaranden,
- b) myndigheter med ansvar för tillsyn över de personer som ansvarar för lagstadgad revision av försäkrings- och återförsäkringsföretags, kreditinstituts, värdepappersföretags och andra finansiella instituts räkenskaper, eller
- c) oberoende aktuarier för försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utövar lagstadgad tillsyn över dessa företag samt de organ som har till uppgift att övervaka dessa aktuarier.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i första stycket skall kräva att minst följande villkor uppfylls:

- a) Informationen skall användas för att genomföra den övervakning eller utöva den lagstadgade tillsyn som anges i första stycket.
- b) Den information som mottas i detta sammanhang skall omfattas av tystnadsplikt enligt artikel 24.
- c) När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de myndigheter som har lämnat ut den, och då endast för de ändamål för vilka myndigheten har givit sitt tillstånd.

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att motta information enligt denna punkt.

3. Trots vad som sägs i artiklarna 24–27 får medlemsstaterna för att stärka stabiliteten och integriteten i det finansiella systemet tillåta utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna och myndigheter eller organ som enligt lag är ansvariga för att upptäcka och utreda överträdelser av bolagsrätten.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i första stycket skall kräva att minst följande villkor uppfylls:

- a) Informationen skall användas för att utföra den uppgift som anges i första stycket.
- b) Den information som tas emot i detta sammanhang skall omfattas av tystnadsplikt enligt artikel 24.
- c) När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de myndigheter som har lämnat ut den, och då endast för de ändamål för vilka myndigheten har givit sitt tillstånd.

Om en medlemsstats myndigheter eller organ som avses i första stycket utför sin uppgift att upptäcka och utreda överträdelser med hjälp av personer som genom sin särskilda kompetens är utsedda till detta och som inte är anställda inom den offentliga förvaltningen, kan möjligheten till det informationsutbyte som avses i första stycket utsträckas till att omfatta dessa personer enligt de villkor som föreskrivs i andra stycket.

För genomförande av led c i andra stycket skall de myndigheter eller organ som avses i första stycket till de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen uppge identitet och exakt ansvarsområde för de personer som skall få tillgång till denna.

Avsnitt 4

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter eller organ som får motta information enligt denna punkt.

Artikel 31

Skyldigheter för revisorer

Skyldigheter för revisorer

Artikel 29

Överföring av uppgifter till centralbanker och andra monetära myndigheter

Denna artikel skall inte hindra en behörig myndighet från att till centralbanker och andra organ med liknande uppgifter i deras egenskap av monetära myndigheter, och i förekommande fall till andra offentliga myndigheter med uppgift att utöva tillsyn över betalningssystem överföra uppgifter för att dessa skall kunna utföra sina uppgifter, och den skall inte heller hindra sådana myndigheter eller organ från att vidarebefordra sådana uppgifter som de kan behöva enligt artikel 27.

Information som tas emot i detta sammanhang skall vara underkastad tystnadsplikt enligt detta avsnitt.

Artikel 30

Överföring av uppgifter till den centrala förvaltning som ansvarar för den finansiella lagstiftningen

Medlemsstaterna får vidare, utan hinder av artiklarna 24 och 27, med stöd av bestämmelser i lag tillåta att viss information lämnas ut till andra organ inom deras centrala förvaltning som ansvarar för lagstiftning om tillsyn över kreditinstitut, finansiella institut, investeringstjänster och försäkrings- eller återförsäkringsföretag samt till personer som företräder sådana organ.

Sådant utlämnande får dock ske endast då det är nödvändigt för utövande av tillsyn över rörelsen.

Vidare skall medlemsstaterna föreskriva att sådan information som har erhållits med stöd av artikel 25 och artikel 28.1 och sådan som erhållits vid inspektion på plats i enlighet med artikel 16 aldrig får röjas i de fall som anges i denna artikel utan uttryckligt samtycke av de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen eller av behöriga myndigheter i den medlemsstat i vilken inspektionen på plats utfördes.

1. Medlemsstaterna skall föreskriva åtminstone att varje auktoriserad person i enlighet med direktiv 84/253/EEG⁽¹⁾ som i ett återförsäkringsföretag utför ett i artikel 51 i direktiv 78/660/EEG⁽²⁾, artikel 37 i direktiv 83/349/EEG eller artikel 31 i direktiv 85/611/EEG⁽³⁾ angivet uppdrag eller något annat uppdrag föreskrivet i lag, är skyldig att omgående rapportera till de behöriga myndigheterna alla uppgifter eller beslut rörande detta företag som han/hon har fått kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag, som är ägnade att

- a) utgöra en påtaglig överträdelse av lagar och andra författningar som reglerar villkoren för auktorisation eller som särskilt reglerar bedrivandet av försäkrings- eller återförsäkringsföretags verksamhet,
- b) påverka återförsäkringsföretagets fortsatta drift, eller
- c) leda till vägran att godkänna räkenskaperna eller till att reservationer framställs.

Det skall även åligga denna person att omgående rapportera alla uppgifter eller beslut som han/hon har fått kännedom om vid utförandet av sitt i första stycket beskrivna uppdrag, rörande ett företag som genom kontroll har nära förbindelser med det återförsäkringsföretag i vilket det ovan nämnda uppdraget utförs.

⁽¹⁾ Rådets åttonde direktiv 84/253/EEG av den 10 april 1984 grundat på artikel 54.3 g i fördraget, om godkännande av personer som har ansvar för lagstadgad revision av räkenskaper (EGT L 126, 12.5.1984, s. 20).

⁽²⁾ Rådets fjärde direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om årsbokslut i vissa typer av bolag (EGT L 222, 14.8.1978, s. 11). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2003/51/EG.

⁽³⁾ Rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EGT L 375, 31.12.1985, s. 3). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

2. Den omständigheten att personer som auktoriserats enligt direktiv 84/253/EEG till de behöriga myndigheterna yppar sådana relevanta uppgifter eller beslut som avses i punkt 1 i denna artikel skall inte utgöra en överträdelse av någon tystnadsplikt i avtal eller lag, eller annan författning, och skall inte medföra något som helst ansvar för dessa personer.

KAPITEL 2

Bestämmelser om tekniska avsättningar

Artikel 32

Bildande av tekniska avsättningar

1. Hemmedlemsstaten skall föreskriva att varje återförsäkringsföretag skall skapa tillräckliga tekniska avsättningar i förhållande till företagets hela verksamhet.

Storleken på dessa avsättningar skall bestämmas enligt de regler som fastställs genom direktiv 91/674/EEG. I tillämpliga fall får hemmedlemsstaten fastställa mer specifika bestämmelser i enlighet med artikel 20 i direktiv 2002/83/EG.

2. Medlemsstaterna skall inte behålla eller införa något system med bruttoreserver som kräver att tillgångar ställs som säkerhet för att täcka ej intjänade premier och oreglerade skador i de fall då återförsäkraren är ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med detta direktiv eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 73/239/EEG eller 2002/83/EG.

3. Om en hemmedlemsstat tillåter att tekniska avsättningar täcks av fordringar mot återförsäkrare som inte är auktoriserade i enlighet med detta direktiv eller försäkringsföretag som inte är auktoriserade i enlighet med direktiv 73/239/EEG eller 2002/83/EG, skall den fastställa villkoren för att acceptera sådana fordringar.

Artikel 33

Utjämningsreserver

1. Hemmedlemsstaten skall föreskriva att varje återförsäkringsföretag som återförsäkrar risker inom klass 14 förtecknad i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG skall upprätta en utjämningsreserv med ändamål att täcka tekniska underskott eller en skadekvot som överstiger genomsnittet och som uppstår i denna försäkringsklass.

2. Utjämningsreserven för kreditåterförsäkring skall beräknas enligt regler som hemmedlemsstaten fastställt och som överensstämmer med någon av de fyra metoder som anges i punkt D i bilagan till direktiv 73/239/EEG, vilka skall anses inbördes likvärdiga.

3. Hemmedlemsstaten får befria återförsäkringsföretag från skyldigheten att upprätta en utjämningsreserv avseende

återförsäkring av kreditförsäkring, om premierna eller bidragen för kreditförsäkring understiger 4 % av de totala premierna eller bidragen och inte heller uppgår till minst 2 500 000 EUR.

4. Hemmedlemsstaten kan kräva att varje återförsäkringsföretag skall upprätta utjämningsreserver för andra riskklasser än kreditåterförsäkring. Utjämningsreserverna skall beräknas enligt regler som fastställs av hemmedlemsstaten.

Artikel 34

Tillgångar som täcker tekniska avsättningar

1. Hemmedlemsstaten skall kräva att återförsäkringsföretag investerar de tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna och utjämningsreserven, som avses i artikel 33, i enlighet med följande regler:

- a) Tillgångarna skall vara uppbyggda med hänsyn till den sorts verksamhet som återförsäkringsföretaget bedriver, och särskilt till arten, beloppen och varaktigheten av de förväntade utbetalningarna vid försäkringsfall, så att det går att säkerställa tillräcklighet, likviditet, säkerhet, kvalitet, lönsamhet och matchning av investeringarna.
- b) Återförsäkringsföretaget skall tillse att tillgångarna är diversifierade och har lämplig spridning samt möjliggör för företaget att på ett lämpligt sätt anpassa sig till ändrade ekonomiska omständigheter, särskilt när det gäller utvecklingen på finans- och fastighetsmarknaderna, eller till katastrofer som får betydande följder. Företaget skall bedöma hur oregelbundna marknadsomständigheter påverkar dess tillgångar och skall diversifiera tillgångarna på ett sådant sätt att de minskar denna påverkan.
- c) Investeringar i tillgångar som inte får handlas på reglerade finansmarknader skall under alla omständigheter hållas på aktsamma nivåer.
- d) Investeringar i derivatinstrument skall vara möjligt så länge som de bidrar till att minska investeringsriskerna eller underlättar effektiv portföljförvaltning. De skall värderas med aktsamhet, med hänsyn till de underliggande tillgångarna, och inkluderas i värderingen av institutionernas tillgångar. Företaget skall också undvika överdriven riskexponering på en enda motpart och på andra derivattransaktioner.

- e) Tillgångarna skall vara diversifierade på ett sådant sätt att man undviker överdrivet beroende av en viss tillgång, emittent eller grupp av företag och riskackumulering i portföljen som helhet. Investeringar i tillgångar som emitteras av samma emittent eller av emittenter som tillhör samma grupp får inte medföra att företaget utsätts för överdriven riskkoncentration.

Medlemsstaterna får besluta om att inte tillämpa kraven i led e på investeringar i statsobligationer.

2. Medlemsstaterna skall inte kräva av återförsäkringsföretag inom sitt territorium att dessa skall investera i särskilda kategorier av tillgångar.

3. Medlemsstaterna skall inte kräva förhandsgodkännande eller systematisk anmälningsplikt när det gäller de investeringsbeslut som fattas av ett återförsäkringsföretag inom dess territorium eller av företagets investeringsförvaltare.

4. Trots vad som anges i punkterna 1-3 får hemmedlemsstaten för varje återförsäkringsföretag vars huvudkontor är beläget inom dess territorium fastställa följande kvantitativa regler, under förutsättning att de motiveras av aktsamhetskäl:

- a) Investeringar av de totala tekniska avsättningarna i andra valutor än de som de tekniska avsättningarna är fastställda i skall begränsas till 30 %.
- b) Investeringar av de totala tekniska avsättningarna i aktier och andra överlåtbara värdepapper som hanteras som aktier, obligationer och skuldebrev vilka inte får handlas på en reglerad marknad skall begränsas till 30 %.
- c) Hemmedlemsstaten får kräva av återförsäkringsföretag att inte investera mer än 5 % av sina totala tekniska avsättningar i aktier eller andra överlåtbara värdepapper som hanteras som aktier, obligationer, skuldebrev och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument från samma företag, och inte mer än 10 % av sina totala tekniska avsättningar i aktier eller andra överlåtbara värdepapper som hanteras som aktier, obligationer, skuldebrev och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument från företag som ingår i samma grupp.

5. Dessutom skall hemmedlemsstaten fastställa mer detaljerade regler i syfte att fastställa villkoren för användning av

utestående belopp från ett specialföretag såsom tillgångar som täcker tekniska avsättningar enligt denna artikel.

KAPITEL 3

Bestämmelser om solvensmarginalen och garantifonden

Avsnitt 1

Disponibel solvensmarginal

Artikel 35

Allmän regel

Varje medlemsstat skall föreskriva att alla återförsäkringsföretag som har sitt huvudkontor inom dess territorium vid varje tidpunkt skall ha en tillräcklig disponibel solvensmarginal i förhållande till sin samlade verksamhet, som åtminstone motsvarar kraven i detta direktiv.

Artikel 36

Godkända poster

1. Den disponibla solvensmarginalen skall motsvaras av tillgångar i återförsäkringsföretaget som är fria från alla förutsebara förpliktelser, med avdrag för immateriella värden, bland annat följande:

- a) Det inbetalda aktiekapitalet eller, när det gäller ett ömsesidigt återförsäkringsföretag, det faktiska garantikapitalet med tillägg för eventuella medlemskonton, förutsatt att samtliga följande kriterier uppfylls:
- i) I stiftelseurkund och bolagsordning skall föreskrivas att betalningar från dessa konton till medlemmar endast får ske i den utsträckning detta inte medför att den disponibla solvensmarginalen understiger den föreskrivna nivån eller, efter det att företaget har upplösts, om samtliga andra skulder i företaget har lösts.
- ii) I stiftelseurkund och bolagsordning skall föreskrivas att, om sådana betalningar som avses i led i sker av annan anledning än att ett enskilt medlemskap skall upphöra, de behöriga myndigheterna skall under rättas minst en månad i förväg och under denna period kunna förbjuda utbetalningen.

- iii) De berörda bestämmelserna i stiftelseurkund och bolagsordning får endast ändras om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot ändringen, vilket dock inte påverkar tillämpningen av de kriterier som anges i leden i och ii.
- b) Lagstadgade och fria reserver som varken motsvarar ingångna försäkringsåtaganden eller klassificeras som utjämningsreserver.
- c) Den balanserade vinsten eller förlusten efter avdrag för utdelning.

2. Den disponibla solvensmarginalen skall minskas med beloppet för de egna aktier som återförsäkringsföretaget innehar direkt.

För återförsäkringsföretag som tillämpar diskontering eller nedsättning av sina försäkringstekniska avsättningar för oreglerade skador för att ta hänsyn till avkastning på placeringar, såsom tillåts genom artikel 60.1 g i direktiv 91/674/EEG, skall den disponibla solvensmarginalen minskas med skillnaden mellan odiskonterade tekniska avsättningar eller tekniska avsättningar före nedsättning, enligt uppgift i noterna till redovisningen, och diskonterade tekniska avsättningar eller tekniska avsättningar efter nedsättning. Denna justering skall göras för alla risker som anges i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG, med undantag av de risker som anges för försäkringsklasserna 1 och 2 i punkt A i samma bilaga. För andra försäkringsklasser än 1 and 2 i punkt A i bilagan behöver ingen justering göras för diskontering av annuiteter som ingår i de försäkringstekniska avsättningarna.

Utöver de avdrag som anges i första och andra styckena skall följande dras från den disponibla solvensmarginalen:

- a) Ägarintressen som återförsäkringsföretaget har i följande organslag:
 - i) Försäkringsföretag i den mening som avses i artikel 6 i direktiv 73/239/EEG, artikel 4 i direktiv 2002/83/EG eller artikel 1 b i direktiv 98/78/EG.
 - ii) Återförsäkringsföretag enligt artikel 3 i detta direktiv eller återförsäkringsföretag i icke-medlemsstater enligt artikel 1.1 i direktiv 98/78/EG.
 - iii) Försäkringsholdingbolag enligt definitionen i artikel 1 i i direktiv 98/78/EG.

iv) Kreditinstitut och finansiella institut enligt definitionerna i artiklarna 1.1 och 1.5 i direktiv 2000/12/EG.

v) Värdepappersföretag och finansiella institut enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 93/22/EEG ⁽¹⁾ och i artikel 2.4 och 2.7 i direktiv 93/6/EEG ⁽²⁾.

b) Var och en av följande poster som ett återförsäkringsföretag innehar i de enheter som definierats i a i vilka det har ägarintresse:

i) De instrument som avses i punkt 4.

ii) De instrument som avses i artikel 27.3 i direktiv 2002/83/EG.

iii) Fordringar med efterställd rätt till betalning och sådana instrument som avses i artikel 35 och artikel 36.3 i direktiv 2000/12/EG.

Om aktier i ett annat kreditinstitut, värdepappersföretag, finansiellt institut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag innehas tillfälligt i syfte att ge finansiellt bistånd för att rekonstruera och rädda denna enhet, får den behöriga myndigheten bevilja undantag från bestämmelserna om avdrag enligt a och b i tredje stycket.

Som ett alternativ till avdrag av de poster enligt a och b i tredje stycket som återförsäkringsföretag innehar i kreditinstitut, värdepappersföretag och finansiella institut, får medlemsstaterna tillåta att deras återförsäkringsföretag också med tillämpliga ändringar tillämpar metoderna 1, 2 eller 3 i bilaga I till direktiv 2002/87/EG. Metod 1 (metod baserad på sammanställd redovisning) skall tillämpas endast om den behöriga myndigheten är säker på graden av samordnad förvaltning och intern kontroll avseende de enheter som skall inbegripas i tillämpningsområdet för sammanställningen. Den valda metoden skall tillämpas konsekvent över tiden.

För beräkningen av solvensmarginalen enligt detta direktiv får medlemsstaterna föreskriva att återförsäkringsföretag som är föremål för extra tillsyn enligt direktiv 98/78/EG eller direktiv

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/22/EEG av den 10 maj 1993 om investeringstjänster inom värdepappersområdet (EGT L 141, 11.6.1993, s. 27). Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 93/6/EEG av den 15 mars 1993 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut (EGT L 141, 11.6.1993, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

2002/87/EG inte behöver dra ifrån poster enligt a och b i tredje stycket i de kreditinstitut, värdepappersföretag, finansiella institut, försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som ingår i den extra tillsynen.

Med det avdrag av ägarintresse som anges i detta stycke menas här ägarintresse i den mening som avses i artikel 1 f i direktiv 98/78/EG.

3. Den disponibla solvensmarginalen får också utgöras av följande:

- a) Kumulativt preferensaktiekapital och förlagslånekapital upp till högst 50 % av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen, varav högst 25 % får bestå av förlagslån eller kumulativa preferensaktier med fast löptid, förutsatt att det finns bindande avtal om att förlagslånekapitalet eller preferensaktiekapitalet, i händelse av att återförsäkringsföretaget går i konkurs eller likvidation, skall ha prioritet efter alla övriga borgenärsfordringar och inte får betalas ut förrän alla andra vid tillfället utestående skulder har lösts.

För förlagslånekapital gäller dessutom följande villkor:

- i) Endast helt inbetalda medel får beaktas.
- ii) För lån med fast löptid skall den ursprungliga löptiden vara minst fem år. Senast ett år före förfalldatum skall försäkringsföretaget till de behöriga myndigheterna för godkännande lämna en plan för hur den disponibla solvensmarginalen skall kunna behållas på, eller ökas till, den föreskrivna nivån då lånet löper ut, såvida inte den andel av den disponibla solvensmarginalen som motsvaras av lånet gradvis har minskat under minst de senaste fem åren före förfalldatum. De behöriga myndigheterna får tillåta förtidsinlösen av sådana lån, om det utfärdande återförsäkringsföretaget ansöker om detta och förutsatt att dess disponibla solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.
- iii) Lån utan fast löptid skall ha minst fem års uppsägningstid, med undantag av de fall då de inte längre kan anses ingå i den disponibla solvensmarginalen eller då ett förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna särskilt krävs för förtidsinlösen. I det senare fallet skall återförsäkringsföretaget underrätta de behöriga myndigheterna senast sex månader före det datum då det avser att göra förtidsinlösen, och företaget skall därvid ange den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna

solvensmarginalen, såväl före som efter återbetalningen. De behöriga myndigheterna skall endast godkänna återbetalningen om återförsäkringsföretagets disponibla solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

- iv) I låneavtalet får det inte ingå någon klausul om att skulden, under vissa särskilt angivna omständigheter utöver avveckling av återförsäkringsföretaget, skall förfalla till betalning före de avtalade förfalldagarna.
- v) Låneavtalet får ändras endast om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot den föreslagna ändringen.
- b) Värdepapper utan fast löptid samt andra instrument, inbegripet andra kumulativa preferensaktier än sådana som avses i led a, upp till 50 % av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen för det sammanlagda beloppet av de värdepapper och förlagslån som avses i led a, om de uppfyller följande villkor:
- i) De får inte återbetalas på innehavarens initiativ eller utan den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.
- ii) Utställandeavtalet skall ge återförsäkringsföretaget möjlighet att uppskjuta räntebetalningar på lånet.
- iii) Långgivarens fordran på återförsäkringsföretaget skall i sin helhet ha förmånsrätt efter samtliga icke-efterställda borgenärer.
- iv) Handlingarna vid utställandet av värdepapperen skall innehålla bestämmelser om att lånekapital och obetalda räntor får användas till förlusttäckning och möjliggöra för återförsäkringsföretaget att fortsätta sin verksamhet.
- v) Endast helt inbetalda belopp får beaktas.
4. Efter återförsäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande får den disponibla solvensmarginalen också utgöras av följande:
- a) Hälften av ännu ej inbetalt aktiekapital eller garantikapital, så snart den inbetalda delen uppgår till 25 % av nämnda kapital, upp till 50 % av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen.

b) Fordran som ett ömsesidigt eller liknande skadeförsäkringsföretag med variabla bidrag kan ha på sina medlemmar i form av begärda extra bidrag inom ett visst verksamhetsår, med ett belopp som uppgår till högst hälften av skillnaden mellan bidrag som maximalt kan infordras och faktiskt infordrade bidrag, varvid sådana extra bidrag inte får motsvara mer än 50 % av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen. De behöriga nationella myndigheterna skall fastställa riktlinjer avseende villkoren för godkännande av extra bidrag.

c) Dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar, i den mån sådana dolda nettoreserver inte är av exceptionell natur.

5. När det gäller livåterförsäkringsverksamhet får den disponibla solvensmarginalen dessutom, efter återförsäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, också utgöras av följande:

a) Fram till och med den 31 december 2009: ett belopp motsvarande 50 % av företagets framtida vinst, men inte mer än 25 % av det belopp som är lägst av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen. Vinstens storlek erhålls genom multiplicering av den uppskattade årsvinsten med en faktor som motsvarar försäkringsavtalens genomsnittliga återstående giltighetstid. Denna faktor får inte överstiga 6. Den uppskattade årsvinsten får inte överstiga det aritmetiska medelvärdet av den uppnådda vinsten under de senaste fem räkenskapsåren i de verksamheter som anges i artikel 2.1 i direktiv 2002/83/EG.

De behöriga myndigheterna får medge att sådana belopp ingår i den disponibla solvensmarginalen endast

- i) om en aktuariell rapport inlämnas till de behöriga myndigheterna med en beräkning av sannolikheten av dessa framtida vinsters uppkomst, och
 - ii) i den mån framtida vinster från dolda nettoreserver enligt punkt 4 c inte redan beaktats.
- b) Om zillmering inte tillämpas, eller om zillmering tillämpas och denna inte uppgår till de tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien: skillnaden mellan en ej zillmerad eller delvis zillmerad försäkringsmatematisk avsättning och en försäkringsmatematisk avsättning zillmerad med en faktor som motsvarar det tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien. Detta belopp får emellertid inte överstiga 3,5 % av summan av skillnaderna mellan kapitalbeloppen för livåterförsäkringar och de försäkringsmatematiska

avsättningarna för samtliga försäkringsavtal där zillmering är möjlig. Denna skillnad skall minskas med beloppet för varje ej avskriven anskaffningskostnad som redovisas som tillgång.

6. Ändringar av punkterna 1–5 i denna artikel i syfte att beakta en utveckling som motiverar tekniska justeringar av de tillgångar som får motsvara den disponibla solvensmarginalen skall antas enligt förfarandet i artikel 55.2.

Avsnitt 2

Föreskriven solvensmarginal

Artikel 37

Föreskriven solvensmarginal för skadeåterförsäkring

1. Den föreskrivna solvensmarginalen skall bestämmas på grundval av antingen det årliga premie- eller bidragsbeloppet eller genomsnittet av försäkringsersättningarna för de tre senaste räkenskapsåren.

Dock skall, då det gäller återförsäkringsföretag som huvudsakligen meddelar försäkring avseende endast en eller flera av klasserna kredit-, storm-, hagel- och frostrisker, de senaste sju räkenskapsåren utgöra referensperiod för beräkningen av de genomsnittliga försäkringsersättningarna.

2. Om inte annat följer av artikel 40, skall beloppet för den föreskrivna solvensmarginalen vara lika med det högsta av de två resultaten enligt punkterna 3 och 4 i denna artikel.

3. Premiebasen skall beräknas på grundval av det högsta av följande värden: bruttovärdet av de tecknade premierna eller bidragen beräknat enligt nedan och bruttovärdet av de intjänade premierna eller bidragen.

Premie- eller bidragsbelopp som avser försäkringsklasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG skall ökas med 50 %.

Premie eller bidragsbelopp som avser andra försäkringsklasser än försäkringsklasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG får ökas med upp till 50 % för särskilda former av återförsäkring eller avtalstyper för att beakta de särskilda förhållandena för dessa verksamheter eller avtal i enlighet med förfarandet i artikel 55.2 i detta direktiv. De premier eller bidrag, tilläggsavgifter inräknade, som hänför sig till återförsäkringsverksamheten under det närmast föregående räkenskapsåret skall läggas ihop.

Från detta belopp skall dras det totala beloppet för under det senaste räkenskapsåret annullerade premier eller bidrag, liksom det sammanlagda beloppet för skatter och avgifter på premier eller bidrag som ingår i totalbeloppet.

Det sålunda erhållna beloppet skall delas i två delar, av vilka den första skall uppgå till högst 50 000 000 EUR medan den andra skall utgöra restbeloppet. 18 respektive 16 % av dessa beloppsandelar skall sedan räknas fram och läggas ihop.

Denna summa skall multipliceras med ett procenttal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren sammantagna motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar som återförsäkringsföretaget fortfarande har att svara för, beräknade efter avdrag för belopp som täcks genom retrocession, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningarna. Detta procenttal får dock inte vara mindre än 50 %. Efter ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får återförsäkringsföretaget också dra av som retrocession de belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46.

Med de behöriga myndigheternas godkännande får statistiska metoder användas för fastställande av andelen premier eller bidrag.

4. Följande beräkningssätt skall användas för den ersättningsbaserade solvensmarginalen, varvid för klasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG beloppen för skadeersättningar, avsättningar och återvunna belopp skall ökas med 50 %.

Skadeersättningar, avsättningar och återvunna belopp för andra klasser än klasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG får ökas med upp till 50 % för särskilda former av återförsäkring eller avtalstyper för att beakta de särskilda förhållandena för dessa verksamheter eller avtal i enlighet med förfarandet i artikel 55.2 i detta direktiv.

De ersättningar, utan avdrag för anspråk för vilka retrocessionärer ansvarar, som betalats ut under de perioder som anges i punkt 1 skall läggas ihop.

Till denna summa skall läggas beloppet för avsättningar som gjorts för oreglerade försäkringsfall som fastställts vid utgången av närmast föregående räkenskapsår.

Detta belopp skall minskas med summan av de belopp som återvunnits under de perioder som anges i punkt 1.

Det återstående beloppet skall minskas med beloppet för avsättningar för oreglerade försäkringsfall som fastställts vid början av det räkenskapsår som inföll två år före det senaste räkenskapsår för vilket räkenskaper föreligger. Om den referensperiod som fastställs i punkt 1 omfattar sju år, skall det belopp för avsättningar för ännu ej reglerade försäkringsfall som fastställts i början av det räkenskapsår som inföll sex år före det senaste räkenskapsår för vilket räkenskaper föreligger dras från beloppet.

En tredjedel eller en sjundedel av det erhållna beloppet, beroende på vilken referensperiod som skall användas enligt punkt 1, skall delas upp i två delar, varav den första omfattar

35 000 000 EUR och den andra det överskjutande beloppet. 26 % respektive 23 % av dessa beloppsandelar skall sedan räknas fram och läggas ihop.

Den sålunda framräknade summan skall multipliceras med ett tal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar, som försäkringsföretaget fortfarande har att ansvara för, beräknade efter avdrag för retrocession, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningar; dock får detta tal inte vara mindre än 50 %. Efter ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får återförsäkringsföretaget också dra av som retrocession de belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46.

Med de behöriga myndigheternas godkännande får statistiska metoder användas för bestämning av andelen skadeersättningar, avsättningar och återvunna belopp.

5. Om den föreskrivna solvensmarginal som räknats fram enligt punkterna 2–4 är lägre än den föreskrivna solvensmarginalen för det föregående året, skall den föreskrivna solvensmarginalen minst vara lika med den föreskrivna solvensmarginalen för det föregående året, multiplicerad med förhållandet mellan de tekniska avsättningarna för oreglerade skadeersättningar i början av det senaste räkenskapsåret. I dessa beräkningar skall retrocession inte ingå i de tekniska avsättningarna, men kvoten får aldrig vara större än ett.

6. De procenttal som skall tillämpas på beloppsandelarna enligt punkt 3 femte stycket och punkt 4 sjunde stycket skall nedsättas till en tredjedel för sjukförsäkring som meddelas på liknande tekniska grunder som gäller för livförsäkring, förutsatt att

- a) inbetalda premier är beräknade med hjälp av sjuklighetstabeller och enligt försäkringsmatematiska metoder,
- b) avsättning görs för stigande ålder,
- c) premietillägg utdebiteras i syfte att skapa en säkerhetsmarginal av tillräcklig storlek,
- d) försäkringsföretaget får säga upp avtalet senast före utgången av det tredje försäkringsåret, och
- e) avtalet innehåller förbehåll för höjning av premierna eller nedsättning av ersättningarna också när det gäller löpande avtal.

Artikel 38

Föreskriven solvensmarginal för livåterförsäkring

1. Den föreskrivna solvensmarginalen för livåterförsäkring skall fastställas i enlighet med artikel 37.

2. Trots vad som anges i punkt 1 i denna artikel kan hemmedlemsstaten föreskriva att för de försäkringsformer inom försäkringsbranschen som omfattas av artikel 2.1 a i direktiv 2002/83/EG och som är knutna till investeringsfonder eller försäkringar med rätt till återbäring samt för sådan verksamhet som avses i artikel 2.1 b och 2.2 b–e i direktiv 2002/83/EG, skall den föreskrivna solvensmarginalen fastställas i enlighet med artikel 28 i direktiv 2002/83/EG.

Artikel 39

Föreskriven solvensmarginal för återförsäkringsföretag som samtidigt bedriver skade- och livåterförsäkring

1. Hemmedlemsstaten skall föreskriva att varje återförsäkringsföretag som samtidigt bedriver skade- och livåterförsäkring skall ha en disponibel solvensmarginal som täcker det sammanlagda beloppet för de föreskrivna solvensmarginalerna för skade- och livåterförsäkringsverksamheterna, fastställda i enlighet med artiklarna 37 respektive 38 i detta direktiv.

2. Om den disponibla solvensmarginalen inte når upp till den nivå som krävs enligt punkt 1 i denna artikel skall de behöriga myndigheterna vidta de åtgärder som föreskrivs i artiklarna 42 och 43 i detta direktiv.

Avsnitt 3

Garantifond

Artikel 40

Garantifondens belopp

1. En tredjedel av den föreskrivna solvensmarginalen, fastställd enligt artiklarna 37, 38 och 39 skall utgöra garantifonden. Den skall bestå av sådana poster som anges i artikel 36.1, 36.2 och 36.3 och, efter godkännande av de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, i artikel 36.4 c.

2. Garantifonden skall uppgå till minst 3 000 000 EUR.

Varje medlemsstat får föreskriva att garantifonden när det gäller captivebolag för återförsäkring skall uppgå till minst 1 000 000 EUR.

Artikel 41

Översyn av garantifondens belopp

1. De belopp i EUR som fastställs i artikel 40.2 skall ses över årligen med början den 10 december 2007, så att de avspeglar förändringar i det europeiska konsumentprisindexet för samtliga medlemsstater som offentliggörs av Eurostat.

Beloppet skall justeras automatiskt genom att grundbeloppet i euro höjs med den procentuella förändringen av index för perioden mellan detta direktivs ikraftträdande och tidpunkten för översynen och rundas av uppåt till närmaste 100 000-tal EUR.

Om förändringen i procent sedan förra justeringen är mindre än 5 % skall ingen justering göras.

2. Kommissionen skall årligen underrätta Europaparlamentet och rådet om översynen och de justerade belopp som avses i punkt 1.

KAPITEL 4

Återförsäkringsföretag som befinner sig i svårigheter eller som inte uppfyller gällande regler och återkallande av auktorisation

Artikel 42

Återförsäkringsföretag som befinner sig i svårigheter

1. Om ett återförsäkringsföretag inte följer bestämmelserna i artikel 32 får den behöriga myndigheten i dess hemmedlemsstat, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaterna om sin avsikt, förbjuda företaget att fritt förfoga över sina tillgångar.

2. I syfte att återställa finansiell stabilitet i ett återförsäkringsföretag, vars solvensmarginal kommit att underskrida det minimum som föreskrivs i artiklarna 37, 38 och 39, skall den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten kräva att företaget för godkännande av myndigheten framlägger en plan för hur en sund finansiell ställning skall återställas.

I undantagsfall får den behöriga myndigheten, när den bedömer att ett återförsäkringsföretags finansiella ställning kommer att ytterligare försämrats, även begränsa återförsäkringsföretagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall därvid underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstater inom vilkas territorier försäkringsföretaget bedriver verksamhet om alla åtgärder den har vidtagit, varpå dessa myndigheter på den första medlemsstatens begäran skall vidta samma åtgärder.

3. Om återförsäkringsföretagets solvensmarginal går under den garantifond som anges i artikel 40, skall den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten begära att återförsäkringsföretaget överlämnar en plan avseende kortfristig finansiering till myndigheten för godkännande.

Myndigheten får vidare inskränka återförsäkringsföretagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall underrätta de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater om detta och dessa myndigheter på den första medlemsstatens begäran skall vidta samma åtgärd.

4. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga enligt dess nationella lagstiftning för att kunna förbjuda försäkringsföretag att fritt förfoga över tillgångar som är belägna inom dess territorium om återförsäkringsföretagets hemmedlemsstat begär detta i de fall som anges i punkterna 1-3, och hemmedlemsstaten skall i sådana fall ange vilka tillgångar som skall omfattas av åtgärderna.

Artikel 43

Finansiell saneringsplan

1. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna har tillräckliga befogenheter för att kunna kräva en finansiell saneringsplan för återförsäkringsföretag, om dessa myndigheter bedömer att företagets förmåga att uppfylla sina skyldigheter enligt återförsäkringsavtal hotas.

2. En sådan finansiell saneringsplan skall åtminstone innehålla styrkande uppgifter eller handlingar för de kommande tre räkenskapsåren avseende:

- a) Uppskattade driftskostnader, särskilt löpande allmänna omkostnader och provisioner.
- b) En plan med detaljerade uppskattningar av intäkter och kostnader avseende mottagen och avgiven återförsäkring.
- c) En prognos för balansräkningen.
- d) En uppskattning av storleken på de medel som är avsedda att täcka försäkringsåtaganden och föreskriven solvensmarginal.
- e) Företagets allmänna policy i fråga om retrocession.

3. För de fall då återförsäkringsföretags ekonomiska ställning försämras så att deras förmåga att uppfylla sina skyldigheter enligt återförsäkringsavtal hotas skall

medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att kräva att återförsäkringsföretag skall ha en högre föreskriven solvensmarginal för att säkerställa att det kan uppfylla solvenskraven inom den närmaste tiden. Nivån på denna högre föreskrivna solvensmarginal skall fastställas utifrån en sådan finansiell saneringsplan som avses i punkt 1.

4. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att justera ned värdena av alla poster som kan ingå i den disponibla solvensmarginalen, i synnerhet i de fall där dessa posters marknadsvärde har förändrats i betydande omfattning sedan utgången av föregående räkenskapsår.

5. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att minska nedsättningen, på grundval av retrocession, av den solvensmarginal som fastställts i enlighet med artiklarna 37, 38 och 39, om

- a) retrocessionsavtalen har ändrats eller försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår, eller
- b) det inte finns någon, eller bara en begränsad, risköverföring i retrocessionsavtalen.

6. Om de behöriga myndigheterna krävt en finansiell saneringsplan för ett återförsäkringsföretag i enlighet med punkt 1 i denna artikel skall de inte utfärda intyg i enlighet med artikel 18, om de anser att företagets förmåga att uppfylla sina skyldigheter enligt återförsäkringsavtal hotas enligt vad som avses i punkt 1.

Artikel 44

Återkallelse av auktorisation

1. Den auktorisation, som ett återförsäkringsföretag beviljats av den behöriga myndigheten i sin hemmedlemsstat, kan återkallas av samma myndighet om företaget

- a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från den eller upphör att driva verksamhet under längre tid än sex månader, såvida inte den berörda medlemsstaten har utfärdat bestämmelser om att auktorisationen i sådana fall automatiskt upphör,
- b) inte längre uppfyller villkoren för etablering,
- c) inte inom föreskriven tid kunnat vidta de åtgärder som angivits i en sådan rekonstruktions- eller finansieringsplan som avses i artikel 42, eller

- d) allvarligt åsidosätter de förpliktelser företaget har enligt de bestämmelser det omfattas av.

När en auktorisation återkallas eller upphör, skall den behöriga myndigheten i återförsäkringsföretagets hemmedlemsstat anmäla detta till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna, vilka skall vidta lämpliga åtgärder för

att hindra företaget från att påbörja ny verksamhet inom deras territorier med stöd av reglerna om etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster.

2. Varje beslut att återkalla en auktorisation skall åtföljas av noggranna uppgifter om skälen härför och det berörda försäkringsföretaget skall underrättas om beslutet.

AVDELNING IV

BESTÄMMELSER FÖR FINANSIELL ÅTERFÖRSÄKRING OCH FÖR SPECIALFÖRETAG

Artikel 45

Finansiell återförsäkring

1. Hemmedlemsstaten får fastställa särskilda bestämmelser för utövande av finansiell återförsäkringsverksamhet när det gäller

- obligatoriska villkor som skall ingå i alla ingångna avtal,
- sunda metoder för administration och redovisning, adekvata rutiner för intern kontroll och krav för riskhanteringen,
- informationskrav vad beträffar redovisning, tillsyn och statistik,
- upprättande av tekniska avsättningar för att garantera att de är adekvata, tillförlitliga och sakliga,
- investering av tillgångar som täcker tekniska avsättningar i syfte att säkerställa att hänsyn tas till den sorts verksamhet som återförsäkringsföretaget bedriver, särskilt till arten, beloppen och varaktigheten för de förväntade utbetalningarna vid försäkringsfall, så att det går att säkerställa tillräcklighet, likviditet, säkerhet, lönsamhet och matchning av dess tillgångar,
- regler för tillgänglig solvensmarginal, föreskriven solvensmarginal och en minsta garantifond som återförsäkringsföretaget skall upprätthålla när det gäller finansiell återförsäkringsverksamhet.

2. Av öppenhetsskäl skall medlemsstaterna utan dröjsmål till kommissionen översända texterna till de bestämmelser som antagits i den nationella lagstiftningen för tillämpningen av punkt 1.

Artikel 46

Specialföretag

1. Då en medlemsstat beslutar att tillåta specialföretag som avses i detta direktiv att etablera sig på dess territorium, skall den kräva officiellt förhandstillstånd för detta.
2. Den medlemsstat i vilken specialföretaget är etablerat skall fastställa villkoren för ett sådant företags verksamhet. I synnerhet skall medlemsstaten fastställa regler för följande:
- Auktorisationens räckvidd.
 - Obligatoriska villkor som skall ingå i alla ingångna avtal.
 - Specialföretagets ledningspersonal: gott anseende och lämpliga yrkesmässiga kvalifikationer.
 - Aktieägare eller medlemmar med kvalificerat ägarinnehav i specialföretaget: lämplighetskontroller.
 - Sunda rutiner för administration och redovisning, adekvata rutiner för intern kontroll och krav för riskhanteringen.

- Informationskrav vad beträffar redovisning, tillsyn och statistik.
- Specialföretagens solvenskrav.

3. Av öppenhetsskäl skall medlemsstaterna utan dröjsmål till kommissionen översända texterna till de bestämmelser som antagits i den nationella lagstiftningen för tillämpningen av punkt 2.

AVDELNING V

BESTÄMMELSER OM ETABLERINGSFRIHET OCH FRIHET ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER

Artikel 47

Återförsäkringsföretag som inte följer rättsreglerna

1. Om de behöriga myndigheterna i värdmedlemsstaten konstaterar att ett återförsäkringsföretag som har filial där, eller utövar verksamhet med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster inom statens territorium, inte följer de rättsregler som är tillämpliga på företaget i denna stat, skall myndigheterna anmoda återförsäkringsföretaget att vidta rättelse. De skall samtidigt underrätta den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten om sina slutsatser.

Om återförsäkringsföretaget fortsätter att överträda rättsregler som gäller i värdmedlemsstaten, trots de åtgärder som den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten har vidtagit eller till följd av att dessa åtgärder har visat sig otillräckliga, får värdmedlemsstaten, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i hemmedlemsstaten, vidta de åtgärder som behövs för att förhindra eller bestraffa fortsatta oegentligheter, däribland, om det oundgängligen krävs, förbud för företaget

att ingå ytterligare återförsäkringsavtal inom dess territorium. Medlemsstaterna skall se till att delgivning kan ske inom deras territorier av sådana rättsliga handlingar som är nödvändiga för dessa åtgärder mot återförsäkringsföretag.

2. Varje åtgärd som vidtas enligt punkt 1 och som innefattar ingripande mot eller begränsningar i utövandet av återförsäkringsverksamhet skall vara välgrundad och meddelas det berörda återförsäkringsföretaget.

Artikel 48

Likvidation

Om ett återförsäkringsföretag träder i likvidation skall de förpliktelser som följer av avtal som tecknats genom en filial eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster inte behandlas annorlunda än de förpliktelser som följer av företagets övriga återförsäkringsavtal.

AVDELNING VI

ÅTERFÖRSÄKRINGSFÖRETAG MED HUVUDKONTOR UTANFÖR GEMENSKAPEN SOM BEDRIVER ÅTERFÖRSÄKRINGSVERKSAMHET INOM GEMENSKAPEN

Artikel 49

Principer och villkor för utövande av återförsäkringsverksamhet

En medlemsstat skall inte när det gäller agenturer eller filialer till återförsäkringsföretag som har sina huvudkontor utanför gemenskapen och som inleder eller redan bedriver återförsäkringsverksamhet inom dess territorium tillämpa bestämmelser som leder till att dessa behandlas gynnsammare än återförsäkringsföretag med huvudkontor i medlemsstaten.

Artikel 50

Avtal med tredjeland

1. Kommissionen kan ställa förslag till rådet i fråga om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredje länder om metoderna för att utöva tillsyn över

- a) återförsäkringsföretag, som har sina huvudkontor i tredjeland och bedriver återförsäkringsverksamhet inom gemenskapen, och

b) återförsäkringsföretag, som har sina huvudkontor inom gemenskapen och bedriver återförsäkringsverksamhet inom tredjelands territorium.

2. De avtal som avses i punkt 1 skall särskilt syfta till att på villkor av likvärdighet i rörelse regleringen säkerställa effektivt marknadstillträde inom varje avtalsparts territorium och innehålla föreskrifter om ömsesidigt erkännande av tillsynsregler och praxis på återförsäkringsområdet. De skall också syfta till att säkerställa att

a) de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna kan erhålla de upplysningar som krävs för tillsynen över återförsäkringsföretag med huvudkontor inom

gemenskapen och som bedriver verksamhet inom de berörda tredjeländernas territorier, och att

b) de behöriga myndigheterna i tredjeland kan erhålla de upplysningar som krävs för tillsynen över återförsäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier som bedriver verksamhet inom gemenskapen.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 300.1 och 300.2 i fördraget skall kommissionen med bistånd av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén granska resultaten av de förhandlingar som avses i punkt 1 i denna artikel och den situation som dessa ger upphov till.

AVDELNING VII

DOTTERFÖRETAG TILL MODERFÖRETAG FÖR VILKA ETT TREDJELANDS LAG GÄLLER OCH SÅDANA MODERFÖRETAGS FÖRVÄRV AV INNEHAV

Artikel 51

Information från medlemsstaterna till kommissionen

Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall underrätta kommissionen och de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna

a) om varje auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka ett tredjelands lag gäller, och

b) närhelst ett sådant moderföretag förvärvar innehav i ett återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen så att det senare blir det förras dotterföretag.

När en auktorisation enligt led a beviljas för ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka ett tredjelands lag gäller, skall företagsgruppens struktur närmare anges i den anmälan som de behöriga myndigheterna skall göra till kommissionen.

Artikel 52

Behandling i tredjeland av återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen

1. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om alla svårigheter av allmän natur som deras återförsäkringsföretag

mött vid etablering och utövande av verksamhet i ett tredjeland eller vid pågående verksamhet i ett tredjeland.

2. Kommissionen skall periodvis upprätta rapporter om i vad mån tredjeländer ger återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen sådan behandling som avses i punkt 3 med avseende på etablering i tredjeland av återförsäkringsföretag från gemenskapen, förvärv av innehav i tredjelands återförsäkringsföretag, fortsatt återförsäkringsverksamhet i sådana etablerade företag och tillhandahållande över nationsgränserna av återförsäkringstjänster från gemenskapen till tredjeland. Kommissionen skall till rådet överlämna rapporterna jämte lämpliga förslag och rekommendationer.

3. Närhelst det kommer till kommissionens kännedom, antingen genom de rapporter som avses i punkt 2 eller genom annan information, att ett tredjeland inte erbjuder återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen effektivt marknadstillträde får kommissionen lämna rekommendationer till rådet om lämpligt förhandlingsmandat i syfte att förbättra marknadstillträdet för återförsäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen.

4. Åtgärder som vidtas med stöd av denna artikel skall stå i överensstämmelse med gemenskapens förpliktelser enligt internationella överenskommelser, särskilt inom världshandelsorganisationen WTO.

AVDELNING VIII

ÖVRIGA BESTÄMMELSER

Artikel 53

Rätt till domstolsprövning

Medlemsstaterna skall se till att beslut rörande ett återförsäkringsföretag som fattas enligt lagar och andra författningar som genomför detta direktiv omfattas av rätten till domstolsprövning.

Artikel 54

Samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen

1. Medlemsstaterna skall samarbeta med varandra i syfte att underlätta tillsynen över återförsäkring och tillämpningen av detta direktiv.
2. Kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter skall ha ett nära samarbete i syfte att underlätta tillsynen över återförsäkring inom gemenskapen samt vid granskningen av de svårigheter som tillämpningen av detta direktiv kan ge upphov till.

Artikel 55

Kommittéförfarande

1. Kommissionen skall biträdas av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén.
2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

Artikel 56

Genomförandeåtgärder

Följande genomförandeåtgärder i fråga om detta direktiv skall antas enligt det förfarande som avses i artikel 55.2:

- a) Utvidgning av de företagsformer som anges i bilaga I.
- b) Precisering, med hänsyn till tillkomsten av nya finansiella instrument, av de poster som ingår i solvensmarginalen och som uppräknas i artikel 36.
- c) Ökning med upp till 50 % av beräkningskriterierna för den föreskrivna solvensmarginal som avses i artikel 37.3–4 för andra klasser än klasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG för specifika återförsäkringsverksamheter eller avtalsformer i syfte att beakta de särskilda omständigheter som gäller för dessa verksamheter eller avtal.
- d) Ändring av den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 40.2 med hänsyn till den ekonomiska och finansiella utvecklingen.
- e) Precisering av definitionerna i artikel 2 i syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av detta direktiv inom hela gemenskapen.

AVDELNING IX

ÄNDRINGAR AV BEFINTLIGA DIREKTIV

Artikel 57

Ändringar av direktiv 73/239/EEG

Direktiv 73/239/EEG skall ändras på följande sätt:

1. I artikel 12a skall punkterna 1 och 2 ersättas med följande:

"1. Samråd med behöriga myndigheter i den andra berörda medlemsstaten skall genomföras innan auktorisation beviljas för ett skadeförsäkringsföretag som

- a) är dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller
- b) är dotterföretag till moderföretaget till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller

c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat.

2. Samråd med den behöriga myndighet som ansvarar för tillsynen över kreditinstitut eller värdepappersföretag skall genomföras innan auktorisation beviljas för ett skadeförsäkringsföretag som

a) är dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller

b) är dotterföretag till moderföretaget till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller

c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen.”

2. I artikel 13.2 skall följande stycke läggas till:

”Försäkringsföretagets hemmedlemsstat skall inte vägra att godkänna ett återförsäkringsavtal som företaget ingått med ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring (*) eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med detta direktiv eller Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (**) av skäl som är direkt relaterade till återförsäkrings- eller försäkringsföretagets ekonomiska stabilitet.

(*) EUT L 323, 9.12.2005, s. 1.

(**) EGT L 345, 19.12.2002, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG (EGT L 79, 24.3.2005, s. 9).”

3. I artikel 15 skall punkterna 2 och 3 ersättas med följande:

”2. Hemmedlemsstaten skall kräva att återförsäkringsföretag har tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna och den utjämningsreserv som avses i artikel 15 a i detta direktiv genom att matcha tillgångar i enlighet med artikel 6 i direktiv 88/357/EEG. Med tanke på risksituationen inom gemenskapen, måste dessa tillgångar placeras inom gemenskapen. Medlemsstaterna får inte kräva att försäkringsföretagen placerar sina tillgångar

i någon viss medlemsstat. Hemmedlemsstaten kan emellertid medge lättnader beträffande tillgångarnas placering.

3. Medlemsstaterna får inte införa eller behålla något system med bruttoreserver som kräver att tillgångar ställs som säkerhet för att täcka återförsäkrarens avsättningar för ej intjänade premier och oreglerade skador i de fall då återförsäkraren är ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 2005/68/EG eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med det här direktivet eller direktiv 2002/83/EG.

Om en hemmedlemsstat tillåter att tekniska avsättningar motsvaras av fordringar på en återförsäkrare som varken är ett återförsäkringsföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 2005/68/EG eller ett försäkringsföretag som auktoriserats i enlighet med det här direktivet eller direktiv 2002/83/EG, skall den fastställa villkoren för att acceptera sådana fordringar.”

4. Artikel 16.2 skall ändras på följande sätt:

a) I första stycket skall led b ersättas med följande:

”b) reserver (lagstadgade och fria reserver) som varken motsvarar ingångna försäkringsförpliktelser eller klassificeras som utjämningsreserver,”

b) Inledningen och led a i fjärde stycket skall ersättas med följande:

”Från den disponibla solvensmarginalen skall även följande avdrag göras:

a) Ägarintressen som försäkringsföretaget har i

— försäkringsföretag i den mening som avses i artikel 6 i det här direktivet, artikel 4 i 2002/83/EG eller artikel 1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG,

— återförsäkringsföretag i den mening som avses i artikel 3 i direktiv 2005/68/EG eller återförsäkringsföretag i tredjeland i den mening som avses i artikel 1.1 i direktiv 98/78/EG,

— försäkringsholdingbolag i den mening som avses i artikel 1 i i direktiv 98/78/EG,

- kreditinstitut och finansiella institut i den mening som avses i artiklarna 1.1 och 1.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG, och
- värdepappersföretag och finansiella institut i den mening som avses i artikel 1.2 i rådets direktiv 93/22/EEG och i artikel 2.4 och 2.7 i rådets direktiv 93/6/EEG.”

5. Artikel 16a skall ändras på följande sätt:

- a) I punkt 3 skall sjunde stycket ersättas med följande:

”Denna summa skall multipliceras med ett procenttal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren sammantagna motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar som företaget fortfarande har att svara för, beräknade efter avdrag för belopp som täcks genom återförsäkring, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningarna. Detta procenttal får dock inte vara mindre än 50 %. Efter försäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46 i direktiv 2005/68/EG dras av som återförsäkring.”

- b) I punkt 4 skall sjunde stycket ersättas med följande:

”Denna summa skall multipliceras med ett procenttal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren sammantagna motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar som företaget fortfarande har att svara för, beräknade efter avdrag för belopp som täcks genom återförsäkring, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningarna. Detta procenttal får dock inte vara mindre än 50 %. Efter försäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46 i direktiv 2005/68/EG dras av som återförsäkring.”

6. Följande artikel 17b skall införas:

”Artikel 17b

1. Varje medlemsstat skall kräva att ett försäkringsföretag som har sitt huvudkontor inom dess territorium och som bedriver återförsäkringsverksamhet för sin totala

verksamhet upprättar en minsta garantifond i enlighet med artikel 40 i direktiv 2005/68/EG, om något av följande villkor uppfylls:

- a) De mottagna återförsäkringspremierna motsvarar mer än 10 % av det totala premiebelopp som företaget mottagit.
- b) De mottagna återförsäkringspremierna uppgår till mer än 50 000 000 EUR.
- c) De tekniska avsättningarna till följd av den återförsäkring som företaget mottagit uppgår till mer än 10 % av företagets totala tekniska avsättningar.

2. Varje medlemsstat får välja att, på de försäkringsföretag som avses i punkt 1 i denna artikel och med huvudkontor inom dess territorium, tillämpa bestämmelserna i artikel 34 i direktiv 2005/68/EG med avseende på dessas verksamheter med mottagen återförsäkring, om något av villkoren i punkt 1 uppfylls.

I ett sådant fall skall den berörda medlemsstaten föreskriva att alla tillgångar som utnyttjas av försäkringsföretagen för att täcka tekniska avsättningar som motsvarar dess mottagna återförsäkringar skall avgränsas, förvaltas och organiseras separat från försäkringsföretagens direktförsäkringsverksamhet, utan någon möjlighet till överföring. I detta fall, och enbart vad beträffar deras verksamheter med mottagen återförsäkring, skall försäkringsföretagen undantas från artiklarna 20, 21 och 22 i direktiv 92/49/EEG (*) och bilaga I till direktiv 88/357/EEG.

Medlemsstaterna skall se till att deras behöriga myndigheter verifierar den separering som föreskrivs i andra stycket.

3. Om kommissionen i enlighet med artikel 56 c i direktiv 2005/68/EG beslutar att öka de belopp som används vid beräkningen av den föreskrivna solvensmarginalen i enlighet med artikel 37.3 och 37.4 i det direktivet, skall varje medlemsstat på försäkringsföretag som avses i punkt 1 i denna artikel tillämpa bestämmelserna i artiklarna 35-39 i det direktivet när det gäller företagens verksamheter med mottagen återförsäkring.

(*) Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.”

7. I artikel 20a skall punkt 4 ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att minska nedsättningen, på grundval av återförsäkring, av den solvensmarginal som fastställts i enlighet med artikel 16a, om

- a) återförsäkringsavtalen har ändrats eller försämrats i betydande omfattning sedan föregående räkenskapsår, eller
- b) det inte finns någon, eller bara finns en begränsad, risköverföring i återförsäkringsavtalen.”

Artikel 58

Ändringar av direktiv 92/49/EEG

Direktiv 92/49/EEG skall ändras på följande sätt:

1. I artikel 15 skall punkt 1a ersättas med följande:

”1a. Om köparen av det innehav som avses i punkt 1 i denna artikel är ett försäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag, ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag med auktorisation i en annan medlemsstat eller ett moderföretag till en sådan enhet, eller en fysisk eller juridisk person som har ägarkontroll över en sådan enhet, och om det företag som köparen vill förvärva ett innehav i som resultat av detta förvärv skulle komma att bli ett dotterföretag till köparen eller hamna under dennes ägarkontroll, skall bedömningen av förvärvet föregås av ett sådant samråd som avses i artikel 12a i direktiv 73/239/EEG.”

2. I artikel 16 skall punkterna 4, 5 och 6 ersättas med följande:

”4. Behöriga myndigheter, som erhåller förtrolig information enligt vad som sägs i punkterna 1 eller 2, får använda den endast i tjänsten och där endast

— för att kontrollera att villkoren för att försäkringsföretag skall få starta verksamhet är uppfyllda och för att underlätta tillsyn över sådan verksamhet, särskilt med avseende på kontroll av tekniska avsättningar, solvensmarginal, metoder för administration och redovisning samt rutiner för internkontroll,

— för att ålägga sanktioner,

— vid förvaltningsrättsligt överklagande av beslut som fattats av den behöriga myndigheten, eller

— vid domstolsförfaranden som har inletts enligt artikel 53 eller med stöd av särskilda bestämmelser i detta direktiv och i andra direktiv antagna med avseende på försäkrings- och återförsäkringsföretag.

5. Vad som sägs i punkterna 1 och 4 skall inte utgöra hinder för utbyte av information mellan behöriga myndigheter i samma medlemsstat, och inte heller mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater, i fall då informationen lämnas till

— myndigheter som ansvarar för den offentliga tillsynen över kreditinstitut och andra finansiella organisationer samt myndigheter med ansvar för tillsyn över finansiella marknader,

— organ som har befattning med försäkrings- eller återförsäkringsföretags konkurs eller likvidation eller liknande förfaranden, eller

— personer med ansvar för lagstadgad revision av försäkringsföretags, återförsäkringsföretags och andra finansiella instituts räkenskaper,

under utövandet av deras tillsynsfunktion eller för att till organ som administrerar tvångslikvidationsförfaranden eller garantifonder lämna sådan information som är nödvändig för att dessa skall kunna utföra sina uppdrag. Den information som mottas av dessa myndigheter, organ och personer skall vara underkastad de krav på tystnadsplikt som fastställs i punkt 1.

6. Utan hinder av punkterna 1-4 får medlemsstaterna tillåta informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och

— myndigheter med ansvar för tillsyn över de organ som har befattning med försäkrings- eller återförsäkringsföretags likvidation, konkurs och liknande förfaranden,

— myndigheter med ansvar för tillsyn över de personer som ansvarar för lagstadgad revision av försäkrings- och återförsäkringsföretags, kreditinstituts, värdepappersföretags och andra finansiella instituts räkenskaper, eller

— oberoende aktuarier för försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utövar lagstadgad tillsyn över dessa företag samt de organ som har till uppgift att övervaka dessa aktuarier.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i första stycket skall kräva att minst följande villkor uppfylls:

- Informationen skall användas för att genomföra den övervakning eller utöva den lagstadgade tillsyn som anges i första stycket.
- Den information som mottas i detta sammanhang skall omfattas av tystnadsplikt enligt punkt 1.
- När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de myndigheter som har lämnat ut den, och i tillämpliga fall endast för de ändamål för vilka myndigheten givit sitt tillstånd.

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att motta information enligt denna punkt.”

3. Artikel 21.1 skall ändras på följande sätt:

a) Inledningen skall ersättas med följande:

”1. Hemmedlemsstaten får inte godkänna att försäkringsföretag täcker sina tekniska avsättningar och utjämningsreserver med andra slag av tillgångar än följande:”

b) Led f i B skall ersättas med följande:

”f) fordringar på återförsäkrare, inklusive återförsäkrarens del av de tekniska avsättningarna, och på de specialföretag som avses i artikel 46 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring (*).

(*) EUT L 323, 9.12.2005, s. 1.”

c) Tredje stycket i C skall ersättas med följande:

”Det faktum att en tillgångspost eller ett tillgångs­slag angivits i första stycket skall inte innebära att alla dessa tillgångar automatiskt måste godkännas som täckning för tekniska avsättningar. Hemmedlemsstaten skall fastställa mer detaljerade regler med villkor för användningen av godtagbara tillgångar.”

4. I artikel 22.1 skall inledningen ersättas med följande:

”1. I fråga om tillgångar som täcker tekniska avsättningar och utjämningsreserver skall hemlandet föreskriva att varje försäkringsföretag högst får investera följande:”

Artikel 59

Ändringar av direktiv 98/78/EG

Direktiv 98/78/EG skall ändras på följande sätt:

1) Titeln skall ersättas med följande:

”Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkrings- och återförsäkringsföretag som ingår i en försäkrings- eller återförsäkringsgrupp”.

2) Artikel 1 skall ändras på följande sätt:

a) Punkterna c, i, j och k skall ersättas med följande:

”c) *återförsäkringsföretag*: ett företag som har fått officiell auktorisation enligt artikel 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring (*).

(*) EUT L 323, 9.12.2005, s. 1.”

”i) *försäkringsholdingbolag*: ett moderföretag vars huvudsakliga verksamhet består i att förvärva och ha ägarintresse i dotterföretag, vilka enbart eller huvudsakligen är försäkringsföretag, återförsäkringsföretag eller återförsäkringsföretag i tredjeland, där minst ett av dotterföretagen är ett försäkringsföretag eller ett återförsäkringsföretag, som inte är ett blandat finansiellt holdingföretag i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat (*).

j) *försäkringsholdingföretag med blandad verksamhet*: ett annat moderföretag än ett försäkringsföretag, ett försäkringsföretag i tredjeland, ett återförsäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag i tredjeland, ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag i den mening som avses i direktiv 2002/87/EG, vilket har minst ett försäkrings- eller

återförsäkringsföretag bland sina dotterföretag.

k) *behöriga myndigheter*: de nationella myndigheter som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över försäkringsföretag.

(*) EUT L 35, 11.2.2003, s. 1. Direktivet ändrat genom direktiv 2005/1/EG (EUT L 79, 24.3.2005, s. 9)."

b) Följande punkt skall läggas till:

"l) *återförsäkringsföretag i tredjeland*: ett företag för vilket auktorisation skulle krävas i enlighet med artikel 3 i direktiv 2005/68/EG, om dess huvudkontor var beläget inom gemenskapen."

3) Artiklarna 2, 3 och 4 skall ersättas med följande:

"Artikel 2

Tillämplighet av den extra tillsynen över försäkrings- och återförsäkringsföretag

1. Utöver de bestämmelser i direktiv 73/239/EEG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (*) och direktiv 2005/68/EG som innehåller bestämmelser om tillsyn över försäkrings- och återförsäkringsföretag skall medlemsstaterna meddela föreskrifter om extra tillsyn över försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse i minst ett försäkringsföretag, återförsäkringsföretag eller försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland, på det sätt som anges i artiklarna 5, 6, 8 och 9 i det här direktivet.

2. Varje försäkrings- eller återförsäkringsföretag vars moderföretag är ett försäkringsholdingbolag eller ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland skall vara underkastat extra tillsyn på det sätt som anges i artiklarna 5.2, 6, 8 och 10.

3. Varje försäkrings- eller återförsäkringsföretag vars moderföretag är ett försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet skall vara underkastat extra tillsyn på det sätt som anges i artiklarna 5.2, 6 och 8.

Artikel 3

Omfattning av den extra tillsynen

1. Utövande av extra tillsyn i enlighet med artikel 2 skall inte i något hänseende innebära att de behöriga

myndigheterna är skyldiga att utöva en tillsynsfunktion gentemot enskilda försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland, enskilda försäkringsholdingbolag eller enskilda försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet.

2. Den extra tillsynen skall omfatta följande slag av företag som avses i artiklarna 5, 6, 8, 9 och 10:

— Företag som är anknutna till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

— Företag med ägarintresse i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

— Företag som är anknutna till företag med ägarintresse i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

3. Medlemsstaterna får besluta att företag som har sitt säte i tredjeland där det finns rättsliga hinder för överföring av nödvändig information inte skall omfattas av den extra tillsyn som avses i artikel 2, utan att detta påverkar tillämpningen av punkt 2.5 i bilaga I och punkt 4 i bilaga II.

Dessutom kan de behöriga myndigheter som ansvarar för den extra tillsynen från fall till fall besluta att ett företag inte skall omfattas av den extra tillsyn som avses i artikel 2, om

— det företag som skulle omfattas endast är av ringa intresse med hänsyn till syftet med den extra tillsynen över försäkrings- eller återförsäkringsföretag, eller om

— det skulle vara olämpligt eller missvisande att låta företagets finansiella situation omfattas med hänsyn till syftet med den extra tillsynen över försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

Artikel 4

Behöriga myndigheter som ansvarar för den extra tillsynen

1. Den extra tillsynen skall utövas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där försäkringsföretaget har fått officiell auktorisation enligt artikel 6 i

direktiv 73/239/EEG, artikel 4 i direktiv 2002/83/EG eller artikel 3 i direktiv 2005/68/EG.

2. Om försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserade i två eller flera medlemsstater har samma försäkringsholdingbolag, försäkringsföretag i tredjeland, återförsäkringsföretag i tredjeland eller försäkringsholdingbolag med blandad verksamhet som moderföretag, får de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna komma överens om vilken av dem som skall ansvara för utövandet av den extra tillsynen.

3. Om en medlemsstat har mer än en behörig myndighet för tillsyn över försäkringsföretag och återförsäkringsföretag skall den medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att organisera samordningen mellan dessa myndigheter.

(*) EGT L 345, 19.12.2002, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.”

4) I artikel 5 skall punkt 1 ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna skall föreskriva att de behöriga myndigheterna skall kräva att alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är underkastade extra tillsyn skall ha adekvata interna kontrollförfaranden för att ta fram de uppgifter och den information som är relevanta för den extra tillsynen.”

5) Artiklarna 6, 7 och 8 skall ersättas med följande:

”Artikel 6

Tillgång till uppgifter

1. Medlemsstaterna skall se till att deras behöriga myndigheter som ansvarar för den extra tillsynen har tillgång till all information som är relevant för utövande av tillsyn över de försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är underkastade extra tillsyn. De behöriga myndigheterna får vända sig direkt till de berörda företag som avses i artikel 3.2 för att erhålla erforderlig information, endast om sådan information har begärts från försäkrings- eller återförsäkringsföretaget och detta inte har lämnat denna information.

2. Medlemsstaterna skall se till att deras behöriga myndigheter, själva eller genom personer som de ger ett sådant uppdrag, inom sitt territorium får genomföra kontroll på platsen av den information som avses i punkt 1 hos

- det försäkringsföretag som är underkastat extra tillsyn,
- det återförsäkringsföretag som är underkastat extra tillsyn,
- dotterföretag till detta försäkringsföretag,
- dotterföretag till detta återförsäkringsföretag,
- moderföretag till detta försäkringsföretag,
- moderföretag till detta återförsäkringsföretag,
- dotterföretag till ett moderföretag till detta försäkringsföretag,
- dotterföretag till ett moderföretag till detta återförsäkringsföretag.

3. Om de behöriga myndigheterna i en medlemsstat vid tillämpning av denna artikel i särskilt angivna fall vill kontrollera viktig information som rör ett företag som är beläget i en annan medlemsstat och som är ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag, ett dotterföretag, ett moderföretag eller ett dotterföretag till ett moderföretag till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är underkastat extra tillsyn, skall de hos de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten begära att denna kontroll genomförs. De myndigheter som mottar en sådan begäran skall inom ramen för sin behörighet efterkomma den genom att själva genomföra kontrollen, låta de myndigheter som framställt begäran genomföra den eller tillåta en revisor eller annan expert att genomföra kontrollen.

Den behöriga myndighet som har framställt begäran får om den så önskar delta i kontrollen, om den inte själv utför den.

Artikel 7

Samarbete mellan behöriga myndigheter

1. Om försäkrings eller återförsäkringsföretag är direkt eller indirekt anknutna eller har samma företag med ägarintresse och är etablerade i olika medlemsstater, skall

de behöriga myndigheterna i varje medlemsstat på begäran till varandra överlämna all relevant information som gör det möjligt att utöva eller som underlättar utövandet av tillsyn inom ramen för detta direktiv och på eget initiativ överlämna all information som enligt deras bedömning är viktig för de övriga behöriga myndigheterna.

2. Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och antingen ett kreditinstitut enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG av den 20 mars 2000 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (*) eller ett värdepappersföretag enligt definitionen i rådets direktiv 93/22/EEG av den 10 maj 1993 om investeringstjänster inom värdepappersområdet (**) eller båda är direkt eller indirekt anknutna eller har samma företag med ägarintresse, skall de behöriga myndigheterna och de myndigheter som har anförtrots det offentliga uppdraget att utöva tillsyn över dessa andra företag samarbeta nära. Utan att det påverkar deras respektive behörighet skall dessa myndigheter till varandra överlämna all information som kan underlätta utförandet av deras uppdrag, särskilt inom ramen för detta direktiv.

3. Information som mottas till följd av detta direktiv, särskilt genom utbyte av information mellan behöriga myndigheter som avses i detta direktiv, skall omfattas av tystnadsplikt enligt artikel 16 i rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring (***) och artikel 16 i direktiv 2002/83/EG och artiklarna 24–30 i direktiv 2005/68/EG.

Artikel 8

Transaktioner inom grupper

1. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna utövar allmän tillsyn över transaktioner mellan

- a) ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och
- i) ett företag som är anknutet till försäkrings- eller återförsäkringsföretaget,
 - ii) ett företag med ägarintresse i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, eller
 - iii) ett företag som är anknutet till ett företag med ägarintresse i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget,

- b) ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och en fysisk person som har ägarintresse i
- i) försäkringsföretaget, återförsäkringsföretaget eller något av dessas anknutna företag,
 - ii) ett företag med ägarintresse i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, eller
 - iii) ett företag som är anknutet till ett företag med ägarintresse i försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

Dessa transaktioner skall särskilt avse

- lån,
- garantier och transaktioner utanför balansräkningen,
- poster som får ingå i solvensmarginalen,
- investeringar,
- återförsäkrings- och retrocessionsverksamhet,
- avtal om delade kostnader.

2. Medlemsstaterna skall kräva att försäkringsföretagen tillämpar adekvata metoder för riskhantering och rutiner för intern kontroll, inbegripet sunda rapporterings- och redovisningsförfaranden, för att på ett lämpligt sätt identifiera, mäta, övervaka och kontrollera transaktioner enligt bestämmelserna i punkt 1. Medlemsstaterna skall också kräva att försäkringsföretagen minst en gång om året rapporterar betydande transaktioner till de behöriga myndigheterna. Dessa förfaranden och rutiner skall övervakas av de behöriga myndigheterna.

Om det på grundval av denna information visar sig att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags solvens äventyras eller riskerar att äventyras, skall den behöriga myndigheten vidta lämpliga åtgärder mot försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.”

(*) EGT L 126, 26.5.2000, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

(**) EGT L 141, 11.6.1993, s. 27. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2002/87/EG.

(***) EGT L 228, 11.8.1992, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

6) I artikel 9 skall punkt 3 ersättas med följande:

”3. Om den beräkning som avses i punkt 1 visar att den jämkade solvensen är negativ, skall de behöriga myndigheterna vidta lämpliga åtgärder mot de berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagen.”

7) Artikel 10 skall ändras på följande sätt:

a) Titeln skall ersättas med följande:

”Försäkringsholdingbolag samt försäkrings- och återförsäkringsföretag i tredjeland”.

b) Punkterna 2 och 3 skall ersättas med följande:

”2. I det fall som avses i artikel 2.2 skall beräkningen omfatta alla företag som är anknutna till försäkringsholdingbolaget eller till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland enligt den metod som föreskrivs i bilaga II.

3. Om de behöriga myndigheterna på grundval av denna beräkning kommer fram till att solvensställningen inom ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag eller ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland äventyras eller riskerar att äventyras, skall de behöriga myndigheterna vidta lämpliga åtgärder mot det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.”

8) Artikel 10a skall ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 skall led b ersättas med följande:

”b) återförsäkringsföretag bland vars delägare det finns företag i den mening som avses i artikel 2 med huvudkontor i tredjeland, och

c) försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland bland vars delägare det finns företag i den mening som avses i artikel 2 med huvudkontor inom gemenskapen.”

b) Punkt 2 skall ersättas med följande:

”2. De avtal som avses i punkt 1 skall särskilt syfta till att säkerställa såväl

a) att de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna kan få fram den information som krävs för att utöva extra tillsyn över försäkrings- och återförsäkringsföretag med huvudkontor inom gemenskapen och med dotterföretag eller ägarintressen i företag utanför gemenskapen, som

b) att de behöriga myndigheterna i tredjeland kan få fram den information som krävs för att utöva extra tillsyn över försäkrings- och återförsäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier och med dotterföretag eller ägarintressen i företag i en eller flera medlemsstater.”

9) Bilagorna I och II till direktiv 98/78/EG skall ersättas med den text som anges i bilaga II till det här direktivet.

Artikel 60

Ändringar av direktiv 2002/83/EG

Direktiv 2002/83/EG skall ändras på följande sätt:

1) I artikel 1.1 skall följande punkt läggas till:

”c) *återförsäkringsföretag*: ett återförsäkringsföretag i den mening som avses i artikel 2 c i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring (*).”

(*) EUT L 323, 9.12.2005, s. 1.

2) Följande artikel 9a skall införas:

”Artikel 9a

Samråd med behöriga myndigheter i andra medlemsstater

1. Samråd med behöriga myndigheter i den andra berörda medlemsstaten skall genomföras innan auktorisation beviljas för ett livförsäkringsföretag, som

a) är dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat,

b) är dotterföretag till moderföretaget till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller

c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska person som har ägarkontrollen över ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat.

2. Samråd med den behöriga myndighet som ansvarar för tillsynen över kreditinstitut eller värdepappersföretag skall genomföras innan auktorisation beviljas för ett livförsäkringsföretag, som

- a) är dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen,
- b) är dotterföretag till moderföretaget till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller
- c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska person som har ägarkontrollen över ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen.

3. De relevanta behöriga myndigheter som avses i punkterna 1 och 2 skall samråda med varandra särskilt när de bedömer aktieägarnas lämplighet och det goda anseendet och erfarenheten hos chefer som ingår i ledningen för en annan enhet i samma grupp. De skall till varandra överlämna alla uppgifter om aktieägarnas lämplighet och ledningens goda anseende och erfarenhet som är relevanta för övriga berörda behöriga myndigheter när det gäller att bevilja auktorisation samt fortlöpande bedöma efterlevnaden av uppställda verksamhetsvillkor.”

3) I artikel 10.2 skall följande stycke införas:

”Försäkringsföretagets hemmedlemsstat får inte vägra att godkänna ett återförsäkringsavtal som företaget ingått med ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 2005/68/EG eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 73/239/EEG eller det här direktivet av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i återförsäkrings- eller försäkringsföretagets finanser.”

4) I artikel 15 skall följande punkt införas:

”1a. Om köparen av det innehav som avses i punkt 1 i denna artikel är ett försäkringsföretag, ett återförsäkringsföretag, ett kreditinstitut eller ett värdepappersföretag med auktorisation i en annan medlemsstat eller moderföretag till en sådan enhet, eller en fysisk eller juridisk person som har ägarkontroll över en sådan enhet, och om det företag som köparen vill förvärva ett innehav i som resultat av detta förvärv skulle komma att bli ett dotterföretag till köparen eller hamna under

dennas ägarkontroll, skall bedömningen av förvärvet föregås av ett sådant samråd som avses i artikel 9a.”

5) Artikel 16 skall ändras på följande sätt:

a) Punkterna 4, 5 och 6 skall ersättas med följande:

”4. Behöriga myndigheter, som erhåller förtrolig information enligt vad som sägs i punkterna 1 eller 2, får använda den endast i tjänsten och där endast

— för att kontrollera att villkoren för att försäkringsföretag skall få starta verksamhet är uppfyllda och för att underlätta tillsyn över sådan verksamhet, särskilt med avseende på kontroll av tekniska avsättningar, solvensmarginal, metoder för administration och redovisning samt rutiner för internkontroll,

— för att ålägga sanktioner,

— vid förvaltningsrättsligt överklagande av beslut som fattats av den behöriga myndigheten, eller

— vid domstolsförfaranden som har inletts enligt artikel 67 eller med stöd av särskilda bestämmelser i detta direktiv och i andra direktiv antagna med avseende på försäkrings- och återförsäkringsföretag.

5. Vad som sägs i punkterna 1 och 4 skall inte utgöra hinder för utbyte av information mellan behöriga myndigheter i samma medlemsstat, och inte heller mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater, i fall då informationen lämnas till

— myndigheter som ansvarar för den offentliga tillsynen över kreditinstitut och andra finansiella organisationer samt myndigheter med ansvar för tillsyn över finansiella marknader,

— organ som har befattning med försäkrings- och återförsäkringsföretags konkurs eller likvidation eller liknande förfaranden, eller

— personer med ansvar för lagstadgad revision av försäkringsföretags, återförsäkringsföretags och andra finansiella instituts räkenskaper,

under utövandet av deras tillsynsfunktion eller för att till organ som administrerar tvångslikvidationsförfaranden eller garantifonder lämna sådan information som är nödvändig för att dessa skall kunna utföra sina uppdrag. Den information som mottas av dessa myndigheter, organ och personer skall vara underkastad de krav på tystnadsplikt som fastställs i punkt 1.

6. Utan hinder av punkt 1–4 får medlemsstaterna tillåta informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och

- myndigheter med ansvar för tillsyn över de organ som har befattning med försäkrings- och återförsäkringsföretags likvidation, konkurs och liknande förfaranden,
- myndigheter med ansvar för tillsyn över de personer som ansvarar för lagstadgad revision av försäkringsföretags, återförsäkringsföretags, kreditinstituts, värdepappersföretags och andra finansiella instituts räkenskaper, eller
- oberoende aktuarier för försäkringsföretag som utövar lagstadgad tillsyn över dessa företag samt de organ som har till uppgift att övervaka dessa aktuarier.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i första stycket skall kräva att minst följande villkor uppfylls:

- Informationen skall användas för att genomföra den övervakning eller utöva den lagstadgade tillsyn som anges i första stycket.
- Den information som mottas i detta sammanhang skall omfattas av tystnadsplikt enligt punkt 1.
- När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de myndigheter som har lämnat ut den, och i tillämpliga fall endast för de ändamål för vilka myndigheten givit sitt tillstånd.

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att motta information enligt denna punkt.”

b) Punkt 8 skall ersättas med följande:

”8. Punkterna 1–7 skall inte hindra en behörig myndighet från att

- till centralbanker och andra organ med liknande uppgifter i deras egenskap av monetära myndigheter, och

— i förekommande fall till andra offentliga myndigheter med uppgift att utöva tillsyn över betalningssystem

överföra uppgifter för att dessa skall kunna utföra sina uppgifter, och den skall inte heller hindra sådana myndigheter eller organ från att vidarebefordra sådana uppgifter som de kan behöva enligt punkt 4. Information som mottas i detta sammanhang skall vara underkastad de villkor om tystnadsplikt som föreskrivs i denna artikel.”

6) Artikel 20.4 skall ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna får inte införa eller behålla något system med bruttoreserver som kräver att tillgångar ställs som säkerhet för att täcka avsättningar för ej intjänade premier och oreglerade skador av en återförsäkrare som är auktoriserad i enlighet med direktiv 2005/68/EG i de fall då återförsäkraren är ett återförsäkringsföretag eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 73/239/EEG eller det här direktivet.

Om en hemmedlemsstat tillåter att tekniska avsättningar motsvaras av fordringar på en återförsäkrare som varken är ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 2005/68/EG eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 73/239/EEG eller det här direktivet skall den fastställa villkoren för att acceptera sådana fordringar.”

7) Artikel 23 skall ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 B skall led f ersättas med följande:

”f) fordringar på återförsäkrare, inklusive återförsäkrares del av de tekniska avsättningarna, och på de specialföretag som avses i artikel 46 i direktiv 2005/68/EG.”

b) I punkt 3 skall första stycket ersättas med följande:

”3. Det faktum att en tillgångspost eller ett tillgångsslag angivits i punkt 1 skall inte innebära att alla dessa tillgångar automatiskt måste godkännas som täckning för tekniska avsättningar. Hemmedlemsstaten skall fastställa mer detaljerade regler med villkor för användningen av godtagbara tillgångar.”

8) I artikel 27.2 skall följande stycken läggas till:

”Från den disponibla solvensmarginalen skall även följande avdrag göras:

a) Ägarintressen som försäkringsföretaget har i

- försäkringsföretag i den mening som avses i artikel 4 i det här direktivet, artikel 6 i direktiv 73/239/EEG eller artikel 1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp (*),
- återförsäkringsföretag i den mening som avses i artikel 3 i direktiv 2005/68/EG eller ett återförsäkringsföretag i tredjeland i den mening som avses i artikel 1.1 i direktiv 98/78/EG,
- försäkringsholdingbolag i den mening som avses i artikel 1 i i direktiv 98/78/EG,
- kreditinstitut och finansiella institut i den mening som avses i artiklarna 1.1 och 1.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG av den 20 mars 2000 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (**),
- värdepappersföretag och finansiella institut i den mening som avses i artikel 1.2 i rådets direktiv 93/22/EEG av den 10 maj 1993 om investeringstjänster inom värdepappersområdet (***) och i artiklarna 2.4 och 2.7 i rådets direktiv 93/6/EEG av den 15 mars 1993 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut (****).

b) Var och en av följande poster som ett försäkringsföretag innehar i de enheter som definierats under punkt a i vilka det har ägarintresse:

- De instrument som avses i punkt 3.
- De instrument som avses i artikel 16.3 i direktiv 73/239/EEG.

- Fordringar med efterställd rätt till betalning och sådana instrument som avses i artikel 35 och artikel 36.3 i direktiv 2000/12/EG.

Om aktier i ett annat kreditinstitut, värdepappersföretag, finansiellt institut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag innehas tillfälligt i syfte att ge finansiellt bistånd för att rekonstruera och rädda denna enhet, får den behöriga myndigheten bevilja undantag från bestämmelserna om avdrag i punkterna a och b i tredje stycket.

Som ett alternativ till avdrag av de poster enligt a och b i tredje stycket som försäkringsföretag innehar i kreditinstitut, värdepappersföretag och finansiella institut, får medlemsstaterna tillåta att deras försäkringsföretag, med tillämpliga ändringar, också tillämpar metoderna 1, 2 eller 3 i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat (*****). Metod 1 (metod baserad på sammanställd redovisning) skall tillämpas endast om den behöriga myndigheten är säker på graden av samordnad förvaltning och intern kontroll avseende de enheter som skall inbegripas i tillämpningsområdet för sammanställningen. Den valda metoden skall tillämpas konsekvent över tiden.

För beräkningen av solvensmarginalen enligt detta direktiv får medlemsstaterna föreskriva att försäkringsföretag som är föremål för extra tillsyn enligt direktiv 98/78/EG eller enligt direktiv 2002/87/EG inte behöver dra ifrån poster enligt a och b i tredje stycket i de kreditinstitut, värdepappersföretag, finansiella institut, försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som ingår i den extra tillsynen. Med det avdrag av ägarintresse som anges i detta stycke menas här ägarintresse i den mening som avses i artikel 1 f i direktiv 98/78/EG.

(*) EGT L 330, 5.12.1998, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG (EUT L 79, 24.3.2005, s. 9).

(**) EGT L 126, 26.5.2000, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

(***) EGT L 141, 11.6.1993, s. 27. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/87/EG (EUT L 35, 11.2.2003, s. 1).

(****) EGT L 141, 11.6.1993, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

(*****) EUT L 35, 11.2.2003, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.”

9) Artikel 28.2 skall ändras på följande sätt:

a) Led a skall ersättas med följande:

"a) Första resultatet

Ett tal som motsvarar 4 % av de försäkringsmatematiska avsättningarna avseende mottagen återförsäkring utan avdrag för retrocession skall multipliceras med ett procenttal som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan de totala försäkringsmatematiska avsättningarna, beräknade efter avdrag för retrocession, och de försäkringsmatematiska avsättningarna brutto. Detta procenttal får dock inte vara mindre än 85 %. Efter försäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46 i direktiv 2005/68/EG dras av som återförsäkring."

b) Led b första stycket skall ersättas med följande:

"b) Andra resultatet

För försäkringsavtal, där risksumman inte är negativ, multipliceras ett tal motsvarande 0,3 % av det totala beloppet för sådan risksumma, som försäkringsföretaget iklätt sig ansvar för, med ett tal som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan det totala beloppet för den risksumma som företaget förblir ansvarigt för efter retrocession och det totala beloppet för risksumman. Detta procenttal får dock inte vara mindre än 50 %. Efter försäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46 i direktiv 2005/68/EG dras av som återförsäkring."

10) Följande artikel skall införas:

"Artikel 28a

Solvensmarginal för försäkringsföretag som bedriver återförsäkringsverksamhet

1. Varje medlemsstat skall på försäkringsföretag med huvudkontor inom dess territorium tillämpa

bestämmelserna i artikel 35–39 i direktiv 2005/68/EG när det gäller dessas verksamheter med mottagen återförsäkring om något av följande villkor uppfylls:

a) De mottagna återförsäkringspremierna motsvarar mer än 10 % av det totala premiebelopp som företaget mottagit.

b) De mottagna återförsäkringspremierna uppgår till mer än 50 000 000 EUR.

c) De tekniska avsättningarna till följd av den återförsäkring som företaget mottagit uppgår till mer än 10 % av företagets totala tekniska avsättningar.

2. Varje medlemsstat får välja att, på de försäkringsföretag som avses i punkt 1 i denna artikel och med huvudkontor inom dess territorium, tillämpa bestämmelserna i artikel 34 i direktiv 2005/68/EG med avseende på dessas verksamheter med mottagen återförsäkring, om något av villkoren i punkt 1 uppfylls.

I ett sådant fall skall den berörda medlemsstaten föreskriva att alla tillgångar som utnyttjas av försäkringsföretagen för att täcka tekniska avsättningar som motsvarar dess mottagna återförsäkringar skall avgränsas, förvaltas och organiseras separat från försäkringsföretagens direktförsäkringsverksamhet, utan någon möjlighet till överföring. I detta fall, och enbart vad beträffar deras verksamheter med mottagen återförsäkring, skall försäkringsföretagen undantas från artiklarna 22-26.

Medlemsstaterna skall se till att deras behöriga myndigheter verifierar den separering som föreskrivs i föregående stycke."

11) Artikel 37.4 skall ersättas med följande:

"4. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att minska nedsättningen, på grundval av återförsäkring, av den solvensmarginal som fastställts i enlighet med artikel 28, om

a) återförsäkringsavtalen har ändrats eller försämrats i betydande omfattning sedan föregående räkenskapsår, eller

b) det inte finns någon, eller bara finns en begränsad, risköverföring i återförsäkringsavtalen."

AVDELNING X

ÖVERGÅNGS- OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 61

Rättigheter förvärvade av befintliga återförsäkringsföretag

1. Återförsäkringsföretag som omfattas av detta direktiv och som före detta direktivs ikraftträdande blivit auktoriserade eller berättigade att bedriva återförsäkringsverksamhet i enlighet med bestämmelserna i de medlemsstater där de har sina huvudkontor före den 10 december 2005 skall betraktas som auktoriserade i enlighet med artikel 3.

De skall dock vara skyldiga att följa bestämmelserna i detta direktiv om bedrivande av återförsäkringsverksamhet och de krav som anges i artiklarna 6 a, 6 c, 6 d, artiklarna 7, 8 och 12 samt artiklarna 32-41 från och med den 10 december 2007.

2. Medlemsstaterna får medge sådana återförsäkringsföretag som avses i punkt 1 och som den 10 december 2005 inte uppfyller kraven i artiklarna 6 a, 7 och 8 samt artiklarna 32-40 en tidsfrist fram till och med den 10 december 2008 för att uppfylla dessa krav.

Artikel 62

Återförsäkringsföretag som upphör med sin verksamhet

1. Återförsäkringsföretag som senast den 10 december 2007 har upphört med att teckna nya återförsäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet skall inte omfattas av detta direktiv.

2. Medlemsstaterna skall upprätta förteckningar över de återförsäkringsföretag som berörs och överlämna dessa förteckningar till alla övriga medlemsstater.

Artikel 63

Övergångsperiod för artiklarna 57.3 och 60.6

En medlemsstat kan senarelägga tillämpningen av bestämmelserna i artikel 57.3 i detta direktiv om ändring av artikel 15.3 i

direktiv 73/239/EEG och av bestämmelsen i artikel 60.6 i detta direktiv till och med den 10 december 2008.

Artikel 64

Införlivande

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 10 december 2007. De skall genast överlämna texterna till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 65

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 66

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 16 november 2005.

På Europaparlamentets vägnar

J. BORRELL FONTELLES

Ordförande

På rådets vägnar

Bach of LUTTERWORTH

Ordförande

BILAGA I

Former för återförsäkringsföretag:

- Belgien: "société anonyme/naamloze vennootschap", "société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen", "association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging", "société coopérative/coöperatieve vennootschap".
- Tjeckien: "akciová společnost".
- Danmark: "aktieselskaber", "gensidige selskaber".
- Tyskland: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen".
- Estland: "aktsiaselts".
- Grekland: "ανώνυμη εταιρία", "αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός".
- Spanien: "sociedad anónima".
- Frankrike: "société anonyme", "société d'assurance mutuelle", "institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale", "institution de prévoyance régie par le code rural", "mutuelles régies par le code de la mutualité".
- Irland: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited".
- Italien: "società per azioni".
- Cypern: "Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές", "Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση".
- Lettland: "akciju sabiedrība", "sabiedrība ar ierobežotu atbildību".
- Litauen: "akcinė bendrovė", "uždaroji akcinė bendrovė".
- Luxemburg: "société anonyme", "société en commandite par actions", "association d'assurances mutuelles", "société coopérative".
- Ungern: "biztosító részvénytársaság", "biztosító szövetkezet", "harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe".
- Malta: "limited liability company/kumponnija ta' responsabbiltá limitata".
- Nederländerna: "naamloze vennootschap", "onderlinge waarborgmaatschappij".
- Österrike: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit".
- Polen: "spółka akcyjna", "towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych".

- Portugal: "sociedade anónima", "mútua de seguros".
 - Slovenien: "delniška družba".
 - Slovakien: "akciová spoločnosť".
 - Finland: "keskinäinen vakuutusosakeyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag", "vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag", "vakuutusyhdistys/försäkringsförening".
 - Sverige: "försäkringsaktiebolag", "ömsesidigt försäkringsbolag".
 - Förenade kungariket: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited societies, registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts, "the association of underwriters known as Lloyd's".
-

BILAGA II

Bilagorna I och II till direktiv 98/78/EG skall ersättas med följande:

"BILAGA I

BERÄKNING AV FÖRSÄKRINGS- OCH ÅTERFÖRSÄKRINGSFÖRETAGS JÄMKADE SOLVENS

1. VAL AV BERÄKNINGSMETOD OCH ALLMÄNNA PRINCIPER

- A. Medlemsstaterna skall föreskriva att beräkningen av den jämkade solvensen för de försäkrings- och återförsäkringsföretag som avses i artikel 2.1 skall utföras enligt någon av de i punkt 3 beskrivna metoderna. En medlemsstat får dock föreskriva att de behöriga myndigheterna kan tillåta eller föreskriva tillämpning av en annan i punkt 3 angiven metod än den som medlemsstaten har valt.

B. Proportionalitet

Vid beräkning av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags jämkade solvens skall hänsyn tas till den proportionella andel som ett företag med ägarintresse innehar i de anknutna företagen.

Med proportionell andel avses antingen, vid användning av metod 1 eller metod 2, vilka beskrivs i avsnitt 3, den del av tecknade kapitalet som det aktuella företaget med ägarintresse direkt eller indirekt innehar eller, vid användning av metod 3, vilken beskrivs i avsnitt 3, de procentandelar som används för att upprätta den sammanställda redovisningen.

Oavsett vilken metod som tillämpas skall dock, när det anknutna företaget är ett dotterföretag och har ett solvensunderskott, dotterföretagets totala solvensunderskott beaktas.

Om, enligt de behöriga myndigheternas uppfattning, ansvaret hos ett moderföretag som innehar en andel av kapitalet strikt och otvetydigt är begränsat till denna kapitalandel kan dock dessa behöriga myndigheter tillåta att dotterföretagets solvensunderskott beaktas på proportionell basis.

Om det inte finns några kapitalband mellan vissa av företagen i en försäkringsgrupp eller en återförsäkringsgrupp, skall den behöriga myndigheten fastställa vilken proportionell andel som det skall tas hänsyn till.

C. Eliminering av dubbelt utnyttjande av poster i solvensmarginalenC.1 *Allmän behandling av poster i solvensmarginalen*

Oavsett vilken metod som används för att beräkna ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags jämkade solvens måste dubbelt utnyttjande av poster som får ingå i solvensmarginalen bland de olika försäkrings- och återförsäkringsföretag som beaktas vid beräkningen elimineras.

I detta syfte skall, vid beräkning av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags jämkade solvens och när de metoder som beskrivs i avsnitt 3 inte redan innehåller bestämmelser om detta, följande belopp elimineras:

- Värdet av alla tillgångar i detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag, vilka representerar finansieringen av poster som får ingå i solvensmarginalen för ett av dess anknutna företag.
- Värdet av alla tillgångar i ett till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag, vilka representerar finansieringen av poster som får ingå i solvensmarginalen för detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag.
- Värdet av alla tillgångar i ett till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag, vilka representerar finansieringen av poster som får ingå i solvensmarginalen för något annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

C.2 *Behandling av vissa poster*

Utan att det påverkar bestämmelserna i avsnitt C.1 får

- vinstreserver och framtida vinster som uppkommer i ett livförsäkringsföretag eller livåterförsäkringsföretag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag för vilket den jämkade solvensen beräknas, och
- tecknade men inte inbetalda delar av kapitalet i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag för vilket den jämkade solvensen beräknas,

omfattas av beräkningen endast i den mån de får ingå för att täcka kravet på solvensmarginal i detta anknutna företag. Däremot skall alla tecknade men inte inbetalda delar av kapitalet som representerar en möjlig skyldighet för ett företag med ägarintresse uteslutas vid beräkningen.

Allt tecknat men inte inbetalt kapital i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse som representerar en möjlig skyldighet för ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag skall också uteslutas vid beräkningen.

Allt tecknat men inte inbetalt kapital i ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag som representerar en möjlig skyldighet för ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag, som är anknutet till samma försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse, skall uteslutas från beräkningarna.

C.3 *Överförbarhet*

Om de behöriga myndigheterna anser att vissa poster, andra än de som avses i C.2, som får ingå i ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretags solvensmarginal inte faktiskt kan göras tillgängliga för att uppfylla kravet på solvensmarginalen i det försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse för vilket den jämkade solvensen beräknas, får dessa poster endast omfattas av beräkningen i den mån de får ingå för att uppfylla kravet på solvensmarginal i det anknutna företaget.

- C.4 Summan av de poster som avses i C.2 och C.3 får inte överstiga kravet på solvensmarginal för det anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

D. **Eliminering av kapital skapat inom gruppen**

Vid beräkning av den jämkade solvensen skall ingen hänsyn tas till poster som får ingå i

solvensmarginalen och som härrör från ömsesidig finansiering mellan försäkrings- eller återförsäkringsföretaget och

- ett anknutet företag,
- ett företag med ägarintresse, eller
- ett annat företag som är anknutet till ett av dess företag med ägarintresse.

Hänsyn skall inte heller tas till poster som får ingå i solvensmarginalen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretag för vilket den jämkade solvensen beräknas, om de ifrågavarande posterna härrör från ömsesidig finansiering med ett annat företag som är anknutet till det försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

Ömsesidig finansiering föreligger särskilt när ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller något av dess anknutna företag har ägarintresse i, eller ger lån till ett annat företag som direkt eller indirekt innehar en post som får ingå i solvensmarginalen för det första företaget.

- E. De behöriga myndigheterna skall se till att den jämkade solvensen beräknas lika ofta som föreskrivs i direktiven 73/239/EEG, 91/674/EEG, 2002/83/EG och 2005/68/EG med avseende på försäkrings- eller återförsäkringsföretags solvensmarginal. Tillgångarna och skulderna skall värderas enligt relevanta bestämmelser i direktiven 73/239/EEG, 91/674/EEG, 2002/83/EG och 2005/68/EG.

2. BERÄKNINGSMETODERNAS TILLÄMPNING

2.1 Anknutna försäkrings- och återförsäkringsföretag.

Beräkningen av den jämkade solvensen skall utföras enligt de allmänna principer och metoder som fastställs i denna bilaga.

När försäkrings- eller återförsäkringsföretaget har fler än ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag skall beräkningen av den jämkade solvensen enligt alla metoderna omfatta samtliga anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

När det gäller successivt ägarintresse (exempelvis då ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag är ett företag med ägarintresse i ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag som också är ett företag med ägarintresse i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag) skall den jämkade solvensen beräknas för vart och ett av de försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse som har minst ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

Medlemsstaterna får avstå från att beräkna ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags jämkade solvens

- om fråga är om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i samma medlemsstat och detta anknutna företag beaktas vid beräkning av den jämkade solvensen för det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ägarintresse i det, eller
- om fråga är om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till ett försäkringsholdingbolag som har sitt säte i samma medlemsstat som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, och både försäkringsholdingbolaget och det anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretaget beaktas vid beräkningen.

Medlemsstaterna får också avstå från att beräkna ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags jämkade solvens om fråga är om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet antingen till ett annat försäkringsföretag eller till ett återförsäkringsföretag eller till ett försäkringsholdingbolag som har sitt säte i en annan medlemsstat, om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna har enats om att låta den behöriga myndigheten i denna andra medlemsstat utöva extra tillsyn.

Undantag får i dessa fall endast medges om de behöriga myndigheterna har försäkrat sig om att de poster som får ingå i solvensmarginalen för de försäkrings- eller återförsäkringsföretag som beaktas vid beräkningen är adekvat fördelade mellan dessa företag.

Om ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag har sitt säte i en annan medlemsstat än det försäkrings- eller återförsäkringsföretag för vilket en beräkning av den jämkade solvensen utförs, får medlemsstaterna föreskriva att det vid beräkningen skall tas hänsyn till det anknutna företags solvenssituation så som denna bedöms av de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten.

2.2 Mellanliggande försäkringsholdingbolag

Vid beräkning av den jämkade solvensen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ägarintresse i ett anknutet försäkringsföretag, ett anknutet återförsäkringsföretag eller ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i ett tredjeland genom ett försäkringsholdingbolag skall det mellanliggande försäkringsholdingbolagets ställning beaktas. Detta försäkringsholdingbolag skall, dock endast såvitt avser denna beräkning, vilken skall utföras enligt de allmänna principer och metoder som beskrivs i denna bilaga, behandlas som om det var ett försäkringsföretag som var underkastat dels ett solvenskrav med värdet noll, dels samma villkor som de som fastställs i artikel 16 i direktiv 73/239/EEG, artikel 27 i direktiv 2002/83/EG eller artikel 36 i direktiv 2005/68/EG såvitt avser vilka poster som får ingå i solvensmarginalen.

2.3 Anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland

Vid beräkning av den jämkade solvensen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland skall det senare, dock endast såvitt avser denna beräkning, jämföras med ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag genom tillämpning av de allmänna principer och metoder som beskrivs i den här bilagan.

Om det tredjeland i vilket detta anknutna företag har sitt säte skulle kräva auktorisation och ställa ett solvenskrav på företaget som åtminstone är jämförbart med det som anges i direktiv 73/239/EEG, 2002/83/EG eller 2005/68/EG får medlemsstaterna med beaktande av de poster som får ingå för att uppfylla detta krav föreskriva att beräkningen i fråga om detta företag skall beakta det tredjelandets solvenskrav och de poster som får ingå för att uppfylla detta krav.

2.4 Anknutna kreditinstitut, värdepappersföretag och finansiella institut

Vid beräkningen av jämkad solvens hos ett försäkringsföretag som är ett företag med ägarintresse i ett kreditinstitut, ett värdepappersföretag eller ett finansiellt institut skall reglerna om avdrag av ett sådant ägarintresse enligt artikel 16 i direktiv 73/239/EEG, artikel 27 i direktiv 2002/83/EEG och artikel 36 i direktiv 2005/68/EG samt bestämmelserna om medlemsstaternas möjlighet att under vissa villkor tillåta alternativa metoder och att tillåta att ett sådant ägarintresse inte skall dras av, gälla i tillämpliga delar.

2.5 När nödvändig information inte finns tillgänglig

Om de behöriga myndigheterna, oavsett orsak, inte har tillgång till information som är nödvändig för att beräkna den jämkade solvensen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och som rör ett anknutet företag som har sitt säte i en medlemsstat eller i tredjeland, skall detta företags bokförda värde i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse dras från de poster som får ingå i den jämkade solvensmarginalen. I sådant fall får inte någon orealiserad vinst som har samband med detta ägarintresse tas med bland de poster som får ingå i den jämkade solvensmarginalen.

3. BERÄKNINGSMETODER

Metod 1: Avräknings- och totalmetoden

Den jämkade solvensen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse utgörs av skillnaden mellan

- i) summan av
 - a) de poster som får ingå i solvensmarginalen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse, och
 - b) den proportionella andelen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse av de poster som får ingå i solvensmarginalen för det anknutna försäkringsföretaget,och
- ii) summan av
 - a) det bokförda värdet av det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är anknutet till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse,
 - b) solvenskravet för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget med ägarintresse, och
 - c) den proportionella andelen av solvenskravet för det anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

Om ägarintresset i det anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretaget helt eller delvis består av indirekt innehav skall värdet av detta indirekta innehav ingå i punkt ii a ovan med beaktande av de relevanta successiva intressena och punkterna i b och ii c ovan skall omfatta de motsvarande proportionella andelarna av de poster som får ingå i solvensmarginalen för det anknutna försäkringsföretaget respektive av solvenskravet för det anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

Metod 2: Kravavräkningsmetoden

Den jämkade solvensen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse utgörs av skillnaden mellan

- i) summan av de poster som får ingå i solvensmarginalen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse,
och
- ii) summan av
 - a) solvenskravet för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse, och
 - b) den proportionella andelen av solvenskravet för det anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

För att värdera de poster som får ingå i solvensmarginalen skall andelarna i den mening som avses i detta direktiv värderas med hjälp av kapitalandelsmetoden i enlighet med det alternativ som anges i artikel 59.2 b i direktiv 78/660/EEG.

Metod 3: Metod baserad på sammanställd redovisning

Beräkningen av den jämkade solvensen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse skall genomföras med utgångspunkt i den sammanställda redovisningen. Den jämkade solvensen för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse utgörs av skillnaden mellan de poster som får ingå i solvensmarginalen, beräknade med utgångspunkt i sammanställda uppgifter, och

- a) antingen summan av solvenskravet för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag med ägarintresse och de anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretagens proportionella andel av solvenskraven, som motsvarar de procentsatser som används för att upprätta den sammanställda redovisningen,
- b) eller solvenskravet beräknat med utgångspunkt i sammanställda uppgifter.

Bestämmelserna i direktiven 73/239/EEG, 91/674/EEG, 2002/83/EG och 2005/68/EG skall tillämpas vid beräkning av de poster som får ingå i solvensmarginalen och vid beräkning av solvenskravet med utgångspunkt i sammanställda uppgifter.

BILAGA II

**EXTRA TILLSYN ÖVER FÖRSÄKRINGS- OCH ÅTERFÖRSÄKRINGSFÖRETAG SOM ÄR
DOTTERFÖRETAG TILL ETT FÖRSÄKRINGSHOLDINGBOLAG ELLER ETT FÖRSÄKRINGS- ELLER
ÅTERFÖRSÄKRINGSFÖRETAG I TREDJELAND**

1. I fall då det är fråga om flera sådana försäkrings- eller återförsäkringsföretag som avses i artikel 2.2 och som är dotterföretag till ett försäkringsholdingbolag eller ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland och som är etablerade i olika medlemsstater, skall de behöriga myndigheterna se till att den metod som beskrivs i denna bilaga tillämpas på ett konsekvent sätt.

De behöriga myndigheterna skall utöva extra tillsyn lika ofta som föreskrivs i direktiven 73/239/EEG, 91/674/EEG, 2002/83/EG och 2005/68/EG med avseende på beräkningen av försäkrings- och återförsäkringsföretagens solvensmarginal.

2. Medlemsstaterna får avstå från den beräkning som avses i denna bilaga i fråga om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag,
 - om detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag är ett företag som är anknutet till ett annat försäkrings- eller återförsäkringsföretag och beaktas vid den i denna bilaga föreskrivna beräkning som utförs för detta andra företag,
 - om detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag och ett eller flera andra försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserade i samma medlemsstat har samma försäkringsholdingbolag eller försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland som moderbolag, och försäkrings- eller återförsäkringsföretaget beaktas vid den i denna bilaga föreskrivna beräkning som utförs för ett av dessa andra företag,
 - om detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag och ett eller flera andra försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserade i andra medlemsstater har samma försäkringsholdingbolag eller försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland som moderföretag, och om det i enlighet med artikel 4.2 har ingåtts en överenskommelse som ger en tillsynsmyndighet i en annan medlemsstat i uppgift att utöva den extra tillsyn som avses i denna bilaga.

När det gäller successivt ägarintresse (exempelvis ett försäkringsholdingbolag eller ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland, som i sin tur innehas av ett annat försäkringsholdingbolag eller försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland) får medlemsstaterna begränsa tillämpningen av de beräkningar som avses i denna bilaga till det försäkringsholdingbolag eller försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland som är det yttersta moderföretaget till försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

3. De behöriga myndigheterna skall säkerställa att beräkningar som motsvarar dem som beskrivs i bilaga I utförs i fråga om försäkringsholdingbolag samt försäkrings- och återförsäkringsföretag i tredjeland.

Denna motsvarighet skall bestå i tillämpning av de allmänna principer och de metoder som beskrivs i bilaga I i fråga om försäkringsholdingbolag samt försäkrings- och återförsäkringsföretag i tredjeland.

Moderföretaget skall, dock endast såvitt avser denna beräkning, behandlas som om fråga var om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag, som är underkastat

- ett solvenskrav med värdet noll när fråga är om ett försäkringsholdingbolag, eller
- ett solvenskrav bestämt enligt principerna i punkt 2.3 i bilaga I när fråga är om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland,

och skall underkastas samma villkor som de som anges i artikel 16 i direktiv 73/239/EEG, artikel 27 i direktiv 2002/83/EG och i artikel 36 i direktiv 2005/68/EG i fråga om vilka poster som får ingå i solvensmarginalen.

4. När nödvändig information inte finns tillgänglig

Om de behöriga myndigheterna, oavsett orsak, inte har tillgång till den information som är nödvändig för att göra den beräkning som avses i denna bilaga och som rör ett anknutet företag som har sitt säte i en medlemsstat eller i tredjeland, skall detta företags bokförda värde i företaget med ägarintresse dras från de poster som får ingå i den beräkning som avses i denna bilaga. I sådant fall får inte någon orealiserad vinst som har samband med detta ägarintresse tas med bland de poster som får ingå i beräkningen.”

Återförsäkringspromemorians lagförslag

Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (1982:713)

Härigenom föreskrivs i fråga om försäkringsrörelselagen (1982:713)⁴ dels att 1 kap. 3, 4 och 10 §§, 7 kap. 9, 11, 23, 24 och 25–27 §§, 7 a kap. 1 §, 12 kap. 9 a § samt 19 kap. 1 § skall ha följande lydelse, dels att det i lagen skall införas fem nya paragrafer, 1 kap. 3 b, 3 c, 9 g och 9 h §§ samt 7 kap. 11 b §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

3 §⁵

Ett försäkringsbolag får inte driva annan rörelse än försäkringsrörelse, om det inte finns särskilda skäl för det.

Rörelse som avses i 2 kap. 3 b § (direkt livförsäkringsrörelse) får förenas endast med direkt skadeförsäkringsrörelse som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 1 och 2 samt med rörelse avseende återförsäkring (*indirekt försäkring*) av försäkring enligt någon av dessa klasser och av livförsäkring, om inte annat följer av tredje stycket.

Utöver vad som följer av andra stycket får direkt livförsäkringsrörelse och skadeförsäkringsrörelse bedrivas i samma försäkringsbolag, om sådan verksamhet samtidigt bedrevs vid tidpunkten för undertecknandet av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, den 2 maj 1992.

Direkt livförsäkringsrörelse och skadeförsäkringsrörelse som bedrivs i samma försäkringsbolag enligt andra eller tredje stycket skall hållas åtskilda hos bolaget.

Särskilda bestämmelser finns i 5 kap. 1 § om försäkringsbolagets upp-låning.

3 b §

Med återförsäkring förstås i denna lag verksamhet som består i att överta risker som överläts av ett försäkringsföretag eller en medlem i en försäkringssammanslutning inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

Med återförsäkringsbolag avses

⁴ Lagen omtryckt 1995:1567.

⁵ Senaste lydelse 1999:1124.

ett försäkringsbolag som har fått koncession bara för rörelse som avser återförsäkring.

Ett återförsäkringsbolag får inte driva annan rörelse än återförsäkringsrörelse, om det inte finns särskilda skäl för det.

3 c §

Ett försäkringsbolags förvaltning av tillgångar som motsvarar dess åtaganden för återförsäkring skall hållas åtskild från förvaltningen av bolagets tillgångar för direkt försäkring. De försäkringstekniska avsättningarna enligt 7 kap. 1 § för återförsäkring och utjämningsreserven för återförsäkring av kreditförsäkring enligt 12 kap. 9 a § skall hållas åtskilda från bolagets övriga avsättningar.

Tillgångar får inte överföras mellan verksamhet som avser återförsäkring och sådan som avser direkt försäkring.

4 §⁶

Med livförsäkringsbolag förstås i denna lag bolag som uteslutande eller så gott som uteslutande driver direkt livförsäkringsrörelse enligt 2 kap. 3 b § eller rörelse avseende återförsäkring av livförsäkring. Andra bolag är skadeförsäkringsbolag.

Med livförsäkringsbolag förstås i denna lag bolag som uteslutande eller så gott som uteslutande driver direkt livförsäkringsrörelse enligt 2 kap. 3 b §. Andra bolag som driver direkt försäkringsrörelse är skadeförsäkringsbolag.

9 g §

Med behörig myndighet avses enligt denna lag Finansinspektionen eller någon annan myndighet inom EES som utövar tillsyn över ett försäkringsföretag med huvudkontor inom EES.

9 h §

Med specialföretag avses enligt denna lag ett företag, som utan att

⁶ Senaste lydelse 1993:1304.

vara försäkringsbolag eller återförsäkringsbolag, övertar risker från sådana bolag och som helt finansierar sin verksamhet genom emissioner av skuldebrev eller annan liknande form av finansiering, för vilken rätten till återbetalning är efterställd företagets skyldigheter enligt avtal om riskövertagande.

10 §⁷

Undantag från denna lag får medges i fråga om mottagna återförsäkringar, i den mån det prövas skäligt. Undantag för ett mottagande bolag som avses i tredje stycket 3 skall vara förenligt med EG:s rättsakter i fråga om direkt försäkring.

Om ett försäkringsbolag driver rörelse i utlandet, får sådana avvikelser från denna lag medges som föranleds av hänsyn till utländsk rätt eller rättstillämpning.

I fråga om skadeförsäkringar får undantag från denna lag medges helt eller till vissa delar för

1. ömsesidiga försäkringsbolag som driver skadeförsäkringsrörelse under förutsättning att verksamheten inte omfattar kredit- eller borgensförsäkring eller annan ansvarsförsäkring än sådan som enligt 2 kap. 3 a § tredje stycket behandlas som underordnad, bolagsordningen innehåller bestämmelser som i enlighet med 7 § medger uttaxering från delägare, den årliga premieinkomsten från skadeförsäkringsrörelsen inte överstiger ett belopp motsvarande fem miljoner euro, samt att minst hälften av premieinkomsten kommer från bolagets delägare,

2. lokala skadeförsäkringsbolag som meddelar endast försäkring enligt 2 kap. 3 a § första stycket klass 18 (assistans) i form av naturaförmåner och vilkas årliga premieinkomst inte överstiger ett belopp motsvarande 200 000 euro,

2. lokala skadeförsäkringsbolag som meddelar endast försäkring enligt 2 kap. 3 a § första stycket klass 18 (assistans) i form av naturaförmåner och vilkas årliga premieinkomst inte överstiger ett belopp motsvarande 200 000 euro.

3. ömsesidiga försäkringsbolag som enligt avtal med ett annat sådant bolag (det mottagande bolaget) fullt ut återförsäkrar alla sina avtal om direkt försäkring eller överlåter samtliga sina förpliktelser enligt försäkringsavtalen.

⁷ Senaste lydelse 2003:510.

Frågor om medgivanden enligt första–tredje styckena prövas av Finansinspektionen. Ärenden som är av principiell betydelse eller av synnerlig vikt prövas dock av regeringen.

Solvenspromemorians lydelse

Frågor om medgivanden enligt denna paragraf prövas av Finansinspektionen. Ärenden som är av principiell betydelse eller av synnerlig vikt prövas dock av regeringen.

Föreslagen lydelse

7 kap.

9 §

Försäkringsbolag som driver direkt försäkringsrörelse samt försäkringsbolag som driver både direkt försäkringsrörelse och återförsäkringsrörelse skall ha tillgångar till ett belopp som motsvarar de försäkringstekniska avsättningarna (skuldtäckning). Tillgångarna skall placeras och värderas i enlighet med 9 a–10 f, 12, 13 och 29 §§.

Om ett annat försäkringsbolag än som avses i första stycket driver återförsäkringsrörelse, skall bolaget ha tillgångar till ett belopp som behövs för att säkerställa försäkringstagarnas förmånsrätt enligt 4 a § förmånsrättslagen (1970:979). För sådana tillgångar gäller 9 a–10 g §§ i tillämpliga delar (särskild skuldtäckning).

Nuvarande lydelse

Ett försäkringsbolag som avses i 9 § skall föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för skuldtäckning

Ett försäkringsbolag skall ha tillgångar till ett belopp som motsvarar de försäkringstekniska avsättningarna (skuldtäckning) och utjämningsreserven för kreditförsäkring enligt 12 kap. 9 a §. Tillgångarna skall placeras och värderas i enlighet med 9 a–10 f, 12, 13 och 29 §§.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förutsättningarna för att få använda återförsäkring, som meddelas av företag med hemvist utanför EES, för skuldtäckning.

Föreslagen lydelse

11 §⁸

Ett försäkringsbolag som avses i 9 § skall föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för skuldtäckning

⁸ Senaste lydelse 2005:1121.

och tillgångarnas värde. Om 1 kap. 3 a § är tillämplig på försäkringsbolagets verksamhet, skall bolaget föra ett särskilt register för de tillgångar som används för skuldtäckning i verksamheten avseende tjänstepensionsförsäkring..

Om en tillgång som antecknats i ett register har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för skuldtäckning, skall detta antecknas i registret.

och tillgångarnas värde. Om 1 kap. 3 a *eller* 3 c § är tillämplig på försäkringsbolagets verksamhet, skall bolaget föra ett särskilt register för de tillgångar som används för skuldtäckning i verksamheten avseende tjänstepensionsförsäkring *respektive återförsäkring.*

11 b §

Obligationer eller andra skuldförbindelser och aktier eller andra värdepapper utgivna av ett specialföretag får användas för skuldtäckning. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om förutsättningarna för användning av dessa tillgångar för skuldtäckning.

23 §⁹

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall för livförsäkringsrörelse bestämmas på det sätt som anges i denna paragraf.

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall för *direkt* livförsäkringsrörelse bestämmas på det sätt som anges i denna paragraf.

Solvensmarginalen för livförsäkring som avses i 2 kap. 3 b § första stycket klasserna 1 a, 2 och 3 utgör summan av följande belopp:

1. fyra procent av den del av försäkringstekniska avsättningar enligt 1 §, som svarar mot åtaganden med en finansiell eller försäkringsteknisk risk för försäkringsbolaget, utan avdrag för avgiven återförsäkring (bruttoavsättning) multiplicerat med en faktor som motsvarar förhållandet för det föregående räkenskapsåret mellan sådana försäkringstekniska avsättningar efter avdrag för avgiven återförsäkring och bruttoavsättningen; faktorn får dock inte understiga 0,85,

2. en procent av försäkringstekniska avsättningar i övrigt beräknade på det sätt som anges i 1, om

a) försäkringstiden överstiger fem år och det belopp som skall täcka driftskostnaderna är bestämt för längre tid än fem år, eller

b) avsättningarna är förenade med en rörelserisk för bolaget som inte är oväsentlig,

3. tre tiondels procent av samtliga positiva risksummor multiplicerat med en faktor som motsvarar förhållandet för det föregående

⁹ Senaste lydelse 2003:510.

räkenskapsåret mellan de positiva risksummorna efter avdrag för avgiven återförsäkring och de positiva risksummorna utan sådant avdrag; faktorn får dock inte understiga 0,5, samt

4. tjugofem procent av de nettodriftskostnader som är hänförliga till sådana avtal under föregående räkenskapsår som inte är förenade med någon placeringsrisk för försäkringsbolaget och där det belopp som skall täcka driftskostnaderna inte är bestämt för längre tid än fem år.

För försäkringar enbart för dödsfall skall vid tillämpning av andra stycket 3 i stället för tre tiondels procent gälla en tiondels procent om försäkringstiden är högst tre år och femton hundraedels procent om försäkringstiden är längre än tre år men högst fem år.

Solvensmarginalen för sjuk- och olycksfallsförsäkringar som avses i 2 kap. 3 b § första stycket klass 4 skall bestämmas till summan av ett belopp beräknat enligt andra stycket 1 och solvensmarginalen enligt 25 §.

Solvensmarginalen för försäkringar enligt 2 kap. 3 b § första stycket klass 1 b (tilläggsförsäkring) skall beräknas enligt 25 §.

Om återförsäkringsavtalen försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen för visst fall bestämma att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring skall minskas.

Om återförsäkringsavtalen försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen för visst fall bestämma att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring skall minskas. *När mottagande återförsäkringsföretag har hemvist i ett annat land inom EES, får ett sådant beslut inte ha sin grund i bristande sundhet i företagets finanser.*

Finansinspektionen får medge att belopp som kan återfås från ett specialföretag enligt avtal om riskövertagande får användas för att minska solvensmarginalen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur beräkningen enligt fjärde stycket skall ske.

24 §¹⁰

Kapitalbasen för skadeförsäkringsrörelse får omfatta följande poster:

1. inbetalat aktiekapital eller inbetalat garantikapital,
2. övrigt eget kapital med avdrag för utdelning, samt
3. obeskattade reserver.

Utjämningsreserver som skall skuldtäckas enligt 7 kap. 9 § får inte ingå i kapitalbasen.

För försäkringsbolag som tillämpar diskontering av försäk-

För försäkringsbolag som tillämpar diskontering av försäk-

¹⁰ Senaste lydelse 2004:1179.

ringstekniska avsättningar för oreglerade skador skall, i fråga om försäkring som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 3–18, kapitalbasen minskas med skillnaden mellan odiskonterade och diskonterade försäkringstekniska avsättningar. För sådan försäkring som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 1 och 2 skall diskontering av de annuiteter som ingår i avsättningarna göras.

Finansinspektionen får medge att också andra poster än som sägs i första stycket får ingå i kapitalbasen.

ringstekniska avsättningar för oreglerade skador skall, i fråga om försäkring som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 3–18 *och motsvarande återförsäkring*, kapitalbasen minskas med skillnaden mellan odiskonterade och diskonterade försäkringstekniska avsättningar. För sådan försäkring som avses i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 1 och 2 *samt motsvarande återförsäkring* skall diskontering av de annuiteter som ingår i avsättningarna göras.

Finansinspektionen får, *med den begränsning som framgår av andra stycket*, medge att också andra poster än som sägs i första stycket får ingå i kapitalbasen.

25 §¹¹

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall för skadeförsäkringsrörelse bestämmas med utgångspunkt i premieindex eller skadeindex. Vid beräkningen skall premie-, ersättnings-, avsättnings- och regressbelopp som avser försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 11–13 ökas med 50 procent.

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall för skadeförsäkringsrörelse *och återförsäkring* bestämmas med utgångspunkt i premieindex eller skadeindex. Vid beräkningen skall premie-, ersättnings-, avsättnings- och regressbelopp som avser försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket klasserna 11–13 *eller motsvarande återförsäkring* ökas med 50 procent.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om motsvarande höjningar av beräkningskriterierna för solvensmarginalen som i första stycket, för andra försäkringsklasser än klasserna 11–13 i 2 kap. 3 a § första stycket, för att beakta de särskilda omständigheter som gäller för vissa särskilda återförsäkringsverksamheter eller avtalsformer.

Premieindex grundas på det högsta av

1. ett belopp som uppgår till under det föregående räkenskapsåret förfallna premier brutto för direkt försäkring och mottagen återförsäkring

¹¹ Senaste lydelse 2003:510.

med avdrag för dels däri ingående skatter och avgifter, dels premier för under samma tid annullerade försäkringsavtal, eller

2. bruttovärdet av de intjänade premierna.

Premieindex utgörs av arton procent av det högsta beloppet enligt andra stycket, till den del beloppet motsvarar högst femtio miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager, och sexton procent av återstoden.

Skadeindex grundas på ett belopp bestående av

1. genomsnittet av utbetalda ersättningar brutto eller kostnader för utförd assistans i direkt försäkring och mottagen återförsäkring för vart och ett av de tre föregående räkenskapsåren med avdrag för erhållna regressbelopp under samma tid, samt

2. en tredjedel av avsättningen för oreglerade skador brutto i direkt försäkring och mottagen återförsäkring vid det föregående räkenskapsårets utgång minskad med en tredjedel av avsättningen för oreglerade skador brutto i direkt försäkring och mottagen återförsäkring vid början av den treårsperiod som slutade med det föregående räkenskapsårets utgång.

Skadeindex utgörs av tjugosex procent av detta belopp till den del beloppet motsvarar högst trettiofem miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager, och tjugotre procent av återstoden.

Om försäkringsrörelsen huvudsakligen omfattar kreditförsäkring eller försäkring som omfattar risker till följd av storm, hagel eller frost, skall dock beräkningen enligt fjärde stycket beräknas på grundval av de sju föregående räkenskapsåren.

Solvensmarginalen utgör det högsta av premieindex eller skadeindex, multiplicerat med en kvot som för de tre närmast föregående räkenskapsåren motsvarar förhållandet mellan, å ena sidan, summan av utbetalda ersättningar och förändringen i avsättningen för oreglerade skador efter avdrag för återförsäkrares andel samt, å andra sidan, summan av utbetalda ersättningar och förändringen i avsättningen för oreglerade skador utan avdrag för återförsäkrares andel. Kvoten får dock inte understiga 0,5.

Om försäkringsbolagets verksamhet inte har pågått så länge som förutsätts enligt bestämmelserna om skadeindex i tredje och femte styckena, skall solvensmarginalen beräknas med utgångspunkt i premieindex.

Om den beräknade solvensmarginalen för ett försäkringsbolag är lägre än föregående års solvensmarginal, skall solvensmarginalen i stället bestämmas till solvensmarginalen för föregående år multiplicerad med förhållandet mellan de tekniska avsättningarna för oreglerade skador vid utgången av det närmast föregående räkenskapsåret och de tekniska avsättningarna för oreglerade skador i början av det närmast föregående räkenskapsåret. Vid beräkningarna skall återförsäkring inte ingå i de tekniska avsättningarna. Kvoten får inte överstiga ett.

Finansinspektionen får medge att statistiska metoder används för bestämmande av andelen premier, Finansinspektionen får medge att statistiska metoder används för bestämmande av andelen premier,

ersättningar, avsättningar och regressbelopp avseende försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket 11–13.

Om återförsäkringsavtalen har försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring skall minskas.

ersättningar, avsättningar och regressbelopp avseende försäkringsklasserna i 2 kap. 3 a § första stycket 11–13 *eller motsvarande återförsäkring.*

Om återförsäkringsavtalen har försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen i ett enskilt fall besluta att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring skall minskas. *När mottagande återförsäkringsföretag har hemvist i ett annat land inom EES, får ett sådant beslut inte ha sin grund i bristande sundhet i företagets finanser.*

Finansinspektionen får medge att belopp som kan återfås från ett specialföretag enligt avtal om riskövertagande får användas för att minska solvensmarginalen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkning av solvensmarginal för återförsäkring av livförsäkring enligt de regler för livförsäkring som anges i 23 § samt om beräkning av kostnader för utförd assistans och om annan beräkning av solvensmarginalen för sjukränta.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkning av kostnader för utförd assistans och om annan beräkning av solvensmarginalen för sjukränta.

26 §¹²

För livförsäkringsrörelse gäller följande.

Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall uppgå till ett belopp som motsvarar tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentpris-

För livförsäkringsrörelse *och återförsäkring av skadeförsäkring* gäller följande.

Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall uppgå till ett belopp som motsvarar tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentpris-

¹² Senaste lydelse 2003:510.

indexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

indexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager. *Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om höjning av garantibeloppet för återförsäkring i syfte att beakta den ekonomiska och finansiella utvecklingen inom EES.*

När ett försäkringsbolag driver både direkt försäkringsrörelse och återförsäkring gäller kravet på ett garantibelopp om tre miljoner euro enligt andra stycket och höjningar som följer av föreskrifter som har meddelats med stöd av andra stycket bara om verksamheten avseende återförsäkring är av sådan storlek att

a) mottagna premier för återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga premier eller överstiger 15 miljoner euro eller

b) försäkringstekniska avsättningar för återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga försäkringstekniska avsättningar.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, medge att garantibeloppet för ömsesidiga försäkringsbolag sätts ned med högst en fjärdedel.

Kapitalbasen skall intill en tredjedel av solvensmarginalen motsvaras av poster som anges i 22 § första stycket 1–3 och, efter godkännande från Finansinspektionen, dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur. Detsamma gäller garantibeloppet, om det är större än en tredjedel av solvensmarginalen.

27 §¹³

För skadeförsäkringsrörelse gäller följande. Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall uppgå till ett belopp som motsvarar två miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommis-

För *direkt* skadeförsäkringsrörelse gäller följande. Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall uppgå till ett belopp som motsvarar två miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommis-

¹³ Senaste lydelse 2003:510.

sion årligen tillkännager. Om rörelsen omfattar försäkring eller risk som hänför sig till någon av klasserna 10–15 i 2 kap. 3 a § första stycket, skall dock garantibeloppet uppgå till ett belopp motsvarande tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, medge att garantibeloppet för ömsesidiga försäkringsbolag sätts ned med högst en fjärdedel. Kapitalbasen skall intill en tredjedel av solvensmarginalen motsvaras av poster som anges i 24 § första stycket 1–3 och, efter godkännande från Finansinspektionen, dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur. Detsamma gäller garantibeloppet, om det är större än en tredjedel av solvensmarginalen.

7 a kap.

1 §¹⁴

En försäkringsgrupp enligt denna lag består av

1. ett försäkringsbolag och

a) dess dotterföretag eller intresseföretag som är försäkringsföretag,

b) försäkringsföretag med vilket försäkringsbolaget har en gemensam eller i huvudsak gemensam ledning,

2. ett försäkringsbolag och dess moderföretag som är

a) ett försäkringsholdingföretag, a) ett försäkringsholdingföretag
eller,

b) ett utländskt återförsäkringsföretag eller

c) ett annat utländskt försäkringsföretag med hemvist utanför EES, eller

b) ett annat utländskt försäkringsföretag med hemvist utanför EES, eller

3. ett försäkringsbolag och dess moderföretag som är ett annat företag än som avses i 1 och 2 men som inte är ett blandat finansiellt holdingföretag enligt 1 kap. 3 § 3 lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Vad som i detta kapitel föreskrivs i fråga om intresseföretag skall även gälla företag som inte är ett dotterföretag eller intresseföretag, om ägandet i företaget direkt eller indirekt uppgår till minst 20 procent av kapitalet eller av samtliga röster.

¹⁴ Senaste lydelse 2006:533.

12 kap.

9 a §¹⁵

Skadeförsäkringsbolag som meddelar försäkring enligt 2 kap. 3 a § första stycket klass 14 (kreditförsäkring) skall *göra en utjämningsavsättning* för förlusttäckning inom denna försäkringsklass. Avsättningar till *utjämningsavsättningen* skall göras till dess den uppgår till ett belopp som motsvarar 150 procent av den högsta årliga premieintäkten för egen räkning under de fem föregående räkenskapsåren. Avsättningarna skall för varje räkenskapsår motsvara 75 procent av det tekniska överskottet i kreditförsäkringsrörelsen. Avsättningarna får dock inte överstiga tolv procent av premieintäkten för egen räkning. Återföring *av utjämningsavsättningen* får göras bara för att täcka ett tekniskt underskott i kreditförsäkringsrörelsen.

Första stycket *gäller inte* bolag vilkas årliga premieinkomst av kreditförsäkring understiger fyra procent av bolagets totala premieinkomst och ett belopp motsvarande 2 500 000 euro.

Skadeförsäkringsbolag som meddelar försäkring enligt 2 kap. 3 a § första stycket klass 14 (kreditförsäkring) *eller motsvarande återförsäkring* skall *upprätta en utjämningsreserv* för förlusttäckning inom denna försäkringsklass. Avsättningar till *utjämningsreserven* skall göras till dess den uppgår till ett belopp som motsvarar 150 procent av den högsta årliga premieintäkten för egen räkning under de fem föregående räkenskapsåren. Avsättningarna skall för varje räkenskapsår motsvara 75 procent av det tekniska överskottet i kreditförsäkringsrörelsen. Avsättningarna får dock inte överstiga tolv procent av premieintäkten för egen räkning. Återföring *från utjämningsreserven* får göras bara för att täcka ett tekniskt underskott i kreditförsäkringsrörelsen.

Första stycket *behöver inte tillämpas av* bolag vilkas årliga premieinkomst av kreditförsäkring understiger fyra procent av bolagets totala premieinkomst och ett belopp motsvarande 2 500 000 euro.

19 kap.

1 §¹⁶

Finansinspektionen skall utöva tillsyn över att verksamheten i ett försäkringsbolag bedrivs i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar försäkringsbolagets näringsverksamhet.

Inspektionen skall i sin tillsynsverksamhet samarbeta med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Inspektionen skall i sin tillsynsverksamhet samarbeta med motsvarande utländska tillsynsmyndigheter *och Europeiska kommissionen* i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

¹⁵ Senaste lydelse 1999:600.

¹⁶ Senaste lydelse 1999:600.

När ett försäkringsbolag har påbörjat sin verksamhet, skall styrelsen och verkställande direktören genast underrätta Finansinspektionen om det.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2008.

2. Ett försäkringsbolag som har beviljats koncession före den 10 december 2005 behöver inte tillämpa bestämmelserna i 1 kap. 3 b § tredje stycket eller 7 kap. 26 § denna lag före den 1 januari 2009.

Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige

dels att 1 kap. 2 och 6 §§, 3 kap. 2 och 6 §§, 5 kap. 1, 4, 5, 8, 10 och 12–15 §§, 6 kap. 1 §, 7 kap. 7 § samt 9 kap. 8 § skall ha följande lydelse, *dels* att det i lagen skall införas fyra nya paragrafer, 1 kap. 15 § samt 4 kap. 2 a och 5 a §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

2 §

Denna lag gäller inte *återförsäkringsrörelse*. Lagen gäller inte heller för en EES-försäkringsgivare som deltar i koassuransverksamhet (samförsäkring) från ett utländskt driftställe i annan egenskap än ledande försäkringsgivare, om verksamheten avser sådana stora risker som anges i 2 a kap. 4 § tredje stycket försäkringsrörelselagen (1982:713).

Denna lag gäller inte för en EES-försäkringsgivare som deltar i koassuransverksamhet (samförsäkring) från ett utländskt driftställe i annan egenskap än ledande försäkringsgivare, om verksamheten avser sådana stora risker som anges i 2 a kap. 4 § tredje stycket försäkringsrörelselagen (1982:713).

I fråga om trafikförsäkring tillämpas lagen inte om annat följer av trafikskadelagen (1975:1410).

6 §¹

Med *skadeförsäkring* förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 2 kap. 3 a § försäkringsrörelselagen (1982:713).

Med *livförsäkring* förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 2 kap. 3 b § försäkringsrörelselagen.

Med återförsäkring förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 1 kap. 3 b § försäkrings-

¹ Senaste lydelse 2005:1123.

rörelselagen.

Med *tjänstepensionsförsäkring* förstås i denna lag sådan försäkring som avses i 1 kap. 3 a § försäkringsrörelselagen.

Med *tjänstepension* förstås i denna lag sådana avtal som ett utländskt tjänstepensionsinstitut ingår med arbetsgivare här i landet och som syftar till att trygga förmåner som har samband med yrkesutövning och som

1. betalas ut i form av engångsbelopp eller periodiska utbetalningar och beror av att en eller flera personer uppnår eller förväntas uppnå en viss ålder, eller

2. kompletterar förmåner enligt 1 och tillhandahålls sekundärt i form av utbetalningar vid dödsfall, invaliditet eller upphörande av anställning eller i form av bidrag eller tjänster vid sjukdom, medellöshet eller dödsfall.

Fjärde stycket gäller inte sådana avtal om tjänstepension som tecknas för egen räkning av egenföretagare. *Femte stycket* gäller inte sådana avtal om tjänstepension som tecknas för egen räkning av egenföretagare.

Ersättning som betalas i form av livränta eller sjukränta tillhör livförsäkring, om ersättningen betalas från en livförsäkring, och skadeförsäkring, om ersättningen betalas från en skadeförsäkring. Om en sådan ränta har köpts i ett livförsäkringsföretag, skall den dock i detta företag höra till livförsäkring.

För sådan livränta eller sjukränta som tillhör skadeförsäkring gäller de särskilda bestämmelserna om livförsäkring i 5 kap. 2, 5 och 11 §§ samt 7 kap. 4–12 §§.

15 §

En försäkringsgivare från tredje land skall hålla förvaltningen av tillgångar som motsvarar dess åtagande för återförsäkring åtskild från förvaltningen av tillgångar för direkt försäkring. De försäkringstekniska avsättningarna enligt 5 kap. 5 § för återförsäkring och utjämningsreserven för återförsäkring av kreditförsäkring enligt 5 kap. 8 § skall hållas åtskilda från försäkringsgivarens övriga avsättningar.

Tillgångar får inte överföras mellan verksamhet som avser återförsäkring och sådan som avser direkt försäkring.

3 kap.
2 §²

² Senaste lydelse 2005:1123.

Finansinspektionen skall, i samarbete med den behöriga myndigheten i hemlandet, utöva tillsyn över att en EES-försäkringsgivare eller ett utländskt tjänstepensionsinstitut bedriver sin verksamhet i Sverige i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar deras näringsverksamhet.

Finansinspektionen skall lämna uppgifter till de behöriga myndigheterna i hemländerna, om dessa myndigheter behöver uppgifterna för sin tillsyn över försäkringsgivares och utländska tjänstepensionsinstituts verksamheter, samt i övrigt ha ett nära samarbete med dessa myndigheter.

Finansinspektionen skall lämna uppgifter till de behöriga myndigheterna i hemländerna, om dessa myndigheter behöver uppgifterna för sin tillsyn över försäkringsgivares och utländska tjänstepensionsinstituts verksamheter, samt i övrigt ha ett nära samarbete med dessa myndigheter och Europeiska kommissionen.

Vad gäller EES-försäkringsgivare som meddelar tjänstepensionsförsäkring och utländska tjänstepensionsinstitut skall Finansinspektionen, om det behövs, senast två månader efter det att inspektionen tagit emot en underrättelse enligt 2 kap. 2 § andra eller tredje stycket eller 3 § tredje eller fjärde stycket till den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens eller tjänstepensionsinstitutets hemland lämna uppgifter om i Sverige tillämplig arbetsrätt på tjänstepensionsområdet samt om de bestämmelser om information som gäller här i landet gentemot dem som ingår eller avser att ingå ett avtal om tjänstepensionsförsäkring eller tjänstepension, liksom gentemot dem som annars är ersättningsberättigade på grund av ett sådant avtal.

Finansinspektionen skall, när försäkringsgivaren eller tjänstepensionsinstitutet påbörjat sin verksamhet här i landet, underrätta den behöriga myndigheten i hemlandet om väsentliga ändringar i de bestämmelser som anges i tredje stycket.

6 §³

Om en EES-försäkringsgivare överträder denna lag eller en föreskrift som har meddelats med stöd av denna lag eller på annat sätt visar sig olämplig att driva verksamhet här, får Finansinspektionen förelägga försäkringsgivaren att vidta rättelse. Om försäkringsgivaren inte följer föreläggandet skall inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Om en EES-försäkringsgivare överträder denna lag eller en föreskrift som har meddelats med stöd av denna lag eller på annat sätt visar sig olämplig att driva verksamhet här, får Finansinspektionen förelägga försäkringsgivaren att vidta rättelse. *Inspektionen skall underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland när den förelägger om sådan rättelse.* Om försäkringsgivaren inte följer föreläggandet, skall hemlandsmyndigheten också

³ Senaste lydelse 2005:1123.

underrättas.

Om rättelse ändå inte sker, får Finansinspektionen förbjuda försäkringsgivaren att fortsätta sin marknadsföring och att ingå nya försäkringsavtal om risker som är belägna här i landet eller, när det gäller livförsäkring, om försäkringsåtaganden som skall fullgöras här i landet. Innan ett förbud meddelas skall inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

I brådskande fall får Finansinspektionen, utan att den behöriga myndigheten underrättats, vidta åtgärder som anges i andra stycket för att hindra ytterligare överträdelser.

Finansinspektionen får i brådskande fall, och utan att den utländska behöriga myndigheten underrättats, även förordna ett ombud att på försäkringsgivarens vägnar ta emot stämning och i övrigt företräda denne när det gäller redan meddelade försäkringar. Inspektionen skall genast införa kungörelse enligt 10 kap. 1 § 1 om förordnandet. Till dess att en sådan kungörelse har införts får en försäkringstagare, om försäkringsgivaren inte är en försäkringssammanslutning, sätta in förfallna försäkringspremier hos inspektionen med samma verkan som om de har betalats till försäkringsgivaren.

Om en EES-försäkringsgivare som meddelar tjänstepensionsförsäkring överträder sådana bestämmelser som anges i 2 § tredje stycket, skall Finansinspektionen genast underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Om en EES-försäkringsgivare, trots de åtgärder som vidtagits av den behöriga myndigheten i hemlandet, fortsätter att överträda den i Sverige tillämpliga arbetsrätten på tjänstepensionsområdet, får Finansinspektionen förbjuda försäkringsgivaren att fortsätta sin marknadsföring och att ingå nya avtal om tjänstepensionsförsäkring som skall fullgöras här i landet. Innan ett förbud meddelas skall inspektionen underrätta den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Ett förbud enligt sjätte stycket får meddelas först sedan Finansinspektionen har förelagt EES-försäkringsgivaren att vidta rättelse, om inte motsvarande åtgärd har vidtagits av den behöriga myndigheten i försäkringsgivarens hemland.

Det som sägs i femte–sjunde styckena om EES-försäkringsgivare skall tillämpas på motsvarande sätt beträffande utländska tjänstepensionsinstitut.

4 kap.

2 a §

En försäkringsgivare från tredje land, som fått koncession bara för rörelse som avser återförsäkring, får inte driva annan rörelse än återförsäkringsrörelse, om det inte finns särskilda skäl för det.

5 a §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om indelning

5 kap.

1 §⁴

En försäkringsgivare från tredje land skall som säkerhet för *direkt* försäkringsrörelse i Sverige deponera värdehandlingar i en bank eller ett kreditmarknadsföretag på det sätt och under de villkor som Finansinspektionen bestämmer. Depositionen skall bestå av sådana värdehandlingar som Finansinspektionen har godtagit som säkerhet.

Innan koncession söks i Sverige skall försäkringsgivaren deponera värdehandlingar till ett värde som motsvarar 300 gånger det prisbasbelopp enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring som gällde då ansökningen om koncession lämnades in till Finansinspektionen.

4 §

Tillgångar som en försäkringsgivare från tredje land har deponerat enligt 1–3 §§ får användas endast för betalning av sådana på försäkringsavtal grundade skulder som hänför sig till försäkringsgivarens *direkta* försäkringsrörelse i Sverige.

Tillgångar som en försäkringsgivare från tredje land har deponerat enligt 1–3 §§ får användas endast för betalning av sådana på försäkringsavtal grundade skulder som hänför sig till försäkringsgivarens försäkringsrörelse i Sverige.

Solvenspromemorians lydelse

Föreslagen lydelse

5 §

En försäkringsgivare från tredje land skall för sin *direkta* försäkringsrörelse i Sverige göra försäkringstekniska avsättningar som motsvarar det belopp som krävs för att försäkringsgivaren vid varje tidpunkt skall kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma på grund av ingångna försäkringsavtal.

En försäkringsgivare från tredje land skall för sin försäkringsrörelse i Sverige göra försäkringstekniska avsättningar som motsvarar det belopp som krävs för att försäkringsgivaren vid varje tidpunkt skall kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma på grund av ingångna försäkringsavtal.

⁴ Senaste lydelse 2004:436.

Ansvarar flera försäkringsgivare solidariskt för en försäkring, skall endast den del av försäkringen som enligt avtal mellan försäkringsgivarna belöper på en enskild försäkringsgivare beaktas vid beräkningen av den försäkringsgivarens försäkringstekniska avsättningar.

Vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna gäller 7 kap. 2 § försäkringsrörelselagen (1982:713).

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

8 §

De försäkringstekniska avsättningarna skall täckas med tillgångar på det sätt som gäller för skuldtäckning enligt 7 kap. 9 § första stycket, 9 a–10 c, 10 e, 10 f samt 13 §§ försäkringsrörelselagen (1982:713) eller enligt föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser.

Dock skall skuldtäckning endast omfatta direkt försäkringsrörelse. När de försäkringstekniska avsättningarna skall täckas, får depositionen enligt 1–3 §§ räknas in under förutsättning att depositionen dels består av värdehandlingar som får användas för skuldtäckning med tillämpning av bestämmelserna i första stycket, dels inte har beaktats enligt 12 § första stycket fjärde meningen.

De tillgångar som används för skuldtäckning skall finnas i Sverige.

10 §

Företrädaren för en försäkringsgivare från tredje land skall föra ett register som vid varje tidpunkt visar vilka tillgångar som används för skuldtäckning och vilka tillgångar som används för att täcka säkerhetsmarginalen samt tillgångarnas värde.

Om 1 kap. 15 § är tillämplig på försäkringsgivarens verksamhet, skall företrädaren föra ett särskilt register för de tillgångar som används för skuldtäckning i verksamheten avseende återförsäkring.

Om en tillgång som antecknas i registret har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan

Om en tillgång som antecknas i ett register har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte

utnyttjas för skuldtäckning eller för att täcka säkerhetsmarginalen, skall detta antecknas i registret.

Företrädaren för en försäkringsgivare från tredje land skall utse en person att vara ansvarig för *registret* (registerombud). Företrädaren skall, när registerombudet utsetts eller frånträtt sin befattning, genast anmäla detta till Finansinspektionen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkoren för behörighet att tjänstgöra som registerombud.

kan utnyttjas för skuldtäckning eller för att täcka säkerhetsmarginalen, skall detta antecknas i registret.

Företrädaren för en försäkringsgivare från tredje land skall utse en person att vara ansvarig för *registren* (registerombud). Företrädaren skall, när registerombudet utsetts eller frånträtt sin befattning, genast anmäla detta till Finansinspektionen.

12 §

En försäkringsgivare från tredje land skall, utöver de tillgångar som motsvarar de försäkrings tekniska avsättningarna enligt 5 §, vid varje tidpunkt ha en kapitalbas som är tillräcklig i förhållande till den verksamhet som bedrivs. Kapitalbasens storlek skall fastställas på grundval av den *direkta* försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige. Kapitalbasen skall när verksamheten bedrivs minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginal). Kapitalbasen får dock inte understiga ett minimibelopp (garantibelopp). Tillgångar som en försäkringsgivare deponerat i bank eller kreditmarknadsföretag enligt 1–3 §§ skall beaktas vid bedömning av om kravet på garantibelopp är uppfyllt, dock högst till ett belopp som motsvarar hälften av det minsta beloppet för garantibeloppet.

En försäkringsgivare från tredje land skall, utöver de tillgångar som motsvarar de försäkrings tekniska avsättningarna enligt 5 § *och utjämningsreserven enligt 8 §*, vid varje tidpunkt ha en kapitalbas som är tillräcklig i förhållande till den verksamhet som bedrivs. Kapitalbasens storlek skall fastställas på grundval av den försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige. Kapitalbasen skall när verksamheten bedrivs minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginal). Kapitalbasen får dock inte understiga ett minimibelopp (garantibelopp). Tillgångar som en försäkringsgivare deponerat i bank eller kreditmarknadsföretag enligt 1–3 §§ skall beaktas vid bedömning av om kravet på garantibelopp är uppfyllt, dock högst till ett belopp som motsvarar hälften av det minsta beloppet för garantibeloppet.

De poster som ingår i kapitalbasen skall till ett belopp som minst motsvarar solvensmarginalen finnas i ett land som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Dessa poster skall till ett belopp som minst motsvarar en tredjedel av solvensmarginalen finnas i Sverige.

Bestämmelserna om att Finansinspektionen i vissa fall får medge undantag från bestämmelserna om beräkning av solvensmarginalen och lokalisering av tillgångar finns i 16–18 §§.

Nuvarande lydelse

Kapitalbasen för skadeförsäkring får omfatta de poster som framgår av 7 kap. 24 och 24 a §§ försäkringsrörelselagen (1982:713). För skadeförsäkring beräknas solvensmarginalen enligt 7 kap. 25 § *i den lagen*. För skadeförsäkring beräknas garantibeloppet till hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 27 § samma lag.

Kapitalbasen för livförsäkring får omfatta de poster som framgår av 7 kap. 22 och 24 a §§ samt 26 § fjärde stycket försäkringsrörelselagen (1982:713). För livförsäkring beräknas solvensmarginalen enligt 7 kap. 23 § samma lag. Garantibeloppet för livförsäkring skall motsvara hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 26 § försäkringsrörelselagen. En tredjedel av solvensmarginalen eller av garantibeloppet, om det är större, skall motsvaras av poster som anges i 7 kap. 22 § första stycket 1–3 samma lag.

Föreslagen lydelse

13 §⁵

Kapitalbasen för skadeförsäkring får omfatta de poster som framgår av 7 kap. 24 och 24 a §§ försäkringsrörelselagen (1982:713). För skadeförsäkring *och återförsäkring av livförsäkring* beräknas solvensmarginalen enligt 7 kap. 25 § *och 7 kap. 25 a § samma lag*. För *direkt* skadeförsäkring beräknas garantibeloppet till hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 27 § samma lag.

14 §⁶

Kapitalbasen för livförsäkring får omfatta de poster som framgår av 7 kap. 22 och 24 a §§ samt 26 § fjärde stycket försäkringsrörelselagen (1982:713). För *direkt* livförsäkring beräknas solvensmarginalen enligt 7 kap. 23 § *och 7 kap. 25 a § samma lag*. Garantibeloppet för livförsäkring *och återförsäkring av skadeförsäkring* skall motsvara hälften av det belopp som krävs enligt 7 kap. 26 § försäkringsrörelselagen. En tredjedel av solvensmarginalen eller av garantibeloppet, om det är större, skall motsvaras av poster som anges i 7 kap. 22 § första stycket 1–3 samma lag.

⁵ Senaste lydelse 2006:538.

⁶ Senaste lydelse 2006:538.

15 §

För direkt försäkringsrörelse i Sverige som bedrivs av försäkringsgivare från tredje land gäller även bestämmelserna om säkerhetsmarginal i 1 kap. 8 b–8 d §§ försäkringsrörelselagen (1982:713).

För försäkringsrörelse i Sverige som bedrivs av försäkringsgivare från tredje land gäller även bestämmelserna om säkerhetsmarginal i 1 kap. 8 b–8 d §§ försäkringsrörelselagen (1982:713).

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 kap.1 §⁷

Finansinspektionen skall ha tillsyn över den verksamhet som försäkringsgivare från tredje land bedriver i Sverige. Inspektionen skall utöva tillsyn över att verksamheten bedrivs i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar försäkringsgivarens näringsverksamhet. Inspektionen skall ha ett nära samarbete med andra länders behöriga myndigheter.

Finansinspektionen skall ha tillsyn över den verksamhet som försäkringsgivare från tredje land bedriver i Sverige. Inspektionen skall utöva tillsyn över att verksamheten bedrivs i enlighet med denna lag och andra författningar som reglerar försäkringsgivarens näringsverksamhet. Inspektionen skall ha ett nära samarbete med andra länders behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen.

7 kap.7 §⁸

Finansinspektionen skall anta ett anbud om övertagande av försäkringsbestånd om

1. den övertagande försäkringsgivaren har den kapitalbas som krävs sedan överlåtelsen beaktats, varvid hänsyn tagits till sådant undantag som kan ha medgivits i enlighet med 5 kap. 16 §, och

2. behörig myndighet i det land där åtagandet skall fullgöras, samtycker till överlåtelsen eller inte har yttrat sig.

Saknar den övertagande försäkringsgivaren koncession att driva verksamhet i Sverige, skall kapitalbasen intygas av behörig myndighet. Med behörig myndighet avses i detta fall den behöriga myndigheten i det EES-land som övervakar försäkringsgivarens soliditet.

Finansinspektionens beslut att anta ett anbud skall kungöras enligt 10 kap. 1 § 10. När ett sådant beslut kungörs, övergår ansvaret för det överlätna försäkringsbeståndet på den övertagande försäkringsgivaren. Genom denna försäkringsgivares försorg skall samtliga försäkringstagare och de personer som förvärvat rätt på grund av en försäkring underrättas

⁷ Senaste lydelse 1999:602.

⁸ Senaste lydelse 1999:602.

om överlåtelsen och de eventuella ändringar i villkoren som den medför. Finansinspektionen bestämmer på vilket sätt underrättelsen skall lämnas.

Om det i ett bestånd av *direkt* försäkring som överlåtits ingår åtaganden som skall fullgöras i ett annat EES-land skall Finansinspektionen offentliggöra den godkända överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, får inspektionen underlåta att offentliggöra beslutet där.

Om det i ett bestånd av försäkring som överlåtits ingår åtaganden som skall fullgöras i ett annat EES-land skall Finansinspektionen offentliggöra den godkända överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, får inspektionen underlåta att offentliggöra beslutet där.

9 kap.

8 §

Sedan Finansinspektionen bifallit ansökan om tillstånd till överlåtelse av försäkringsbestånd enligt 5 §, skall inspektionen utan dröjsmål kungöra beslutet enligt 10 kap. 1 § 12. När beslutet kungörs övergår ansvaret för det överlåtna försäkringsbeståndet på den övertagande försäkringsgivaren. De försäkringstagare och livräntetagare som berörs av överlåtelsen skall underrättas om den enligt 15 kap. 6 § försäkringsrörelselagen (1982:713).

Om det i ett bestånd av *direkt* försäkring som överlåtits ingår risker som är belägna i eller åtaganden som skall fullgöras i ett annat EES-land, skall Finansinspektionen offentliggöra den medgivna överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, får inspektionen underlåta att offentliggöra beslutet där.

Om det i ett bestånd av försäkring som överlåtits ingår risker som är belägna i eller åtaganden som skall fullgöras i ett annat EES-land, skall Finansinspektionen offentliggöra den medgivna överlåtelsen i det landet enligt bestämmelserna där. Om överlåtelsebeslutet offentliggörs på motsvarande sätt i det berörda landet, får inspektionen underlåta att offentliggöra beslutet där.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2008.

2. De skyldigheter som följer av att lagen utvidgas till att gälla också för återförsäkring behöver inte uppfyllas av försäkringsgivare från tredje land före den 1 januari 2009.

3. En försäkringsgivare från tredje land som driver återförsäkringsrörelse i Sverige skall senast den 1 juli 2008 ansöka om koncession för sådan rörelse. Ansökan skall ske på sätt som föreskrivs i lagen för ansökan om koncession.

Förteckning över remissinstanser (återförsäkringspromemorian)

Sveriges riksbank, Kommerskollegium, Riksgäldskontoret, Finansinspektionen, Skatteverket, Bokföringsnämnden, Premiepensionsmyndigheten, Konsumentverket, Konkurrensverket, Sveriges Försäkringsförbund, AFA, Konsumenternas försäkringsbyrå, Försäkringsjuridiska föreningen, Utländska Försäkringsbolags Förening, Svenska Försäkringsförmedlares Förening, Svenska Aktuarieföreningen, Dina Försäkringar Riksförbund, SIRP (Svenska föreningen för partsförvaltade institut för risk- och pensionsplaner), Länsförsäkringsbolagens förening, Svenska Bankföreningen, FAR SRS, Redovisningsrådet, Svenskt Näringsliv, Tjänstemännens Centralorganisation, Sveriges Akademikers Centralorganisation och Landsorganisationen i Sverige

Kompletteringspromemorians lagförslag

Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (1982:713)

Härigenom föreskrivs i fråga om försäkringsrörelselagen (1982:713)¹⁷ dels att 1 kap. 8 a §, 1 a kap. 7 § samt 7 kap. 1–3, 9, 10 c, 10 f, 10 g, 11, 23 och 26 §§ skall ha följande lydelse, dels att det i lagen skall införas tre nya paragrafer, 1 kap. 3 c § samt 7 kap. 15 och 16 §§, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

3 c §

Ett försäkringsbolag som avses i 7 kap. 26 § tredje stycket skall hålla förvaltningen av tillgångar som motsvarar dess åtaganden för återförsäkring åtskild från förvaltningen av bolagets tillgångar för direkt försäkring. De försäkringstekniska avsättningarna enligt 7 kap. 1 § för återförsäkring och utjämningsavsättningen för återförsäkring av kreditförsäkring enligt 12 kap. 9 a § skall hållas åtskilda på samma sätt.

Tillgångar får inte överföras mellan verksamhet som avser återförsäkring och sådan som avser direkt försäkring.

8 a §¹⁸

Ett försäkringsbolag skall, utöver tillgångar motsvarande försäkringstekniska avsättningar enligt 7 kap. 1 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Bestämmelser om vilka poster kapitalbasen får omfatta och om avräkning från den finns i 7 kap. 22 och 24 a §§ och 26 § fjärde stycket för livförsäkringsrörelse samt i 7 kap. 24 och 24 a §§ och 27 § fjärde stycket för

Ett försäkringsbolag skall, utöver tillgångar som innehas för skuldtäckning enligt 7 kap. 9 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Bestämmelser om vilka poster kapitalbasen får omfatta och om avräkning från den finns i 7 kap. 22 och 24 a §§ och 26 § femte stycket för livförsäkringsrörelse samt i 7 kap. 24 och 24 a §§ och 27 § fjärde stycket för skadeförsäkringsrörelse.

¹⁷ Lagen omtryckt 1995:1567.

¹⁸ Senaste lydelse 2006:533.

skadeförsäkringsrörelse.

Vid utövandet av verksamheten skall kapitalbasen minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginalen) enligt bestämmelserna i 7 kap. 23 § för livförsäkringsrörelse och i 7 kap. 25 § för skadeförsäkringsrörelse. Dock skall kapitalbasen aldrig vara mindre än det garantibelopp som anges i 7 kap. 26 § för livförsäkringsrörelse och i 7 kap. 27 § för skadeförsäkringsrörelse.

När ett försäkringsbolag bildas skall kapitalbasen minst uppgå till garantibeloppet.

Om kapitalbasen understiger solvensmarginalen eller garantibeloppet skall Finansinspektionen vidta åtgärder enligt bestämmelserna i 19 kap. 11 § fjärde, sjätte och sjunde styckena.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkor för att ta in poster i kapitalbasen och räkna av poster från den enligt 7 kap. 22, 24 och 24 a §§ samt 7 a kap. 4 §, och om omfattningen av dessa poster och hur kapitalbasen i övrigt skall beräknas.

1 a kap.

7 §¹⁹

I fråga om europabolag med ett sådant förvaltningssystem som avses i artiklarna 39–42 i SE-förordningen (dualistiskt organiserade europabolag) skall vad som sägs i följande bestämmelser i denna lag om styrelsen eller dess ledamöter tillämpas på tillsynsorganet eller dess ledamöter:

- 2 kap. 3 § femte stycket 3 om ledningsprövning,
- 7 a kap. 10 § om tystnadsplikt,
- 8 kap. 1 § femte stycket om suppleanter,
- 8 kap. 2 § första stycket om förtida avgång,
- 8 kap. 4 § om bosättningskrav och obehörighetsgrunder,
- 8 kap. 6 § om anmälan av aktieinnehav,
- 8 kap. 10 § tredje stycket om protokoll,
- 8 kap. 11 § första stycket andra meningen om beslutsunderlag,
- 8 kap. 11 § första stycket tredje meningen om inträde av suppleant,
- 8 kap. 12 § första stycket om jäv,
- 8 kap. 17 § om registrering,
- 9 kap. 12 § om upplysningsplikt mot bolagsstämman,
- 9 kap. 20 § om klander av bolagsstämmobeslut,
- 9 kap. 21 § om talan mot bolaget och skiljeförfarande,
- 10 kap. 5 § om revisorsjäv,
- 10 kap. 9 § om tillhandahållande av upplysningar till revisorn,
- 10 kap. 11 § första stycket om revisionsberättelsen,
- 11 kap. 11 § om jäv för lekmannarevisorer,
- 11 kap. 14 § om lekmannarevisorns granskningsrapport,
- 12 kap. 12 och 13 §§ om förbud mot vissa lån m.m.,
- 14 kap. 3 § om tvångslikvidation,

¹⁹ Senaste lydelse 2004:578.

14 kap. 18 § andra–fjärde styckena om styrelseval i samband med upphörande av likvidation,

16 kap. 1 och 4–6 §§ om skadestånd,

19 kap. 8 § om rätt för Finansinspektionen att sammankalla styrelsen,

19 kap. 9 § andra stycket om rätt för Finansinspektionen att närvara vid styrelsesammanträde och delta i överläggningarna,

19 kap. 11 § andra stycket 4 om föreläggande att vidta rättelse,

19 kap. 11 § andra stycket om föreläggande att vidta rättelse,

19 kap. 16 § första meningen om förbud för en ledamot i Finansinspektionens styrelse eller en befattningshavare hos inspektionen att ingå i ett svenskt försäkringsbolags styrelse, och

20 kap. 4 a § om avregistrering av ledamot.

7 kap.

1 §²⁰

Ett försäkringsbolags försäkringstekniska avsättningar skall motsvara belopp som erfordras för att bolaget vid varje tidpunkt skall kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna skall motsvara bolagets ansvarighet för

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning).

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring), och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring),

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring), och

5. förlustutjämnning för kreditförsäkring som avses i 12 kap. 9 a § (utjämningsavsättning) upp till det belopp för avsättningens storlek som anges i första stycket andra meningen nämnda paragraf, och

²⁰ Senaste lydelse 1999:600.

6. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Ansvarar flera försäkringsbolag solidariskt för en försäkring, skall vid beräkningen av det enskilda bolagets försäkringstekniska avsättningar endast beaktas den del av försäkringen som enligt avtal mellan bolagen belöper på bolaget.

Avsättning för oreglerade skador skall beräknas särskilt för varje försäkringsfall. För skadeförsäkringsrörelse får statistiska metoder användas om de leder till en tillräcklig avsättning med beaktande av skadornas art.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela närmare föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

2 §²¹

Avsättningen för ej intjänade premier skall beräknas så att den alltid motsvarar summan av avsättningarna för varje försäkringsavtal. Avsättningen för kvardröjande risker skall avse ett för bolaget beräknat tillägg som utöver avsättningen för ej intjänade premier kan anses behövt för att täcka framtida kostnader som har samband med ingångna försäkringsavtal. En försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod för kollektiv beräkning av avsättningarna får dock användas, om avsättningen beräknad enligt en sådan metod ger i stort sett samma resultat som om avsättningen hade beräknats för varje försäkring.

Livförsäkringsavsättningen skall beräknas så att den alltid motsvarar summan av avsättningarna för varje livförsäkringsavtal beräknat enligt tredje stycket. I avsättningen skall det tillägg inräknas som behövs för att täcka alla förluster på grund av att försäkringarna upphör i förtid. En annan försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod för kollektiv beräkning av avsättningarna får användas, om den ger i stort sett samma resultat som om avsättningen hade beräknats för varje försäkring.

Livförsäkringsavsättningen för ett livförsäkringsavtal utgörs av skillnaden mellan det förväntade

Livförsäkringsavsättningen *avseende direkt försäkring* skall beräknas så att den alltid motsvarar summan av avsättningarna för varje livförsäkringsavtal beräknat enligt tredje stycket. I avsättningen skall det tillägg inräknas som behövs för att täcka alla förluster på grund av att försäkringarna upphör i förtid. En annan försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod för kollektiv beräkning av avsättningarna får användas, om den ger i stort sett samma resultat som om avsättningen hade beräknats för varje försäkring.

Livförsäkringsavsättningen för ett livförsäkringsavtal *avseende direkt försäkring* utgörs av

²¹ Senaste lydelse 2005:1121.

kapitalvärdet av bolagets framtida utgifter för försäkringsavtalet och det förväntade kapitalvärdet av de premier bolaget ytterligare kan ha att uppbära för försäkringsavtalet (prospektiv beräkningsmetod). En annan försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod får användas, om avsättningen beräknad enligt en sådan metod inte blir lägre än om en prospektiv beräkningsmetod hade använts eller om den metoden inte är möjlig att tillämpa för försäkringsavtalet.

Beräkningen enligt andra och tredje styckena skall grundas på antaganden om dödlighet och andra riskmått, räntesats samt driftskostnader som var för sig är betryggande.

I verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring skall de antaganden som avses i fjärde stycket göras på ett aktsamt sätt.

Beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna i verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring skall utföras minst en gång om året.

Finansinspektionen får i enskilda fall besluta om undantag från vad som anges i sjätte stycket. Beräkningarna måste dock alltid utföras minst vart tredje år.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkning av livförsäkringsavsättningar.

skillnaden mellan det förväntade kapitalvärdet av bolagets framtida utgifter för försäkringsavtalet och det förväntade kapitalvärdet av de premier bolaget ytterligare kan ha att uppbära för försäkringsavtalet (prospektiv beräkningsmetod). En annan försäkringsmatematiskt vedertagen beräkningsmetod får användas, om avsättningen beräknad enligt en sådan metod inte blir lägre än om en prospektiv beräkningsmetod hade använts eller om den metoden inte är möjlig att tillämpa för försäkringsavtalet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkning av livförsäkringsavsättningar *avseende direkt försäkring och återförsäkring av livförsäkring.*

3 §²²

Ett försäkringsbolag *som avses i 9 §* skall upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer. Sådana riktlinjer skall innehålla principerna för

1. hur premier bestäms,
2. beräkning av försäkringstekniska avsättningar,
3. återköp och belåning av försäkringar,
4. fördelning av återbäring till försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade,
5. avgivande och mottagande av

Ett försäkringsbolag skall upprätta och följa försäkringstekniska riktlinjer. Sådana riktlinjer skall innehålla principerna för

1. hur premier bestäms,
2. beräkning av försäkringstekniska avsättningar,
3. återköp och belåning av försäkringar,
4. fördelning av återbäring till försäkringstagarna och andra ersättningsberättigade,
5. avgivande och mottagande av

²² Senaste lydelse 1999:600.

återförsäkring, samt

6. hur soliditeten skall tillgodoses.

återförsäkring, samt

6. hur soliditeten skall tillgodosas.

De försäkringstekniska riktlinjerna skall kompletteras med ett försäkringstekniskt beräkningsunderlag. Underlaget skall innehålla de antaganden som behövs för att beräkna

1. premier, försäkringstekniska avsättningar, tekniska återköpsvärden och belåningsvärden,

2. gränserna för skyldigheten att teckna återförsäkring och begränsningarna för mottagen återförsäkring,

3. fördelningen av återbäring, samt

4. soliditetsreserver.

Om det med hänsyn till försäkringarnas beskaffenhet eller av annat särskilt skäl saknas anledning att upprätta ett sådant beräkningsunderlag får bolaget helt eller delvis avstå från att upprätta det.

9 §²³

Ett försäkringsbolag som driver direkt försäkringsrörelse skall ha tillgångar till ett belopp som motsvarar försäkringstekniska avsättningar för egen räkning, med tillägg av värdet av reservdeposition som en återförsäkringsgivare har ställt hos bolaget, placerade i enlighet med 9 a–10 e, 12, 13 och 29 §§ (skuldtäckning).

Om ett annat försäkringsbolag än som avses i första stycket driver sådan återförsäkringsrörelse som avses i 11 a § första stycket 3 skall bolaget ha tillgångar till ett belopp som behövs för att säkerställa försäkringstagarnas förmånsrätt enligt 4 a § förmånsrättslagen (1970:979). För sådana tillgångar gäller 9 a–10 g §§ i tillämpliga delar (särskild skuldtäckning).

Med försäkringstekniska avsättningar för egen räkning avses de försäkringstekniska avsättningarna inklusive mottagen återförsäkring och med avdrag för avgiven återförsäkring.

Om avgiven återförsäkring inte bidrar till att minska bolagets risktagande, får Finansinspektionen för visst fall bestämma att avdrag inte får göras för sådan

Ett försäkringsbolag skall ha tillgångar för skuldtäckning som minst uppgår till ett belopp som motsvarar

1. försäkringstekniska

avsättningar för egen räkning,

2. värdet av reservdeposition som en återförsäkringsgivare har ställt hos bolaget, och

3. utjämningsreserv för kreditförsäkring enligt 12 kap. 9 a §.

Skuldtäckningstillgångarna skall placeras och värderas i enlighet med 9 a–10 f, 12, 13 och 29 §§.

Om avgiven återförsäkring inte bidrar till att minska bolagets risktagande, får Finansinspektionen för visst fall bestämma att avdrag inte får göras för sådan

²³ Senaste lydelse 2005:1121.

återförsäkring.

återförsäkring. *Om den som mottagit återförsäkring har sin hemvist i en annan stat inom EES får dock avdrag inte vägras av skäl som direkt sammanhänger med sundheten i återförsäkringsföretagets finanser.*

10 c §²⁴

Värdet av en enskild placering får motsvara högst följande andelar av det belopp som skall skuldtäckas:

1. Fem procent om placeringen utgörs av en fastighet, tomträtt eller byggnad, eller en grupp av sådan egendom, om egendomen eller egendomarna är belägna på ett sådant sätt att de ur risksynpunkt utgör en investering. Motsvarande skall gälla för andelar i sådan egendom.

2. Fem procent om placeringen utgörs av aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier eller obligationer eller skuldförbindelser från samma emittent eller samma låntagare, om inte annat följer av 3.

3. Tio procent om placeringen utgörs av aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier eller obligationer eller skuldförbindelser från samma emittent eller låntagare, om denne är sådant rättssubjekt som anges i 10 § första stycket 8 eller 9. Det sammanlagda innehavet av sådana tillgångar får uppgå till högst 40 procent av det belopp som skall skuldtäckas. Andelen aktier eller andra värdepapper som kan jämföras med aktier från samma emittent får dock inte överstiga fem procent av det belopp som skall skuldtäckas.

4. Tio procent om placeringen utgörs av andelar i investeringsfonder eller sådana fondföretag som avses i 1 kap. 7 § lagen (2004:46) om investeringsfonder som förvaltas av samma fondförvaltare, om inte annat medges av Finansinspektionen.

2. Fem procent om placeringen utgörs av aktier och andra värdepapper som kan jämföras med aktier eller obligationer eller skuldförbindelser från samma emittent eller samma låntagare, om inte annat följer av 3 eller 4.

4. 25 procent om placeringen utgörs av skuldförbindelser utgivna enligt lagen (2003:1223) om utgivning av säkerställda obligationer eller motsvarande utländska skuldförbindelser från samma emittent.

5. Det sammanlagda innehavet av placeringar enligt 3 och 4 som härrör från samma emittent eller låntagare får uppgå till högst 25 procent av det belopp som skall skuldtäckas.

Begränsningarna i första stycket 2 och 3 skall tillämpas på motsvarande sätt för grupper av

Begränsningarna i första stycket 2, 3 och 4 skall tillämpas på motsvarande sätt för grupper av

²⁴ Senaste lydelse 2004:53.

emittenter eller låntagare med inbördes anknytning. Med en sådan grupp avses två eller flera fysiska eller juridiska personer som utgör en helhet från risksynpunkt därför att någon av dem har, direkt eller indirekt, ägarinflytande över en eller flera av de övriga i gruppen, eller de utan att stå i sådant förhållande har sådan inbördes anknytning att någon eller samtliga av de övriga kan råka i betalningssvårigheter om en av dem drabbas av finansiella problem.

Begränsningarna i första stycket 2 och 3 gäller inte sådana i 10 § första stycket 1–5 angivna tillgångar som får användas för skuldtäckning.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får inom de ramar som anges i första stycket meddela *ytterligare* föreskrifter om lämplig riskspridning.

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, medge tillfälliga avvikelser från de begränsningar som anges i första stycket.

emittenter eller låntagare med inbördes anknytning. Med en sådan grupp avses två eller flera fysiska eller juridiska personer som utgör en helhet från risksynpunkt därför att någon av dem har, direkt eller indirekt, ägarinflytande över en eller flera av de övriga i gruppen, eller de utan att stå i sådant förhållande har sådan inbördes anknytning att någon eller samtliga av de övriga kan råka i betalningssvårigheter om en av dem drabbas av finansiella problem.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får inom de ramar som anges i första stycket meddela föreskrifter om lämplig riskspridning.

10 f §²⁵

Fordringar på annan än försäkringstagare skall beaktas endast till den del de överstiger belopp som gäldenären har att fordra av bolaget.

De tillgångar som används för skuldtäckning skall värderas enligt tredje–sjätte styckena. Vid värderingen skall avdrag göras för skulder som hänför sig till förvärvet av tillgången.

Tillgångar som hänförs till posterna C.II.2 och 4, C.III samt C.IV i uppställningsformen för balansräkningen i bilaga 1 till lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag skall värderas till verkligt värde. Obligationer eller andra skuldförbindelser som är avsedda att säkerställa försäkringsåtaganden genom att innehas till förfall eller konvertering får dock värderas med utgångspunkt i anskaff-

De tillgångar som används för skuldtäckning skall värderas *till verkligt värde. Från detta värde* skall avdrag göras för skulder som hänför sig till förvärvet av tillgången.

²⁵ Senaste lydelse 1999:600.

ningsvärdet om de vid tidpunkten för förfall eller konvertering kan inlösas eller avyttras till ett värde som är tillfredsställande med hänsyn till de försäkringsåtaganden som säkerställs. Om en obligation eller annan skuldförbindelse värderas med utgångspunkt i anskaffningsvärdet skall den värderingsmetoden tillämpas till förfallo- eller konverteringstidpunkten. En obligation eller skuldförbindelse som värderas med utgångspunkt i anskaffningsvärdet får inte avyttras före förfallo- eller konverteringstidpunkten. Om det finns synnerliga skäl får Finansinspektionen medge undantag från förbudet att avyttra.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer skall meddela föreskrifter om vilket värde som tillgångar som anges i 10 § första stycket 13 högst får tas upp till.

Tillgångar som inte omfattas av tredje och fjärde styckena skall värderas enligt 4 kap. lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag.

För sådana aktier i dotterbolag, som med stöd av 10 a § första stycket 1 används för skuldtäckning, får inte högre värde fastställas än det värde som skulle ha fastställts för tillgångarna sammanlagt, efter avdrag för bolagets skulder, om de ägts direkt av försäkringsbolaget. Om försäkringsbolaget inte äger samtliga aktier i dotterbolaget, beaktas endast så stor del av tillgångarnas värde som svarar mot aktieinnehavet.

10 g §²⁶

Ett försäkringsbolag som avses i 9 § skall upprätta och följa placeringsriktlinjer. Sådana riktlinjer skall innehålla principerna för placering av samtliga tillgångar, med en särskild redovisning av principerna för placering av de tillgångar som används för skuldtäckning.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. värdering till verkligt värde, och

2. vilket värde som tillgångar som anges i 10 § första stycket 13 högst får tas upp till.

Ett försäkringsbolag skall upprätta och följa placeringsriktlinjer. Sådana riktlinjer skall innehålla principerna för placering av samtliga tillgångar, med en särskild redovisning av principerna för placering av de tillgångar som används för skuldtäckning.

²⁶ Senaste lydelse 2005:1121.

Livförsäkringstagare och de som erbjuds att teckna en livförsäkring i bolaget skall informeras om det huvudsakliga innehållet i riktlinjerna, om det inte med hänsyn till försäkringens särskilda beskaffenhet eller av annat särskilt skäl saknas anledning till sådan information. Avser verksamheten tjänstepensionsförsäkring, skall informationen ges även till andra ersättningsberättigade på grund av försäkringen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vad riktlinjerna för verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring skall innehålla samt om skyldigheten att lämna information och om vilka försäkringar som inte skall omfattas av informationsskyldigheten.

För placeringsriktlinjer i försäkringsbolag som meddelar tjänstepensionsförsäkring skall bestämmelserna i 8 a § tillämpas.

11 §²⁷

Ett försäkringsbolag *som avses i 9 §* skall föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde. Om 1 kap. 3 a § är tillämplig på försäkringsbolagets verksamhet, skall bolaget föra ett särskilt register för de tillgångar som används för skuldtäckning i verksamheten avseende tjänstepensionsförsäkring

Ett försäkringsbolag skall föra ett register som vid varje tidpunkt utvisar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde. Om 1 kap. 3 a § eller 3 c § är tillämplig på försäkringsbolagets verksamhet, skall bolaget föra särskilda register för de tillgångar som används för skuldtäckning i verksamheten avseende tjänstepensionsförsäkring *respektive återförsäkring*.

Om en tillgång som antecknats i ett register har upplåtits med sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för skuldtäckning, skall detta antecknas i registret.

15 §²⁸

Bestämmelserna i 10–10 e och 12 §§ gäller inte för återförsäkringsbolag. För sådana bolag gäller, utöver de begränsningar som följer av 9 a och 11 b §§, att skuldtäckningstillgångarna skall placeras så att det möjliggör för bolaget att på ett lämpligt sätt anpassa sig till ändrade ekonomiska omständigheter och till följderna av allvarliga katastrofer. Investeringar i tillgångar som inte handlas på en reglerad marknad eller motsvarande marknad utanför

²⁷ Senaste lydelse 2005:1121.

²⁸ Tidigare 15 § upphävd genom 1999:600.

EES skall hållas på aktsamma nivåer.

16 §²⁹

Bestämmelserna i 15 § gäller även för återförsäkringsverksamhet i ett försäkringsbolag som bedriver direkt försäkring, om återförsäkringsverksamheten är av den omfattning som framgår av 26 § tredje stycket.

23 §³⁰

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall för livförsäkringsrörelse bestämmas på det sätt som anges i denna paragraf.

Solvensmarginalen enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall för *direkt* livförsäkringsrörelse bestämmas på det sätt som anges i denna paragraf.

Solvensmarginalen för livförsäkring som avses i 2 kap. 3 b § första stycket klasserna 1 a, 2 och 3 utgör summan av följande belopp:

1. fyra procent av den del av försäkringstekniska avsättningar enligt 1 §, som svarar mot åtaganden med en finansiell eller försäkringsteknisk risk för försäkringsbolaget, utan avdrag för avgiven återförsäkring (bruttoavsättning) multiplicerat med en faktor som motsvarar förhållandet för det föregående räkenskapsåret mellan sådana försäkringstekniska avsättningar efter avdrag för avgiven återförsäkring och bruttoavsättningen; faktorn får dock inte understiga 0,85,

2. en procent av försäkringstekniska avsättningar i övrigt beräknade på det sätt som anges i 1, om

a) försäkringstiden överstiger fem år och det belopp som skall täcka driftskostnaderna är bestämt för längre tid än fem år, eller

b) avsättningarna är förenade med en rörelserisk för bolaget som inte är oväsentlig,

3. tre tiondels procent av samtliga positiva risksummor multiplicerat med en faktor som motsvarar förhållandet för det föregående räkenskapsåret mellan de positiva risksummorna efter avdrag för avgiven återförsäkring och de positiva risksummorna utan sådant avdrag; faktorn får dock inte understiga 0,5, samt

4. tjugofem procent av de nettodriftskostnader som är hänförliga till sådana avtal under föregående räkenskapsår som inte är förenade med någon placeringsrisk för försäkringsbolaget och där det belopp som skall täcka driftskostnaderna inte är bestämt för längre tid än fem år.

För försäkringar enbart för dödsfall skall vid tillämpning av andra stycket 3 i stället för tre tiondels procent gälla en tiondels procent om försäkringstiden är högst tre år och femton hundraedels procent om försäkringstiden är längre än tre år men högst fem år.

²⁹ Tidigare 16 § upphävd genom 2005:406.

³⁰ Senaste lydelse 2003:510.

Solvensmarginalen för sjuk- och olycksfallsförsäkringar som avses i 2 kap. 3 b § första stycket klass 4 skall bestämmas till summan av ett belopp beräknat enligt andra stycket 1 och solvensmarginalen enligt 25 §.

Solvensmarginalen för försäkringar enligt 2 kap. 3 b § första stycket klass 1 b (tilläggsförsäkring) skall beräknas enligt 25 §.

Om återförsäkringsavtalen försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen för visst fall bestämma att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring skall minskas.

Om återförsäkringsavtalen försämrats i betydande utsträckning sedan föregående räkenskapsår eller om avtalen leder till en endast obetydlig risköverföring, får Finansinspektionen för visst fall bestämma att det avdrag som gjorts på grund av avgiven återförsäkring skall minskas. *Om den som mottagit återförsäkring har sin hemvist i en annan stat inom EES, får ett sådant beslut inte ha sin grund i bristande sundhet i återförsäkringsföretagets finanser.*

Finansinspektionen får medge att belopp som kan återfås från ett specialföretag enligt avtal om riskövertagande får användas för att minska solvensmarginalen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur beräkningen enligt fjärde stycket skall ske.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur beräkningen enligt fjärde stycket skall ske *samt om beräkningen av solvensmarginal för återförsäkring av livförsäkring.*

26 §³¹

För livförsäkringsrörelse gäller följande.

Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall uppgå till ett belopp som motsvarar tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

För *direkt* livförsäkringsrörelse och *återförsäkringsrörelse* gäller följande.

Garantibeloppet enligt 1 kap. 8 a § andra stycket skall uppgå till ett belopp som motsvarar tre miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager. *Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får*

³¹ Senaste lydelse 2003:510.

meddela föreskrifter om höjning av garantibeloppet för återförsäkring i syfte att beakta den ekonomiska och finansiella utvecklingen inom EES.

Om ett försäkringsbolag bedriver både direkt skadeförsäkringsrörelse och återförsäkring gäller kravet på ett garantibelopp om tre miljoner euro enligt andra stycket och höjningar som följer av föreskrifter som har meddelats med stöd av andra stycket bara om verksamheten avseende återförsäkring är av sådan omfattning att

- a) mottagna premier för återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga premier eller överstiger 50 miljoner euro eller*
- b) försäkringstekniska avsättningar för återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga försäkringstekniska avsättningar.*

Finansinspektionen får, om det finns särskilda skäl, medge att garantibeloppet för ömsesidiga försäkringsbolag sätts ned med högst en fjärdedel.

Kapitalbasen skall intill en tredjedel av solvensmarginalen motsvaras av poster som anges i 22 § första stycket 1–3 och, efter godkännande från Finansinspektionen, dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur. Detsamma gäller garantibeloppet, om det är större än en tredjedel av solvensmarginalen.

1. Denna lag träder i kraft den 1 april 2008.

2. Ett försäkringsbolag som har beviljats koncession före den 10 december 2005 behöver inte tillämpa bestämmelsen i 7 kap. 26 § denna lag före den 1 januari 2009.

Förslag till lag om ändring i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige

Häri genom föreskrivs i fråga om lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige

dels att 5 kap. 5, 8, 10 och 12 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas en ny paragraf, 1 kap. 15 §, av följande lydelse.

1 kap.15 §¹

En försäkringsgivare från tredje land som bedriver både direkt försäkringsrörelse och återförsäkringsrörelse skall hålla förvaltningen av tillgångar som motsvarar dess åtagande för återförsäkring åtskild från förvaltningen av tillgångar för direkt försäkring. De försäkringstekniska avsättningarna enligt 5 kap. 5 § för återförsäkring och utjämningsreserven för återförsäkring av kreditförsäkring enligt 5 kap. 8 § skall hållas åtskilda på samma sätt.

Tillgångar får inte överföras mellan verksamhet som avser återförsäkring och sådan som avser direkt försäkring.

Första och andra styckena skall tillämpas bara om verksamheten avseende återförsäkring är av sådan omfattning att

a) mottagna premier för återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga premier eller överstiger 50 miljoner euro eller

b) försäkringstekniska avsättningar för återförsäkring uppgår till mer än 10 procent av samtliga försäkringstekniska avsättningar.

5 kap.5 §²

En försäkringsgivare från tredje land skall för sin *direkta* försäkringsrörelse i Sverige redovisa försäkringstekniska avsättningar. En försäkringsgivares försäkringstekniska avsättningar skall motsvara de belopp som behövs för att

En försäkringsgivare från tredje land skall för sin försäkringsrörelse i Sverige redovisa försäkringstekniska avsättningar. En försäkringsgivares försäkringstekniska avsättningar skall motsvara de belopp som behövs för att

¹ Tidigare 15 § upphävd genom 1999:602.

² Senaste lydelse 1999:602.

försäkringsgivaren vid varje tidpunkt skall kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma på grund av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna skall motsvara försäkringsgivarens ansvarighet för

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring) och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring),

5. förlustutjämning för kreditförsäkring som avses i 12 kap. 9 a § försäkringsrörelselagen (1982:713) (utjämningsavsättning) upp till det belopp för avsättningens storlek som anges i första stycket andra meningen nämnda paragraf, och

6. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Ansvarar flera försäkringsgivare solidariskt för en försäkring, skall endast den del av försäkringen som enligt avtal mellan försäkringsgivarna belöper på en enskild försäkringsgivare beaktas vid beräkningen av den försäkringsgivarens försäkringstekniska avsättningar.

försäkringsgivaren vid varje tidpunkt skall kunna uppfylla alla åtaganden som skäligen kan förväntas uppkomma på grund av ingångna försäkringsavtal. De försäkringstekniska avsättningarna skall motsvara försäkringsgivarens ansvarighet för

1. försäkringsfall, förvaltningskostnader och andra kostnader under resten av avtalsperioden för löpande försäkringar i skadeförsäkringsrörelse (ej intjänade premier och kvardröjande risker) respektive livförsäkringsrörelse (livförsäkringsavsättning),

2. inträffade oreglerade försäkringsfall, kostnader för regleringen av dessa samt återbäring som förfallit till betalning men inte betalats ut (oreglerade skador),

3. sådan återbäring som är garanterad i nominella eller reala belopp (garanterad återbäring) och som inte omfattas av 1 eller 2,

4. sådan återbäring inom livförsäkringsrörelse som är villkorad av värdeförändringar på tillgångar eller av ett visst försäkringstekniskt resultat som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade står risken för (villkorad återbäring), och

5. fondförsäkringar som försäkringstagarna eller andra ersättningsberättigade bär placeringsrisken för (fondförsäkringsåtaganden där försäkringstagaren bär placeringsrisken).

Avsättning för oreglerade skador skall beräknas särskilt för varje försäkringsfall. För skadeförsäkringsrörelse får statistiska metoder användas om de leder till en tillräcklig avsättning med beaktande av skadornas art.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela *närmare* föreskrifter om de försäkringstekniska *avsättningsars* innehåll och beräkning.

Vid beräkning av avsättning för ej intjänade premier och kvardröjande risker respektive livförsäkringsavsättning gäller 7 kap. 2 § försäkringsrörelselagen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de försäkringstekniska *avsättningsarnas* innehåll och beräkning.

8 §³

De försäkringstekniska avsättningarna skall täckas med tillgångar på det sätt som gäller för skuldtäckning enligt 7 kap. 9 § första, tredje och fjärde styckena, 9 a–10 c, 10 e, 10 f samt 13 §§ *försäkringsrörelselagen* (1982:713) eller enligt föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser. *Dock skall skuldtäckning endast omfatta direkt försäkringsrörelse.*

De försäkringstekniska avsättningarna *och utjämningsreserven för kreditförsäkring enligt 12 kap. 9 a § försäkringsrörelselagen* (1982:713) skall täckas med tillgångar på det sätt som gäller för skuldtäckning enligt 7 kap. 9 § första, tredje och fjärde styckena, 9 a–10 c, 10 e, 10 f, 11 b, 13 och 15 §§ *samma lag* eller enligt föreskrifter som meddelats med stöd av någon av dessa bestämmelser.

När de försäkringstekniska avsättningarna skall täckas, får depositionen enligt 1–3 §§ räknas in under förutsättning att depositionen dels består av värdehandlingar som får användas för skuldtäckning med tillämpning av bestämmelserna i första stycket, dels inte har beaktats enligt 12 § första stycket fjärde meningen.

De tillgångar som används för skuldtäckning skall finnas i Sverige.

10 §

Företrädaren för en försäkringsgivare från tredje land skall föra ett register som vid varje tidpunkt visar de tillgångar som används för skuldtäckning och tillgångarnas värde.

Om 1 kap. 15 § är tillämplig på försäkringsgivarens verksamhet, skall företrädaren föra ett särskilt register för de tillgångar som används för skuldtäckning i verksamheten avseende återförsäkring.

Om en tillgång som antecknas i registret har upplåtits med sådan

Om en tillgång som antecknas i ett register har upplåtits med

³ Senaste lydelse 1999:602.

rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för skuldtäckning, skall detta antecknas i registret.

sådan rätt att dess fulla värde inte kan utnyttjas för skuldtäckning, skall detta antecknas i registret.

12 §⁴

En försäkringsgivare från tredje land skall, utöver de tillgångar som *motsvarar de försäkrings- tekniska avsättningarna* enligt 5 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Kapitalbasens storlek skall fastställas på grundval av den direkta försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige. Kapitalbasen skall när verksamheten bedrivs minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginal). Kapitalbasen får dock inte understiga ett minimibelopp (garantibelopp). Tillgångar som en försäkringsgivare deponerat i bank eller kreditmarknadsföretag enligt 1–3 §§ skall beaktas vid bedömning av om kravet på garantibelopp är uppfyllt, dock högst till ett belopp som motsvarar hälften av det minsta beloppet för garantibeloppet.

En försäkringsgivare från tredje land skall, utöver de tillgångar som *innehas för skuldtäckning* enligt 8 §, vid varje tidpunkt ha en tillräcklig kapitalbas. Kapitalbasens storlek skall fastställas på grundval av den direkta försäkringsrörelse som försäkringsgivaren bedriver i Sverige. Kapitalbasen skall när verksamheten bedrivs minst uppgå till en nivå som beräknas med utgångspunkt i verksamhetens art och omfattning (solvensmarginal). Kapitalbasen får dock inte understiga ett minimibelopp (garantibelopp). Tillgångar som en försäkringsgivare deponerat i bank eller kreditmarknadsföretag enligt 1–3 §§ skall beaktas vid bedömning av om kravet på garantibelopp är uppfyllt, dock högst till ett belopp som motsvarar hälften av det minsta beloppet för garantibeloppet.

De poster som ingår i kapitalbasen skall till ett belopp som minst motsvarar solvensmarginalen finnas i ett land som omfattas av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Dessa poster skall till ett belopp som minst motsvarar en tredjedel av solvensmarginalen finnas i Sverige.

Bestämmelserna om att Finansinspektionen i vissa fall får medge undantag från bestämmelserna om beräkning av solvensmarginalen och lokalisering av tillgångar finns i 16–18 §§.

1. Denna lag träder i kraft den 1 april 2008.

2. De skyldigheter som följer av att lagen utvidgas för att gälla också för återförsäkring behöver inte uppfyllas av försäkringsgivare från tredje land före den 1 januari 2009.

[3. En försäkringsgivare från tredje land som driver återförsäkringsrörelse i Sverige skall senast den 1 juli 2008 ansöka om koncession för sådan rörelse. Ansökan skall ske på sätt som föreskrivs i lagen för ansökan om koncession.

⁴ Senaste lydelse 2004:436.

4. Om en försäkringsgivare från tredje land inte uppfyller kraven enligt punkten 3, skall bestämmelserna om ingripande och sanktioner i lagen tillämpas.]⁵

⁵ Punkterna 3 och 4 i övergångsbestämmelserna behandlas i återförsäkringspromemorian.

Förteckning över remissinstanser (kompletteringspromemorian)

Finansinspektionen, Sveriges Försäkringsförbund, Svenska Aktuarieföreningen och Länsförsäkringsbolagens förening.